The Sermons of the Revelation of John

Dr. Yune Sun Park

English version: Dr White Young Jeon

Khmer version: Ms. Sreyleak Kohn

Cambodia Reformed Faith Institute

ការអធិប្បាយទី 1. ពេលវេលាជិតមកដល់ហើយ (វិវរណៈ 1:1-3)
យើងឃើញពីពង្សាវតានៃ "ពេលវេលាដែលជិតមកដល់" នៅក្នុងគំនិតនៃពួកសាវ័កពីបុរាណ។ ពួក Formgeschichte បានចង្អុលថា វាជាការច្របូកច្របល់របស់ពួកសាវ័កនិងក្រុមជំនុំដើម។ តែដូចដែលបងគម្ពីរបាននិយាយការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់គឺនៅជិតបង្កើយ ហើយវាជាពាក្យដែលពួកគេបានបង្រៀនថាជាសេចក្ដីពិត។

1. បទគម្ពីរមិននិយាយតាមស្តង់ដាររបស់មនុស្សទេ តែនិយាយតាមស្តង់ដាររបស់ព្រះ។

វាមានន័យថា កាលដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា អ្នកជឿត្រូវតែបរិសុទ្ធនោះពួកគេត្រូវតែបរិសុទ្ធតាមស្តង់ដាររបស់ទ្រង់។ កាលដែលទ្រង់បានហៅអ័ប្រាហាំនៅស្រុកកាល់ដេហើយបានទាញគាត់ចេញមក ព្រះបានធ្វើឱ្យការនោះបានសម្រេចបន្ទាប់ពី៤០០ឆ្នាំក្រោយមក ហើយទ្រង់ក៏បានធ្វើវាឱ្យសម្រេចមែន (លោកុប្បត្តិ 15:13, 14) ព្រះទ្រង់ឃើញ១០០០ឆ្នាំដូចជា១ថ្ងៃ (២ពេត្រុស 3:8)។ ពេលយើងឃើញពាក្យដែលបទគម្ពីរចង្អុលថា ពេលនៃការយាងមកលើកទីពីរជិតមកដល់ យើងមិនគួរគិតថាវាជាពេលដែលខ្លីទេ។ រង្វាស់ដែលព្រះរាប់ពេលវាធំជាងរង្វាស់របស់ពួកយើង។ យើងគួរតែរស់នៅដូចជារង្វាស់របស់ទ្រង់។ វាជាសេចក្ដីជំនឿ។ ទាល់តែស្ដាប់បង្គាប់ដល់គំនិតដែលធំរបស់ព្រះ ទើបយើងមិនជំពប់ដួល។ ហោរាអេសាយនិយាយថា

"ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលថា គំនិតអញ មិនមែនដូចជាគំនិតរបស់ឯងរាល់គ្នាទេ ឯផ្លូវរបស់ឯងរាល់គ្នាក៏មិនមែនជាផ្លូវរបស់អញដែរ។ ដ្បិតផ្ទៃមេឃខ្ពស់ជាងផែនដីយ៉ាងណា នោះអស់ទាំងផ្លូវរបស់អញ ក៏ខ្ពស់ជាងគំនិតរបស់ឯងរាល់គ្នាយ៉ាងនោះដែរ" (អេសាយ 55:8, 9)

2. ពីព្រោះថ្ងៃនៃសញ្ញាថ្មីបានជាឆាកមួយនៃការមកដល់នៃអាណាចក្ររបស់ព្រះរួចហើយ ដែលយើងឃើញពីលក្ខណៈនៃថ្ងៃនោះ ដែលជាថ្ងៃបែបជាពេលចុងបញ្ចប់នៃពេលវេលា (ហេព្រើរ 1:1)
ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា "ប្រាកដមែន ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នកណាដែលស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ហើយជឿដល់ព្រះអង្គ ដែលចាត់ឱ្យខ្ញុំមក អ្នកនោះមានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយមិនដែលត្រូវជំនុំជំរះឡើយ គឺកន្លងហួសពីសេចក្តីស្លាប់ ទៅដល់ជីវិតវិញ។" (យ៉ូហាន 5:25)។ ការបង្រៀនរបស់សញ្ញាថ្មីបង្ហាញថា ថ្ងៃនៃសញ្ញាថ្មីគ្រាន់តែជាថ្ងៃចុងក្រោយ ហើយការយាងមកលើកទីពីរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាការដែលបន្ទាន់ ពីព្រោះវានឹងបានសម្រេចនៅក្នុងថ្ងៃនេះ (ភីលីព 4:5)។ ដូច្នេះ លោក Riddelbos ជាអ្នកសាសនវិទូបែបលិទ្ធិកាល់វីននៅក្នុងពេលនោះ ការយាងមកលើកទីពីររបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានបំបែកពីការយាងមកលើកទីមួយរបស់ទ្រង់ឡើយ តែធ្វើឱ្យព្រឹត្តិការណ៍ពីរបានចូលគ្នាតែមួយនៅក្នុងទស្សនៈនៃគ្រាចុងក្រោយរបស់គាត់។ និយាយទៅគឺ ការយាងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាការចាប់ផ្តើមនៃការយាង

មកលើកទីពីររបស់ទ្រង់។ គាត់និយាយថា យើងគួរតែពិចារណាថាការទាំងពីរគួរតែត្រូវបានគិតថាជាការតែមួយវិញ។ ត្រង់ចំណុចនេះ លោក Reddelbos បានសង្កេតលើការបើកសម្តែងនៃសញ្ញាថ្មីយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ (Refer to Riddelbos, De Komst van Het Koninkrijk) ពីព្រោះយើងរស់នៅក្នុងគ្រានៃសញ្ញាថ្មី នោះយើងគួរតែមានអារម្មណ៍បែបបន្ទាន់នៃគ្រាចុងក្រោយនៃលោកិយ។ អារម្មណ៍ដែលជាគំនិតស្របតាមសេចក្តីពិត។ សាវ័កពីដើមដើម្បីនឹងស្គាល់សេចក្តីពិតត្រូវតែដឹងការមួយនោះ។ ដូច្នេះ ដោយសារពួកគេមានអារម្មណ៍ពី "ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ជិតមកដល់ហើយ" ហើយអះអាងថា វាគ្រាន់តែជាការបង្ហាញពីសេចក្តីពិតប៉ុណ្ណោះ។

យើងគួរតែរស់នៅដោយអារម្មណ៍ដែលបន្ទាន់នៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ វាជាជីវិតនៃសេចក្តីពិត។ មានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលដឹងថា ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកម្តងទៀតមិនថាវាជាអនាគតដែលនៅជិតនេះ ឬក្រោយមកនោះទេ។ ទោះជាយ៉ាងណា យើងគ្រាន់តែគិតពីវានៅក្នុងលំនាំនៃលក្ខណៈនៃគ្រានោះ។ លក្ខណៈនៃគ្រានោះបង្ហាញពីពណ៌នៃគ្រាចុងក្រោយនៃលោកិយនេះ។

3.   ពីព្រោះវាជាពេលដែលព្រះបានកំណត់ទុក នោះយើងមិនមានអារម្មណ៍ថាធុញទ្រាន់ទេ ប៉ុន្តែយើងទទួលវាទុកដូចជាពេលនៃរឿងដ៏ឧត្តុងឧត្តមបំផុត។

"ដែលទ្រង់នឹងបង្ហាញនៅពេលដែលសមស្រប" ក្នុង ១ធីម៉ូថេ 6:15 ជាពាក្យដែលបានប្រើនៅក្នុងការយាងមកជាលើកទីពីរ។ អ្នកជឿមិនមានអារម្មណ៍ធុញទៅកាន់ពេលនោះទេ ហើយក៏មិនគិតពីវាថាជាពេលដៅនៅឆ្ងាយដែរ។ គាត់បានទួញសោកនឹងសភាពដែលមិនពេញលេញរបស់គាត់ ដោយសារគាត់ចង់បានទទួលស្គាល់ដោយព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងគ្រានៃការយាងមកជាលើកទីពីរ ហើយបានលះបង់ខ្លួនរបស់គាត់ដើម្បីនឹងទទួលខុសត្រូវទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់។ ទំនួលខុសត្រូវរបស់គាត់មានរាប់ពាន់ រាប់ម៉ឺនប្រភេទ។ គាត់រវល់ណាស់។ ដូច្នេះហើយ គាត់គ្មានពេលទំនេរមុនគ្រានៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ សម្រាប់អ្នកដែលមានទំនួលខុសត្រូវខ្ពស់ ពេលវេលាហាក់ដូចជាលឿនណាស់។ គាត់ក្រោកឈរនៅចន្លោះការយាងមកលើកទីពីរនិងពេលបច្ចុប្បន្ន ដែលគាត់មានពេញដោយកម្មវិធីដែលគួរកោតសរសើរជាច្រើននៅក្នុងចិត្ត។ គាត់សប្បាយនឹងធ្វើទំនួលខុសត្រូវ។ ដូចដែលលោកអ័ប្រាហាំមិនបានទទួលសសេចក្តីសន្យាក្នុងកាលដែលគាត់បានមកដល់ទឹកដីកាណាន តែ៤០០០ឆ្នាំក្រោយមកគាត់បានទទួលវា គាត់មិនមានអារម្មណ៍ធុញទ្រាន់ តែរស់នៅក្នុងជីវិតនៅក្នុងត្រសាលយ៉ាងស្មោះត្រង់។

ម្នាក់ដែលមានអារម្មណ៍បន្ទាន់នៃការយាងមកលើកទីពីរ (1) គាត់អធិស្ឋាន (១ ពេត្រុស 4:7), 2) គាត់ស្រឡាញ់ (១ ពេត្រុស 4:6) 3) គាត់អរសប្បាយ (ភីលីព 4:4) 4) គាត់អត់ទោស (ភីលីព 4:5) 5) គាត់បោះអំពើបាបចោល (រ៉ូម 13:11-14) 6) គាត់ចេះគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងដោយចាត់ចែងរបស់ខាងលោកិយដោយត្រឹមត្រូវ (១កូរិនថូស 7:29-31) 7) គាត់អត់ធន់ស៊ូទ្រាំ (យ៉ាកុប 5:7)

ការអធិប្បាយទី២ អ្នកដែលចូលរួមក្នុងទុកលំបាករបស់ព្រះយេស៊ូវនិងការរងទ្រាំរបស់ទ្រង់និងនគររបស់ទ្រង់ (Rev 1:1-8)

"ការរងទុក្ខរបស់ព្រះយេស៊ូវ" ជាពាក្យដែលបានកើតឡើង ពីព្រោះអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវជួបនូវសេចក្តីរងទុក្ខពិតមែន។ មិនមែនគ្រាន់តែជាពាក្យថា "សេចក្តីរងទុក្ខរបស់ព្រះយេស៊ូវ" ដែលបានភ្ជាប់នោះទេ ពីព្រោះអ្នកដែលរងទុក្ខលំបាកបានជឿលើព្រះយេស៊ូវដោយមានទំនុកចិត្ត។ បរិស្ថានដែលល្អសម្រាប់ការបង្កើតផលផ្លែជា កន្លែងនៃទុក្ខលំបាក។

1. មនុស្សត្រូវបានបង្ហាត់យ៉ាងត្រឹមត្រូវដោយសារទុក្ខលំបាក

ទំនុកដំកើង 119:67 "កាលមុនដែលទូលបង្គំកើតទុក្ខព្រួយ នោះទូលបង្គំបានវង្វេងទៅ តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំកាន់តាមព្រះបន្ទូលទ្រង់វិញ"។ ហើយនៅទំនុកដំកើង 119: 69-72 ក៏មានបន្ទូលថា "ពួកមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃបានបង្កើតសេចក្តីភូតភរទាស់នឹងទូលបង្គំ តែទូលបង្គំនឹងរក្សាទុកនូវបញ្ញត្តទ្រង់យ៉ាងអស់ពីចិត្ត ចិត្តគេស្ពឹកដូចជាមនុស្សមានខ្លាញ់ខន់
តែទូលបង្គំមានចិត្តអំណរចំពោះក្រឹត្យវិន័យទ្រង់វិញ។ ការដែលទូលបង្គំកើតមានទុក្ខព្រួយ នោះគឺជាប្រយោជន៍ដល់ទូលបង្គំហើយ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរៀនយកបញ្ញត្តរបស់ទ្រង់។ ក្រឹត្យវិន័យដែលចេញពីព្រះឱស្ឋទ្រង់មកនោះវិសេសដល់ទូលបង្គំ ជាជាងមាសប្រាក់ទាំងពាន់ផង។" លោក Spurgeon បានបកស្រាយបទគម្ពីរនេះយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា "ភាពចម្រុងចម្រើនជាការសាកល្បងមួយដែលខ្លាំងនិងលំបាកដល់អាកប្បកិរិយាជាង។ មួយម៉ោងនៃរដូវ

ក្តៅបង្កើតសេចក្តីពុករលួយច្រើនជាងថ្ងៃដ៏វែងមួយនៃរដូវត្រជាក់។ ដូច្នេះ លោក St. Bernard បានអធិស្ឋានថា "ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមក្រោធនឹងទូលបង្គំទៅ (Iracaris mihi Domine) ដែលជាមនុស្សល្ងីល្ងើដូចជាសត្វចៀម។ ចៀមដែលវង្វេងផ្លូវរបស់ខ្លួនកាលដែលពួកគេជួបនឹងអាកាសធាតុល្អ នោះពួកគេទាសចេញទៅគ្រប់ទិស។ តែនៅពេលមានភ្លៀងធ្លាក់មក និងមានខ្យល់បក់មក នោះពួកគេក៏ស្វែងរកហ្វូងរបស់ពួកគេហើយត្រឡប់មកវិញ។ ប្រៀបដូចជាអ្នកជឿត្រឡប់មកកាន់ជំនឿនៅពេលដែលពួកគេរងទុក្ខដែរ។ នៅពេលមនុស្សជួបបញ្ហា នោះគេត្រូវបានបង្ខឹកនិងត្រូវបានសម្រេចវា ហើយបង្រៀនពីអំណាចរបស់គេមក។ វាប្រៀបដូចជាសេចក្តីពិតដែលផ្កាស្អាតៗជាច្រើននៅលើកំពូលភ្នំដែលមានខ្យល់ខ្លាំងក៏លូតលាស់ឡើង។"

2. វាជាការកំណត់ទូទៅរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបន្ទាប់ពីការរងទុក្ខនោះ សេចក្តីសុខសាន្តក៏មកដល់

គ្រប់ការទាំងអស់នៅក្រោមមេឃ យើងមិនឃើញថាសេចក្តីសុខសាន្តមកដោយគ្មានការរងទុក្ខឡើយ។ លោក Ruskin បាននិយាយថា សេចក្តីសុខសាន្តមិនមែនជាផលផ្លែនៃព្រំលិខិតឡើយ។ វាមិនរង់ចាំយើងទេ។ យើងទទួលបានវា កាលដែលយើងអាចយកឈ្នះអំពើបាបនិងសេចក្តីអាម៉ាស់របស់វា។ ហើយយើងទទួលបានវា កាលណាដែលយើងយកឈ្នះនូវអ្នកដែលគៀបសង្កត់និងសេចក្តីពុករលួយ។ វាជាពាក្យដែលបកស្រាយបទគម្ពីរយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។

3. ពីព្រោះព្រះជួយយើងនៅក្នុងការរងទុក្ខ នោះយើងមិនគួរខ្វល់ខ្វាយទ្បើយ

លោក Spurgeon បានបកស្រាយបទគម្ពីរយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា "វាមិនមែនសម្រាប់ស្រមៃទេថា ទ្រង់ដែលជួយយើងនៅក្នុងបញ្ហាទាំងប្រាំមួយនឹងចាកចោលយើងនៅក្នុងបញ្ហាទីប្រាំពីរ។"

ដូចជាលោក លូធើបានចូលរួមនៅក្នុងការប្រជុំនៅក្នុង សន្និបាទ the Diet of Worms លោកមន្រ្តី Spalatin ជាអ្នកដែលការពារលោកដោយកងកម្លាំងបានបញ្ជូនមនុស្សម្នាក់មកគាត់ដើម្បីជម្រុញគាត់កុំឱ្យចូលទៅក្នុងអង្គប្រជុំ។ បន្ទាប់មកលោក លូធើ បានឆ្លើយថា "ទៅកាន់អ្នកបម្រើរបស់គាត់ឱ្យផ្តល់ដំណឹង" បើទោះជាមានអារក្សជាច្រើនដូចជាដុំឥដ្ឋជាច្រើននៅផ្ទះជាច្រើននៅក្នុងទីក្រុង Worms នេះក៏ដោយ។ កាលដែលគាត់ជិតស្លាប់ គាត់បានទុកពាក្យមួយថា "ខ្ញុំមិនខ្លាចអ្វីទាំងអស់។"

ការអធិប្បាយទី 4 សេចក្ដីស្រឡាញ់ដំបូង (វិវរណៈ 2:4, 9)

1. តើសេចក្ដីស្រឡាញ់ជាអ្វី?

នៅក្នុងភាសាក្រិក មានពាក្យស្រឡាញ់បួន ស្តូលហ្គេ (στοργή), អេរ៉ស (ἔρως), ហ្វីឡេអា (φιλία) និង អាកាផេ (αγάΠη)។ ស្តូលហ្គេ មានន័យថា សេចក្ដីស្រឡាញ់ដែលលាក់កំបាំងនៃអ្នកដែលមកឈាមដូចគ្នា អេរ៉សជាសេចក្ដីស្រឡាញ់បែបខាងផ្លូវភេទ ហ្វីលេអាជាសេចក្ដីស្រឡាញ់នៃអំណរដែលកើតចេញពីមិត្តភាព ចំណែកអាកាផេ ជាសកម្មភាពនៃការវាតម្លៃ។ សេចក្ដីស្រឡាញ់នេះជាទីមួយ ជាសេចក្ដីស្រឡាញ់ទៅកាន់ព្រះ ទីពីរជាសេចក្ដីស្រឡាញ់ទៅកាន់មនុស្ស។

1. វីធីសាស្រ្តអនុវត្តសេចក្ដីស្រឡាញ់

សម្រាប់អាកាផេយើងគិតដូចតទៅនេះ

(1) យើងគួរតែស្រឡាញ់ព្រះជាទីមួយ

សេចក្ដីជំនឿជាការជឿលើសេចក្ដីពិត ក្នុងពេលតែមួយគឺស្រឡាញ់ព្រះផងដែលសេចក្ដីពិតបានចង្អុលបង្ហាញនោះ។ តើការស្រឡាញ់ព្រះជាអ្វី? វាជាការរក្សាបញ្ញាត្តិរបស់ទ្រង់ (យ៉ូហាន 14:21)។ អ្នកដែលរក្សាបញ្ញាត្តិរបស់ទ្រង់ គួរតែរក្សាវាសម្រាប់ព្រះ តែមិនគួរទទួលការកោតសរសើរនៅចំពោះ

មនុស្សទេ។ អ្នកដែលរក្សាបញ្ញាត្តិដើម្បីទទួលបានការកោតសរសើរពីមនុស្ស គេមិនមែនជាមនុស្សដែលបម្រើព្រះទេ តែគេបម្រើមនុស្សវិញ។ ការដែលសំខាន់ជាងនេះទៀតនៅក្នុងការស្រឡាញ់ព្រះ ជាការថ្វាយបង្គំចេញពីចិត្ត។ ដោយសារបទគម្ពីរមានបន្ទូលថា យើងគួរបម្រើព្រះឱ្យអស់ពីចិត្ត យើងគួរស្វែងរកព្រះឱ្យអស់ពីចិត្ត (ចោទិយកថា 4:29) ចូរបម្រើព្រះឱ្យអស់ពីចិត្ត (ចោទិយកថា 10:12) ចូរស្រឡាញ់ទ្រង់ឱ្យអស់ពីចិត្ត (ចោទិយកថា 13:3) មិនគ្រាន់តែស្តាប់បង្គាប់តែប៉ុណ្ណោះ (ចោទិយកថា 13:2) ចូរបែរមករកព្រះអម្ចាស់ (ចោទិយកថា 30:10) ធ្វើការនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ 2:4) ការដើរតាមព្រះអម្ចាស់ (ពង្សាវតារក្សត្រទី១ 14:8) ការសរសើរដំកើងព្រះអម្ចាស់ (ទំនុកដំកើង 86:12) ហើយជឿលើព្រះអម្ចាស់ យើងគួរធ្វើឱ្យអស់ពីចិត្ត។ នោះទង្វើដែលធ្វើអស់ពីចិត្តនៅខាងលើមានន័យថា កាលដែលពួកគេរក្សាបញ្ញាត្តិដោយអស់ពីចិត្ត នោះជាអ្នកជឿដែលស្រឡាញ់ព្រះ។ ការរក្សាបញ្ញាត្តិជាបញ្ហាដែលទាក់ទងនឹងការប្រព្រឹត្ត។ អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះប្រព្រឹត្តដោយស្មោះត្រង់សម្រាប់ព្រះ។ លោកគ្រូ Moody បាននិយាយថា "សេចក្តីជំនឿមានអំណាចពិសេសដែលមាន ការបន្ទាបខ្លួនជាកំលាំងយ៉ាងខ្លាំងនៃការរក្សានិងស្រឡាញ់ប្រព្រឹត្តបានច្រើនបំផុត" សេចក្តីស្រឡាញ់ជាលក្ខណៈសំខាន់នៅក្នុងការស្រឡាញ់ព្រះ ហើយក៏ស្រឡាញ់ដល់មនុស្សផងជាផលផ្លែរបស់វា។ ហេតុផលដែលស្រឡាញ់ព្រះនោះជាការពិតនោះគឺដោយសារមនុស្សជារូបឆ្លុះរបស់ព្រះ។ មិនត្រឹមតែបង្គាប់ឱ្យ

ស្រឡាញ់តែមនុស្សនោះទេ" (ម៉ាថាយ 22:39)។ ដូច្នេះ ការស្រឡាញ់មនុស្ស ក៏ស្ថិតនៅក្នុងគោលជំនឿដល់ព្រះផងដែរ។

(2) ការចាប់ផ្ដើមនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់

តើសេចក្ដីស្រឡាញ់ពិតចាប់ផ្ដើមនៅពេលណា? តើសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់មនុស្សពីធម្មជាតិអាចចាប់ផ្ដើមជាមួយនឹងសេចក្ដីស្រឡាញ់ដូច្នេះទេ? វាមិនអាចទៅរួចឡើយ។ អ្នកដែលស្គាល់សេចក្ដីស្រឡាញ់ពិតគឺបន្ទាប់ពីស្គាល់សេចក្ដីស្រឡាញ់នៃសេចក្ដីប្រោសលោះ ហើយក៏ចាប់ផ្ដើមស្រឡាញ់វាដែរ។ មុនដែលមនុស្សនោះបង្ហាញមកជាសេចក្ដីស្រឡាញ់ដែលប្រោសលោះនោះគេមិនអាចស្គាល់សេចក្ដីស្រឡាញ់ពិតឡើយ។ យ៉ូហានទី១ 4:10-12 មានបន្ទូលថា "នេះហើយជាសេចក្ដីស្រឡាញ់ មិនមែនជាយើងបានស្រឡាញ់ព្រះនោះទេ គឺទ្រង់បានស្រឡាញ់យើងវិញទេតើ ហើយបានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់មក ទុកជាដង្វាយឱ្យធួននឹងបាបយើងរាល់គ្នាផង។ ពួកស្ងួនភ្ងាអើយ បើព្រះបានស្រឡាញ់យើងរាល់គ្នាជាខ្លាំងទាំងម្ល៉េះ នោះត្រូវឱ្យយើងស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកដែរ គ្មានអ្នកណាដែលឃើញព្រះឡើយ តែបើយើងស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក នោះព្រះទ្រង់គង់នៅក្នុងយើង ហើយសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ បានពេញខ្នាតក្នុងយើងដែរ" ដំណាក់កាលដែលសមហេតុផលនៃពាក្យនេះគឺដូចខាងក្រោម។ ទាំងនោះគឺ កាលដែលមនុស្សឃើញសេចក្ដីស្រឡាញ់ដែលប្រោសលោះ នោះអ្នកជឿនៅទីបំផុតអាច

ស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។ តាមរយៈការស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ពួកគេស្គាល់ព្រះកាន់តែច្បាស់។ នៅពេលយើងឃើញថា តាមរយៈការអនុវត្តសេចក្តីស្រឡាញ់ស្របតាមការបើកសម្តែងពិត នោះយើងអាចឈានដល់ចំណេះដឹងឱ្យបានស្គាល់ព្រះ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះ។ វិធីសាស្ត្រដើម្បីស្គាល់ព្រះច្បាស់ជាងនេះគឺការអនុវត្តសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលបានបើកសម្តែង ប៉ុន្តែមិនមែនជាប្រតិបត្តិតាមគំនិតសាមញ្ញនោះទេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងមិនចាត់ទុកសកម្មភាពនៃចំណេះដឹងដែលជាការទទួលយកការបើកសម្តែងដែលអ្នកទេវវិទូថ្មីគិតដូចបញ្ហាទីពីរនោះទេ។ វាជាបញ្ហាចម្បង។ ដើម្បីឈានដល់ចំណេះដឹងអំពីព្រះ យើងគួរដឹងថាអ្វីដែលសេចក្តីស្រឡាញ់នៃវិវរណៈគឺជាអ្វី ហើយជំហានបន្ទាប់យើងគួរធ្វើការប្រព្រឹត្តនូវសេចក្តីស្រឡាញ់។ អត្ថន័យដែលថាមុននឹងយើងស្រឡាញ់យើងមិនអាចដឹងថាសេចក្តីស្រឡាញ់នោះមាននៅក្នុង យ៉ូហានទី ១ ៤:១០-១២។ ដោយសារលោកយ៉ូហានបាននិយាយរហូតដល់ពាក្យថាព្រះជាម្ចាស់ជាសេចក្តីស្រឡាញ់ ការស្រឡាញ់មនុស្សគឺជាវិធីសាស្ត្រដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់។ សេចក្តីស្រឡាញ់ធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។ សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាលក្ខណៈរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែដោយសារតែអ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះទៅទៀតគឺថា វាគឺជាលក្ខណៈសំខាន់របស់ព្រះ ហើយវាគឺជាមនុស្សនៅក្នុងសកម្មភាពនៃការបើកសម្តែងរបស់ទ្រង់ វាគឺជាការបើកសម្តែងដ៏អស្ចារ្យបំផុតដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេស្គាល់ព្រះ។ ចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់នេះគ្រាន់តែជា

រឿងដែលបទគម្ពីរបើកសម្ដែងប៉ុណ្ណោះ អ្នកណាដែលជឿលើវា ហើយទទួលយកវា ហើយស្រឡាញ់អ្នកម្ខាងទៀតតាមគោលការណ៍នៃសេចក្ដីស្រឡាញ់នេះ នោះស្រឡាញ់ព្រះច្បាស់មែន។

(3) អំពីសេចក្ដីស្រឡាញ់ជាបន្តទៀត

មនុស្សមិនអាចគេចផុតពីស្រលាញ់ទេ ទោះបីជាវាជាសេចក្ដីស្រឡាញ់ក្លែងក្លាយក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែវាមិនងាយស្រួលទេក្នុងការបន្តការងារល្អជាប្រចាំ។ អ្នកដែលរក្សាស្នេហ៍ដំបូងមិនច្រើនទេ។ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលបន្តនៅជាប់នោះមានពរហើយ ហើយនឹងទទួលរង្វាន់ពីព្រះ។ សកម្មភាពរបស់មនុស្សក្នុងព្រះគម្ពីរ។ ១) ដាវីឌស្រឡាញ់សូលជាដំបូង ហើយគោរពគាត់ដោយមិនប្ដូរចិត្ត ហើយស្រឡាញ់គាត់ផង។ ទោះបីសូលព្យាយាមសម្លាប់ដាវីឌជាច្រើនដងក៏ដោយ ក៏ដាវីឌមិនបានសងសឹកគាត់ទេ។ ហើយគាត់បានសម្លាប់បុរសម្នាក់ដែលបានសម្លាប់សូលផង (២ សាំយូអែល ១:១៥) ហើយសម្លាប់បុរសដែលសម្លាប់អ៊ីស-បូសែត (២ សាំយូអែល ៤:៥-១២) ហើយចិញ្ចឹមមភីបូសែតដែលជាមនុស្សខ្វិន ដែលជាចៅរបស់សូលឱ្យបរិភោគអាហារនៅតុជាមួយគ្នាផង (២ សាំយ៉ូអែល ៩:១-១៣)។ ២) យ៉ូណាថានស្រឡាញ់ដាវីឌដែលជាមនុស្សឪពូកខ្លួនបានស្អប់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ ខណៈដែលឪពុករបស់គាត់ព្យាយាមសម្លាប់ដាវីឌ នោះគាត់ខំការពារដាវីឌ ហើយលាក់គាត់ (១ សាំយ៉ូអែល ១៩:១-៧, ២០:១៧, ៣៥-៤២)។

នេះជាទង្វើដែលយ៉ូណាថានបានទទួលស្គាល់ថាសេចក្តីសុចរិតសំខាន់ជាងការជាប់ឈាមគ្នាទៅទៀត។ ទោះបីជាគាត់ស្រឡាញ់ឪពុករបស់គាត់ក៏ដោយ គាត់មិនបានចូលរួមក្នុងអំពើអាក្រក់របស់ឪពុកគាត់ទេ វាគឺជាជីវិតនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈដែលរឹងមាំដែលគាត់មានសេចក្តីស្រឡាញ់និងវិន័យព្រមគ្នាផង ៣) ប៉ុលមិនបានទទួលស្គាល់ម៉ាកុសមួយរយៈជាមិត្តរួមការងាររបស់គាត់ (កិច្ចការ ១៥:៣៧-៣៩) បន្ទាប់ពីនោះគាត់បានចាត់ទុកគាត់ថាមានតម្លៃ ហើយស្រឡាញ់គាត់ផង។ (កូឡុស ៤:១០, ២ធីម៉ូថេ ៤:១១, យ៉ូណាស ១:២៤)។ វាមានន័យសម្រាប់ជាភស្តុតាងក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកឯទៀត។ គាត់បានបង្កើតគោលការណ៍ ហើយក៏មិនបានកាត់ផ្តាច់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ឡើយ។ ៤) ពេត្រុសត្រូវបានប៉ូលស្តីបន្ទោស (កាឡាទី ២:១១-២១) បន្ទាប់ពីនោះពួកគេបានសហការគ្នាជាគុណធម៌ប្រសើរ។ (ពេត្រុសទី២ ៣:១៥, ១៦)។ វាបង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈរបស់ពេត្រុសផង។

ការអធិប្បាយទី 6 ចូរស្មោះត្រង់រហូតដល់ស្លាប់ (វិវរណៈ 2:8-10)

មនុស្សទាំងអស់ស្អប់ការស្លាប់ព្រោះការស្លាប់គឺវាអាក្រក់។ ទោះគេស្អប់ក៏ដោយក៏គ្មានអ្នកណាមិនស្លាប់ដែរ។ ហើយកូនក្មេងក៏នឹងត្រូវស្លាប់ដែរ។ វាជារឿងឆ្កួតដែលយើងខំតែគេចចេញពីសេចក្តីស្លាប់។ សុភាសិត 14:32 ចែងថា៖ "មនុស្សអាក្រក់ត្រូវធ្លាក់ចុះ ដោយអំពើខូចអាក្រក់របស់ខ្លួន តែមនុស្សសុចរិតមានទីពំនាក់ក្នុងកាលដែលស្លាប់វិញ។" មនុស្សព្យាយាមទទួលបានការលួងលោមខ្លះតាមរយៈការស្លាប់ដ៏ស្រស់ស្អាត។ ពួកគេព្យាយាមរក្សាសាកសពជាអចិន្ត្រៃយ៍ ដោយប្រើថ្នាំដែលធ្វើមិនឱ្យរលួយលើវាហើយវាមិនត្រូវផ្លាស់ប្តូរឡើយ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាវាមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីការធ្វើឱ្យសាកសពមានភាពស្រស់ស្អាតនោះទេ។ ព្រោះវាជារបស់ដែលយើងចង់ឱ្យរូបមនុស្សមានបាបដែលយើងស្អប់ត្រូវបានរក្សាទុកជាអចិន្ត្រៃយ៍ ផ្ទុយទៅវិញការនៅជាប់នៃសាកសពគឺអាក្រក់ជាងដែលសូម្បីតែមើលមិនឃើញនូវអ្វីដែលខ្ញុំមើលមិនឃើញនៅចំពោះមុខខ្ញុំនោះផង។ អ្វីដែលមនុស្សរស់នៅត្រឹមត្រូវ (រស់ដោយសុចរិត) ជាអាថ៌កំបាំងដើម្បីរក្សាជីវិតឲ្យស្ថិតស្ថេរ។ ដូច្នេះជីវិតគឺសំខាន់ ហើយការស្លាប់ក៏សំខាន់ដែរ។ ដោយសារការស្លាប់គឺដូចជាជីវិតសម្ងាត់ដើម្បីធ្វើឱ្យជីវិតមានតម្លៃ ដូច្នេះយើងមិនគួរគេចពីវាទេ ប៉ុន្តែគួរតែព្យាយាមស្លាប់ឱ្យត្រឹមត្រូវ។ ការពិតគឺជាក់ស្តែង ប៉ុន្តែមនុស្សនោះក្លាយជាមនុស្សល្ងង់ ដែលមិនចាត់ទុកវាជាកំណាប់ ការអនុវត្តធ្វើសេចក្តីពិតគឺជាការចម្បង។ ឥឡូវនេះអត្ថបទដោះស្រាយបញ្ហាពីការអនុវត្តនេះ។

1. ស្គាល់ថាព្រះគ្រីស្ទជានរណា

"អញជាអាល់ហ្វានិងជាអូមេហ្កា" ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល "ដែលមានវត្តមាន ហើយនៅពីដើម ហើយនឹងមកដល់ជាព្រះដែលមានគ្រប់អំណាចចេស្ដា" (ខ 8)។ ដោយពាក្យមួយទៀត ព្រះអង្គដែលធ្វើការបង្កបង្កើតហើយទ្រង់ជាថៅក្រម (ជាដើមនិងជាចុង) ដែលត្រូវមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញបន្ទាប់ពីបានសុគត។ មានពាក្យជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរបង្រៀនពីការពិតមួយនេះ។ ដូច្នេះ ដែលយើងដឹងថាគម្ពីរទាំង៦៦កណ្ឌជាសេចក្ដីពិត នោះការរស់ឡើងវិញជាសេចក្ដីពិតជាក់ស្ដែងមែន។ ដែលយើងដឹងថាការរស់ឡើងវិញជាសេចក្ដីពិត នោះយើងក៏អាចស្លាប់ផងដែរ។

2. ព្រះគ្រីស្ទស្គាល់ទុក្ខលំបាកនិងភាពក្រីក្រ

យើងអាចស្លាប់បានយ៉ាងល្អដូចដែលយើងដឹងថាព្រះអម្ចាស់ជ្រាបពីទុក្ខលំបាក និងភាពក្រីក្ររបស់យើង។ ខ៩ ចែងថា "យ៉ូហានខ្ញុំ ដែលជាបងប្អូននៃអ្នករាល់គ្នា ហើយជាអ្នកមានចំណែកក្នុងសេចក្ដីទុក្ខលំបាក និងក្នុងនគរ ហើយក្នុងសេចក្ដីអត់ធ្មត់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាដែរ ខ្ញុំបាននៅឯកោះឈ្មោះប៉ាត់ម៉ុស ដោយព្រោះព្រះបន្ទូល និងសេចក្ដីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ"។ គោលបំណងដែលទ្រង់បានសុគត ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ គឺដើម្បីឱ្យដឹងថាទ្រង់ដឹងពីទុក្ខលំបាក និងភាពក្រីក្ររបស់យើង (សេចក្ដីស្លាប់)។ ព្រះអម្ចាស់ដែលប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ បើកសម្ដែង

ថា នៅពេលយើងស្លាប់ ហើយយើងបានជួបនឹងពេលវេលាដ៏លំបាក ដូច្នេះ យើងជួបប្រទះនឹងអំណាចនៃព្រះអម្ចាស់ដែលបានរស់ឡើងវិញកាន់តែច្បាស់ នៅពេលដែលយើងជួបនឹងពេលវេលានៃការស្លាប់របស់យើង ជាជាងពេលវេលាដ៏សុខសាន្តរបស់យើង។ មុនពេលយើងស្លាប់ វាមិនច្បាស់ទេថាយើងបានជួបព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មរស់នោះ។ សាវកប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា "ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានស្គាល់ទ្រង់ និងព្រះចេស្តានៃដំណើរដែលទ្រង់រស់ឡើងវិញ ហើយនិងសេចក្តីប្រកបក្នុងការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងត្រឡប់ទៅដូចជាទ្រង់ក្នុងសេចក្តីស្លាប់ផង។ នោះគឺបើសិនជាមានផ្លូវណា ឲ្យខ្ញុំបានមកដល់សេចក្តីរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ" (ភីលីព 3: ១០, ១១)។ ហើយគាត់ក៏បាននិយាយថា៖ "យើងមានទ្រព្យសម្បត្តិនេះនៅក្នុងភាជនៈដី ដើម្បីឲ្យឥទ្ធិឫទ្ធិលើសលប់បានមកពីព្រះ មិនមែនពីយើងខ្ញុំទេ។ ដែលយើងខ្ញុំត្រូវគេសង្កត់សង្កិនគ្រប់ជំពូក តែមិនទ័លផ្លូវឡើយ មានសេចក្តីវិលវល់ តែមិនទ័លគំនិតទេ។ មានគេធ្វើទុក្ខ តែមិនមែនត្រូវចោលនៅម្នាក់ឯងទេ ត្រូវគេវាយដួលស្តូក តែមិនស្លាប់ទេ។ យើងខ្ញុំផ្ទុកសេចក្តីសុគតនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវនៅក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំជានិច្ច ដើម្បីឲ្យព្រះជន្មនៃទ្រង់បានសំដែងមក ក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំដែរ។ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាដែលរស់នៅ នោះយើងត្រូវប្រគល់ដល់សេចក្តីស្លាប់ជាដរាប ដោយព្រោះព្រះយេស៊ូវ ដើម្បីឲ្យព្រះជន្មនៃទ្រង់បានសំដែងមក ក្នុងរូបសាច់យើង ដែលតែងតែស្លាប់នេះ" (២កូរិនថូស ៤:៧-១១)។ ពេលយើងចូលទៅក្នុងស្ថានភាពនៃសេចក្តីស្លាប់របស់យើង (ឬកាល

យើងបានស្លាប់) បានជួបប្រទះនឹងអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទកាន់តែច្បាស់។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរបាត់បង់ជំនឿរបស់យើងនៅពេលដែលយើងជួបនឹងទុក្ខលំបាកនិងភាពក្រីក្រ (ទុក្ខលំបាកត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពស្លាប់) ប៉ុន្តែគួររក្សាជំនឿរបស់យើង។

3. យើងគួរដឹងដើម្បីទទួលបានការកំសាន្តពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងពាក្យថា "ខ្ញុំដឹងពីទុក្ខព្រួយរបស់អ្នក និងភាពក្រីក្ររបស់អ្នក (តែអ្នកជាអ្នកមាន) និងការបង្កាច់បង្ខូចអ្នកដែលថាពួកគេជាសាសន៍យូដា ហើយមិនមែនទេ ប៉ុន្តែជាក្រុមជំនុំរបស់សាតាំង" ។ យើងអាចស្លាប់បានយ៉ាងល្អនៅពេលយើងទទួលបានការសម្រាលទុក្ខដែលពួកបរិសុទ្ធគួរទទួល។ (1) ព្រះអម្ចាស់ទទួលស្គាល់ថា ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានចំអក (បៀតបៀន) ដោយមនុស្សអាក្រក់។ យ៉ូហាន 15:18 ចែងថា៖ "បើសិនជាលោកីយ៍ស្អប់អ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នាដឹងហើយ ថាគេបានស្អប់ខ្ញុំជាមុន"។ ដូច្នេះ កាលដែលអ្នកជឿបានទទួលការបៀតបៀនដោយសារព្រះអម្ចាស់ គេត្រូវនឹកចាំពីការពិតដែលថាខ្លួនគេតែម្នាក់ឯងមិនបានទទួលការបៀតបៀននោះទេ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានទទួលវាជាមួយគ្នានោះ ពេលដែលគាត់នឹកឃើញការពិតថា គាត់អាចទទួលបានការលួងលោម ព្រមទាំងអាចទទួលបានអំណាចព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់គាត់ផង។ (២) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ វាបាននិយាយថាមនុស្សដែលបានបៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធ ត្រូវបានហៅឱ្យ "ក្រុមជំនុំរបស់សាតាំង" ខណៈដែលគាត់ចងចាំពីការពិត គាត់ក៏អាចទទួលបានអំណាច

ផងដែរ។ ពួកបរិសុទ្ធមិនគួរស្វែងរកជំនួយពីសាតាំង ជាជាងចាត់ទុកការប្រមាថរបស់វាថាជាសេចក្ដីអំណរវិញ។ មារសាតាំងគឺជាអវយវៈនៃអំពើអាក្រក់ កាលដែលមនុស្សទន់ខ្សោយ វាងាយនឹងទំនោរទៅរកការល្បួងដើម្បីសម្របសម្រួលជាមួយនឹងអំពើបាបតិចតួច។ ប៉ុន្តែ មនុស្សអាក្រក់បែបនេះខ្លាចអំពើបាបដ៏ខ្លាំងក្លា ដែលខ្លួនមិនព្រមចុះសម្រុងនឹងអំពើបាបនោះទេ។ ទោះបីជាបុរសនោះឃ្លានយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គាត់មិនបានស៊ីចំណីដែរ។ ដូចអ្នកជឿ វាជារឿងធម្មតាទេដែលគាត់មិនទទួលបានការសរសើរ និងជំនួយពីមនុស្សដែលចំអកព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ។

4. យើងគួរដឹងថាទ្រង់នឹងប្រទានរង្វាន់ដល់យើង

យើងអាចស្លាប់បានយ៉ាងល្អ ដោយយើងដឹងថាព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកុដនៃជីវិតដល់អ្នកដែលស្មោះត្រង់នឹងព្រះអម្ចាស់រហូតដល់ស្លាប់។ តើមកុដនៃជីវិតគឺជាអ្វី? ដូចអ្នកឈ្នះទទួលអំណោយជីវិតជារង្វាន់របស់ខ្លួននោះគឺការទទួលបានភាពបរិបូរណ៍ដ៏រុងរឿង។ នេះមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលនឹងកើតឡើងនៅការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវទេ វាបានកើតឡើងនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃការចាកចេញរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ហេតុផលដែលខ្ញុំបកស្រាយយ៉ាងដូច្នេះ លុះនិយាយដល់ការស្លាប់នៃរូបកាយ ពាក្យនេះ (មកុដនៃជីវិត) ក៏ចេញមក។ លោក E. Smilde បាននិយាយថានេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលបន្ទាប់ពីការចាកចេញរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលរងទុក្ខនឹងកើតឡើងក្នុងពេលឆាប់ៗពិតមែន។ (Hertgeen gezegd wordt in dit vers over den

fysieken dood, als het einde van het lijden der gemeente, wijst echter in een andere richting. Deze belofte gaat in vervalling terstond na het sterven der geloovigen . – Leven In De Johanneische Gesch iriften, p 186)

ការអធិប្បាយទី 5 ចំណុចខ្សោយនិងចំណុចល្អនៃក្រុមជំនុំអេភេសូ (វិវរណៈ 2:1-7)

1. ចំណុចខ្សោយ

ការពិតដែលថាពួកជំនុំអេភេសូរមិនទទួលយកគ្រូក្លែងក្លាយគឺល្អណាស់។ ដោយសារក្រុមជំនុំមិនអាចទទួលយកមនុស្សអាក្រក់ប្រភេទណាមួយទេ គ្រូក្លែងក្លាយមិនគួរត្រូវបានទទួលយកទេ ពីព្រោះគ្រូក្លែងក្លាយមិនបានកែតម្រូវអំពើបាបរបស់គេទេ ប៉ុន្តែបានព្យាយាមធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំប្រព្រឹត្តអំពើបាបដដែលរបស់ពួកគេ។ ដូចជាមន្ទីរពេទ្យអាចទទួលយកអ្នកជំងឺទូទៅទាំងអស់ ប៉ុន្តែអ្នកជំងឺរាតត្បាតមិនគួរទទួលយកទេ។ តើគ្រូក្លែងក្លាយជាអ្វី? 1) ខាងលើការបង្រៀនរបស់គាត់គឺមិនត្រឹមត្រូវទៅនឹងបទគម្ពីរទេ។ បទគម្ពីរសង្កត់ធ្ងន់លើការបង្រៀនថាគួរតែត្រឹមត្រូវ។ កាឡាទី 1:8 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែបើយើងខ្ញុំ ឬទេវតាពីស្ថានសួគ៌ នឹងប្រាប់ដំណឹងណាមកអ្នករាល់គ្នា ខុសពីដំណឹងល្អ ដែលយើងខ្ញុំបានប្រាប់ហើយ នោះឲ្យគេត្រូវបណ្តាសាចុះ"។ កាលដែលការបង្រៀនមិនពិតបានចូលមកក្នុងក្រុមជំនុំ នោះក្រុមជំនុំត្រូវបានបំផ្លាញហើយ។ ដូច្នេះ ២ធីម៉ូថេ 2:17 និយាយថា "ហើយសំដីគេនឹងស៊ីរូងដូចជាដំបៅក្លាយ ក្នុងពួកនេះមានឈ្មោះហ៊ីមេនាស និងភីលេត"។ វាពិបាកណាស់ក្នុងការធ្វើឱ្យគ្រូខុសឆ្គងត្រលប់ទៅមនុស្សថ្មី។ ២) គ្រូក្លែងក្លាយគឺជាអ្នកគង្វាលដែលចិញ្ចឹមតែរូបកាយរបស់គាត់ ដូច្នេះគាត់មិនមាន

ឥទ្ធិពលផ្តល់ព្រះគុណលើអ្នកដ៏ទៃដូចជាពពកដែលគ្មានទឹកនោះវិញ (យូដាស ១:១២)។ ដូច្នេះ ការប្រគល់ក្រុមជំនុំឲ្យគ្រូក្លែងក្លាយជាការប្រព្រឹត្តដោយគ្មានមេត្តា។ ផ្ទុយទៅវិញ រឿងដែលមិនទទួលយកគ្រូក្លែងក្លាយ គឺជាអាកប្បកិរិយាដ៏សុចរិតជាង ហើយជាកិច្ចការដ៏មានមេត្តាចំពោះក្រុមជំនុំ។ វាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលព្រលឹងជាច្រើនត្រូវបានគេបោះបង់ចោល ប្រសើរជាងការដែលមនុស្សម្នាក់ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ខ្លះខាងសាច់ឈាមរបស់គាត់។

2. ចំណុចខ្សោយ

ក្រុមជំនុំអេភេសូរបានបាត់បង់សេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូង។ មនុស្សគ្រប់គ្នាហាក់ដូចជាមានជំនឿងប់ងល់ជាលើកដំបូងនៅក្នុងការធ្វើល្អ។ ប៉ុន្តែវាជាចំណុចខ្សោយដែលអ្នករាល់គ្នាមិនរក្សាចំណង់ចំណូលចិត្តជាប់ជានិច្ច។ ដោយសារតែតម្លៃខាងលោកិយក៏ត្រូវធ្លាក់ចុះដោយសារការផ្លាស់ប្តូរច្រើន ដូច្នេះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកជឿត្រូវធ្លាក់ចុះកាន់តែច្រើន ឬច្រើនជាងនេះទៅទៀត។ ប៉ុន្តែតម្លៃនៃព្រះមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរជីវិតដែលទាក់ទងទៅនឹងនោះទេ កាន់តែយូរមកសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះទ្រង់នឹងកាន់តែជ្រៅឬកាន់តែជ្រៅថែមទៀត។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ អត្ថបទនោះបាននិយាយថា ក្រុមជំនុំអេភេសូរបានបោះបង់ចោលសេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូងរបស់គេ។ (1) ដូចដែលយើងឃើញថាសេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូងរបស់នាងត្រូវបានធ្លាក់ចុះ វាជាការគួរសង្ស័យថានាងមានភាពស្មោះត្រង់ (ដែលជាលក្ខណៈរឹងមាំ)។ ទោះជាក្រុម

ជំនុំមិនអាចធ្វើការអស្ចារ្យក៏ដោយ ប្រសិនបើនាងមានភាពស្មោះត្រង់ ការប្រកាសដំណឹងល្អត្រូវបានកើតឡើងហើយ។ ១ធីម៉ូថេ ៣:១៥ ក្រុមជំនុំបាននិយាយថា ក្រុមជំនុំគឺជា "សសរស្តម្ភ ហើយជាគ្រឹះនៃសេចក្តីពិត" ក្នុងការប្រកាសសេចក្តីពិត ការពង្រឹងដូចជាសសរ និងភាពរឹងមាំដូចជាគ្រឹះជាជីវិតនៃពួកជំនុំ។ បន្ទាប់ពីព្រះបានពិនិត្យមើលភាពស្មោះត្រង់របស់យើង នោះទ្រង់បានប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិនៃស្ថានសួគ៌មក។ ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះកំពុងរង់ចាំជាយូរមកហើយ ដោយសាកល្បងភាពស្មោះត្រង់របស់យើងក្នុងការរងទុក្ខរបស់យើង ដើម្បីផ្តល់ព្រះគុណកាន់តែច្រើនដល់យើង។ (2) ការពិតដែលថាពួកជំនុំអេភេសូរបានបាត់បង់សេចក្តីស្រឡាញ់ដំបូងរបស់គាត់មានន័យថា នាងមិនអាចបំពេញបេសកកម្មរបស់ពួកជំនុំបានទៀតទេ។ មនុស្សខាងលោកិយត្រឡប់ទៅរកដំណឹងល្អវិញដោយឃើញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកជឿលើគ្នាទៅវិញទៅមក។ យ៉ូហាន 17:22 ចែងថា៖ "ឯសិរីល្អដែលទ្រង់បានប្រទានមកទូលបង្គំ នោះទូលបង្គំបានឲ្យដល់គេហើយ ដើម្បីឲ្យគេបានរួមគ្នាតែមួយ ដូចជាយើងក៏រួមតែមួយដែរ"។ ដូច្នេះ ក្រុមជំនុំមិនគួរបាត់បង់ក្តីស្រឡាញ់ក្នុងស្ថានភាពណាមួយឡើយ។ ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ជាជីវិតរបស់ក្រុមជំនុំ។ ទោះបីជាគុជខ្យងស្ថិតនៅក្នុងសមុទ្រក៏ដោយ ពន្លឺគឺស្រស់ស្អាតដូចជាពន្លឺនៃស្ថានសួគ៌ ព្រះវិហារគួរតែបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនៅក្នុងពិភពលោកនេះ។

ប្រសិនបើក្រុមជំនុំបោះបង់ចោលសេចក្ដីស្រឡាញ់ដំបូង នាងគួរតែលន់តួ ប្រែចិត្ត។ អំពីវិវរណៈពីការប្រែចិត្ត 2:5 បង្ហាញពីលក្ខណៈពិសេសមួយដែល យើងមិនអាចមើលឃើញនៅឯណានោះគឺ "ដូច្នេះ ចូរនឹកចាំ ដែលឯងបាន ធ្លាក់ចេញពីសណ្ឋានណានោះ ហើយប្រែចិត្តចុះ រួចប្រព្រឹត្តតាមការដើម ដំបូងនោះវិញ ពុំនោះសោត អញនឹងមកឯឯង ហើយនិងហូតយកជើង ចង្កៀងឯងពីកន្លែងចេញ លើកតែឯងប្រែចិត្តឡើងវិញ"។ ការដែលមនុស្ស មានបាបប្រែចិត្ត គឺដើម្បីព្យាបាលជំងឺនៃព្រលឹងខ្លួន ដូចជាជំងឺនៃរូបកាយ របស់គេដែរ វាគួរតែត្រូវបានធ្វើរោគវិនិច្ឆ័យឲ្យបានច្បាស់។ នោះគឺយើងគួរ ដឹងមូលហេតុនៃជំងឺខាងវិញ្ញាណ ហើយគួរព្យាបាលចំណុចដែលឈឺនោះ។

3. រង្វាន់របស់អ្នកដែលយកឈ្នះ។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង អ្នកឈ្នះ មានន័យថា អ្នកដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់។ ខទី ៧ ចែងថា "អ្នកណាដែលមានត្រចៀក ឲ្យអ្នកនោះស្ដាប់សេចក្ដី ដែលព្រះ វិញ្ញាណមានព្រះបន្ទូល ដល់ពួកជំនុំទាំងប៉ុន្មានចុះ ឯអស់អ្នកណា ដែលឈ្នះ នោះអញនឹងឲ្យបរិភោគផ្លែរបស់ដើមជីវិត ដែលនៅស្ថាន បរមសុខរបស់ព្រះ" វាគឺជាការបង្ហាញនៃពាក្យប្រៀបធៀប ព្រលឹងនៃ អ្នកជឿរីករាយនឹងជីវិតដ៏បរិបូរណ៍ដែលជារបស់នៃស្ថានសួគ៌។ សោក ស្មីតដល (St. Smilde) និយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា "ការសន្យា ថាទ្រង់នឹងផ្ដល់ផ្លែឈើនៅក្នុងដើមឈើនៃជីវិត ហើយធ្វើឱ្យគេមានវា វាមានន័យថាអ្នកដែលបានស្លាប់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនឹងរីករាយនឹង

ជីវិតដ៏បរិបូរនៃស្ថានសួគ៌។″ (De beloften aanannde het eten van den boom des Levens ziet op de volle levensgenieting in den hemel voor hen, die in Christus sterven – Leven in De Johanneische geschriften, p 184).

ការអធិប្បាយទី 6 ចូរស្មោះត្រង់រហូតដល់ស្លាប់ (វិវរណៈ 2:8-10)

មនុស្សទាំងអស់ស្អប់ការស្លាប់ព្រោះការស្លាប់គឺវាអាក្រក់។ ទោះគេស្អប់ក៏ដោយក៏គ្មានអ្នកណាមិនស្លាប់ដែរ។ ហើយកូនក្មេងក៏នឹងត្រូវស្លាប់ដែរ។ វាជារឿងឆ្កួតដែលយើងខំតែគេចចេញពីសេចក្តីស្លាប់។ សុភាសិត 14:32 ចែងថា៖ "មនុស្សអាក្រក់ត្រូវធ្លាក់ចុះ ដោយអំពើខូចអាក្រក់របស់ខ្លួន តែមនុស្សសុចរិតមានទីពំនាក់ក្នុងកាលដែលស្លាប់វិញ។" មនុស្សព្យាយាមទទួលបានការលួងលោមខ្លះតាមរយៈការស្លាប់ដ៏ស្រស់ស្អាត។ ពួកគេព្យាយាមរក្សាសាកសពជាអចិន្ត្រៃយ៍ ដោយប្រើថ្នាំដែលធ្វើមិនឱ្យរលួយលើវាហើយវាមិនត្រូវផ្លាស់ប្តូរឡើយ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាវាមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីការធ្វើឱ្យសាកសពមានភាពស្រស់ស្អាតនោះទេ។ ព្រោះវាជារបស់ដែលយើងចង់ឱ្យរូបមនុស្សមានបាបដែលយើងស្អប់ត្រូវបានរក្សាទុកជាអចិន្ត្រៃយ៍ ផ្ទុយទៅវិញការនៅជាប់នៃសាកសពគឺអាក្រក់ជាងដែលសូម្បីតែមើលមិនឃើញនូវអ្វីដែលខ្ញុំមើលមិនឃើញនៅចំពោះមុខខ្ញុំនោះផង។ អ្វីដែលមនុស្សរស់នៅត្រឹមត្រូវ (រស់ដោយសុចរិត) ជាអាថិកំបាំងដើម្បីរក្សាជីវិតឲ្យស្ថិតស្ថេរ។ ដូច្នេះជីវិតគឺសំខាន់ ហើយការស្លាប់ក៏សំខាន់ដែរ។ ដោយសារការស្លាប់គឺដូចជាជីវិតសម្ងាត់ដើម្បីធ្វើឱ្យជីវិតមានតម្លៃ ដូច្នេះយើងមិនគួរគេចពីវាទេ ប៉ុន្តែគួរតែព្យាយាមស្លាប់ឱ្យត្រឹមត្រូវ។ ការពិតគឺជាក់ស្តែង ប៉ុន្តែមនុស្សនោះក្លាយជាមនុស្សល្ងង់ ដែលមិនចាត់ទុកវាជាកំណាប់ ការអនុវត្តធ្វើសេចក្តីពិតគឺជាការចម្បង។ ឥឡូវនេះអត្ថបទដោះស្រាយបញ្ហាពីការអនុវត្តនេះ។

5. ស្គាល់ថាព្រះគ្រីស្ទជានរណា

"អញជាអាល់ហ្វានិងជាអូមេហ្កា" ព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូល "ដែលមានវត្តមាន ហើយនៅពីដើម ហើយនឹងមកដល់ជាព្រះដែលមានគ្រប់អំណាចចេស្តា" (ខ 8)។ ដោយពាក្យមួយទៀត ព្រះអង្គដែលធ្វើការបង្កបង្កើតហើយទ្រង់ជាថៅក្រម (ជាដើមនិងជាចុង) ដែលត្រូវមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញបន្ទាប់ពីបានសុគត។ មានពាក្យជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរបង្រៀនពីការពិតមួយនេះ។ ដូច្នេះ ដែលយើងដឹងថាគម្ពីរទាំង៦៦កណ្ឌជាសេចក្តីពិត នោះការរស់ឡើងវិញជាសេចក្តីពិតជាក់ស្តែងមែន។ ដែលយើងដឹងថាការរស់ឡើងវិញជាសេចក្តីពិត នោះយើងក៏អាចស្លាប់ផងដែរ។

6. ព្រះគ្រីស្ទស្គាល់ទុក្ខលំបាកនិងភាពក្រីក្រ

យើងអាចស្លាប់បានយ៉ាងល្អដូចដែលយើងដឹងថាព្រះអម្ចាស់ជ្រាបពីទុក្ខលំបាក និងភាពក្រីក្ររបស់យើង។ ខ៩ ចែងថា "យ៉ូហានខ្ញុំ ដែលជាបងប្អូននៃអ្នករាល់គ្នា ហើយជាអ្នកមានចំណែកក្នុងសេចក្តីទុក្ខលំបាក និងក្នុងនគរ ហើយក្នុងសេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាដែរ ខ្ញុំបាននៅឯកោះឈ្មោះប៉ាត់ម៉ុស ដោយព្រោះព្រះបន្ទូល និងសេចក្តីបន្ទាល់ពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ"។ គោលបំណងដែលទ្រង់បានសុគត ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ គឺដើម្បីឱ្យដឹងថាទ្រង់ដឹងពីទុក្ខលំបាក និងភាពក្រីក្ររបស់យើង (សេចក្តីស្លាប់)។ ព្រះអម្ចាស់ដែលប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ បើកសម្តែង

ថា នៅពេលយើងស្លាប់ ហើយយើងបានជួបនឹងពេលវេលាដ៏លំបាក ដូច្នេះ យើងជួបប្រទះនឹងអំណាចនៃព្រះអម្ចាស់ដែលបានរស់ឡើងវិញកាន់តែច្បាស់ នៅពេលដែលយើងជួបនឹងពេលវេលានៃការស្លាប់របស់យើង ជាជាងពេលវេលាដ៏សុខសាន្តរបស់យើង។ មុនពេលយើងស្លាប់ វាមិនច្បាស់ទេថាយើងបានជួបព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មរស់នោះ។ សាវកប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា "ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានស្គាល់ទ្រង់ និងព្រះចេស្តានៃដំណើរដែលទ្រង់រស់ឡើងវិញ ហើយនិងសេចក្តីប្រកបក្នុងការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ ព្រមទាំងត្រឡប់ទៅដូចជាទ្រង់ក្នុងសេចក្តីស្លាប់ផង។ នោះគឺបើសិនជាមានផ្លូវណា ឲ្យខ្ញុំបានមកដល់សេចក្តីរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ" (ភីលីព 3: ១០, ១១)។ ហើយគាត់ក៏បាននិយាយថា៖ "យើងមានទ្រព្យសម្បត្តិនេះនៅក្នុងភាជនៈដី ដើម្បីឲ្យឥទ្ធិឫទ្ធិលើសលប់បានមកពីព្រះ មិនមែនពីយើងខ្ញុំទេ។ ដែលយើងខ្ញុំត្រូវគេសង្កត់សង្កិនគ្រប់ជំពូក តែមិនទ័លផ្លូវឡើយ មានសេចក្តីវិលវល់ តែមិនទ័លគំនិតទេ។ មានគេធ្វើទុក្ខ តែមិនមែនត្រូវចោលនៅម្នាក់ឯងទេ ត្រូវគេវាយដួលស្តូក តែមិនស្លាប់ទេ។ យើងខ្ញុំផ្ទុកសេចក្តីសុគតនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវនៅក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំជានិច្ច ដើម្បីឲ្យព្រះជន្មនៃទ្រង់បានសំដែងមក ក្នុងរូបកាយយើងខ្ញុំដែរ។ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាដែលរស់នៅ នោះយើងត្រូវប្រគល់ដល់សេចក្តីស្លាប់ជាដរាប ដោយព្រោះព្រះយេស៊ូវ ដើម្បីឲ្យព្រះជន្មនៃទ្រង់បានសំដែងមក ក្នុងរូបសាច់យើង ដែលតែងតែស្លាប់នេះ" (២កូរិនថូស ៤:៧-១១)។ ពេលយើងចូលទៅក្នុងស្ថានភាពនៃសេចក្តីស្លាប់របស់យើង (ឬកាល

យើងបានស្លាប់) បានជួបប្រទះនឹងអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទកាន់តែច្បាស់។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរបាត់បង់ជំនឿរបស់យើងនៅពេលដែលយើងជួបនឹងទុក្ខលំបាកនិងភាពក្រីក្រ (ទុក្ខលំបាកត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពស្លាប់) ប៉ុន្តែគួររក្សាជំនឿរបស់យើង។

7. យើងគួរដឹងដើម្បីទទួលបានការកំសាន្តពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងពាក្យថា "ខ្ញុំដឹងពីទុក្ខព្រួយរបស់អ្នក និងភាពក្រីក្ររបស់អ្នក (តែអ្នកជាអ្នកមាន) និងការបង្កាច់បង្ខូចអ្នកដែលថាពួកគេជាសាសន៍យូដា ហើយមិនមែនទេ ប៉ុន្តែជាក្រុមជំនុំរបស់សាតាំង" ។ យើងអាចស្លាប់បានយ៉ាងល្អនៅពេលយើងទទួលបានការសម្រាលទុក្ខដែលពួកបរិសុទ្ធគួរទទួល។ (1) ព្រះអម្ចាស់ទទួលស្គាល់ថា ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានចំអក (បៀតបៀន) ដោយមនុស្សអាក្រក់។ យ៉ូហាន 15:18 ចែងថា៖ "បើសិនជាលោកីយ៍ស្អប់អ្នករាល់គ្នា នោះអ្នករាល់គ្នាដឹងហើយ ថាគេបានស្អប់ខ្ញុំជាមុន"។ ដូច្នេះ កាលដែលអ្នកជឿបានទទួលការបៀតបៀនដោយសារព្រះអម្ចាស់ គេត្រូវនឹកចាំពីការពិតដែលថាខ្លួនគេតែម្នាក់ឯងមិនបានទទួលការបៀតបៀននោះទេ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានទទួលវាជាមួយគ្នានោះ ពេលដែលគាត់នឹកឃើញការពិតថា គាត់អាចទទួលបានការលួងលោម ព្រមទាំងអាចទទួលបានអំណាចព្រះអម្ចាស់ប្រទានដល់គាត់ផង។ (២) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ វាបាននិយាយថាមនុស្សដែលបានបៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធ ត្រូវបានហៅឱ្យ "ក្រុមជំនុំរបស់សាតាំង" ខណៈដែលគាត់ចងចាំពីការពិត គាត់ក៏អាចទទួលបានអំណាច

ផងដែរ។ ពួកបរិសុទ្ធមិនគួរស្វែងរកជំនួយពីសាតាំង ជាជាងចាត់ទុកការប្រមាថរបស់វាថាជាសេចក្តីអំណរវិញ។ មារសាតាំងគឺជាអវយវៈនៃអំពើអាក្រក់ កាលដែលមនុស្សទន់ខ្សោយ វាងាយនឹងទំនោរទៅរកការល្បួង ដើម្បីសម្របសម្រួលជាមួយនឹងអំពើបាបតិចតួច។ ប៉ុន្តែ មនុស្សអាក្រក់បែបនេះខ្លាចអំពើបាបដ៏ខ្លាំងក្លា ដែលខ្លួនមិនព្រមចុះសម្រុងនឹងអំពើបាបនោះទេ។ ទោះបីជាបុរសនោះឃ្លានយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គាត់មិនបានស៊ីចំណីដែរ។ ដូចអ្នកជឿ វាជារឿងធម្មតាទេដែលគាត់មិនទទួលបានការសរសើរ និងជំនួយពីមនុស្សដែលចំអកព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ។

8. យើងគួរដឹងថាទ្រង់នឹងប្រទានរង្វាន់ដល់យើង

យើងអាចស្លាប់បានយ៉ាងល្អ ដោយយើងដឹងថាព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកុដនៃជីវិតដល់អ្នកដែលស្មោះត្រង់នឹងព្រះអម្ចាស់រហូតដល់ស្លាប់។ តើមកុដនៃជីវិតគឺជាអ្វី? ដូចអ្នកឈ្នះទទួលអំណោយជីវិតជារង្វាន់របស់ខ្លួននោះគឺការទទួលបានភាពបរិបូរណ៍ដ៏រុងរឿង។ នេះមិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលនឹងកើតឡើងនៅការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវទេ វាបានកើតឡើងនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃការចាកចេញរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។ ហេតុផលដែលខ្ញុំបកស្រាយយ៉ាងដូច្នេះ លុះនិយាយដល់ការស្លាប់នៃរូបកាយ ពាក្យនេះ (មកុដនៃជីវិត) ក៏ចេញមក។ លោក E. Smilde បាននិយាយថានេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលបន្ទាប់ពីការចាកចេញរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលរងទុក្ខនឹងកើតឡើងក្នុងពេលឆាប់ៗពិតមែន។ (Hertgeen gezegd wordt in dit vers over den

fysieken dood, als het einde van het lijden der gemeente, wijst echter in een andere richting. Deze belofte gaat in vervalling terstond na het sterven der geloovigen . – Leven In De Johanneische Gesch iriften, p 186)

7.ការអធិប្បាយទី 7 ចូរស្មោះត្រង់រហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃសេចក្តីស្លាប់ (2:8-10)

ព្រះបន្ទូលថា "ចូរស្មោះត្រង់" មានផ្ទុកការបីជាចម្បង។ ទីមួយ វាជាការស្គាល់សេចក្តីពិតនិងរក្សាវាជានិច្ចដោយផ្ទាល់។ ទីពីរ វាជាការបូជាខ្លួននឹងរក្សាវាទៅ។ ទីបី វាជាការរក្សាភាពស្មោះត្រង់របស់គេ។

1. ការស្គាល់សេចក្តីពិតឱ្យជាក់និងរក្សាសេចក្តីពិតនោះ។ "ភាពស្មោះត្រង់" ជា ភីស្តុស (Πιστὸς) នៅក្នុងភាសាក្រិក មានន័យថាភាពស្មោះត្រង់។ (Bavinck) តើមានបទគម្ពីរអ្វីអំពីភីស្តុសនោះ? វាមានន័យទីមួយថា វាជាលក្ខណៈរបស់ព្រះ ហើយក៏ចង្អុលទៅកាន់លក្ខណៈនៃសេចក្តីពិតពីព្រះ (លក្ខណៈនៃសេចក្តីពិតផ្ទុយពីព្រះក្លែងក្លាយ) និងភាពមិនចេះប្រែប្រួលនៃការតាំងសញ្ញារបស់ទ្រង់។ លោក Bavinck បានបកស្រាយលក្ខណៈនៃភីស្តុសដូចតទៅនេះថា "ព្រះជាព្រះពិតនៅក្នុងធាតុនិងជាសេចក្តីស្មោះត្រង់យ៉ាងពេញលេញដែលសាងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ឡើង" (Dogmatic vol II p 174).

(1) តើភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នកជឿជាអ្វី? វាចេញមកពីសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះ។ ទីមួយជាការស្គាល់ព្រះឱ្យបានត្រឹមត្រូវ រក្សាវាតទៅនិងប្រកាសវាដោយចំៗ (១កូរិនថូស 4:1)។ ដូច្នេះ ភាពស្មោះត្រង់ពីបុរាណមិនមែនជាចំណុចកណ្តាលនៃសេចក្តីពិតទេ តែវាហាក់ដូចជាទេរទៅរកភាពអភិរក្សនិយមយ៉ាងខុសឆ្គង។ ភាពស្មោះត្រង់របស់បទគម្ពីរមិនមែនអភិរក្សនិយមដោយគ្មានគោលបំណងឡើយ តែផ្តោតលើសេចក្តីពិតវិញ។ ដូច្នេះវាចាប់ផ្តើ

មចេញសកម្មភាពដែលពេញដោយឆ្លាតវៃនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ "មួយណាជាសេចក្តីពិត?" "តើជាជំហ៊ានដំបូងនៃភាពស្មោះត្រង់មែនទេ?" ដូច្នេះ ដំបូងបង្អស់យើងគួរតែធ្វើឱ្យបានល្អបំផុតដើម្បីឱ្យបានស្គាល់ព្រះគម្ពីរបានត្រឹមត្រូវ។ ពីព្រោះប្រសិនបើ គ្រូគង្វាលមិនស្គាល់បទគម្ពីរទេ គាត់អាចនឹងកុហកច្រើនមិនខាន។ សុភាសិតនិយាយថា "ប្រៀបដូចជាពពកនិងខ្យល់តែគ្មានភ្លៀង ជាអ្នកដែលអួតអាងពីអំណោយតែមិនព្រមឱ្យសោះ" (សុភាសិត 25:14) "សាក្សីភូតភរនឹងមិនរួចចាកទោសឡើយ ហើយអ្នកណាដែលពោលពាក្យកុហកក៏នឹងគេចមិនរួចដែរ" (សុភាសិត 19:5) ហើយ "សេចក្តីដែលនាំឱ្យគេរកពឹងដល់មនុស្សណា នោះគឺជាសេចក្តីសប្បុរសរបស់អ្នកនោះឯង ហើយមនុស្សទាល់ក្ររមែងវិសេសជាងមនុស្សភូតភរ" (សុភាសិត 19:22)។

(2) បន្ទាប់ពីយើងស្គាល់សេចក្តីពិត យើងគួរតែរស់នៅដូចជាសេចក្តីពិតនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ហើយប្រកាសវាទៅកាន់អ្នកផ្សេងទៀត។ ប្រសិនបើយើងមិនរស់នៅដូចជាសេចក្តីពិតនិងប្រកាសវាទេ ទ្រង់មានបន្ទូលថាវាជាការឥតប្រយោជន៍ទេដែលប្រៀបដូចជាការកុហកវិញ។ ព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់ការថ្វាយបង្គំពិតជាងការថ្វាយបង្គំក្លែងក្លាយ។ លោក Spurgeon បានមានប្រសាសន៍ថា "រស់នៅក្នុងសត្វតោប្រសើរជាងរស់នៅក្នុងមនុស្សអួតអាង។ បើទោះជាគេអាច តែគេមិនព្រមដេញតាមសេចក្តីពិតដោយស្មោះត្រង់ តែបែរជាធ្វើទុក្ខដល់ក្រុមជំនុំវិញ។"

2. ការថ្វាយខ្លួនយើងក្នុងការរក្សាតំណែងរបស់យើង

ព្រះទ្រង់ទតមើលគុណសម្បត្តិនៃការគោរពបូជារបស់យើងជាជាងលទ្ធផលជោគជ័យរបស់យើង។ គ្រូគង្វាលគួរប្រកាសដំណឹងល្អទាំងក្នុងទុក្ខលំបាក ឬក្នុងសេចក្តីរីករាយ។ យើងគួរតែបំពេញបេសកកម្មរបស់យើងនៅគ្រប់រដូវកាលឱ្យទទួលបានឱកាសឬអត់ (១ធីម៉ូថេ ៤:២)។ សម្រាប់អ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អក្នុងគ្រានៃទុក្ខលំបាកគឺជាឱកាសទទួលបានផលផ្លែជាច្រើននៃដំណឹងល្អ។ ដូចដែល ចន ប៊ុនយាន ប្រកាសដំណឹងល្អក្នុងជីវិតអ្នកជាប់ឃុំក្នុងការចាំងពន្លឺជាអចិន្ត្រៃយ៍ (សៀវភៅរបស់គាត់ Pilgrim's Progress) Ambrose (គ.ស. ៣៨០) គឺជាការដែលខ្លាំងប្រឆាំងនឹងការសម្របសម្រួលជាមួយនឹងភាពអយុត្តិធម៌។ គាត់បានហាមឃាត់ថានៅពេលដែល Theodosius 329-395) បានចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈនៃព្រះវិហារ ហើយដកចោលនូវកៅអីអ្នកដឹកនាំចេញ មិនមែនដកកៅអីរបស់មនុស្សធម្មតានោះទេ។ បន្ទាប់ពីនោះ ពេលដែលព្រះចៅអធិរាជចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈ បន្ទាប់ពីគាត់បានបង្ហូរឈាមមនុស្សស្លូតត្រង់ជាច្រើននាក់ ។

គាត់ប្រដៅស្តេច។ អធិរាជត្រូវបានស្តីបន្ទោសពីគាត់ ហើយបាននៅក្នុងព្រះរាជវាំងអស់រយៈពេល៨ខែហើយយំផង។ លោក Theodosius បាននិយាយទៅកាន់ប៊ីស្សប អាំប្រូស ថា "ខ្ញុំបានឃើញមនុស្សម្នាក់ដែលនិយាយសេចក្តីពិតជាលើកទីមួយ។ គាត់មានគុណសម្បត្តិនៃប៊ីស្សបដែលគាត់នៅមីឡាន។" ""អធិរាជត្រូវបានអោបក្រសោបដោយដើមទ្រូងរបស់អាំប្រូស ហើយបាន

ស្លាប់នៅឆ្នាំ 395 គ.ស។" នៅពេលដែលគ្រូគង្វាលលោក Ki Chul Joo ដែលត្រូវជាម្នាក់ដែលគេបានសម្លាប់ ត្រូវបានគេឃុំក្នុងគុកនៅ Ei Sung កាលដែលមន្ត្រីចង់វាយគាត់ គាត់បានគិតពីព្រលឹងរបស់មន្ត្រីនោះហើយនិយាយថា "បន្ទាប់ពីអ្នកវាយខ្ញុំកាលដែលអ្នកនឹងត្រូវដាក់ទោសពីព្រះ តើអ្នកអាចឆ្លើយពីហេតុផលដែលអ្នកវាយខ្ញុំបានទេ? នៅក្នុងពេលជំនុំជំរះ តើអ្នកនឹងឆ្លើយយ៉ាងណាទៅកាន់ព្រះ? បន្ទាប់ពីមន្ត្រីនោះគិតមួយរំពេច គាត់ក៏ទៅកាន់អ្នកផ្សេងទៀត។"

3. ការរក្សាភាពស្មោះត្រង់របស់យើង

មនុស្សដែលគ្មានភាពស្មោះត្រង់ប្រៀបដូចជាមនុស្សដែលគ្មានឆ្អឹងដែរ។ នៅក្នុងលោកិយនេះ មានមនុស្សដែលរស់សម្រាប់ប្រទេសខ្លួន ឬអ្នកដែលរស់នៅសម្រាប់ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន។ កាលដែលយើងមានមិត្តស្និតស្នាល យើងត្រូវការភាពស្មោះត្រង់។ មិនដូច្នោះទេ វាដូចជា Kanjoong បានលក់របស់ជាមួយនឹង Posuk នោះ Kanjoong បានយករបស់ច្រើនជានលោក Posuk។ បន្ទាប់មកប្រសិនបើលោក Posuk យល់ពីលោក Kan Joong ថាគាត់បានធ្វើនោះដោយសារតែភាពក្រីក្ររបស់គាត់ នោះកាត់បានរក្សាមិត្តភាពរបស់ពួកគេរហូតដល់ទីបំផុត។ តើអ្នកជឿជាមួយនឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចរក្សាភាពស្មោះត្រង់ទៅកាន់ព្រះរហូតដល់ទីបំផុតយ៉ាងម៉េចបាន?

4.	ទំនាក់ទំនងរវាងពាក្យថា រហូតដល់ទីបញ្ចប់សេចក្ដីស្លាប់និងភាពស្មោះត្រង់

(1)	ភាពស្មោះត្រង់ គឺការថ្វាយជីវិតរបស់យើងចំពោះព្រះចំពោះសេចក្ដីពិតទុកជាតង្វាយ។ យើងគួរតែស្មោះត្រង់ មិនមែនរស់ទេ តែស្លាប់វិញ។ ការស្មោះត្រង់ក្នុងការរស់នៅ គឺជាសកម្មភាពបះបោរ ដែលខ្ញុំបម្រើជីវិតរបស់ខ្ញុំនៅចំពោះព្រះ។ ដោយសារគ្រិស្ទានជាអ្នកបម្រើព្រះ គាត់គួរដករូបព្រះចេញ។ គាត់គួរតែលះបង់ជីវិតរបស់គាត់ចំពោះព្រះ គាត់គួរតែលីឈើឆ្កាងនៅលើស្មារបស់ពួកគេជារៀងរាល់ថ្ងៃ។
(2)	ប៉ុន្តែយើងមិនគួរធ្លាក់ក្នុងសភាពស្លាប់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរឡើយ។ យើងគួរតែរស់នៅជាព្រះគុណនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយគួរតែស្លាប់ក្នុងព្រះគុណនៃព្រះអម្ចាស់។ កាលដែលយើងស្លាប់ដោយព្រះគុណនៃព្រះអម្ចាស់ វាមិនមែនជាសេចក្ដីស្លាប់ដ៏វេទនានោះទេ។ ដូច្នេះ "ភាពស្មោះត្រង់" មិនមែនជាសេចក្ដីស្លាប់ដ៏វេទនានោះទេ។ តើការស្លាប់ដោយព្រះគុណមានន័យដូចម្ដេច? គឺមានដូចខាងក្រោមនេះ។ ព្រោះការស្លាប់អាស្រ័យលើការរៀបចំទុករបស់ព្រះ មនុស្សមិនចាំបាច់គិតហើយព្រួយបារម្ភឡើយ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿគួរតែស្មោះត្រង់ក្រោមការគំរាមកំហែងនៃសេចក្ដីស្លាប់។ ភស្តុតាងដែលថាបញ្ហា

នៃការស្លាប់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះតែមួយគត់ដែលបង្ហាញនៅក្នុងបទពិសោធន៍របស់មនុស្សជាតិយ៉ាងជាក់ស្តែង។

8 ការអធិប្បាយទី 8 ចូរប្រព្រឹត្តដោយល្អឥតខ្ចោះនៅចំពោះព្រះ (វិវរណៈ 3:1-6)

1. ជីវិតដែលទំនាក់ទំនងនឹងព្រះ

ការដើរយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះនៅចំពោះព្រះគឺការរស់នៅដើម្បីទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ។ ម្យ៉ាងទៀតវាមានន័យថាជីវិតដើម្បីស្តាប់តាមជីវិតរបស់ព្រះ។ សំឡេងរបស់ព្រះជាសំឡេងតូចតាមបទគម្ពីរ (១ ពង្សាវតារក្សត្រ ១៩:១២)។ ហេតុអ្វីបានជាគេហៅសំឡេងតូច? ព្រោះនឹងបានស្តាប់នូវសំឡេងដែលមករកយើង ដូចជាសេចក្តីប្រាថ្នានៃសម្ភារៈ និងសំឡេងនៃសេចក្តីរីករាយបានរលត់ទៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ ពេលយប់សូម្បីតែសំឡេងតូចក៏ស្តាប់បានល្អ ប៉ុន្តែពេលថ្ងៃដោយសារសំឡេងច្រើនសំឡេងតូចក៏មិនបានស្តាប់ឮល្អដែរ។ ដូចដែលយើងទាក់ទងនឹងសំឡេងរបស់ព្រះយ៉ាងងាយ ប៉ុន្តែយើងមិនស្តាប់សំឡេងនោះទេ ព្រោះត្រចៀកនៃចិត្តយើងស្តាប់សំឡេងនៃពិភពលោកយ៉ាងខ្លាំង។

2. ការប្រព្រឹត្តនៅចំពោះព្រះ

ការដើរយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះនៅចំពោះព្រះគឺជាការដឹងពីការពិតដែលព្រះមើលហើយធ្វើវានៅចំពោះព្រះ។ អេភេសូរ 5:11-12 ចែងថា "កុំឲ្យប្រកបក្នុងការឥតផលប្រយោជន៍របស់សេចក្តីងងឹតឡើយ ស៊ូបន្ទោសវិញ ១២ ដ្បិតការទាំងប៉ុន្មានដែលគេប្រព្រឹត្តដោយសំងាត់ នោះបើគ្រាន់តែនិយាយពីការទាំង

នោះ ក៏គួរខ្មាសទៅហើយ"។ យើងគួរតែ "ដើរឲ្យបានត្រឹមត្រូវដូចជាពេលថ្ងៃ" (រ៉ូម ១៣:១៣)។ ពោលគឺយើងគួរទទួលស្គាល់អ្វីដែលព្រះទតឃើញ ហើយធ្វើវា។ ការពិតដែលមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលដឹងគឺសំខាន់ជាងពិភពលោកទាំងមូលដែលដឹងរឿងទាំងអស់។

តាមពិតទៅ ការផ្គាប់ចិត្តមនុស្សគឺពិបាកណាស់ ប៉ុន្តែការផ្គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់គឺងាយស្រួលណាស់ (ប្រសិនបើយើងមានជំនឿ) ព្រោះមនុស្សជាមនុស្សរើសច្រើន ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មានចិត្តទូលាយ។ ពេលណាក៏ដោយយើងគួរតែធ្វើអ្វីមួយ ដើម្បីឆ្លងកាត់ចំពោះព្រះ ហើយគួរតែទទួលយកសន្តិភាពនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ ប្រសិនបើយើងដើរនៅចំពោះព្រះជានិច្ច វាហាក់ដូចជាមនុស្សស្លាប់ខ្លី។ អ្នកដែលស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលទតមើលយើងដោយសម្ងាត់ ហើយដើរនៅចំពោះព្រះនោះគេមានពរហើយ។

3. ជីវិតដែលទំនាក់ទំនងនឹងព្រះ

ការដើរយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះនៅចំពោះព្រះគឺការរស់នៅដើម្បីទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ។ ម្យ៉ាងទៀតវាមានន័យថាជីវិតដើម្បីស្តាប់តាមជីវិតរបស់ព្រះ។ សំឡេងរបស់ព្រះជាសំឡេងតូចតាមបទគម្ពីរ (១ ពង្សាវតារក្សត្រ ១៩:១២)។ ហេតុអ្វីបានជាគេហៅសំឡេងតូច? ព្រោះនឹងបានស្តាប់នូវសំឡេងដែលមករកយើង ដូចជាសេចក្តីប្រាថ្នានៃសម្ភារៈ និងសំឡេងនៃសេចក្តីរីករាយបានរលត់ទៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ ពេលយប់ស្ងប់ស្ងាត់ទោះបីតែសំឡេងតូចក៏ស្តាប់បានល្អ ប៉ុន្តែពេលថ្ងៃដោយសារសំឡេងច្រើនសំឡេងតូចក៏មិនបានស្តាប់ឮល្អដែរ។ ដូចដែលយើងទាក់ទងនឹងសំឡេងរបស់ព្រះយ៉ាងងាយ ប៉ុន្តែយើងមិនស្តាប់សំឡេងនោះទេ ព្រោះត្រចៀកនៃចិត្តយើងស្តាប់សំឡេងនៃពិភពលោកយ៉ាងខ្លាំង។

4. ការប្រព្រឹត្តនៅចំពោះព្រះ

ការដើរយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះនៅចំពោះព្រះគឺជាការដឹងពីការពិតដែលព្រះមើលហើយធ្វើវានៅចំពោះព្រះ។ អេភេសូរ 5:11-12 ចែងថា "កុំឲ្យប្រកបក្នុងការឥតផលប្រយោជន៍របស់សេចក្តីងងឹតឡើយ ស៊ូបន្ទោសវិញ ១២ ដ្បិតការទាំងប៉ុន្មានដែលគេប្រព្រឹត្តដោយសំងាត់ នោះបើគ្រាន់តែនិយាយពីការទាំងនោះ ក៏គួរខ្មាសទៅហើយ"។ យើងគួរតែ "ដើរឲ្យបានត្រឹមត្រូវដូចជាពេលថ្ងៃ"

(រ៉ូម ១៣:១៣)។ ពោលគឺយើងគួរទទួលស្គាល់អ្វីដែលព្រះទតឃើញ ហើយធ្វើវា។ ការពិតដែលមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលដឹងគឺសំខាន់ជាងពិភពលោកទាំងមូលដែលដឹងរឿងទាំងអស់។

តាមពិតទៅ ការផ្គាប់ចិត្តមនុស្សគឺពិបាកណាស់ ប៉ុន្តែការផ្គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់គឺងាយស្រួលណាស់ (ប្រសិនបើយើងមានជំនឿ) ព្រោះមនុស្សជាមនុស្សរើសច្រើន ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់មានចិត្តទូលាយ។ ពេលណាក៏ដោយយើងគួរតែធ្វើអ្វីមួយ ដើម្បីឆ្លងកាត់ចំពោះព្រះ ហើយគួរតែទទួលយកសន្តិភាពនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ ប្រសិនបើយើងដើរនៅចំពោះព្រះជានិច្ច វាហាក់ដូចជាមនុស្សស្លាប់ខ្លី។ អ្នកដែលស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលទតមើលយើងដោយសម្ងាត់ ហើយដើរនៅចំពោះព្រះនោះគេមានពរហើយ។

9 ការអធិប្បាយទី 9 ក្រុមជំនុំភីឡាដែលភា (វិវរណៈ 3:1-11)

ភីឡាដែលភាជាកន្លែងដែលមានរញ្ជួយដីច្រើនកើតឡើង។ ទីក្រុងនេះត្រូវបានកសាងឡើងដោយស្តេច អាតាលើស ហើយវាមានឈ្មោះហៅក្រៅថាជាសួនអេដែនតូច ដោយសាររូបព្រះក្លែងក្លាយជាច្រើន។

1. ព្រះគុណដែលក្រុមភីឡាដែលភាបានទទួល

ខទី ៨ "ទ្វារចំហ" អាចជាពាក្យប្រៀបប្រដូចដើម្បីចង្អុលទៅព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់។ ទីមួយ ទ្រង់ជាទ្វារដែលនាំទៅដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដោយសារអ្នកជឿគឺជាអ្នកដែលរត់ចេញពីពិភពលោក (ហេព្រើរ 6:18) "ដើម្បីឱ្យយើងរាល់គ្នា ដែលបានរត់មកចាប់កាន់សេចក្តីសង្ឃឹម ដែលដាក់នៅមុខយើង ទុកជាទីជ្រកកោន បានសេចក្តីកំឡាចិត្តឡើងជាខ្លាំង"។ ពួកគេត្រូវការទ្វារចូលទៅពិភពលោកខាងក្រៅយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ពេលមនុស្សចេញទៅក្រៅទីក្រុងដែលត្រូវបានបំផ្លាញ គាត់នឹងអាចរស់បាន។ ទីពីរ ព្រះគ្រីស្ទជាទ្វារដែលយើងអាចធ្វើឱ្យយើងប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយព្រះបាន។ យ៉ូហាន 10:9 មានប្រសាសន៍ថា "ខ្ញុំជាទ្វារ បើអ្នកណាចូលតាមខ្ញុំ នេះនឹងបានសង្គ្រោះ រួចនឹងចេញចូល ហើយនឹងរកបានវាលស្មៅដ៏ស្រួល"។ ផ្នែកចុងក្រោយនៃវគ្គនេះបង្ហាញថា អ្នកជឿទទួលបានអាហារខាងវិញ្ញាណតាមរយៈការទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ។ អ្នកជឿទទួលបានខ្លឹមសារដោយការប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងព្រះ ដូចចៀមទទួលបានដអាហារដែរ។ ខទី ៨ ចែងថា៖ "អញស្គាល់ការដែលឯងធ្វើហើយ មើល អញបានបើកទ្វារចំហនៅមុខឯង គ្មានអ្នកណានឹងបិទបានទេ ពីព្រោះទោះបើឯងមានអំណាចដែលបន្តិចក៏ដោយ គង់តែបាន

កាន់តាមពាក្យអញដែរ ហើយមិនបានលះបង់ឈ្មោះអញទេ”។ វាជាពាក្យសរសើរដែលពេលនោះព្រះអម្ចាស់បានប្រទានដល់ក្រុមជំនុំភីឡាដែលភា។ (1) ទោះបីជាយើងបានទទួលអំណាចដ៏តូចក៏ដោយ នៅពេលដែលយើងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ ហើយបានប្រើវាសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដោយថ្វាយបង្គំ នោះទ្រង់អាចទទួលបានរបស់ដ៏អស្ចារ្យ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យរីករាយពេលយើងលះបង់អ្វីដែលយើងមានដោយចិត្តស្មោះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យសម្រាប់ចំនួនដែលយើងបានផ្ដល់ជូនជាជាងចិត្តភក្ដីដ៏ល្អនៃការថ្វាយដល់ទ្រង់នោះទេ។ (២) ផ្ទុយទៅវិញ វាងាយស្រួលជាងដែលអ្នកដែលមានអំណាចតូចកាន់កាប់កៅអីនៃភាពរាបទាប។ ហេតុផលដែលពួកគេទទួលបានភាពជោគជ័យគឺការពិតដែលថាព្រះប្រទានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដល់មនុស្សរាបទាប។ សាការី 13: “ដូច្នេះ ចូរប្រាប់ពួកគេថា ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា ចូរត្រឡប់មកឯអញវិញ នោះព្រះយេហូវ៉ានៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា អញនឹងត្រឡប់មកឯងវិញ” ។ (3) ព្រះចង់ក្រោកឈរឡើងលើអ្នកដែលមានអំណាចតូច ដោយសារទ្រង់ចង់បានរបស់តូចវិញ ដែលធ្វើឱ្យអ្នកមានច្រើនទៅជាអាម៉ាស់ (១កូរិនថូស 1:27, 28)។ តើអ្នកជឿនៅក្រុមជំនុំក្រុងហ្វីឡាដែលហៀបានធ្វើអ្វីខ្លះជាមួយនឹងអំណាចដ៏តូចរបស់ពួកគេ? គឺការរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ជាមួយនឹងអំណាចតូចនោះ។ ពេលយើងរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ មានផ្នែកងាយស្រួល និងផ្នែកដែលពិបាក។ (1) ទស្សនៈងាយស្រួល។ (ក) អ្នកជឿពេញចិត្តនឹងព្រះបន្ទូលនៃព្រះសម្រាប់ការរស់ឡើងវិញរបស់ពួកគេ។ ទំនុកតម្កើង 119:14 ចែងថា៖ “ទូលបង្គំបានត្រេកអរក្នុងផ្លូវប្រព្រឹត្តតាមសេចក្ដីបន្ទាល់របស់ទ្រង់ឱ្យស្មើនឹងសេចក្ដីអំណរចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិគ្រប់យ៉ាង”។

ហើយខ 56 និយាយថា "ឯចំណែកនៃទូលបង្គំ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយទូលបង្គំបានពោលថា ត្រូវឱ្យទូលបង្គំរក្សាអស់ទាំងព្រះបន្ទូលនៃទ្រង់"។ ហើយខ 72 និយាយថា "ក្រឹត្យវិន័យដែលចេញពីព្រះឱស្ឋទ្រង់មកនោះវិសេសដល់ទូលបង្គំ ជាជាងមាសប្រាក់ទាំងពាន់ផង"។ ហើយ ខ 136 ចែងថា "ទឹកភ្នែកទូលបង្គំហូររហាមពីព្រោះគេមិនកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ទ្រង់"។ (ខ) ការដែលយើងរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យើងនឹងមានព្រះពរដែលនាំទៅកាន់ជីវិតនិងអ្វីផ្សេងទៀត។ យើងមានទម្លាប់ល្អដែលធ្វើតាមព្រះបន្ទូល ការគោរពប្រតិបត្តិគឺជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវនៃពិភពលោកនៃជីវិត។ អ្នកដែលមានជំនឿដើម្បីសរសើរតម្កើងព្រះយេហូវ៉ា គឺជាមនុស្សដែលស្តាប់បង្គាប់។ (2) ទស្សនៈដែលពិបាក។ (ក) ក្នុងការកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះចំនុចមួយពិបាកធ្វើឱ្យមានការបាំងនឹងការរក្សាវាដោយសារអំពើបាបដែលមានមន្តស្នេហ៍។ តើអំពើបាបដែលមានមន្តស្នេហ៍គឺជាអ្វី? ឧទាហរណ៍វាគឺជាភាពលោភលន់ ឬចំណង់ផ្លូវភេទ។ សម្ភារៈល្បួងមនុស្សនោះ។ ចំណង់ផ្លូវភេទក៏ដូចគ្នាដែរ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿមើលឃើញពេលវេលានាពេលអនាគត។ កាលដែលយើងនឹងបានបរាជ័យក្នុងកន្លែងនោះមួយដង ដែលវាច្បាស់វាជាត្រូវបានជាសេចក្តីអាម៉ាស់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ (ខ) ទស្សនៈដ៏ពិបាកមួយទៀតក្នុងការរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នៅពេលអ្នកជឿដែលមានក្នុងពិភពលោកនឹងបន្តរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គេនឹងជួបការរងទុក្ខខ្លះដោយធម្មជាតិ។ ប៉ុន្តែក្នុងករណីនេះ ពាស្រ្តដ៏វិសុទ្ធមិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយក្លាហានឡើយ។ នៅចំពោះមុខសត្រូវ នៅពេលដែលយើងរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យើងមានអារម្មណ៍ថាជាការងារនៃជីវិតខាងវិញ្ញាណដែលព្រះបានផ្តត់ផ្តង់នោះ។ ហើយនៅចំពោះពួកគេដែលត្រូវគេបៀតបៀនក៏ឃើញសិរីរុងរឿង

របស់ពិភពលោកដែលនឹងមកជិតមកដល់ហើយនោះ។ "ខ្ញុំរាប់អស់ទាំងសេចក្តីទុក្ខលំបាកនៅជាន់នេះ ថាជាសេចក្តីមិនគួរប្រៀបផ្ទឹមនឹងសិរីល្អ ដែលនឹងបើកសំដែងមកឱ្យយើងរាល់គ្នាឃើញនោះទេ" (រ៉ូម 8:18)។ ការរងទុក្ខសម្រាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះសន្យាថានឹងទទួលព្រះពរនាពេលអនាគត (រ៉ូម 5: 3, 4)។ ដូចមនុស្សម្នាក់បាននិយាយថាឃ្លាំងរបស់ព្រះមានកន្លែងនោះឱ្យដាក់ពរជ័យដែលបានពន្យារពេលរង្វាន់នេះ។ ព្រះពរមួយចំនួនមិនបានមកយ៉ាងឆាប់រហ័សដូចដែលយើងបានរំពឹងទុកនោះទេ ប៉ុន្តែវាអាចត្រូវបានពន្យារពេល។ រ៉ូម 8:15 ចែងថា: "អ្នករាល់គ្នាមិនបានទទួលនិស្ស័យជាបាវបំរើ ឱ្យត្រូវភ័យខ្លាចទៀតឡើយ គឺបានទទួលនិស្ស័យជាកូនចិញ្ចឹមវិញ ដោយហេតុនោះបានជាយើងស្រែកឡើងថា ឱអ័ប្បា ព្រះវរបិតាអើយ"។ និង លូកា 21:19 ចែងថា "អ្នករាល់គ្នានឹងបានជីវិតគង់នៅវិញ ដោយមានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួន" ។ (គ) នៅពេលដែលយើងរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះមានទស្សនៈដ៏ពិបាកមួយទៀត។ វាគឺជាការពិតដែលថាចំពោះអ្វីដែលពាក្យនេះទាមទារឱ្យយើងគួរតែយកឥរិយាបថនៃការគោរពប្រតិបត្តិដែលគួរតែជ្រៅហើយគួរតែខ្ពស់។ តើមនុស្សប្រៀបអំណាចអ្វីចំពោះបទដ្ឋាននេះ? វាមិនអាចទៅរួចទេ។ ប៉ុន្តែនៅពេលនេះយើងគួរតែជំនួសអាកប្បកិរិយា "ខ្ញុំជាមនុស្សមានបាប" ដោយមានបន្ទាបខ្លួនយ៉ាងខ្លាំង។ ទោះជាមនុស្សសុចរិតមិនមានចិត្តរាបទាបទ្រង់បានផ្តាច់អស់ឱ្យបានសុចរិតទាំងស្រុងផង។

10. ការអធិប្បាយទី 10 ក្រុមជំនុំឡៅឌីសេ (វិវរណៈ 3:14-22)

1. ក្រុមជំនុំឡៅឌីសេមានភាពក្តៅអ៊ុនៗ

(1) សភាពក្តៅអ៊ុនៗនាំមកនូវភាពពុករលួយ។ របស់ដែលត្រជាក់ការពាររបស់ផ្សេងៗ ហើយរបស់ដែលក្តៅក៏រក្សាដូចគ្នា។ តែភាពក្តៅអ៊ុនៗនាំឱ្យមានការរលួយ។ ពីព្រោះសភាពក្តៅអ៊ុនៗនៅក្នុងជីវិតអ្នកជឿធ្វើឱ្យគេគេចមិនផុតពីការពុករលួយឡើយតែធ្វើឱ្យគេអោបវាជាប់វិញ វាជម្រុញដល់សេចក្តីពុករលួយ ហើយធ្វើឱ្យយើងចេញមកជាស្មោកគ្រោកដោយសារសេចក្តីពុករលួយ។

(2) ភាពក្តៅអ៊ុនៗមិនមានការតាំងចិត្តទេ។ ប្រសិនបើអ្នកណាមិនក្លាយជាបែបហ្នឹង និងនៅកន្លែងតែមួយទេ នោះវានឹងចេញពីការមិនតាំងចិត្ត។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿជាការផ្សងព្រេងនៃការផ្សងព្រេងទាំងអស់ ដែលគ្មានការតាំងចិត្តគ្មានការទទួលបានផល។ យើងគួរតែធ្វើដូចជាការមើលទៅកាន់របស់ស្ថានសួគ៌ដែលមើលមិនឃើញ ដូច្នេះវាគ្មានអ្វីក្រៅពីការផ្សងព្រេងឡើយ។ នៅពេលយើងរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ យើងគួរតែឆ្លងទៅរកគោលបំណងដោយដកចេញនូវឧបសគ្គដែលជំពប់ដួលដោយមិនបានស្គាល់។ អ្នកដែលមិនមានការតាំងចិត្តយ៉ាងនេះ គាត់មិនអាចឆ្ពោះទៅរកគោលដៅបានទេ ដោយសារគាត់បានជួបនឹងបាំងជិត និងអន្ទាក់នៃសម្ភារៈដែលមើលឃើញទាំងអស់នៅតាមផ្លូវរបស់គាត់។ អ័ប្រាហាំបានតាំងចិត្តបន្ទាប់ពីបានស្តាប់តាមបង្គាប់របស់ព្រះថា៖ "ចូរចាកចេញពីក្រុងអ៊ើរក្នុងស្រុក

ខាល់ឆាទៅ"។ តើគាត់មិនបានស្តាប់តាមការបង្គាប់របស់ព្រះ ហើយតាំងចិត្ត ទេឬ? តើគាត់បានដេញតាមភាពសុខសុវត្ថិភាពនៃបច្ចុប្បន្ននេះតាមការ មើលឃើញរបស់គាត់ឬ? គាត់បានតាំងចិត្តដែលត្រូវផ្តោតតែទៅនឹងព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទោះបីជាគាត់មើលឃើញអ្វីដែលផ្ទុយទៅនឹងស្ថាន ភាពជាក់ស្តែងក៏ដោយ។ ប្រសិនបើវាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូច មនុស្សស្រេកទឹកហើយដង្ហក់រកទឹកដែរ។ ដោយសារគាត់បានដឹងថា ព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះមិនដែលបរាជ័យឡើយ។ នៅលើនៃការប្រែចិត្តទាំងអស់ គឺ វាត្រូវការការតាំងចិត្ត។ បើជាវាជារឿងហាមឃាត់ យើងគួរកាត់វាចោល ទោះបីយើងខាតច្រើនក៏ដោយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ នៅក្នុងការអនុវត្តរបស់ យើង យើងត្រូវការការប្តេជ្ញាចិត្តដូចគ្នា។ តើយើងនឹងស្លាប់ដោយមិនមាន ការតាំងចិត្តទាល់តែសោះឬ បើយើងមានកិច្ចការដែលយើងគួរធ្វើនោះ? លោក Chapman Amstrong បានទទួលយកភាពមិនអាចទៅរួចដែលគាត់ មិនអាចធ្វើដូចគោលបំណងរបស់គាត់។ បាវចនានៃជីវិតរបស់គាត់គឺ "សម្រេចបាននូវអ្វីដែលមិនអាចទៅរួច"។ តើយើងមិនគួរប្រតិបត្តិអ្វីដែល យើងគួរធ្វើតាមធម្មជាតិទេឬ? តើយើងគួរត្រូវបំផ្លាញឬ? ស្ថានភាពនៃភាព ភ័យខ្លាច គឺជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីស្ទាក់ស្ទើរ។ អាកប្បកិរិយាបែបនេះមិន មែនជាជំនឿទេ។ អេលីយ៉ានិយាយថា៖ "អេលីយ៉ាបានចូលទៅជិតមនុស្ស ទាំងអស់ហើយនិយាយថា៖ "តើអ្នករាល់គ្នានឹងមានគំនិតពីរផ្សេងគ្នាដល់ ពេលណា? ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះ ចូរធ្វើតាមព្រះអង្គទៅ។ ប៉ុន្តែ

ប្រសិនបើព្រះបាល ចូរតាមគេទៅ″។ ហើយប្រជាជនមិនបានឆ្លើយតបនឹងគាត់មួយម៉ាត់ឡើយ″ (១ ពង្សាវតារក្សត្រ ១៨:២១)។

(3) សភាពក្ដៅអ៊ុនៗមិនមានជីវិតចាស់ទុំទេ។ យើងមិនគួរបែងចែកពេលវេលាពិតប្រាកដឡើយ ហើយក៏យើងមិនគួរសម្របសម្រួលទៅនឹងពេលបច្ចុប្បន្នដែរ។ យើងគួរតែមានការយល់ដឹងដើម្បីយកឈ្នះលើពេលវេលា និងគុណធម៌ក្នុងជីវិតរបស់យើង។ វាចេញមកពីបទគម្ពីរ។ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរមិនមែនជាពាក្យដែលទទួលភ្លាមៗដូចដែលយើងកាន់បាន ប្រសិនបើយើងអាចត្រូវបានទៅជាថ្មីនៅពេលណាក៏បាននោះទេ។ ដោយសារយើងមិនរស់នៅតាមបទគម្ពីរ ដូច្នេះអ្នកជឿមិនអាចយកឈ្នះពិភពលោកបានទេ។ អ្នកជឿដែលមិនរស់នៅដូចបទគម្ពីរនឹងក្លាយទៅជាដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះថា នោះហើយជាមនុស្សលោកនឹងត្រូវអាម៉ាស់។ ព្រះយេស៊ូវមានប្រសាសន៍ថា៖ ″អ្នករាល់គ្នាជាអំបិលនៃផែនដី តែបើអំបិលបាត់រសជាតិប្រៃ តើធ្វើដូចម្ដេចឱ្យប្រៃឡើងវិញបាន? វាមិនល្អសម្រាប់អ្វីទៀតទេ លើកលែងតែត្រូវបោះចោល ហើយជាន់នៅនឹងជើងមនុស្ស។″

2. វិធីសាស្ត្រក្នុងការរំដោះក្រុមជំនុំឡៅឌីសេ

ក្រុមជំនុំឡៅឌីសេមានការត្រឹមត្រូវមួយនៅក្នុងនាង។ ក្រុមជំនុំផ្សេងទៀតបានទទួលការស្ដីបន្ទោសពីព្រះអម្ចាស់ ម្ខាងទៀត ពួកគេបានទទួលការសរសើរមួយចំនួន។ តែក្រុមជំនុំឡៅឌីសេបានទទួលតែការស្ដីបន្ទោស

ដោយគ្មានការណែនាំអ្វីឡើយ។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ឱ្យទិញមាស សំលៀកបំពាក់សរ និងថ្នាំភ្នែក។ នៅទីនេះ ការប្រៀបប្រដូចចង្អុលទៅកាន់មាសនៃសេចក្តីជំនឿ សំលៀកបំពាក់សជាសេចក្តីសុចរិត និងថ្នាំភ្នែកជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលធ្វើឱ្យពួកគេមើលឃើញ។ នៅទីនេះ តើការទិញមានន័យយ៉ាងណា? វាមានន័យថាការចង់បានការទាំងឡាយខាងលើ ហើយដឹងពីវាយ៉ាងខ្លាំង ហើយទទួលវាដោយពិត។ អេសាយ 55:1 បានមានបន្ទូលថា "ហើយ អស់អ្នកដែលស្រេកអើយ ចូរមកឯទីទឹកចុះ ឯអ្នកដែលគ្មានប្រាក់អើយ ចូរមកទិញ ហើយបរិភោគទៅ អើ ចូរមកទិញស្រាទំពាំងបាយជូរ និងទឹកដោះគោឥតបង់លុយ ឥតថ្លៃទេ"។

11 ការអធិប្បាយទី 11 អំពីការលន់តួបាប (វិវរណៈ 3:19-22)

1. តើការប្រែចិត្តជាអ្វី?

ពាក្យប្រែចិត្តគឺ ណាខាម (נחם) នៅក្នុងភាសាហេព្រើរ ឬ ស្យូប (שוב) ណាខាមមានន័យថាសោកសៅ ស្យូបជាការបែរត្រឡប់។ ពាក្យទាំងពីរជាពាក្យដែលជាទស្សនៈនៃការលន់តួបាប។ ការលន់តួបាបមានន័យថាជាការទទួលស្គាល់នូវកំហុសនៃការធ្វើទុក្ខរបស់បាប ហើយការមានភាពសោកសៅ ហើយនឹងបែរត្រឡប់ចេញពីផ្លូវនៃបាប។ ប្រសិនបើគាត់មានអារម្មណ៍សោកសៅតែមួយទៅកាន់អំពើបាបរបស់ខ្លួនដោយគ្មានការបែរត្រឡប់ចេញពីវា វាមិនអាចហៅថាជាការប្រែចិត្តពិតទេ។ វាជាបែបនៃការធ្លាក់ទឹកចិត្ត។ សាសនាគ្រិះមិនទទួលពាក្យថការធ្លាក់ទឹកចិត្តទេ ពីព្រោះព្រះផ្តល់សេចក្តីសង្រ្គោះ ប្រសិនបើគេត្រឡប់មករកព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទចេញពីសភាពនោះ បើទោះជាមនុស្សបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងការធ្លាក់ទឹកចិត្ត។ ប្រសិនបើគេប្រែចិត្ត បរាជ័យពីអតីតកាលត្រូវបានដកចេញជាជាង ហើយធ្វើឱ្យគេធ្លាក់ចុះទៅក្នុងសភាពនោះម្តងទៀត។ ដូច្នេះ នៅក្នុងសុភាសិតអង់គ្លេសនិយាយថា "បរាជ័យជាថ្មជ្រុងទៅកាន់ភាពជោគជ័យ"។

ការលន់តួបាបមិនចង្អុលទៅការកែប្រែគោលការណ៍បែបសាមញ្ញទេ ឬការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងជីវិត តែអ្នកមានបាបត្រឡប់ទៅរកព្រះ។ ការកែទម្រង់នៃការកែទម្រង់សាមញ្ញនៃគោលការណ៍ដែលនៅក្រៅពីសាសនាគ្រីស្ត វាមិនមែនជាការលន់តួបាបពិតទេ។ គ្រិក ផ្លេម៉ូ ជាកូនប្រុសនៃអ្នកមានហើយក៏ពុក

រល្វយ បន្ទាប់មកគាត់មានការកោតសរសើរដោយលក្ខណៈសម្បត្តិដែល ថ្លៃថ្នូរនៃប្រជាធិបតេយ្យ និងការថ្លែងយ៉ាងគួរកោតសរសើរយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ គាត់រស់នៅដោយមានគោលការណ៍ជីវិតយ៉ាងខ្លាំង។ បុរសទំពែកដែលជា អ្នកដឹកនាំបក្សចេណា ដែលជាបក្សមួយនៃព្រះពុទ្ធសាសនាដែលរស់នៅក្នុង ជីវិតដែលមានសីលធម៌នៅពេលគាត់នៅក្មេង ហើយបានផ្លាស់ប្រែជំនឿ ពេលគាត់អាយុ៣០ឆ្នាំ ហើយសញ្ជឹងគិតអស់រយៈពេល១២ឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់ មកគាត់ត្រូវបានកសាងឡើងដាច់ដោយឡែក។ លោក Thomas Carlyle បានយកកំឡុងពេលនៃការកែទម្រង់នៃជីវិតរបស់គាត់ដែលមកដល់កន្លែង អង្គុយដែលមិនត្រូវខ្លាចសេចក្តីស្លាប់និងអារក្ស។ ហើយលោក John Stuart Mill បានអានពីកំណាព្យនៃតម្លៃពាក្យនិងបានយល់ ហើយបានចាប់ផ្តើមជីវិត ថ្មីរបស់គាត់។ ការផ្លាស់ប្រែជាបណ្តោះអាសន្ននៅខាងលើមិនមែនជាការប្រែ ចិត្តពិតទេ។ ការប្រែចិត្តជាការផ្លាស់ប្រែនៃជីវិតពិសេសដែល មនុស្សមាន បាបត្រឡប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងព្រះ។

លោក Bavinck បែងចែកការប្រែចិត្ត និងការមិនប្រែចិត្តដូចតទៅ។ ការប្រែ ចិត្តជាការព្រួយបារម្ភស្របតាមបំណងរបស់ព្រះ ដែលសម្រេចនូវសេចក្តីស ង្គ្រោះ។ ដូច្នេះវាជាការព្រួយបារម្ភដែលគ្មានការសោកស្តាយ។ តែការមិនប្រែ ចិត្តមិនមែនជាការព្រួយបារម្ភតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ តែការដើរ តាមលោកិយហើយមកដល់សេចក្តីស្លាប់។ ពាក្យនេះបាននិយាយនៅ ២កូរិ នថូស 7:10 បាននិយាយចំៗ។ រួចមកការប្រែចិត្តពិតនេះមិនមែនដោយចិត្ត

ឯកឯងរបស់មនុស្សនោះទេ តែបច្ចុប្បន្នដែលព្រះប្រទានឱ្យ។ លោក Bavinck បានចង្អុលសេចក្ដីពិតនេះយ៉ាងច្បាស់។ ការដែលត្រូវលន់តួបាបពិតចេញមកពីព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះជាពេលមួយដែលមនុស្សជាច្រើនអាចកែប្រែចិត្ត ហើយឱ្យប្រែចិត្តជាបន្តទៀត។ ដូចជាលោក Whitefield និយាយពីគាត់អធិប្បាយទៅកាន់កម្មករមីននៅ Kingswood ពួកគេបានលន់តួបាបហើយយំ ហើយបន្ទាត់សបានលេចមកនៅលើផ្ទៃមុនរបស់ពួកគេអស់មួយរយៈ មនុស្ស 20000នាក់មានការភ្ញាក់ផ្អើលដោយការអធិប្បាយរបស់គាត់ប្រហែល១ម៉ោងកន្លះ ហើយមនុស្សក៏យំសោកយ៉ាងខ្លាំងទួញយំជាទូទៅ។ កិច្ចការនេះមិនអាចជាអំណាចរបស់មនុស្សទេ។

2. ការប្រែចិត្តគួរតែចេញពីចិត្ត

ការប្រែចិត្តត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការឈឺចាប់ចេញពីចិត្តនិងសេចក្ដីកោតខ្លាច ភាពពុតត្បុតបានរារាំង។ នេះជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលធ្វើឱ្យចិត្តរឹងដូចជាថ្ម ដែលបានប្ដូរទៅជាសាច់ឈាមដែលទន់។ ដូច្នេះ អារក្សធ្វើឱ្យយើងមានការលន់តួបាបដែលមានពុតត្បុតច្រើនដែលរារាំង។ យ៉ូអែល 2:13 មានបន្ទូលថា "មិនត្រូវឱ្យហែកអាវខ្លួនទេ គឺត្រូវហែកចិត្តវិញ"។ ការហែកចិត្តជាគោលបំណងនៃការកែប្រែចិត្ត។ ហេតុផលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើឱ្យចិត្តយើងទន់ ជាការផ្ដល់នូវព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យដល់យើងនៅពេលអនាគត។

ប្រសិនបើចិត្តរបស់យើងរឹងរូសនិងមានហិង្សា ព្រះគុណរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនអាចមកដោយបរិបូរទេ។ តើការប្រើប្រាស់អ្វីដែលវាមាន ដែលជាគ្រាប់ពូជដែលរាយនៅលើព្រិល? កាលដែលវាត្រូវព្រោះទៅនៅរដូវផ្ការីក វានឹងលូតលាស់ឡើង ចិត្តដែលមុតស្រួចដោយគ្មានការលន់តួបាបមិនអាចបង្កើតផលផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឡើយ។ ពីព្រោះការប្រែចិត្តធ្វើឱ្យចិត្តទន់ ប្រសិនបើយើងដើរតាមការធ្វើពុតដោយគ្មានន័យទេមានតែចិត្តរបស់យើងត្រូវបានរឹងឡើង។

3. អ្វីដែលបិទបាំងការលន់តួបាប

(1) ភាពមានពុត។ តើអ្វីជាសេចក្តីកំពុត?

1) វាជាការជំនុំជំរះតាមការដែលមើលឃើញ។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមើលឃើញកំទេច ដែលនៅក្នុងភ្នែករបស់បងប្អូនអ្នក តែមិនឃើញធ្នឹម ដែលនៅក្នុងភ្នែករបស់ខ្លួនសោះដូច្នេះ។ ឬធ្វើដូចម្តេចឱ្យអ្នកនិយាយនឹងបងប្អូនថា ចូរឱ្យអញយកកំទេចពីភ្នែកឯងចេញ តែមើលមានធ្នឹមនៅក្នុងភ្នែកខ្លួនអ្នកវិញ។ អ្នកមានពុតអើយ ចូរយកធ្នឹមពីភ្នែករបស់ខ្លួនចេញជាមុនសិន នោះទើបនឹងបានឃើញច្បាស់ អាចនឹងយកកំទេចចេញពីភ្នែករបស់បងប្អូនអ្នកបានដែរ។" (ម៉ាថាយ 7:3-5)។ ពីព្រោះអ្នកដែលមានពុតដូចមនុស្សនេះអាចមើលឃើញតែការដែលមើលឃើញ គេមិនប្រែចិត្តទេ តែនិយាយតែពីកំហុសរបស់អ្នកផ្សេង។ ដូចដែលយើងមិនអាចមើល

ឃើញមុខរបស់ឃើញ នោះបុរសនោះមិនអាចមើលឃើញកំហុសរបស់ខ្លួនដែរ បើទោះជាគាត់ដឹងពីកំហុសរបស់ខ្លួនក៏គាត់មិនដឹងថាវាជាការដ៏អាក្រក់ដែរ។ ដោយសារគាត់មិនដឹងវា គាត់មិនអាចលន់តួបាបបាន បើទោះជាវាជាកំហុសដដែលក៏ដោយ គាត់ស្អប់ដដែលនោះដែលនៅនឹងអ្នកផ្សេងទៀត តែគាត់មិនបានស្អប់បាបដែលនៅនឹងគាត់ទេ។ ដូច្នេះ គាត់មិនធ្វើការលន់តួបាបទេ។ ប្រសិនបើអ្នកណាស្អប់កំហុសរបស់ខ្លួន នោះគេនឹងធ្វើការលន់តួប្រែចិត្ត។ វាការសេចក្ដីល្ងីល្ងើដែលគាត់មិនមានចិត្តស្អប់ តែមានចិត្តស្អប់ដល់កំហុសរបស់អ្នកផ្សេងទៅវិញ។ លោកប៊ីស្សប Whately បានមានប្រសាសន៍ថា "បើទោះជាសេចក្ដីកំហុសរាប់ម៉ឺននៅក្នុងអ្នកដទៃដែលអាចបំផ្លាញខ្ញុំក៏ដោយ តែវាមិនធំជាងកំហុសដ៏តូចរបស់ខ្ញុំទេដែលអាចនឹងនាំទុក្ខដល់ខ្ញុំបាន។" អ្នកដែលរស់នៅក្នុងជីវិតដែលស្អប់កំហុសរបស់ខ្លួន នោះគាត់មិនមានកន្លែងនឹងសង្កេតមើលកំហុសរបស់អ្នកដទៃឡើយ។

2) គាត់ព្យាយាមបង្ហាញទៅកាន់អ្នកដទៃ។ អ្នកដែលប្រែចិត្តមិនចង់បានការសរសើររបស់មនុស្សឡើយ។ គាត់សារភាពពីអំពើបាបដែលស្មោគគ្រោកនិងអាក្រក់របស់គាត់។ គាត់ចង់ទទួលការសរសើរពីព្រះ ជាជាងការសរសើររបស់អ្នកដទៃ ហើយគាត់គោរពដល់ភាពល្ងីងល្ងរចត់របស់អ្នកផ្សេងទៀត។ ពីព្រោះគាត់មិនចង់ទទួលការគោរព ឬការសរសើរចេញពីមនុស្សឡើយ គាត់ទទួលស្គាល់ថាសេចក្ដីអាម៉ាស់និងទុក្ខលំបាកចេញមកពីការសារភាពដូចជាពណ៌ការពារនៃជីវិត នោះពួកគេទទួលការទាំងនោះជាអំណ

រ។ ពីព្រោះប្រសិនបើគាត់ទទួលការគោរពនិងការសរសើររបស់មនុស្ស វាជាបញ្ហាអាក្រក់ដល់គាត់នៅក្នុងស្ថានសួគ៌។ លោក Augustine បានមានប្រសាសន៍ថា "អ្នកដែលអួតពីអាកប្បកិរិយាល្អរបស់ខ្លួនប្រៀបដូចជាមេមាន់ដែលពងមក ហើយស្រែកខ្តតអឺចឹង"។ កាលណាដែលមេមាន់ខ្តតដោយបង្ហាញពីសម្លេងខ្លួន នោះមនុស្សក៏មករកវាហើយក៏យកស៊ុតរបស់វាទៅ។ "រំពេលណាដែលមនុស្សអួតពីទង្វើល្អរបស់មនុស្ស នោះតម្លៃនៃកិច្ចការល្អនោះនឹងត្រូវសាបសូន្យទៅ។ ភាពក្រអឺតក្រទមនិងការអួតអាងបំផ្លាញទង្វើល្អ និងធ្វើឱ្យការអាក្រក់ហូរហៀរវិញ។ អ្នកដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ខ្លួនមានបំណងទៅរកស្ថានសួគ៌ ហើយរស់នៅជីវិតដែលអាថ៌កំបាំងជាមួយនឹងចិត្តដែលស្កប់ស្កល់ ដែលនោះជាការប្រកបគ្នា ការកែតម្រូវកំហុសនិងការផ្លាស់ប្តូរទៅជាសេចក្តីសប្បុរស។ គាត់មើលងាយអ្វីដែលមនុស្សទទួលស្គាល់។ គាត់រីករាយនឹងជីវិតដែលលាក់កំបាំងដោយស្ងៀមស្ងាត់។

(2) ល្បិចកិចកល្ប

"គ្រប់គ្នាពោលតែសេចក្តីភូតភរ ដល់អ្នកជិតខាងខ្លួន គេពោលដោយបបូរមាត់បញ្ចើច ហើយដោយមានចិត្ត២" (ទំនុកដំកើង 12:2)។ "សូមកុំទាញទូលបង្គំទៅជាមួយនឹងមនុស្សអាក្រក់ ឬជាមួយនឹងមនុស្សដែលប្រព្រឹត្តការទុច្ចរិត ជាអ្នកដែលពោលពាក្យដោយមេត្រីនឹងអ្នកជិតខាង តែមានគំនិតកាចអាក្រក់នៅក្នុងចិត្តវិញ នោះឡើយ" (ទំនុកដំកើង 28:3)។ "គេបានលូកដៃទៅទាស់នឹងមិត្រ ដែលជាមេត្រីនឹងគេ គេបានក្បត់ចំពោះសញ្ញារបស់ខ្លួន

ហើយ មាត់គេរឥលជាងខ្លាញ់ តែចិត្តគេមានពេញដោយការចំបាំងវិញ វាចាគេទន់ល្វន់ជាងប្រេង ប៉ុន្តែពាក្យទាំងនោះសុទ្ធតែជាដាវហូតស្រាប់" (ទំនុកដំកើង 55:20, 21) "អើ ទាំងមិត្រសំឡាញ់ស្និទ្ធស្នាលរបស់ទូលបង្គំ ជាអ្នកដែលទូលបង្គំបានទុកចិត្ត ហើយក៏បានបរិភោគបាយរបស់ទូលបង្គំផង នោះបានលើកកែងជើងចង់ជាន់ឈ្លីទូលបង្គំដែរ" (ទំនុកដំកើង 41:9)។ ចូរមើលនៅទំនុកដំកើង 55:12, 13, 20។ វាពិបាកណាស់ដែលការមិនកំរើកធ្វើការលន់តួបែបនោះ។ មនុស្សបែបនេះមិនស្តាប់តាមសេចក្តីពិតច្បាស់ណាស់។ មនុស្សមានល្បិចមិនទទួលយកដំបូន្មានទេ ហើយមានអាកប្បកិរិយាដែលជ្រុលដែលអាចនឹងបាំងវា ហើយលាក់ពីកិច្ចការខុសឆ្គងរបស់គេផង។

(3) ទម្លាប់ដែលក្តៅអ៊ុនៗ

វាចង្អុលទៅកាន់ការប្រព្រឹត្តដែលជាទម្លាប់ដោយគ្មានការតាំងចិត្ត និងភាពស្ថិតស្ថេរ ពីព្រោះអ្នកខ្លះមានការតាំងចិត្តខ្ពស់ ជាបណ្តោះអាសន្នគាត់មានការសម្រេចចិត្តថ្មី។ តែដោយសារការតាំងចិត្តគាត់បានត្រឡប់ទៅកានទម្លាប់អាក្រក់ចាស់របស់គាត់ដដែល។ ដូច្នេះ ការតាំងចិត្តដែលគ្មានភាពស្ថេរភាពជាបែបដែលធ្វើឱ្យខ្វល់ខ្វាយ តែមិនមែនជាតាំងចិត្តដែលមានតម្លៃឡើយ។ ១ពង្សាវតារក្សត្រ 18:21 និយាយថា "រួចអេលីយ៉ាក៏ចូលទៅជិតពួកជនសួរថា តើអ្នករាល់គ្នានៅតែស្ទាក់ស្ទើរនាកណ្តាលផ្លូវទាំង២នេះ ដល់កាលណាទៀត បើព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាព្រះ នោះចូរដើរតាមទ្រង់ទៅ តែបើ

ព្រះបាលជាព្រះវិញ នោះចូរប្រតិបត្តិតាមចុះ តែពួកបណ្តាជនមិនបានឆ្លើយសូម្បី១ម៉ាត់ឡើយ"។ សុភាសិត 17:24 និយាយថា "ឯប្រាជ្ញា រមែងនៅចំពោះមុខមនុស្សដែលមានដំរិះ តែភ្នែកមនុស្សល្ងីល្ងើមើលទៅឯចុងផែនដីបំផុតវិញ"។ យ៉ាកុប 1:6-8 មានបន្ទូលថា "តែត្រូវឱ្យអ្នកនោះសូមដោយចិត្តជឿ ឥតសង្ស័យអ្វីសោះ ដ្បិតអ្នកណាដែលសង្ស័យ នោះប្រៀបដូចជារលកសមុទ្រដែលត្រូវផាត់ដោយខ្យល់ ទាំងរំពើកចុះឡើង កុំឱ្យមនុស្សយ៉ាងនោះនឹកស្មានថា ខ្លួននឹងបានអ្វីពីព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ ដ្បិតអ្នកនោះជាមនុស្សមានចិត្ត២ ចេះតែសាវាក្នុងគ្រប់ទាំងផ្លូវ"។ យើងទទួលបានសេចក្ដីសង្គ្រោះដោយព្រះគុណ តែអ្វីដែលយើងដឹងជាសេចក្ដីពិតថា អ្នកដែលទទួលព្រះគុណជាអ្នកដែលនឹងធ្វើការល្អ។

(4) ភាពក្រអឺក្រទម

ទំនុកដំកើង 17:10 មានបន្ទូលថា "គេបិទភ្និតជុំវិញ ដោយខ្លាញ់របស់គេ ហើយមាត់គេពោលតែពាក្យព្រហើន"។ (សូមពិនិត្យមើលនៅទំនុកដំកើង 119:70)។ ទំនុកដំកើង 10:2 មានបន្ទូលថា "មនុស្សអាក្រក់ គេបៀតបៀនដល់មនុស្សក្រីក្រដោយសេចក្ដីឆ្មើងឆ្មៃ សូមឱ្យគេជាប់នៅក្នុងឧបាយ ដែលគេបង្កើតនោះ"។ ដូចជាអ្នកដែលឆ្មើងឆ្មៃនេះអួតអាងថាគំនិតនិងបំណងរបស់គេនោះល្អហើយ។ ដូច្នេះ គេមិនធ្វើការលន់តួប្រែចិត្តទេ។ បើទោះជាគេចង់ក្លាយជាស្ដេចនៅក្នុងស្ថាននរកក៏ដោយ គេក៏គ្មានចិត្តនឹងធ្វើជាអ្នកបម្រើនៅស្ថានសួគ៌ទេ។ ពីព្រោះគេអួតពីបំណងទុច្ចរិតរបស់ខ្លួននៅក្នុងចិត្តគេ តើឱ្យគេធ្វើការលន់តួបាបម្ដេចទៅ? ពីព្រោះមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃធ្វើខ្លួនដូចជាស្ដេច

ហើយទុកខ្លួនជាមនុស្សខ្ពស់បំផុត ហើយសាងសង់វិមានខ្លួនជុំវិញ តើគាត់អាចធ្វើការលន់តួបាបម្តេចបាន? ស្តេចហេរ៉ូឌអាគ្រីប៉ា បានស្តាប់ទៅកាន់ការអធិប្បាយរបស់ប៉ូល ហើយបាននិយាយថា "ស្តេចអ័គ្រីប៉ាក៏មានព្រះបន្ទូលទៅប៉ុលថា បន្តិចទៀត ឯងនឹងនាំឱ្យយើងត្រឡប់ទៅជាអ្នកគ្រីស្ទានដែរ" (កិច្ចការ 26:28)។ ពីព្រោះមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃបែបហ្នឹងមានហ៊ុំព័ទ្ធដោយអត្តចរិតដែលតម្កើងខ្លួនឡើយ ព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិតមិនចូលទៅដល់គាត់ទេ។ ទំនុកដំកើង 73:6 "ហេតុនោះបានជាសេចក្តីអំនួតរបស់គេ ប្រៀបដូចជាខ្សែច្រវាក់ពាក់នៅក ហើយគេប្រដាប់ខ្លួន ដោយសេចក្តីច្រឡោត"។ ការនោះពិតណាស់។ មនុស្សដែលក្រអឺតក្រទមអួតអាងដោយអត្តចរិតដែលឆ្មើងឆ្មៃដូចជាការលំអរ។ ពួកគេឆ្មើងឆ្មៃដោយអំណួតរបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃមិនចូលចិត្តស្តាប់ដំបូន្មាននិងការកែតម្រូវទេ។ សុភាសិត 15:12 មានបន្ទូលថា "មនុស្សដែលចំអកមើលងាយ គេមិនចូលចិត្តឱ្យអ្នកណាបន្ទោសខ្លួនឡើយ ក៏មិនដែលរកអ្នកប្រាជ្ញដែរ។" តែព្រលឹងដែលកាត់ការផ្តល់ដំបូន្មានចេញនឹងត្រូវវិនាស។ សុភាសិត 15:32 មានបន្ទូលថា "អ្នកណាដែលមិនព្រមទទួលសេចក្តីប្រៀនប្រដៅនោះឈ្មោះថាស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រលឹងខ្លួន តែអ្នកណាដែលស្តាប់តាមសេចក្តីបន្ទោស នោះបានយោបល់វិញ"។

(5) ការសារភាពទូទៅនៃការប្រែចិត្ត

នៃការសារភាពពីអំពើបាប សៀវភៅតូចនៃ Westminster Confession បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ (គោលលទ្ធិនេះគឺជាបញ្ជីនៃសេចក្តីជំនឿដែលអ្នកវិទូដែលសិក្សាពីព្រះ 151 និងអ្នកជឿលើព្រះត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នាអស់រយៈពេល 5 ឆ្នាំកន្លះ ហើយបានតាំងនៅ។ "ការដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាហាក់ដូចជា

មានទំនោរទៅរកការសារភាពអំពើបាបដោយផ្ទាល់ខ្លួនទៅចំពោះព្រះ ការអធិស្ឋានសូមការអត់ទោសនៅលើនោះ និងការលះបង់ការលើកលែងទោស។ ក្នុងចំណោមពួកគេ គេនឹងឃើញសេចក្តីមេត្តាករុណា។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់បងប្អូនខ្លួន ឬក្រុមជំនុំនៃព្រះគ្រីស្ទ គួរតែស្ម័គ្រចិត្តដោយការសារភាពជាឯកជន ឬជាសាធារណៈ និងការសោកសៅចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួន ដើម្បីប្រកាសពីការប្រែចិត្តដល់អស់អ្នកដែលអាក់អន់ចិត្តដែលនឹងត្រូវផ្សះផ្សាជាមួយគាត់វិញ។ ហើយដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងការទទួលគាត់។ "– ការបកប្រែជំពូកទី ១៥ មាត្រា ៦។ តាមលទ្ធិនេះ ការសារភាពជាសាធារណៈនូវបាប ជាបញ្ហាក្នុងការតាំងឡើងនូវគុណធម៌ជាជាងបញ្ហានៃការលន់តួបាបផ្ទាល់ គឺប្រភេទនៃការសារភាពជាសាធារណៈគឺសមាមាត្រទៅនឹងប្រភេទនៃបាបកម្ម។ ប្រសិនបើមនុស្សខ្លះរងគ្រោះថ្នាក់ដោយអំពើបាប អ្នកវាយប្រហារត្រូវសារភាពចំពោះអ្នកនោះ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់ធ្វើបាបទៅកាន់ក្រុម អ្នកវាយប្រហារនឹងសារភាពនៅចំពោះមុខក្រុមនោះ។ យើងអាចយោងទៅលើគោលលទ្ធិ Oberg ម្តងទៀត។ គោលលទ្ធិនេះគឺជាការសារភាពដែល Melanchthon បានសរសេរដោយការអនុញ្ញាតពី Luther លោក Charles V បានអនុញ្ញាតការនោះ ដើម្បីរួបរួមជាមួយគ្នារវាងក្រុមជំនុំប្រូតេស្តង់និងក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំង។ ប៉ុន្តែពួករ៉ូម៉ាំងមិនបានទទួលពាក្យនេះទេ។ គោលលទ្ធិនេះបាននិយាយថា "ក្នុងការសារភាពអំពើបាប ក្រុមជំនុំរបស់យើងមិនបង្រៀនថា ជនល្មើសរាប់រាល់អំពើបាបរបស់គាត់ ហើយ

សារភាពនៅចំពោះមុខមនុស្ស (មនុស្ស ឬក្រុម) ទេ ព្រោះប្រសិនបើយើង ឃើញថាការរាប់អំពើបាបនៅចំពោះមុខមនុស្ស ហើយបង្ហាញបាបទាំងនោះ គឺជាខ្លឹមសារនៃការប្រែចិត្ត ការប្រែចិត្តបែបនេះគឺមិនអាចទៅរួចទេ។ ក្នុង ភាពជាមនុស្សតើគេអាចដឹងគ្រប់អំពើបាបខ្លួនច្បាស់និងចាំទាំងអស់បានទេ? (ទំនុកដំកើង 19:12 កិច្ចការ 17:9) កាលពីដើម ពួកបិតានៃក្រុមជំនុំក៏មិនបាន រាប់ភាពចាំបាច់នៃការរាប់នូវការប្រែចិត្តដែរ។ លោក Chrysostom មាន ប្រសាសន៍ថា "ខ្ញុំមិននិយាយថាអ្នកគួរតែសារភាពនៅចំពោះក្រុមជំនុំនៅក្នុង ទីសារធារណៈនោះទេ។ តែអ្នកដូចជាពាក្យរបស់ហោរា អ្នកគួរតែធ្វើឱ្យគេ ស្គាល់ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នក។ ដូច្នេះអ្នកនឹងសារភាព អំពើបាបខ្លួននៅចំពោះចៅក្រមជាព្រះដោយការអធិស្ឋានរបស់អ្នកមិនមែន ចេញពីបបូរមាត់របស់អ្នកទេ តែចេញពីចិត្តរបស់អ្នកវិញ។" (មាត្រា 4) ម្តង ទៀតយើងអាចសំដៅទៅកាន់គោលជំនឿទីពីររបស់ Helvetic។ គោលជំនឿ ទីពីររបស់ Helvetic ត្រូវបានសរសេរឡើងដោយលោក Henry Bullinger (1504-1575) ដែលជាសិស្សរបស់លោក Zwingli ហើយគោលជំនឿនោះ និយាយថា "សេចក្តីពិតដែលអ្នកធ្វើខុសសារភាពអំពើបាបខ្លួននៅចំពោះព្រះ ជាគោលការណ៍។ ការសារភាពនៅចំពោះព្រះត្រូវការហេតុផលតែមួយថា អ្នកធ្វើខុសត្រូវបានអត់ទោសដោយអ្នកដែលរងទុក្ខ ឬដែលគាត់ត្រូវបាន ទទួលដោយអ្នកនោះ" (សូមពិនិត្យមើលនៅ 13)។ ដូច្នេះ ការសារភាពអំពើ បាបរបស់គាត់ត្រូវការភាពស្មុគ្រចិត្តដើម្បីនឹងសង់គុណធម៌នៅចំពោះមនុ

ស្ស។ ប្រសិនសូម្បីតែអ្នកធ្វើខុសបង្ហាញភស្តុតាងនៃការប្រែចិត្តហើយ នោះក្រុមជំនុំមិនអាចធ្វើអ្វីបានក្រៅពីទាមទារគេឱ្យសារភាពជាសារធារណៈ។ ក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងអះអាងថា ការសារភាពនៅចំពោះមនុស្សជាធាតុសំខាន់នៃការលន់តួបាប។ គោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿ Trent បានយល់ច្រឡំថាពួកបិតាក្រុមជំនុំនិងអ្នកដែលមានតំណែងដឹកនាំជាតំណាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយរួចមកពួកគេប្រកាសនូវការអត់ទោសបាបបន្ទាប់ពីពួកគេបានទទួលការសារភាពអំពើបាបនៅចំពោះមនុស្ស។ នៅក្នុងទស្សនៈនៃការលន់តួបាប វាបង្ហាញថាក្រុមជំនុំរ៉ូម៉ាំងមានទស្សនៈដែលមិនតាមបទគម្ពីរ។ ពួកគេយល់ច្រឡំថាការសារភាពនៅចំពោះមនុស្សជារូបភាពនៃការលន់តួបាប។ យើងតាមគោលលិទ្ធិនៃពួកកំណែទម្រង់ គួរតែព្យាយាមសារភាពនៅតែចំពោះព្រះដោយគ្មានការស្ទាក់ស្ទើរអ្វីឡើយ។ សុភាសិត 28:13 មានបន្ទូលថា "អ្នកណាដែលគ្រប់បាំងការរំលងរបស់ខ្លួន នោះនឹងមិនចំរើនឡើងទេ តែអ្នកណាដែលលន់តួហើយលះបង់អំពើនោះ នឹងប្រទះបានសេចក្តីមេត្តាករុណាវិញ។" អ្នកដែលសារភាពយ៉ាងស្មោះស្ម័គ្រនៅចំពោះព្រះ ពីព្រោះគេបានទទួលការលើកលែងទោសដោយសារសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ នោះគេនឹងត្រូវបានរាប់ថាជា "មនុស្សដែលគ្មានស្នាមប្រឡាក់ឡើយ"។ឱ

12 ការអធិប្បាយទី 12 ស្ថានសួគ៌ (វិវរណៈ 4:1-11)

1. វត្តមាននៃស្ថានសួគ៌

(1) ការវែកញែកដែលសមហេតុផល

បុគ្គលមិនកាន់សាសនា ក៏ដឹងថា មនុស្សសុចរិតនឹងទៅកាន់ទីល្អក្រោយគេស្លាប។ ប្រាកដណាស់ មានការគ្រប់គ្រងនៃបញ្ហាទំនុកចិត្តរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែចំពោះរឿងពិតដ៏ល្អបំផុត គឺថាមានអ្នកជឿវាខ្សោយណាស់។ ដូច្នេះបញ្ហានៃភាពជឿជាក់ខ្លាំង និងខ្សោយមិនមែនជាបញ្ហាក្នុងការបង្កើតភាពប្រាកដប្រជានៃច្បាស់លាស់នោះទេ។ មានតែយើងទេដែលមិននិយាយពីការស្រមើស្រម៉ៃ ព្រោះអ្នកនោះមានការគិតជាសកលអំពីទំនុកចិត្តចំពោះអនាគត។ ក្នុងចំណោមមនុស្សលោកមានមនុស្សតែម្នាក់ឬពីនាក់ប៉ុណ្ណោះដែលមានគំនិតបែបនេះ យើងមិនអាចជឿលើការគិតបែបនោះទេ។ ប៉ុន្តែមនុស្សជាតិទាំងអស់មានគំនិតអំពីពិភពលោកនាពេលអនាគតដោយផ្ទាល់ ឬដោយប្រយោល យើងអាចជឿលើចរិតលក្ខណៈនៃសេចក្តីពិតរបស់វាបាន។

(2) ការវែកញែកចេញពីបទគម្ពីរ

ព្រះគម្ពីរមិនមែនជាគំនិតរបស់មនុស្សទេ ហើយវាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ក្នុងចំណោមការបង្រៀនពីទំនាយគួរតែសម្រេចពិតប្រាកដ គុណធម៌នឹងបានថ្លៃថ្នូពេញលេញ ព្រះបន្ទូលដែលធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ព្រះថាទ្រង់ពិតប្រាកដមែន។ ដោយគ្មានបុរេវិនិច្ឆ័យ អ្នកដែលមិនអាចជឿថាព្រះគម្ពីរជាសេ

ចក្តីពិតទេឬ? បើទោះជាវិទ្យាសាស្រ្តបច្ចុប្បន្នមានថ្ងៃដែលមិនមានទំនុកចិត្ត នោះបទគម្ពីរត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីពិតដែលនៅអស់កល្បវិញ។ ចិត្តដែលខ្លាចបទគម្ពីរជាចិត្តខុសឆ្គង។ (កិច្ចការ 17:9) សេចក្តីពិតដែលងងឹតនឹងត្រូវបានបង្ហាញមកនៅថ្ងៃណាមួយ តែបទគម្ពីរជាសេចក្តីពិតដែលនៅអស់កល្បវិញ។ បើទោះជាពិភពលោកទាំងមូលបដិសេធបទគម្ពីរ ចុងក្រោយបទគម្ពីរនឹងបើកបង្ហាញការដែលត្រឹមត្រូវ ហើយខ្ញុំជឿលើបទគម្ពីរ។ យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានឡើយ តែបទគម្ពីរនេះនិយាយច្រើនពីស្ថានសួគ៌។ ក្នុងចំណោមសេចក្តីពិតថាគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏ដូចជាសញ្ញាចាស់ក៏និយាយច្រើនដូចគ្នា ទំនុកដំកើង 17:14, 15 មានបន្ទូលថា " ឱ្យរួចពីមនុស្សដោយព្រះហស្តទ្រង់ ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ គឺឱ្យរួចពីមនុស្សនៅលោកីយ៍នេះ ដែលមានចំណែក របស់គេនៅតែក្នុងជីវិតនេះប៉ុណ្ណោះ ហើយដែលពោះគេបានឆ្អែតដោយសារទ្រព្យរបស់ទ្រង់ គេបានស្កប់ចិត្តដោយមានកូនច្រើន ហើយក៏ចែកសំណល់នៃសម្បត្តិគេដល់កូនចៅរបស់ខ្លួន។ ឯទូលបង្គំវិញ ទូលបង្គំនឹងរំពឹងមើលព្រះភក្ត្រទ្រង់ ដោយសេចក្តីសុចរិត កាលណាទូលបង្គំភ្ញាក់ឡើង នោះនឹងបានស្កប់ចិត្តដោយឃើញរូបអង្គទ្រង់។" ព្រះបន្ទូលមានចំណាប់អារម្មណ៍ដល់យើង។ មិនត្រឹមតែនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 5:24 ការលើកឡើងរបស់អេណុកចង្អុលទៅកាន់វត្តមាននៃស្ថានសួគ៌។

2. លក្ខណៈនៃទីកន្លែងនៃស្ថានសួគ៌

ក្នុងចំណោមពួកយើង ទោះបីជាគេនិយាយពីស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែមានមនុស្សជាច្រើនមិនស្គាល់វាច្បាស់ទេ។ ដ្បិតស្ថានសួគ៌ជាក្តីសង្ឃឹមតែមួយគត់របស់យើងដែលយើងគួរតែដឹងច្បាស់។ យើងគិតពីលក្ខណៈនៃស្ថានសួគ៌។ មាន

មនុស្សអះអាងថា ស្ថានសួគ៌មិនមែនជាកន្លែងមួយនោះទេ គឺមានតែស្ថានភាពនៃព្រលឹងប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងសង្កេតមើលបទគម្ពីរ យើងឃើញថាវាជាកន្លែងនៃជីវិតដែលមានគោលដៅយ៉ាងច្បាស់។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅកាន់អ្នកទោសថា "ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដ ថ្ងៃនេះ អ្នកនឹងនៅជាមួយខ្ញុំក្នុងឋានសួគ៌" ឋានសួគ៌មិនមែនជាស្ថានភាពនៃព្រលឹងទេ តែជាកន្លែងមួយ។ អ្នកទោសដែលបានប្រែចិត្តគឺនៅជាមួយព្រះយេស៊ូវ មិនមែនមានន័យថាគាត់បានមកដល់ស្ថានភាពនៃសុភមង្គលនៅក្នុងព្រលឹងផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែជាកន្លែងដែលអាចនឹងរស់នៅជាមួយគ្នា។ យ៉ូហាន 14:1-3 "កុំឱ្យចិត្តអ្នករាល់គ្នាថប់បារម្ភឡើយ អ្នករាល់គ្នាជឿដល់ព្រះហើយចូរជឿដល់ខ្ញុំដែរ។ នៅក្នុងដំណាក់នៃព្រះវរបិតាខ្ញុំ មានទីលំនៅជាច្រើន ពុំនោះ ខ្ញុំបានប្រាប់អ្នករាល់គ្នាហើយ ខ្ញុំទៅរៀបកន្លែងឱ្យអ្នករាល់គ្នា។ បើខ្ញុំទៅរៀបកន្លែងឱ្យអ្នករាល់គ្នា នោះខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញ នឹងទទួលអ្នករាល់គ្នាទៅឯខ្ញុំ ប្រយោជន៍ឱ្យអ្នករាល់គ្នាបាននៅកន្លែងដែលខ្ញុំនៅនោះដែរ"។ វាមិនមែនជាប្រស្នាទេ តែទ្រង់មានបន្ទូលដោយពាក្យច្បាស់លាស់ពិតមែន។ ពីព្រោះពាក្យដូចតទៅនេះ (ជំពូក ១៤) មិនដែលបង្ហាញពីប្រស្នាទេ។ នៅទីនេះពាក្យថា "ទៅ" ចង្អុលទៅកាន់ទិសដៅនៃកន្លែងស្ថានសួគ៌យ៉ាងច្បាស់។ (ចូរមើលទៅកាន់អេភេសូ 4:8, 9) មិនត្រឹមប៉ុណ្ណឹងទេ ពាក្យរបស់អ្នកមាននិងឡាសានៅក្នុងលូកា 16:19-30 ក៏ចង្អុលទៅកន្លែងស្ថានសួគ៌។ កាលដែលយើងឃើញពីការកត់ត្រាដែលប៉ូលបានទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ទីបី (២កូរិនថូស

12:1-4) ជាន់ដែលគាត់បានទៅត្រូវតែជាកន្លែងមួយច្បាស់ណាស់។ តែវាមិនមែនជាសភាពខាងព្រលឹងនោះទេ។

3. ទិសនៃស្ថានសួគ៌មិនអាចនិយាយបានទេ

ក្នុងចំណោមមនុស្សនោះ មានមនុស្សជាច្រើនចង់ឃើញស្ថានសួគ៌។ ប៉ុន្តែស្ថានសួគ៌ជាកន្លែងដែលមនុស្សមិនអាចមើលឃើញក្នុងលោកនេះទេ។ ទោះបីជាស្ថានសួគ៌ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះក៏ដោយ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្ននេះ យើងមើលមិនឃើញទេ។ ក្នុងចំណោមរបស់ដែលបានបង្កើតមកទាំងនោះ យើងមិនអាចឃើញវាច្រើនទេ។ ចិត្ត និងព្រលឹងរបស់យើងជាប្រភេទរបស់វាដែរ ហើយទេវតា និងអារក្សក៏ជារបស់ខាងស្ថានសួគ៌ដែរ។ លោក K. Schilder បាននិយាយថា "យើងមិនដឹងទិសដៅនៃស្ថានសួគ៌ទេ"។ បន្ទាប់មកយើងមានបេះដូងងងឹតតូចចង្អៀតដែលទទួលស្គាល់តែអ្វីដែលអាចមើលឃើញ។ យើងគួរតែដឹងថាពិភពលោកដែលមើលមិនឃើញគឺធំជាង និងពិតជាងពិភពលោកដែលអាចមើលឃើញដែលជាពិភពនៃសម្ភារៈ។ យើងវិនិច្ឆ័យដោយល្ងង់ខ្លៅថា ភាពជា ឬមិនមែន និងតម្លៃនៃវត្តមាន។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបានចែងថា ពិភពលោកដែលមើលមិនឃើញដោយមនុស្សមានបាប គឺជាស្តង់ដារ (ហេព្រើរ ១១:៣)។ បទគម្ពីរមិនបាននិយាយអំពីទិសដៅ និងធាតុនៃស្ថានសួគ៌យ៉ាងលម្អិតទេ។ យើងឮថាអ្នកជឿមួយចំនួនបានស្លាប់ ហើយបានទៅឋានសួគ៌ របាយការណ៍បានរួមបញ្ចូល

មាតិកាលម្អិត និងទិដ្ឋភាពនៃពិភពលោកនាពេលខាងមុខនៅក្នុង Apocrypha (ឧទាហរណ៍នៅក្នុងសៀវភៅ ការបើកសម្តែងរបស់ពេត្រុស) ត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងលម្អិត។ ប៉ុន្តែយើងគួរដឹងថាខ្លឹមសារលម្អិតជាចំណុចខុស។ យើងគួរតែដឹងថាពិភពលោកខាងមុខពិបាកយល់ដល់យើងណាស់។ ក្នុងការកត់ត្រាពីស្ថានសួគ៌ និងពិភពលោកខាងមុខក្នុងបទគម្ពីរ វាបានចៀសវាងពាក្យលម្អិតជាជាងនិយាយវាសាមញ្ញ ឬរចនាបទបែបប្រៀបធៀប។ ដោយសារតែពាក្យចំៗ និងលម្អិតរបស់វា បានធ្វើឱ្យវាបង្ហាញពីពណ៌នៃពិភពលោកនេះទៅវិញ។

4. តើព្រលឹងអាចបែងចែកគ្នានៅស្ថានសួគ៌ទេ?

ក្នុងការនិយាយពីបញ្ហានេះ វាអាចត្រូវបានដោះស្រាយដោយការបកស្រាយនៅ ១កូរិនថូស ១៣:៨-១៣។ (១) "ចំពោះចំណេះដឹង វានឹងរលត់ទៅ។" (ចុងបញ្ចប់នៃខ ៨) វាមិនមានន័យថាស្ថានសួគ៌មិនមានមុខងារគិតនោះទេ ប៉ុន្តែវាមានន័យថា វិធីសាស្ត្រប្រយោលនឹងត្រូវលុបចោល។ (2) "ដ្បិតឥឡូវនេះយើងមើលឃើញបែបស្រអាប់ ដូចជាដោយសារកញ្ចក់ តែនៅវេលានោះនឹងឃើញមុខទល់នឹងមុខ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំស្គាល់មិនទាន់អស់ តែនៅវេលានោះខ្ញុំនឹងស្គាល់វិញ ដូចជាព្រះទ្រង់ស្គាល់ខ្ញុំដែរ" (ខ១២)។ តើពាក្យនេះមានន័យត្រឹមតែបញ្ហាពីការស្គាល់ព្រះមែនទេ? ខ្ញុំមិនគិតអញ្ចឹងទេ។ កូរិនថូសទី១ ជំពូកទី១៣ ក្នុងការជជែកវែកញែកអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ វាបាននិយាយថា

សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏យូរនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះមនុស្សនោះ។ ដើម្បីនឹងស្រឡាញ់ដល់មនុស្សត្រូវបានស្មើឱ្យស្គាល់មនុស្សនោះជាមុនសិន។ ដូច្នេះបញ្ហានេះទាក់ទងនឹងការស្គាល់មនុស្សនោះ។ នៅស្ថានសួគ៌ការស្គាល់មនុស្សចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកគឺពេញលេញហើយ។ បន្ទាប់មកការដឹងទាំងស្រុងក្លាយជាបុព្វហេតុនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ពេញលេញ។ ព្រោះថាផ្នែកខាងក្នុងរបស់មនុស្សមិនមានអាក្រក់ទេ ពួកគេជាមនុស្សល្អ។ នៅលើផែនដីនេះមិនស្គាល់មនុស្សចំពោះគ្នាគឺជាការល្អ។ ដោយសារតែពួកគេស្គាល់គ្នាពួកគេជ្រាបចូលគ្រប់រូបភាពដែលចង់បាននៅក្នុងពួកគេ។ ប៉ុន្តែពេលយើងចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌វិញ ត្បិតមនុស្សមានចិត្តល្អក្នុងខ្លួន ព្រោះឃើញផ្នែកខាងក្នុង វាច្បាស់ជាមានសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងបរិបូណ៌។ ដូច្នេះ នៅស្ថានសួគ៌ ព្រលឹងឃើញសេចក្តីល្អ ស្គាល់ព្រះចេស្តានៃព្រះ ហើយស្រឡាញ់ព្រះហើយសរសើរតម្កើងដល់ទ្រង់។

(3) តើយើងអាចជួបមិត្តចាស់នៅផែនដីនៅឯស្ថានសួគ៌ដែរទេ? បញ្ហានេះក៏ត្រូវបានបង្រៀននៅ ១កូរិនថូស 13:8-13។ ពីព្រោះ "ចំណេះដឹងនឹងរលាយបាត់ទៅ" ពាក្យនេះមិនមានន័យថាលុបបំបាត់ខ្លឹមសារនៃចំណេះដឹងទេ តែជាវិធីសាស្ត្រនៃចំណេះដឹង ដែលជាវិទ្យាសាស្ត្រដែលនឹងត្រូវវិនាសកម្មវត្ថុនៃចំណេះដឹង ដែលយើងនឹងដឹងដោយផ្នែកនៅក្នុងលោកិយ វានឹងនៅនៅស្ថានសួគ៌ផង។ ដូច្នេះ មានការជួបជុំមិត្តចាស់នឹងត្រូវបានបំផ្លាញហើយនិងមានសភាពដែលនូវយូរអង្វែង។ នៅទីនោះយើងអាចស្គាល់យ៉ាង

ច្បាស់វិញ។ លោក Schilder មានប្រសាសន៍ថា "នៅស្ថានសួគ៌ ខ្លឹមសាររបស់វានឹងមិនផ្លាស់ប្តូរឡើយ តែវិធីសាស្ត្រនៃចំណេះដឹងនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ ១កូរិនថូស 13:10 ចង្អុលទៅកាន់វា"។

(4) តើការប្រកបគ្នារវាងមនុស្សនិងមនុស្សវិញមានទេ? ទីកន្លែងដែលសេចក្តីស្រឡាញ់ពេញបរិបូរណ៍មានពេញដោយសេចក្តីអំណរ និងពិតណាស់ក៏មានការប្រកបគ្នាផង។ មិនមានគ្រួសារនិងមង្គលការទេដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រាប់មក (ម៉ាថាយ 22:30)។ ពេលដែលព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលជាពេលនៃការរស់ឡើងវិញពិតណាស់ ស្ថានសួគ៌ក៏ដូចគ្នា។ អ្នកដែលចូលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយ៉ាងពេញលេញ ហើយគេមានតែរីករាយនឹងទ្រង់តែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ។ តែលក្ខណៈបុគ្គលម្នាក់ៗនឹងនៅតែមាន ហើយក៏អាចទំនាក់ទំនងនឹងគ្នាបានផងដែរ។

13 ការអធិប្បាយទី 13 លំដាប់លំដោយនៃស្ថានសួគ៌ (វិវរណៈ4:1-11)

1. ព្រះទ្រង់ជាស្តេច

នៅក្នុងអត្ថបទពាក្យបល្ល័ង្កលេចមក១៤ដង។ មានការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះដែលទ្រង់មានពេញដោយភាពបរិសុទ្ធនិងសេចក្តីមេត្តា។ ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃភាពមិនស្ថិតស្ថេរ ពីព្រោះមនុស្សគ្រប់គ្រងលើមនុស្ស។ លោក Beza ត្រូវបានរំដោះ ៦០០ដងចេញពីស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់អស់រយៈពេល២២ខែ។ ស្ថានភាពនោះបង្ហាញថាព្រះទ្រង់ជាស្តេចរបស់អ្នកបរិសុទ្ធ។ តែសម្រាប់អ្នកខ្លះទ្រង់មិនត្រូវបានបង្ហាញមកដូច្នោះទេដោយសារទ្រង់មិនបានការពារ។តែវាក៏ស្ថិតនៅក្នុងភាពជាស្តេចរបស់ទ្រង់ផងដែរ។

2. មានក្រុមជំនុំនៅចំកណ្តាលនៃព្រះ

ចំណុចកណ្តាលរបស់ព្រះមានន័យថាជាក្រុមជំនុំនៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលនៃក្រុមជំនុំ។ ប៉ូលនិយាយថា "ដ្បិតតើខ្ញុំរកនឹងបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកណា តើជាមនុស្សឬព្រះ ឬចង់ចង់បំពេញចិត្តមនុស្សឬអី បើសិនជាខ្ញុំចង់បំពេញចិត្តមនុស្សនោះខ្ញុំមិនមែនជាបាវបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ។" (កាឡាទី 1:10)

3. រន្ទះ សម្លេងនិងផ្លេកបន្ទោរចេញពីបល្ល័ង្ក

ការនេះមិនចង្អុលតែទៅកានព្រះចេស្តារបស់ព្រះទេ តែក៏ចង្អុលថាទ្រង់នឹងយាងមកបំផ្លាញអំពើបាបនិងការអាក្រក់។ កាលដែលព្រះធ្វើការនៅភ្នំស៊ីណៃ "រន្ទះនិងផ្លេកបន្ទោរ" បានមកលើភ្នំផងដែរ។ (និក្ខមនំ 19:16)។ ទ្រង់

មានបន្ទូលជាសម្លេងជាមួយនឹងម៉ូសេ (និក្ខមនំ 19:19)។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ព្រះបន្ទូលនេះជាអំណាចចេស្ដារបស់ព្រះ ដែលមនុស្សមានបាបមិនអាចនឹង ខិតចូលជិតទ្រង់បាន។ ស្ថានសួគ៌គួរតែមានអំណាចចេស្ដាដូច្នោះមែន។ ក្រុមជំនុំនៅលើផែនដីជាប្រភេទនៃក្រុមជំនុំនៅស្ថានសួគ៌ដែរ។ ក្រុមជំនុំពិត មានអំណាចចេស្ដា។ ព្រះវរបិតាដែលបានត្រាស់ហៅលោក Nightingale ដែលបានប្រើយ៉ាងខុសឆ្គងនៅលើអាសនា គាត់បានធ្លាក់ចុះ ហើយករបស់ គាត់បានបាក់និងក៏ស្លាប់ទៅ។

4.	មានភ្លើងដែលឆេះសន្ធៅនៅខាងមុខបល្ល័ង្ក

នេះមានន័យថាវាជាព្រះបន្ទូលសម្រាប់ជាបំភ្លឺនិងជាកំដៅនៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ។ តាមការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងពិត នោះចិត្តដែលស្ដាប់ ក៏បានទៅដូចជាកម្ដៅ។

5.	សមុទ្រនៃកែវដូចជាគ្រីស្ទាល់នៅខាងមុខបល្ល័ង្ក

សមុទ្រនៃកែវជាការប្រៀបប្រដូចនៃសេចក្ដីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ក្រុមជំនុំ ពិតមិនមាននូវសេចក្ដីសុចរិតរបស់មនុស្សទេ តែមានដោយសេចក្ដីសុចរិត របស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ។

6.	សត្វទាំងបួន (សត្វដែលមានជីវិត) ដើម្បីនឹងបម្រើព្រះ

7.	ក្រុមជំនុំនៅផែនដីក៏គួរមានអ្នកដែលបម្រើដែរ

14 ការអធិប្បាយទី 14 ចូរសរសើរដល់សេចក្ដីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ (វិវរណៈ 4:8)

តើអ្វីទៅជា "ការបន្សុទ្ធ"? ពាក្យថា បរិសុទ្ធ ថា ខាដូស (שָׁקַד) នៅក្នុងភាសាហេព្រើរ។ អត្ថន័យនៃពាក្យដើមគឺការញែកចេញ។ ដូច្នេះពាក្យនេះមានន័យថា ព្រះទ្រង់ជាតួអង្គនៃការញែកចេញពីរបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតមក ដែលទ្រង់ជាអង្គដែលខ្ពង់ខ្ពស់បំផុតដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចទៅដល់ ហើយទ្រង់ជាអង្គដែលល្អឥតខ្ចោះ។ ដូច្នេះវាមិនមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងលក្ខណៈរបស់អ្វីៗដែលត្រូវបានបង្កើតមកទេ។ ទីពីរ វាមិនមានទំនាក់ទំនងនឹងអំពើបាបទេ។ ដូច្នេះ អត្តចរិតនៃការថ្វាយបង្គំភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះគួរតែដូចតទៅនេះ។

1. ជីវិតដែលចងចាំថាខ្លួនខ្ញុំជារបស់ដែលព្រះបានបង្កើតមក

(1) និយាយម្យ៉ាងទៀត វាមានន័យថាការដឹងពីជីវិត "ខ្ញុំមិនមែនជាព្រះអាទិករទេ" ហើយខ្ញុំមិនចេញមកជាព្រះអម្ចាស់ដល់អ្នកណាឬអ្វីមួយនោះទេ តែខ្ញុំជាអ្នកបម្រើចាត់ចែង ជាម្នាក់ដែលទាក់ទងនឹងរបស់ទាំងអស់ដែលបានបង្កើតដោយតាមការចង្អុលបង្ហាញរបស់ព្រះ។ ខ្ញុំមិនមែនជាម្ចាស់លើខ្លួនខ្ញុំឡើយ។ នៅពេលខ្ញុំមានភាពជាអ្នកបម្រើ ហើយបានក្លាយជាម្ចាស់មានន័យថាបានធ្វើបាបដោយការប្រមាថដែលថាខ្ញុំក្លាយជាព្រះហើយ។ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះមិនឆ្មើងឆ្មៃទេ តែកោតខ្លាចដល់ព្រះ ការទទួលស្គាល់ពីភាពជារបស់ព្រះបានបង្កើតរបស់ខ្ញុំបង្ហាញឱ្យឃើញដោយការកោតខ្លាចរបស់ខ្ញុំដល់

ព្រះតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុងអេសាយជំពូក 6 សេចក្ដីពិតដែលពួកសេរ៉ាភីមបានបាំងមុខរបស់ពួកគេ នោះជាការកោតខ្លាចនៃរបស់ដែលព្រះបានបង្កើតទៅដល់ព្រះអាទិករ។ ការកោតខ្លាចក្នុងនាមជារបស់ដែលព្រះបង្កើតមកទៅកាន់ព្រះអាទិករជាឥរិយាបថនៃការស្ដាប់បង្គាប់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌទៅកាន់ព្រះបន្ទូលទ្រង់ ដោយដឹងថាអំណាចចេស្ដានៃភាពជាអម្ចាស់ជារបស់ព្រះតែមួយគត់។ ការស្ដាប់បង្គាប់នេះដែលរូបកាយរបស់យើងបានជាយញ្ញបូជារស់ (រ៉ូម 12:1)។ យញ្ញបូជាគួរតែស្លាប់ ដង្វាយដែលរស់មានន័យថាការស្ដាប់បង្គាប់ដូចជាមនុស្សម្នាក់ស្លាប់ហើយតែមានជីវិតដែរ។ ជីវិតនៃការទទួលខុសត្រូវដែល ខ្ញុំមិនអាចរស់ក្នុងជីវិតខ្ញុំបានដោយបំណងរបស់ខ្ញុំដែលជាការកោតខ្លាចដល់ព្រះនិងជីវិតដែលស្គាល់សេចក្ដីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ។

(2) យើងគួរតែបែងចែកឱ្យដាច់ពីលក្ខណៈនៃរបស់ដែលព្រះបង្កើតនៅក្នុងចំណេះដឹង យើងមានបំណងអាក្រក់ដែលចង់ដឹងពីព្រះខ្លាំងពេក ហើយវាខុស។ យើងគួរតែដឹងអ្វីដែលយើងអាចដឹងបាននៅក្នុងផ្នែកនៃចំនេះដឹងតែអ្វីដែលយើងមិនដឹងបានទុកវាមួយផ្នែក។ សម្រាប់ផ្នែកណាដែលជាចំណេះដឹងមិនអាចដឹងបាន យើងមិនគួរដឹងវាទេ តែគួររក្សានូវសេចក្ដីកោតខ្លាចដល់ទ្រង់វិញ។ បើទោះជាមនុស្សមានឥរិយាបថដែលអាក្រក់ដែលចង់ដឹងគ្រប់យ៉ាងពីព្រះ វាមិនមែនជាឥរិយាបថត្រឹមត្រូវក្នុងការបម្រើដល់ព្រះ

ទេ។ វាជាការក្រអឺតក្រទមដែលអង្គុយនៅលើបល្ល័ង្កទ្រង់ ជាការប្រមាថវិញ។

2. ខ្ញុំគួរដឹងថាខ្ញុំជាមនុស្សមានបាប ហាយត្រូវមានអារម្មណ៍អាម៉ាស់និងមិនគួរបង្ហាញពីខ្ញុំទេ

យើងព្យាយាមបង្ហាញពីខ្ញុំជំនួសឱ្យព្រះវិញ ហើយបង្ហាញពីគំនិតរបស់ខ្ញុំជំនួសឱ្យព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយវាជាអាកប្បកិរិយាមួយដែលមានបាប។ ពេលនោះ ខ្ញុំមិនលាក់ឡើយ តែបង្ហាញពីខ្ញុំ នោះខ្ញុំបានធ្វើបាបហើយ។ នៅពេលយើងបានទទួលព្រះគុណច្រើន យើងមានការដឹងខ្លួនពិតថា "ខ្ញុំជាមនុស្សមានបាប"។ យើងគួរតែដឹងពីខ្ញុំថាដាច់ចេញពីព្រះ។ ការដឹងខ្លួនពីការញែកចេញគ្នានេះជាចិត្តដែលមានការខ្មាស់ទៅកាន់អំពើបាបខ្លួន។ តែយើងមានការអាម៉ាស់។ យើងមិនដឹងពីការកខ្វក់របស់យើងច្រើនទេ។ យើងជាញឹកញាប់ឃើញមនុស្សអាក្រាតនៅពេលថ្ងៃ។ បន្ទាប់មកមនុស្សមិនដឹងពីសេចក្តីអាម៉ាស់និងការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួនទេ។ ហេតុអ្វីបានជាគេដឹងពីការអាម៉ាស់របស់ខ្លួនទៅ? ពីព្រោះគេជាមនុស្សឆ្កួត។ ដូច្នោះដែលកាលណាដែលចិត្តរបស់យើងមានពេញដោយអំពើបាប យើងរាប់អំពើបាបយ៉ាងអាក្រក់។ ចាប់ពីពេលនេះទៅ យើងគួររស់នៅដើម្បីនឹងពិចារណានូវសេចក្តីខ្មាស់របស់ខ្ញុំ ដែលជាកែប្រែខ្លួន និងមានចិត្តដែលផ្លាស់ប្រែដើម្បីត្រូវខ្មាស់នឹងពិធីលៀងដែលនៅស្ថានសួគ៌ (ម៉ាថាយ 22:8-14)។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា "មានពរហើយអស់អ្នកដែលទួញសោក ដ្បិតគេនឹងបានសើចវិញ"។ "ត្រូវបណ្តាសាហើយអ្នកដែលសើចពេលនេះ ដ្បិតអ្នកនឹងទួញសោកនិងយំផង" (លូកា 6:21, 25)

15 ការអធិប្បាយទី 15 ការសរសើរដល់សត្វដែលមានជីវិតរស់ទាំងបួន (វិវរណៈ 4:8-11)

1. ការសរសើរដែលមិនឈប់ឈរនៅពេលថ្ងៃនិងពេលយប់ នេះគឺជាការសរសើរដោយគ្មានអារម្មណ៍នឿយហត់។ ការសរសើរនេះជាមិនពិបាកទេ តែមានអំណរនិងអំណាចវិញ ពីព្រោះវាចេញមកពីខាងក្នុង។ ដូច្នេះ វាចេញមកដោយគ្មានបង្អាក់ទេ។ ហេតុផលដែលការសរសើរចេញមកពីការទាំងនោះជាការពិតដែលពួកគេជាភាវៈមានជីវិត (នៅក្នុងភាសាក្រិកថា ស្យូអា ζῷα)។ ហេតុផលដែលឈ្មោះរបស់ពួកត្រូវបានហៅថាជាសត្វដែលមានជីវិតគឺដោយសារសេចក្តីពិតដែលពួកគេមានពេញដោយជីវិត។ អ្នកជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទក៏មានសេចក្តីសន្យាដែលមានពេញដោយជីវិតរបស់ព្រះផងដែរ។ យ៉ូហាន 10:10 មានបន្ទូលថា ព្រះគ្រីស្ទបានមកនៅក្នុងលោកិយ ""ចោរវាមកតែនឹងលួច សម្លាប់និងបំផ្លាញ។ ខ្ញុំបានមកដើម្បីឱ្យពួកគេបានជីវិត ហើយជាជីវិតដែលពេញបរិបូរណ៍ផង។" រ៉ូម 5:17 មានបន្ទូលថា "ដ្បិតបើសិនជាសេចក្តីស្លាប់បានសោយរាជ្យ ដោយសារមនុស្សតែម្នាក់ ដោយព្រោះម្នាក់នោះឯង បានប្រព្រឹត្តសេចក្តីរំលង ដូច្នេះប្រាកដជាពួកអ្នកដែលទទួលព្រះគុណដ៏បរិបូរ និងអំណោយទានជាសេចក្តីសុចរិត នោះនឹងបានសោយរាជ្យក្នុងជីវិតលើសទៅទៀត ដោយសារតែម្នាក់ដែរ គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។"

2. ការសរសើរសេចក្តីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ

នេះជាការសរសើរព្រះដោយទន្ទឹងចង់ឃើញភាពបរិសុទ្ធនិងការគោរពភាព មានតម្លៃតែមួយរបស់វា។ យើងត្រូវបរាជ័យដែលបានបំភ្លេចភាពបរិសុទ្ធ ដោយពិចារណាពីសេចក្តីជំនឿ។ ប្រសិនបើយើងផ្ទាល់មិនបរិសុទ្ធ យើងមិន អាចមើលឃើញភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះបានទេ។ ពេលយើងឃើញភាព បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ តើយើងអាចសរសើរដល់ភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់បានយ៉ាង ដូចម្តេច? ហេព្រើរ 12:4 មានបន្ទូលថា "ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនទាន់តយុទ្ធនឹង អំពើបាប ដល់ទៅហូរឈាមនៅឡើយទេ"។ យើងគួរតែស្វែងរកភាពបរិសុទ្ធ ជាសុភមង្គលថែមទៀត។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា "យើងគួរស្រេកឃ្លាន នឹងស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត" (ម៉ាថាយ 5:6)។ ហេតុផលដែលយើងគួរតែចង់ បានសេចក្តីបរិសុទ្ធ និងគោរពដល់ការដែលមានតម្លៃ ជាការពិតដែលថា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់នៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធ។ ដោយសារបទគម្ពីរមានបន្ទូលថា "ចូរ ទទួលថ្លែងប្រាប់ពីសិរីល្អនៃព្រះយេហូវ៉ា ឱ្យសំណំនឹងព្រះនាមទ្រង់ ចូរនាំ យកដង្វាយ១មកនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ាចុះ ហើយថ្វាយបង្គំដល់ទ្រង់ដោយ សិរីលំអនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធ" (របាក្សត្រទី១ 16:29, របាក្សត្រទី២ 20:21, ទំនុក ដំកើង 29:2) សម្រស់បែបនេះគួរតែរោនៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំង។ ហេ ព្រើរ 12:14 មានបន្ទូលថា "ចូរដេញតាមសេចក្តីមេត្រី ចំពោះមនុស្សទាំង អស់ចុះ ហើយឱ្យបានញែកជាបរិសុទ្ធដែរ បើអ្នកណាគ្មានសេចក្តីបរិសុទ្ធ នោះមិនដែលឃើញព្រះអម្ចាស់ឡើយ"។

ដូច្នេះ យើងគួរវាយប្រឆាំងនឹងអំពើបាបដើម្បីឱ្យបានឃើញព្រះអម្ចាស់។ បើទោះជាយើងមិនអាចមានភាពមួយដែលគ្មានបាបសោះក៏ដោយ តែការរក្សានូវការតយុទ្ធនឹងអំពើបាបនោះព្រះទ្រង់បានឈរនៅខាងយើងហើយ។ តើការតយុទ្ធអនុវត្តនូវការតយុទ្ធនឹងបាបយ៉ាងដូចម្តេច? (1) ដំបូងបង្អស់ គេគួរតែស្គាល់នូវសភាពដែលស្មោកគ្រោករបស់គេ។ (2) គេគួរតែស្អប់អំពើបាបរបស់គេក៏ដូចជាការស្អប់ដល់អំពើបាបរបស់អ្នកផ្សេងផងដែរ 3) យើងគួរផ្តោតលើការកាត់អំពើបាបចេញដែលវាបាំងនូវជីវិតដែលមានជំនឿស្មោះត្រង់របស់យើង។

3. ការសរសើរព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ

សត្វដែលមានជីវិតទាំងបួនមិនសរសើរ ពីព្រោះព្រះផ្តល់អ្វីមួយដល់ពួកគេ តែពួកគេសរសើរថាព្រះទ្រង់គង់នៅ។ ពីព្រោះ (1) ព្រះទ្រង់គ្មានបរាជ័យឬសេចក្តីកំសោយឡើយ។ (2) ដោយសារទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់ជាព្រះដែលមានគ្រប់ទាំងអំណាចចេស្តាលើគ្រប់របស់ទាំងអស់។ (3) ដោយសារទ្រង់ជាព្រះ ទ្រង់ជាអង្គជាវិញ្ញាណដែលគ្រប់គ្រងលើពិភពខាងវិញ្ញាណផង និងខាងសាច់ឈាមផង។ (4) ដោយសារទ្រង់មានគ្រប់អំណាចចេស្តា ទ្រង់អាចធ្វើគ្រប់ការទាំងអស់។ ដូច្នេះ វាជាសេចក្តីជំនឿដែលនឹងគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ព្រះអង្គ។

ព្រះអង្គនេះបានផ្តល់ភស្តុតាងនៃជំនឿរបស់យើង ពីព្រោះទ្រង់មានវត្តមានពីមុនមកផង។ ទំនុកដំកើង 74:12 ថា "ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់ជាមហាក្សត្រនៃទូលបង្គំ

តាំងតែពីបុរាណមក ទ្រង់ក៏ប្រោសប្រទានសេចក្ដីសង្គ្រោះនៅកណ្ដាលផែនដី។″ (2) ដោយសារតែទ្រង់គង់នៅនៅពេលនេះ ទ្រង់មានទំនាក់ទំនងរវាងជីវិត និងស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន។ ប្រសិនបើទ្រង់មិនមានទំនាក់ទំនងបច្ចុប្បន្នជាមួយយើងទេ នោះទ្រង់មិនមានទំនាក់ទំនងជាមួយយើងទេ។ តែតាមពិតនោះទ្រង់គង់នៅក្នុងខ្ញុំ។ ទំនុកដំកើង 68:19 ថា "សូមឱ្យព្រះអម្ចាស់បានប្រកបដោយព្រះពរដែលទ្រង់ទទួលយកបន្ទុកយើងរាល់ៗថ្ងៃ គឺជាព្រះជាទីសង្គ្រោះដល់យើងខ្ញុំ″។ ព្រះភ្ជាប់ទៅនឹងស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់យើងពីព្រោះយើងមិនអាចយល់ពីគំនិតរបស់ទ្រង់បានទេ នោះយើងនឹងមិនទទួលបានព្រះគុណរបស់ទ្រង់ទេ។ ជីវិតដែលមិនចូលចិត្តនឹងពិភាក្សាជាមួយទ្រង់ពីសេចក្ដីពុករលួយនេះទេ។ (3) ព្រះទ្រង់គង់នៅនៅក្នុងពេលអនាគត។ កាលដែលអ្នកជឿទាំងអស់មើលពីអតីតកាលដែលបានកន្លងផុតទៅ នោះបច្ចុប្បន្នដែលនឹងត្រូវជួបហើយ តែអនាគតវិញជាការដែលអាចិកំបាំង។ ទេគ្រប់ការទាំងអស់សុទ្ធតែជាការនៃអនាគត។ តែតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងភាពជាអ្នកជឿ ព្រះពរដែលនឹងទទួលបានជាការដែលនៅអនាគត។ នៅពេលអនាគត ព្រះនឹងយាងមករកយើញ ហើយនឹងគង់នៅជាមួយយើង។

16 ការអធិប្បាយទី 16 អំពីការបង្កបង្កើត (1) (វិវរណៈ 4:11)

ក្នុងចំណោមបទគម្ពីររបស់សាសនាគ្រីស្ទ នៅចំកណ្ដាលនៃលោកុប្បត្តិជំពូក 1 – 2, សរុបទាំងអស់មាន 75 ជំពូក និងខនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី និងសញ្ញាចាស់ និយាយពីការបង្កបង្កើតនៃភាវៈទាំងអស់ដោយសារព្រះ។ ត្រង់ចំណុចនេះជាពិសេស ខ្ញុំនឹងអធិប្បាយជាមួយនឹងវិវរណៈជំពូក 4។ វានិយាយថា "ព្រះអម្ចាស់និងជាព្រះទ្រង់គួរតម្កើង ទ្រង់មានគ្រប់សិរីល្អ ការគោរពនិងព្រះចេស្ដា ដោយសារទ្រង់បានបង្កើតគ្រប់ការទាំងអស់មក ហើយដោយបំណងរបស់ទ្រង់ពួកគេបានមានឡើងនិងត្រូវបានបង្កើតមក។" កាលដែលយើងឃើញពាក្យថា ចាស់ទុំទាំង 24 នៅស្ថានសួគ៌ដែលបានសរសើរថា គ្រប់ទាំងភាវៈទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតមកតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដូច្នោះដែរពួកគេក៏ជារបស់ផងព្រះដែរ យើងមានតែអរព្រះគុណដល់ព្រះ។ លិទ្ធិនៃការវិវត្តន៍និយមដែលគិតថាគ្រប់ភាវៈទាំងអស់ជាលទ្ធផលនៃការអភិវឌ្ឍនៃធម្មជាតិ វាបានធ្វើទុក្ខច្រើនដល់មនុស្សជាតិ យើងមិនអាចនិយាយអ្វីក្រៅពីនោះឡើយ។ លិទ្ធិនៃការវិវត្តន៍និយមជាជំនឿតែមួយគត់ ដោយសារវាមិនមែនជាសេចក្ដីពិតឡើយ គំនិតដែលនាំមកនូវថ្នាំពុកដ៏អាក្រក់យ៉ាងខ្លាំង។ ពេលនេះកាលដែលយើងពិនិត្យពីវា នេះជាសេចក្ដីពិតដូចតទៅនេះ

1. អ្នកដែលជឿលើការវិវត្តន៍មិនអនុវត្តការបង្រៀនខុសឆ្គងទេ

ពេលពួកគេគិតថា សម្រាប់ធម្មជាតិជាមនុស្សនោះវាល្អ ដែលពួកគេនឹងអភិវឌ្ឍដោយសេរី នោះពួកគេនឹងបានល្អឡើង។ ការអប់រំនេះធ្វើឱ្យពួកគេចូលទៅក្នុងការវិវត្តន៍និយមរបស់រុស្ស៊ី រួចមកវាធ្វើឱ្យមនុស្សទៅជាពុករលួយ និងកាន់តែធ្វើតាមចិត្ត។

2. ទស្សនៈបែបប្រវត្តិសាស្ត្រនៃអ្នកដែលជឿលើការវិវត្តិន៍និយម ជាចុងក្រោយនាំយើងទៅកាន់ការដឹងនាំរបស់ភាពវរៈជនដើម្បីនឹងបំផ្លាញមនុស្សជាតិ

កាលដែលការវិវត្តនៃភាវៈរស់ត្រូវបានអភិវឌ្ឍដោយគោលការណ៍នៃអាហារសាច់ដែលខ្សោយ តែអ្នកដែលទទួលវាទុកជាការយល់ឃើញរបស់ខ្លួនពីប្រវត្តិសាស្ត្រ ចុងក្រោយនឹងក្លាយជាភាពវរៈជន។ លោក អ៊ីត្លែបង្កើតនូវភាពវរៈជនណាស៊ីទៅតាមការវិវត្តន៍និយមរបស់លោកដារីន ដែលគាត់ជាភាពវរៈជននៃជំនឿកុំម៉ុយនីសដែលចេញមកពីជំនឿនៃការវិវត្តនិយម។ លោក កាល់ ម៉ាកស៍ អះអាងថាប្រវត្តិនៃមនុស្សជាតិមិនអាចជួយអ្វីឡើយ ក្រៅពីផ្លាស់ប្តូរវាតាមធម្មជាតិ។ ប្រៀបដូចជាមនុស្សមើលងាយការពិតដែលថា មនុស្សគួរប្រែចិត្តពីអំពើបាបខ្លួននៅចំពោះព្រះ តែអ្នកទស្សនៈវិទូពីប្រវត្តិសាស្ត្រដែលទទួលយកការប្រយុទ្ធនាំភាពអញនិយមដោយសុទិដ្ឋិនិយម ចុងក្រោយនឹងត្រូវចូលទៅក្នុងបក្សពួករបស់ភាពវរៈជនដែលនឹងបង្កើតមនុស្សជាច្រើនជាទាសកររបស់ពួកគេ។

3. ការវិវត្តន៍មើលងាយព្រះនិងគិតថាមនុស្សជាលទ្ធផលនៃការអភិវឌ្ឍនៃភាពចៃដន្យនិងធម្មជាតិ

ដូច្នេះ គំនិតនេះធ្វើឱ្យមនុស្ស (1) ពីព្រោះមិនមានចៅក្រម វាធ្វើឱ្យគេប្រព្រឹត្តបាបដោយឥតលក្ខខណ្ឌ។ (2) គេមើលងាយនូវភាពត្រឹមត្រូវរបស់មនុស្សដែលព្រះបានបង្កើតនៅក្នុងរូបឆ្លុះរបស់ព្រះ ដូច្នេះ វាធ្វើឱ្យមនុស្សពុករលួយដែលគេជាមនុស្សដែលគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលអាចនឹងលះបង់ពិតប្រាកដសម្រាប់អ្នកជិតខាងខ្លួន។ (3) ដោយសារគេមិនទទួលស្គាល់ថា គ្រប់ទាំងភារៈជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ហើយអះអាងថាគេអាចធ្វើអ្វីតាមតែចិត្ត គេមិនមានទំនុកចិត្តយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងការប្រើការទាំងនោះឡើយ (4) ពួកគេជឿតែអ្វីនៅក្នុងលោកិយបច្ចុប្បន្ននេះ តែមិនជឿលើពិភពលោកដែលនឹងត្រូវមកដល់ឡើយ។

(5) ពួកគេអះអាងថា គ្រប់ការទាំងអស់នឹងត្រូវផ្លាស់ប្តូរ ហើយធ្វើឱ្យយើងឈប់ប្រកាន់ខ្ជាប់ទៅនឹងសេចក្តីពិតទូទៅពីដើមមក ហើយគុណសម្បត្តិខាងសីលធម៌ផង។ ដូច្នេះ គំនិតរបស់ពួកគេនៅក្នុងគុណតម្លៃខាងសីលធម៌ ដំណើររបស់ពួកគេ នោះពួកគេរស់តាមដែលគេចង់បាន។ តាមដែលយើងពិនិត្យការខាងលើនេះ ការវិវត្តន៍និយមជាគំនិតដែលបំផ្លាញមនុស្សជាតិ។

17 ការអធិប្បាយទី 17 អំពីការបង្កបង្កើត (2) (វិវរណៈ 4:11)

1. ភស្តុតាងដែលព្រះបានបង្កើតដែលអាចរកឃើញដោយមនុស្សគ្រប់រូបដែលពិចារណាបានជ្រាលជ្រៅពិត

លោក AC Morrison ដែលជាប្រធានសមាគមវិទ្យាសាស្ត្រញូវយ៉កបានចង្អុលបង្ហាញការពិតនៅក្នុង "ហេតុផលប្រាំពីរដើម្បីជឿលើព្រះក្នុងនាមជាអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ"។ នោះគឺប្រសិនបើពិភពលោករបស់យើងប្រែជាល្បឿន 1/10 លឿងជាងល្បឿនបច្ចុប្បន្ន នោះយប់និងថ្ងៃនឹងវែងជាងបច្ចុប្បន្ន 10 ដង។ បើដូច្នេះមែន ព្រោះនៅពេលថ្ងៃ បន្លែទាំងអស់ត្រូវបានបំភ្លឺជាប់ វាត្រូវបានស្ងួត ប៉ុន្តែនៅពេលយប់សម្រាប់សីតុណ្ហភាពកម្រិតទាប បន្លែនឹងកកហើយស្លាប់។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ចម្ងាយរវាងផែនដី និងព្រះអាទិត្យគឺនៅឆ្ងាយជាងពេលបច្ចុប្បន្នបន្តិច នោះយើងនឹងកកហើយស្លាប់ ឬបើវានៅជិតជាងនេះបន្តិច យើងនឹងត្រូវឆេះខ្លោចស្លាប់។ ហើយមួយខែយើងនឹងនៅខាងក្រៅ 24 0000 ម៉ាយពីពិភពលោករបស់យើង ប្រសិនបើនៅខាងក្រៅ 50000 ម៉ាយ នោះជំនោរនឹងលិចផែនដីទាំងមូល។ លើកលែងតែពួកគេនៅក្រោមអំណាចបែបនេះ ដែលស្ថិតនៅក្រោមផែនការគណិតវិទ្យារបស់ព្រះវិញ ការពិតដែលថាសត្វមានជីវិតត្រូវបានទ្រទ្រង់អាចត្រូវបានពន្យល់ឧទាហរណ៍បន្ថែមទៀត។ ការដូច្នេះដែលកិច្ចការដែលជីវិតមនុស្សត្រូវបានរក្សាមិនអាចនិយាយបានថាវាជាការចៃដន្យទេ។

លោក ចេមស៍ ចេនស៍ ជាអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រដ៏ពូកែរបស់អង់គ្លេសបានមានប្រសាសន៍ថា ក្នុងន័យថាគ្រប់ទាំងច្បាស់ធម្មជាតិទាំងអស់ជាគណិតវិទ្យាសកលលោកមិនមែនជាលទ្ធផលនៃឧប្បត្តិហេតុនោះទេ ប៉ុន្តែជាផលិតផលរបស់អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រគណិតវិទ្យាដ៏អស្ចារ្យ ហើយបានសារភាពសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ថាជឿលើព្រះ។ ជាពិសេសដោយសារតែការបង្កើតរបស់ទាំងអស់គឺជាការងារមុនពេលដែលរបស់អ្វីទាំងអស់មានឡើង វាពិបាកគ្រប់គ្រងលើការនេះដោយប្រាជ្ញារបស់មនុស្សណាស់។ ការពិតដែលថាមនុស្សដឹងច្បាស់ជាងខ្លួនគាត់អំពីកំណើតរបស់គាត់ នោះរឪពុកម្តាយរបស់គាត់ដែលបានដឹងច្បាស់ជាងគាត់។ ដូចនោះដែរ អំពីការបង្កើតនៃរបស់ទាំងអស់ ព្រះទ្រង់ជ្រាបច្រើនជាងយើងទៅទៀត។ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ការពិតកាន់តែច្បាស់។ បទគម្ពីរ 75 ជំពូក និងខគម្ពីរថែងអំពីការពិតនៃការបង្កើតរបស់ព្រះដល់របស់ទាំងអស់។ យើងគួរតែទទួលយកការពិតនេះ។ អ្វីដែលយើងទទួលយកពាក្យនេះមិនគួរអាស្រ័យលើការសិក្សាដោយបញ្ញាទេ ប៉ុន្តែដោយជំនឿវិញ។ តើជំនឿជាអ្វី? ការដឹងពីសេចក្តីពិតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺដំណើរការដោយវិធីសាស្ត្រខាងវិញ្ញាណ និងវិធីសាស្ត្រសីលធម៌។

2. អ្នកវិវត្តន៍និយមនិយាយថាមនុស្សដូចជាសត្វដែលត្រូវបានកើតចេញពីប្រភពដើមទូទៅច្បាស់លាស់មួយ។

ដើម្បីបង្កើតទ្រឹស្ដីនេះ ពួកគេបានអះអាងពីចំណុចផ្សេងគ្នាជាមួយនឹងមនុស្សសម័យនេះ ដោយសារតែមនុស្សសម័យទំនើបត្រូវបានវិវឌ្ឍច្រើនជាងមនុស្សបុរាណចេញពីហ្វូស៊ីលនៃឆ្អឹងដែលពួកគេសន្មត់ថាមាននៅរាប់ម៉ឺនឆ្នាំមុន។ ប៉ុន្តែ (១) សូម្បីតែអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រនៃការវិវត្តន៍ក៏មិនបញ្ជាក់បានដែរ។ ដោយសារតែហ្វូស៊ីលបែបនេះមានមិនច្រើនទេ ឆ្អឹងក៏គ្រាន់តែជាបំណែកប៉ុណ្ណោះ។ (2) បម្រាប់បរិស្ថានវិញ (បរិស្ថានសត្វអាចរស់នៅដូចជារូងភ្នំ) ដែលហ្វូស៊ីលត្រូវបានរកឃើញ។ បន្ទាប់មកមនុស្សលោកត្រូវបានសន្មត់ថាដូចជាសត្វធម្មតាវិញ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារតែបរិយាកាសនៃជីវិតនៅក្នុងការពិតត្រូវបានអភិវឌ្ឍ និងត្រូវបានផ្លាស់ប្ដូរ យើងមិនអាចដោះស្រាយតម្លៃរបស់មនុស្សជាសំខាន់បានទេ។ ដោយសារឆ្អឹងសត្វប្រៀបដូចជាឆ្អឹងមនុស្ស យើងមិនអាចកំណត់លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការវិវត្តន៍បានឡើយ។ ថ្វីត្បិតតែយើងជាបុរសសម័យថ្មី ប្រសិនបើពួកគេជួបបរិស្ថានមិនរស់នៅដោយអាវុធអាតូម ពួកគេអាចនឹងធ្វើឱ្យបរិស្ថានដែលពួកគេគួរតែរស់នៅក្នុងរណ្ដៅដូចសត្វជាបំណែកនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ។ (៣) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ សព្វថ្ងៃនេះ យើងមិនដែលឃើញការពិតថា ចន្លោះមួយត្រូវបានផ្លាស់ប្ដូរទៅជាលំហផ្សេងទៀតនៅកន្លែងណានោះទេ។ តើមនុស្សបានឃើញសត្វណាមួយបានប្រែក្លាយទៅជាមនុស្សទេ? មិនដែលមានរឿងបែបនេះទេ។

(6) (១) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកប្រាជ្ញខាងការវិវត្តន៍គិតថា មនុស្ស និងស្វាកើតចេញពីប្រភពតែមួយ។ តើពិតទេ? យើងមិនគួរដោះស្រាយអ្វីមួយ

ដោយរូបរាងខាងក្រៅទេ។ ថ្វីត្បិតតែវត្ថុទាំងពីរមិនមានចំណែកដូចគ្នាក្នុងចំណុចច្រើនក៏ដោយ ជាពិសេសបេះដូងគឺខុសគ្នាទាំងស្រុង ដូចជារវាងស្ថានសួគ៌ និងផែនដីដែរ។ ស្វាមិនអាចរៀនដូចឆ្កែបានទេ គេមិនអាចរៀនដូចមនុស្សជាតិបានសិក្សារហូតនោះទេ។ លោក Paul Zimmerman បានបោះពុម្ពចំណុចផ្សេងគ្នា 50 ប្រភេទរវាងស្វានិងបុរស។

លើសពីនោះទៀត យើងគួររក្សានៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ អ្នកប្រាជ្ញខាងការវិវត្តន៍និយមខ្លួនគេផ្ទាល់ក៏មិនអាចបញ្ជាក់ពីទ្រឹស្តីរបស់ពួកគេបានដែរ។ លោក ដាវីនផ្ទាល់ជាអ្នកប្រាជ្ញខាងការវិវត្តន៍និយមបានផ្ញើសំបុត្រមួយទៅកាន់លោកហ្គ្រេហើយនិយាយថា "នៅពេលដែលខ្ញុំឃើញសកលលោកដ៏អស្ចារ្យជាពិសេសចិត្តរបស់មនុស្ស នោះខ្ញុំមិនស្កប់ចិត្តទេ ពីព្រោះវាជាលទ្ធផលនៃចេស្តាដែលគ្មានគោលបំណង។" ហើយគាត់ក៏បាននិយាយថា "ខ្ញុំមិនអាចគិតថាលោកិយនេះជាលទ្ធផលដែលចេញមកពីការចៃដន្យឡើយ"។ សម្តីរបស់លោកដាវីននេះជាការសម្លាប់ដល់ជំនឿខាងការវិវត្តន៍និយម។ ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សបង្រៀនពីទ្រឹស្តីដែលប្រឆាំងគ្នាទៅមនុស្សដូចជាវាជាសេចក្តីពិតដូច្នេះ? យើងគួរតែត្រឡប់ទៅកាន់បទគម្ពីរដែលមានបន្ទូលពីសេចក្តីពិតតែមួយគត់មកកាន់យើង។ លោកុប្បត្តិ 1:1 ថា "" ទំនុកដំកើង 33:6 ថា "ផ្ទៃមេឃបានកើតមក ដោយសារព្រះបន្ទូលព្រះយេហូវ៉ា ហើយពួកពលបរិវារដែលនៅលើនោះ បានកើតដោយសារខ្យល់ពីព្រះឱស្ឋទ្រង់"។ ទំនុកដំ

កើង 121:2 មានបន្ទូលថា "សេចក្ដីជំនួយរបស់ខ្ញុំមកតែពីព្រះយេហូវ៉ាទេ គឺជាព្រះដែលបង្កើតផ្ទៃមេឃនិងផែនដី"។

18 ការអធិប្បាយទី 18 ការសរសើរពីរប្រភេទ (វិវរណៈ 4:8-11)

អត្ថបទមានការសរសើរពីរ។ មួយជាការសរសើរនៃភាវៈខាងវិញ្ញាណ និង មួយទៀតជាការសរសើររបស់ពួកចាស់ទុំទាំង២៤។ ភាវៈខាងវិញ្ញាណទាំងបួនដែលសរសើរដល់ភាពបរិសុទ្ធនិងភាពអស់កល្បរបស់ព្រះទាំងថ្ងៃនិងយប់។ (8,9) ចាស់ទុំទាំង 24 បានបោះមកុដនិងសរសើរចេស្តានៃការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះ។ (ខ 11)

1. ការសរសើរដោយមិនបង្អង់ទាំងថ្ងៃនិងយប់.

យើងរៀនអ្វីមួយពីការសរសើរសត្វមានជីវិតទាំងបួន។ វាគឺជាការពិតដែលថាការសរសើររបស់ពួកគេមិនមានការផ្អាកទេ (ខ ៨)។ អ្នកដែលស្គាល់ភាពបរិសុទ្ធនិងភាពអស់កល្បរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ច្បាស់ជាមិនអាចធ្វើអ្វីក្រៅពីសរសើរតម្កើងទាំងយប់ទាំងថ្ងៃនោះទេ។ 10 ពីព្រោះ (10 ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់គង់នៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធជានិច្ច ហើយវិនិច្ឆ័យពិភពលោកនៃអំពើបាប ហើយទ្រង់មិនបំផ្លាញមរដករបស់ទ្រង់ និងរាស្ត្រដែលទ្រង់ប្រោសលោះអស់កល្បជានិច្ចឡើយ ហើយទ្រង់ធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជារបស់ទ្រង់អស់កល្បជានិច្ច។ ភាពអស់កល្បរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងភាពបរិសុទ្ធគឺប្រសើរជាងសុភមង្គល។ យើងមិនគួរតែចង់រស់នៅក្នុងភាពងាយស្រួលនោះទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងភាពបរិសុទ្ធ វាគឺជាការទាមទារដ៏អស្ចារ្យរបស់មនុស្សពិត ដែលបង្កើតឡើងដោយរូបអង្គនៃព្រះ។ ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដីមាន

គឺពិតជារីករាយ ដោយមិនបង្ហាញដោយពាក្យរបស់យើងជាជាងការពិតដែលភារៈទាំងអស់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដីមាន។ ជាងការពិតដែលទ្រង់ប្រទានអ្វីមួយដល់យើង អ្នកដែលទទួលស្គាល់ការពិតថាព្រះជាម្ចាស់បរិសុទ្ធ និងគង់អស់កល្បជានិច្ច ច្បាស់ជាមិនអាចជួយបានក្រៅពីសរសើរទ្រង់ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។

2. ការសរសើរនៅក្នុងការថ្វាយមកុដដាក់នៅចំពោះព្រះ

ចាស់ទុំទាំង 24 បានថ្វាយមកុដរបស់ពួកគេ ពួកគេបានបំពាក់នៅនឹងព្រះ ហើយបានសរសើរនូវការបង្កបង្កើតរបស់ទ្រង់ផង។ ការសរសើរជាការសារភាពមួយដ៏មានតម្លៃ ពីព្រោះគ្រប់ការទាំងអស់ត្រូវបានកើតឡើងដោយការបង្កើតរបស់ព្រះ គ្រប់ទាំងសិរីល្អនឹងត្រូវបានផ្តល់ដល់ទ្រង់តែមួយអង្គគត់។

កូរិនថូសទី១ 4:7 ថា "ដ្បិតតើអ្នកណាដែលធ្វើឱ្យអ្នកផ្សេងពីគេ តើអ្នកមានអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកមិនបានទទួល ចុះបើបានទទួលមែន ហេតុអ្វីបានជាអួតខ្លួនដូចជាមិនបានទទួលវិញ។" យើងគួរថ្វាយគ្រប់សិរីល្អទៅកាន់ព្រះ ពីព្រោះគ្រប់ទាំងសេចក្តីល្អត្រូវបានបង្កើតមកពីព្រះ ហើយទៅបានផ្តល់មកដោយសារទ្រង់មកដល់យើង។

មនុស្សគួរថ្វាយគ្រប់សិរីល្អដែលពួកគេបានទទួលទៅកាន់ព្រះ។ ពីព្រោះពួកគេត្រូវបានបង្កើតមកដោយព្រះ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលថ្វាយសិរីល្អដល់ខ្លួនជាអ្នកដែលមិនកោតខ្លាចដល់ព្រះទេនៅចំពោះព្រះ។ រ៉ូម 11:36 ថា "ដ្បិត

របស់សព្វសារពើបានកើតមកពីទ្រង់ ដោយសារទ្រង់ ហើយសម្រាប់ទ្រង់ សូមឱ្យទ្រង់បានសិរីល្អនៅអស់កល្បជានិច្ច អាម៉ែន។"

ការអធិប្បាយទី 20 កិច្ចការនៃឫសរបស់ដាវីឌ (វិវរណៈ 5:5,6) (ផ្ទៀងផ្ទាត់នឹងអេសាយ 53:2)

ឫសរបស់ដាវីឌជារូបតំណាងពីព្រះមេស៊ីជា "មែក ឬជាត្រួយ" ដែលចេញមកពីផាងដែលនៅសល់របស់ភាពជាស្តេចរបស់ដាវីឌដែលត្រូវបានកាត់ចេញ (Am 9:1)។ ពួកយូដា ជាអ្នកដែលមិនជឿក៏បានចង្អុលទៅកាន់ព្រះមេស៊ីហើយនិយាយថា "កូនប្រុសនៃអ្នកដែលត្រូវបំផ្លាញ"។ វាសាកសមដែលថាត្រួយដែលវេទនានិងខ្សោយជាតំណាងនូវការយាងមកជាលើកទីមួយរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ បើទោះជាត្រួយខ្សោយ តែវាបានលូតលាស់ឡើងជានិច្ច។ ប្រៀបដូចជាកិច្ចការនៃការយាងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនមែនជាវិធីសាស្រ្តសម្រាប់នឹងទទួលយកសិរីល្អនិងអំណាចទេ តែបង្ហាញពីស្ថានភាពដែលវេទនា ជាកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលលាក់កំបាំងវិញ។

គោលការណ៍នេះត្រូវបានបើកសម្តែងនៅក្នុង អេសាយ ១១:១, ២ "មានលំពង់១នឹងដុះចេញពីគល់របស់អ៊ីសាយហើយមែក១ ដែលចេញពីឫសគាត់នឹងកើតមានផលផ្លែ។ ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះយេហូវ៉ា នឹងសណ្ឋិតនៅលើអ្នកនោះ គឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃប្រាជ្ញានឹងយោបល់ ជាព្រះវិញ្ញាណនៃគំនិតវាងវៃនិងឫទ្ធានុភាព ជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីចេះដឹង និងសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា"។ បទគម្ពីរទាំងនេះបានបើកសម្តែងការបម្រើទាំងសងខាងនៃ

ដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ទីមួយ វាគឺជាការរងទុក្ខដែលទ្រង់ត្រូវបានប្រព្រឹត្តមកលើដោយមនុស្សទន់ខ្សោយដូចជាពន្លកនៅក្នុងពិភពលោក។ ហើយទីពីរ កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានទៅជាមួយទ្រង់។ វិវរណៈ ៥: ៥, ៦ ចង្អុលទៅន័យដូចគ្នា។ ព្រះគ្រីស្ទត្រូវរងទុក្ខដូចជាឫសរបស់ដាវីឌ (ពន្លករបស់ដាវីឌ) ហើយ "បានសុគត" (វិវរណៈ ៥:៦)។ ប៉ុន្តែទ្រង់មានស្នែងប្រាំពីរ (អំណាចពេញលេញ) និង "ភ្នែកប្រាំពីរ" (កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធពេញលេញ)។

1. ការធ្វើចលនារបស់ដំណឹងល្អជាត្រួយមួយដែលហាក់ដូចជាខ្សោយ

ការធ្វើចលនានៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទធ្វើចលនាដូចជាត្រួយតូចទើបចាប់ផ្តើម។ តែការធ្វើចលនាជាការធ្វើចលនាដែលព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាស្តេចនៅក្នុងដំណាក់របស់ដាវីឌអស់កល្បជានិច្ច។ ព្រះគម្ពីរមានបន្ទូលថា "បុត្រនោះនឹងបានជាធំឧត្តម ហើយគេនឹងហៅទ្រង់ ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុត ព្រះអម្ចាស់ដ៏ជាព្រះ ទ្រង់នឹងប្រទានរាជ្យនៃហ្លួងដាវីឌ ជាព្ធយុកោទ្រង់ថ្វាយទ្រង់សោយ។ ទ្រង់នឹងសោយរាជ្យលើពួកវង្សរបស់យ៉ាកុប នៅអស់កល្បរៀងទៅ ហើយរាជ្យទ្រង់នឹងមិនផុតឡើយ" (លូកា 1:32-33)។ (មើលនៅ ដានីយ៉ែល 2:44, 7:14, 18, 27, ហេព្រើរ 1:8 វិវរណៈ 11:15) ការធ្វើចលនារបស់ទ្រង់ដូចជាគ្រាប់ពូជដែលខ្សោយ វាត្រូវបានមើលស្រាលនៅក្នុងលោកិយ។ "ទ្រង់មានព្រះបន្ទូល ជាពាក្យប្រៀបប្រដូច១ទៀតថា នគរស្ថានសួគ៌ប្រៀបដូចគ្រាប់ពូជម្យ៉ាង ដែលមនុស្សម្នាក់បានយកទៅព្រោះក្នុង

ចំការខ្លួន។ គ្រាប់នេះល្អិតជាងគ្រាប់ពូជទាំងអស់ពិតមែន តែកាលណាបាន ដុះឡើង នោះក៏ធំជាងតិណជាតិទាំងអស់ ហើយក៏ត្រឡប់ជាដើមធំ ដល់ម្លេះ បានជាសត្វហើរលើអាកាស មកទំនៅលើមែកផង។" (ម៉ាថាយ 13:31, 32) "ដ្បិតដោយព្រោះព្រះទ្រង់បានសំរេចតាមប្រាជ្ញានៃទ្រង់ថា មនុស្សលោកនឹងរកស្គាល់ព្រះដោយអាងប្រាជ្ញាខ្លួនមិនបានទេ បានជាទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងជួយសង្គ្រោះអស់លោកអ្នកដែលជឿ ដោយសារសេចក្តីល្ងីល្ងើវិញ គឺជាការប្រកាសដំណឹងល្អ" (កូរិនថូសទី១ 1:21)។ "ព្រះទ្រង់បានរើសពួកល្ងង់ល្ងើនៅលោកីយ៍នេះ ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យអ្នកប្រាជ្ញមានសេចក្តីខ្មាសវិញ ទ្រង់បានរើសពួកកំសោយនៅលោកីយ៍នេះ ដើម្បីនឹងធ្វើឱ្យពួកខ្លាំងពូកែមានសេចក្តីខ្មាស។ ហើយទ្រង់បានរើសអ្នកទាបថោកនៅលោកីយ៍នេះ និងពួកអ្នកដែលគេមើលងាយ ព្រមទាំងរបស់ដែលគ្មានផង ដើម្បីនឹងលើកចោលរបស់ដែលមានចេញ" (កូរិនថូសទី១ 1:27,28)។ "ដ្បិតសេចក្តីល្ងង់ល្ងើរបស់ព្រះ នោះមានប្រាជ្ញាលើសជាងមនុស្ស ហើយសេចក្តីកំសោយរបស់ព្រះ ក៏មានកំឡាំងលើសជាងមនុស្សដែរ។" (កូរិនថូសទី១ 1:25)។

យើងគួរចងចាំក្នុងចិត្តថា អាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រិស្ទមិនមានភាពឈ្លាសវៃ និងរឹងមាំជាងនៅក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន ដូចដែលមនុស្សបានឃើញនោះទេ។ អាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទមានប្រាជ្ញា និងរឹងមាំជាងក្នុងលោកិយបច្ចុប្បន្ន ដូចជាមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលឃើញ។ ក្នុងលោកនេះ អ្នកដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែឈ្លាសវៃ និងខ្លាំង

ជាង ដោយសារការមិនអើពើនឹងព្រះជាម្ចាស់ គឺជាលក្ខណៈនៃពិភពលោក នេះ។ ក្នុងលោកនេះថា ការមិនអើពើនឹងព្រះជាលក្ខណៈនៃលោកីយ៍នេះ។ វាត្រូវបានប្រាប់ពិភពលោកនេះថា ការមិនអើពើអំពីព្រះជាប្រាជ្ញា និងជាជីវិត ដ៏មានអំណាច។ ផ្ទុយពីការពិតនេះ ចលនានៃនគររបស់ព្រះ ជាការស្គាល់ ព្រះ និងការធ្វើឱ្យគេស្គាល់ថាព្រះជាប្រធានបទសំខាន់ ពិភពលោកនេះ ដែលលើកមនុស្សឡើងមិនអាចយល់បានឡើយ។

លោក Geerhardus ជាអ្នកវិទូខាងការសិក្សាពីព្រះម្នាក់បានមានប្រសាសន៍ ថា "នគរជាទស្សនៈមួយដែលត្រូវជាចាំបាច់ដាក់មើលទៅល្ងង់ខ្លៅនិងមិន អាចទទួលបានទៅកាន់ទស្សនៈទាំងអស់របស់លោកិយ និងសាសនាដែល លើកដំកើងមនុស្សទៅដល់ព្រះ″ –នគររបស់ព្រះនិងក្រុមជំនុំ ទំព័រ 88)

ហេតុផលមួយទៀតដែលចលនានៃដំណឹងល្អត្រូវបានលាតត្រដាងថាមាន ភាពទន់ខ្សោយ។ ព្រោះវាមិនមែនជារឿងនយោបាយទេ តែជាខាងវិញ្ញា ណ។ ដំណឹងល្អគឺជាកិច្ចការដើម្បីកាន់កាប់សាតាំង និងអំពើបាប។ នេះ ប្រៀបដូចជាប្រាជ្ញាក្នុងការកាត់ដើមឈើ គឺកាត់យកឫសល្អជាងកាត់មែក និងស្លឹក។ ប៉ុន្តែពិភពលោកនេះមិនដឹងថាសាតាំង និងអំពើបាបគួរត្រូវបាន ចាត់ទុកជាបញ្ហាចម្បងនោះទេ។ ហេតុនេះហើយបានជាពិភពលោកមើល ងាយដល់ចលនានៃនគររបស់ព្រះយេស៊ូវថាជាការល្ងង់ខ្លៅនិងទន់ខ្សោយ។ លោក Vos បាននិយាយម្តងទៀតថា "កិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវ គឺជាកិច្ចការ

ដែលប្រទេសមួយប្រឆាំងនឹងប្រទេសមួយទៀត ពោលគឺ តាមរយៈប្រឆាំងទាស់ទៅនឹងអាណាចក្ររបស់សាតាំង នគរនៃព្រះនឹងសម្រេចបាន។ នគរនេះមានកម្រិតដែលនៅខ្ពស់ជាងអាណាចក្ររ៉ូមទៅទៀត។″ បទគម្ពីរថែងយ៉ាងច្បាស់ថា ការប្រយុទ្ធរបស់ព្រះយេស៊ូធ្វើជាប្រឆាំងទាស់នឹងអាណាចក្ររបស់សាតាំង ហើយបានកាន់កាប់លើវាផង។″ "ប៉ុន្តែបើខ្ញុំដេញអារក្សដោយសារអង្គុលីព្រះហស្តនៃព្រះវិញ នោះច្បាស់ជានគរព្រះបានមកដល់អ្នករាល់គ្នាហើយ″ (លូកា 11:20)។ ប្រាជ្ញានិងចេស្តារបស់ព្រះទ្រង់ទតមើលជាប្រាជ្ញានិងអំណាចេស្តាពិត។ ហេតុអ្វីប្រាជ្ញានិងចេស្តាកាលដែលព្រះទ្រង់ទតជាប្រាជ្ញានិងជាអំណាចពិតនោះ? ពីព្រោះវាមិនមែនជាប្រាជ្ញារបស់មនុស្សឬអំណាចរបស់មនុស្ស តែជាប្រាជ្ញារបស់ព្រះនិងអំណាចរបស់ព្រះ។ បើទោះជាលោកិយនេះចាត់ទុកវាទុកជាការល្ងីល្ងើនិងខ្សោយក៏ដោយ ប្រសិនបើវាជារបស់ព្រះ ដែលទ្រង់ជាព្រះដ៏មានគ្រប់អំណាចចេស្តាលើសទាំងអស់ នោះវាជាប្រជ្ញាដែលពិតនិងជាអំណាចដ៏ពិតផង។ ការស្គាល់ព្រះជាប្រាជ្ញា ហើយការរស់នៅក្នុងព្រះជាអំណាចពិតផង។ ដោយសារប្រាជ្ញានិងអំណាចត្រូវបានព្រះប្រទានមក វាមិនមែនការអស្ចារ្យបណ្ដោះអាសន្នឡើយ តែជាការដែលនៅអស់កល្បក្នុងការបង្កើតនូវរបស់ថ្មីដែលនៅអស់កល្ប។ ដូច្នេះ ដោយសារម្នាក់ដែលស្គាល់ព្រះនិងរស់នៅដើម្បីនឹងថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះបានទទួលនូវព្រះគុណនៃការបង្កើតជាថ្មីរួចហើយ នោះគេក៏ទទួលបានប្រាជ្ញានិងអំណាចពិតដែរ។ ប្រាជ្ញានិងអំណាចនេះជាកិច្ចការដំបូង

ដែលវាផ្ទាល់ជាអំណាចការបង្កើតនូវស្ថានសួគ៌និងផែនដីនៅពេលអនាគត។ (លោក Vos ថា កម្លាំងដែលនឹងផ្លាស់ប្រែស្ថានសួគ៌និងផែនដីកំពុងធ្វើការហើយ ទំព័រ 93)

2. បើទោះជាកិច្ចការរបស់ដំណឹងល្អខ្សោយខ្លាំងក៏ដោយ មានអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលនឹងជាគូរកនទៅជាមួយផង

វិវរណៈ 5:6 មានបន្ទូលថា "កូនចៀម" មាន "ភ្នែកប្រាំពីរ" វាតំណាងឱ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលទ្រង់ផ្តល់ប្រាជ្ញាពិត (ប្រាជ្ញាដែលធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ព្រះ) ដែលទ្រង់បានយាងមកនៅក្នុងថ្ងៃបុណ្យទីហាសិប អេសាយ 11:1, 2 ហើយក៏បាននិយាយដូចគ្នាពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលព្រះយេស៊ូវមុនពេលសុគតបានសន្យាថានឹងចាត់ទ្រង់មកនោះជាព្រះវិញ្ញាណនោះហើយ។ "កាលណាព្រះអង្គនោះ គឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតបានមកដល់ នោះទ្រង់នឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចូលក្នុងគ្រប់ទាំងសេចក្តីពិត ដ្បិតទ្រង់នឹងមានព្រះបន្ទូល មិនមែនដោយអាងព្រះអង្គទ្រង់ទេ គឺនឹងមានព្រះបន្ទូលចំពោះតែសេចក្តីណាដែលទ្រង់ឮ ហើយនិងសំដែង ឱ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងការដែលត្រូវមក ទ្រង់នឹងដំកើងខ្ញុំ ដ្បិតទ្រង់នឹងយកសេចក្តីដែលតម្រូវពីខ្ញុំ មកប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា" (យ៉ូហាន 16:13-14)។ ចលនារបស់ស្ថានសួគ៌របស់ព្រះយេស៊ូវជាចលនានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច ម៉ាថាយ 12:28 មានបន្ទូលថាជាកន្លែងដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការ ហើយក៏ជានគររបស់ព្រះ។ ព្រះយេស៊ូវបានទទួលការចាក់ប្រេងតាំងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងបានធ្វើការដោយអំណាចចេស្តាទាំងនោះ។ (លូកា 4:18) នៅពេលពួកផារីស៊ីប្រមាថព្រះយេស៊ូវកាលដែលទ្រង់ដេញអារក្ស ព្រះយេស៊ូវបានឃើញ

ថាវាជាបាបដែលប្រមាថដល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ហើយទ្រង់ដោយការប្តូរពិភពលោកខាងសំភារៈដោយកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ការអស្ចារ្យ) ត្រូវបានបកប្រែមកដោយព្រះអម្ចាស់ទុកជាសញ្ញាតែមួយគត់នៃការផ្លាស់ប្រែខាងវិញ្ញាណ (លូកា 11:20)។ ពួកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវបានក្លាយជាមនុស្សរបស់ព្រះដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផងដែរ។ បើទោះជាពួកគេបានស្តាប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាច្រើនក៏ដោយ ការជឿដល់អ្វីដែលពួកគេបានស្តាប់បានកើតមកបន្ទាប់ពីពួកគេបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ហើយមនុស្សដែលចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ជាអស់អ្នកដែលបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងបានកើតជាថ្មីប៉ុណ្ណោះ (យ៉ូហាន 3:3)។ បើមិនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះគ្មាននរណាអាចសារភាពថាព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់របស់ខ្លួនឡើយ (១កូរិនថូស 12:3)។ អ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះយេស៊ូវ បើទោះជាយើងមិនអាចបង្ហាញវាក៏ដោយ គេបានទទួលប្រាជ្ញាផ្សេងទៀតមិនមែនគ្រាន់តែជាភាពឆ្លាតវៃធម្មតានិងជឿធម្មតាលើព្រះយេស៊ូវនោះទេ។ ការពិតដែលអ្នកជឿបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធខុសគ្នានៅក្នុងបរិមាណនិងកម្រិត តែគុណភាពនោះដូចគ្នាទេ។ ខ្លះបង្ហាញមកនូវភស្តុតាងយ៉ាងច្បាស់ដែលបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយផ្ទាល់និងជាសារធារណៈ តែខ្លះទៀតបង្ហាញមកតិចៗ។ បើទោះជាមនុស្សមានភាពកំសោយក្នុងការជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ តែគេទទួលបានចិត្តថ្មីដើម្បីរស់នៅក្នុងជឿលើព្រះយេស៊ូវ។ បើទោះជាវាមិនសដូចជាព្រិល តែវាមានពន្លឺសដែលយើងមិនអាចនិយាយថាជាពណ៌ខ្មៅ។ បើទោះជាវាមិនភ្លឺដូចជាព្រះអាទិត្យ តែវាមានពន្លឺដែលមិនអាចនិយាយថាជាសេចក្តីងងឹតបានឡើយ។ តែយើងគួរតែ

អធិស្ឋានយ៉ាងស្មុគ្រស្មោះរហូតដល់យើងបានពេញដោយអំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ការអធិប្បាយ 31 ការអធិស្ឋានដែលអាចនឹងលើកឡើងទៅកាន់ព្រះ (ការអធិស្ឋានដែលព្រះទ្រង់ឆ្លើយតប) (វិវរណៈ 8:1-5)

បើ ទោះជាពួកបរិសុទ្ធត្រូវគេបៀតបៀននៅលើផែនដី វិធីសាស្រ្តនៃការនោះគឺដើម្បីនឹងឱ្យពួកគេផ្តោតលើការអធិស្ឋាន។ ទំនុកដំកើង 109:4 មានបន្ទូលថា "ទូលបង្គំស្រឡាញ់ពួកគេ ប៉ុន្តែ ពួកគេបែរជាចោទប្រកាន់ទូលបង្គំ ទូលបង្គំបានអធិស្ឋានអោយពួកគេ"។ វិវរណៈ 8:4 មានបន្ទូលថា ការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានលើកឡើងដូចជាផ្សែងគ្រឿងក្រអូប។

(1) យ៉ាកុប 4:3 មានបន្ទូលថា "បងប្អូនទូលសូមដែរ តែឥតបានទទួល ព្រោះបងប្អូនទូលសូមដោយបំណងអាក្រក់ គឺបងប្អូនចង់បានសម្រាប់តែបំពេញចិត្តស្រើបស្រាលរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ"។ មានតែការអធិស្ឋានដែលយើងបោះចោលនូវភាពអត្មានិយមរបស់យើង និងដើម្បីថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះទេដែលនឹងត្រូវបានលើកថ្វាយដល់ព្រះ។

(2) អេសាយ 59:1,2 មានបន្ទូលថា "កុំនឹកស្មានថា ព្រះអម្ចាស់មានបារមីទន់ខ្សោយ ពុំអាចសង្គ្រោះអ្នករាល់គ្នាបាននោះឡើយ ហើយកុំនឹកស្មានថា ព្រះអង្គមានព្រះការណ៍ធ្ងន់មិនឮនោះដែរ! តាមពិតគឺអំពើអាក្រក់របស់អ្នករាល់គ្នាទេតើដែលខណ្ឌអ្នករាល់គ្នាពីព្រះរបស់អ្នករាល់គ្នា អំពើបាបរបស់អ្នករាល់គ្នាធ្វើឱ្យព្រះអង្គលាក់ព្រះភក្ត្រមិនព្រមស្តាប់ឮពាក្យរបស់អ្នករាល់គ្នា"។ នៅពេលយើងអធិស្ឋានដោយការលន់តួបាបរបស់យើង ការ

អធិស្ឋាននឹងត្រូវបានលើកឡើង។ ថូរី បានអធិស្ឋានចង់បានថវិការដែល ចាំបាច់នៅក្នុងបរិមាណមួយ តែគាត់មិនបានទទួលចម្លើយពីព្រះទេ។ តែ គាត់បានចងចាំពីអេសាយ 59:1, 2 ហើយបានលន់តួបាបដោយការទួញ សោកនិងបានទូលសូមដល់ព្រះ នោះគាត់ក៏ទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្ត យ៉ាងប្លែកនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ថ្ងៃបន្ទាប់ សុខៗគាត់បានទទួលនូវការ ផ្សាយដំណឹងល្អមួយ។

(3) អេសេគាល 14:3 មានបន្ទូលថា "កូនមនុស្សអើយ អ្នកទាំងនោះ ជំពាក់ចិត្តនឹងព្រះក្លែងក្លាយ ហើយនឹងនាំគ្នាគោរពអ្វីៗដែលនាំឱ្យខ្លួនប្រព្រឹត្ត អំពើបាប។ តើពួកគេនឹកស្មានថា យើងនឹងផ្តល់ចម្លើយអោយឬ?" កាល ដែលយើងមានរូបព្រះក្លែងក្លាយនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង នោះយើងមិនអាច ទទួលបានការឆ្លើយតបដល់ការអធិស្ឋានរបស់យើងទេ។ ប្រសិនបើយើង ទុកការអ្វីផ្សេងនៅក្នុងចិត្តដែលយើងគួរតែមានតែព្រះទៃមួយនោះ ហើយ ប្រសិនបើយើងស្រឡាញ់ការនោះជាងព្រះ នោះវាជារូបព្រះក្លែងក្លាយហើ យ។ កាលដែលយើងបំផ្លាញរូបព្រះក្លែងក្លាយពីចិត្តយើង ហើយយើង អធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះ នោះការអធិស្ឋាននឹងត្រូវបានលើកឡើងទៅកាន់ ព្រះ។

(4) សុភាសិត 21:13 មានបន្ទូលថា "អ្នកណាធ្វើជាថ្លង់ មិនឮសម្រែក របស់មនុស្សទុរគ៌ត លុះពេលមានអាសន្នស្រែកហៅគេជួយនឹងគ្មាននរណា

អើពើឡើយ។" ប្រសិនបើយើងទទួលបានការឆ្លើយតបនៃការអធិស្ឋាន យើងគួរផ្តល់សេចក្តីមេត្តាដល់អ្នកផ្សេង និងផ្តល់ការអាណិតអាសូរដល់ពួកគេផង។

(5) ម៉ាកុស 11:25 មានបន្ទូលថា "ម្យ៉ាងទៀតពេលឈរអធិស្ឋាន បើអ្នករាល់គ្នាមានទំនាស់អ្វីនឹងនរណាម្នាក់ ចូរអត់ទោសអោយគេទៅ ដើម្បីព្រះបិតារបស់អ្នករាល់គ្នា ដែលគង់នៅស្ថានបរមសុខអត់ទោសអោយអ្នករាល់គ្នា"។ កាលដែលយើងអត់ទោសអ្នកផ្សេង យើងអាចទទួលបានចម្លើយដល់ការអធិស្ឋានរបស់យើង។

(6) ១ ពេត្រុស 3:7 មានបន្ទូលថា "រីឯបងប្អូនដែលជាស្វាមីក៏ដូច្នោះដែរ ម្នាក់ៗត្រូវរួមរស់ជាមួយភរិយារបស់ខ្លួន ដោយយល់ថា ស្ត្រីៗជាមនុស្សទន់ខ្សោយជាងខ្លួន។ ត្រូវគោរពនាង ទុកដូចជាអ្នកត្រូវរួមទទួលជីវិត ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រោសប្រណីប្រទានមកបងប្អូនជាមត៌ក ដើម្បីកុំអោយមានអ្វីមករារាំងការអធិស្ឋានរបស់បងប្អូនឡើយ។" ដើម្បីទទួលចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន យើងគួរតែអធិស្ឋានដោយឥតមានការសង្ស័យ។ លោក George Muller មុនពេលអធិស្ឋាន គាត់អានព្រះគម្ពីរ និងសម្អាតចិត្តរបស់គាត់ ហើយអធិស្ឋានដោយជំនឿ គាត់ក៏ទទួលបានចម្លើយយ៉ាងច្រើន។

ការអធិប្បាយទី 21 ការប្រកាសដំណឹងល្អនិងទុក្ខវេទនា (វិវរណៈ 6:1-11)

អត្ថបទបង្ហាញថា យើងជួបទុក្ខវេទនានៅក្នុងលោកិយ។ តែហេតុអ្វីបានជាទុក្ខលំបាកជាចំណែករបស់យើង? ដូចលោក Hendriksen បាននិយាយថា ទុកលំបាកមាននៅក្នុងឃ្លាំងរបស់កូនៗរបស់ព្រះ។ ហេតុផលដែលនាំឱ្យគិតបែបនេះគឺថា ទុក្ខវេទនាមកដល់ មនុស្សត្រូវបានកាត់ចេញពីបន្ទាត់របស់លោកិយ ហើយបានត្រឡប់មករកដំណឹងល្អ ដែលជាជំនឿរបស់ពួកគេត្រូវបានហ្វឹកហាត់។

"អ្នកដែលជិះលើសេះស" នៅក្នុងអត្ថបទ ខ្ញុំបកប្រែខាងក្រោម តែវាជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃចលនារបស់ដំណឹងល្អ។ ការបើកសម្តែងនៃផ្នែកនេះទៅកាន់ទុក្ខលំបាកបានកើតជាបន្តជានិច្ច។ ដំបូងបង្អស់ បង្ហាញពីចលនានៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ "ការយកជ័យជំនះ និងការវាយលុក" ដោយហេតុការណ៍វាធ្វើឱ្យអ្នកជឿមើលទៅកាន់ជ័យជំនះដែលពួកគេអាចយកឈ្នះគ្រប់ទុក្ខលំបាកទាំងអស់។

ជ័យជំនះរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាជ័យជម្នះរបស់យើងរួចហើយ។ យ៉ូហាន 16:33 មានបន្ទូលថា "ខ្ញុំប្រាប់សេចក្តីទាំងនេះ ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានសេចក្តីសុខសាន្ត ដោយសារខ្ញុំនៅក្នុងលោកិយនេះ នោះអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីវេទនាមែន ប៉ុន្តែត្រូវសង្ឃឹមឡើង ដ្បិតខ្ញុំបានឈ្នះលោកិយហើយ។" ព្រះបន្ទូលនេះមានន័យថា បើទោះជាអ្នកជឿជួបនឹងទុក្ខវេទនា ពួកគេនឹងមិនបារម្ភពីវា

ឡើយ ពីព្រោះព្រលឹងរបស់ពួកគេនៅក្នុងពេលមានទុក្ខលំបាកនឹងមិនត្រូវវិនាសឡើយ (ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានមានជ័យលើលោកិយសម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេហើយ)។

នៅពេលដែលគាត់បើកត្រាទីពីរ អ្នកជិះសេះក្រហម វាមានន័យពីសញ្ញានៃការធ្វើសង្គ្រាម។ ម៉ាថាយ 24:7, 8 មានបន្ទូលថា "ពីព្រោះសាសន៍មួយនឹងលើកគ្នាទាស់នឹងសាសន៍មួយ នគរមួយនឹងនគរមួយ ហើយនឹងកើតមានអំណត់ ជំងឺអាសន្នរោគនឹងកក្រើកដីនៅកន្លែងផ្សេងៗ។ តែការទាំងនោះជាដើមចមនៃសេចក្ដីទុក្ខទេ។" មនុស្សគិតថាលោកិយនេះនឹងមានសេចក្ដីសុខសាន្តមកដល់ខុសពេល។ តែបទគម្ពីរនិយាយថា សង្គ្រាមនឹងនៅរហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃលោកិយ។ ដូច្នេះយើងមិនគួរដាក់សង្ឃឹមលើលោកិយនេះឡើយ។

នៅពេលត្រាទីបីនឹងបើកឡើង ម្នាក់ដែលមកនឹងយកស្រកាពីរនៅក្នុងដៃ។ វាមានន័យថាជាសញ្ញានៃភេទស្រីដូចដែលបទគម្ពីរបានបកស្រាយ។ កាលដែលសង្គ្រាមកើតឡើង នោះគ្រោះអំណត់អត់ក៏មកតាមក្រោយ។ ម៉ាថាយ 24:8 និយាយថា "តែការទាំងនោះជាដើមចមនៃសេចក្ដីទុក្ខទេ"។ ប្រសិនបើមនុស្សមានអាហារច្រើន នោះគេនឹងនៅឆ្ងាយពីព្រះ។ ហេតុផលដែលលោកិយនេះមានភាពអត់ឃ្លានច្រើន គឺវាធ្វើឱ្យមនុស្សចូលមកជិតព្រះកាន់តែជិត។ ទំនុកដំកើង 37:16 មានបន្ទូលថា "ឯរបស់បន្តិចបន្តួចនៃ

មនុស្សសុចរិត នោះវិសេសជាជាងរបស់បរិបូរនៃមនុស្សអាក្រក់ជាច្រើននាក់ទៅទៀត″។ ពីព្រោះមនុស្សសុចរិតសុខចិត្តមានសេចក្តីជំនឿរបស់គេដោយភាពក្រីក្រ។ បើទោះជាគ្រោះអត់ឃ្លាននោះវាធ្ងន់ធ្ងរក៏ដោយ ព្រះនឹងធ្វើឱ្យមនុស្សបាន ‶ប្រេងអូលីវនិងទំពាំងបាយជូរ″។ ប្រេងអូលីវនិងទំពាំងបាយជូរជាសញ្ញានៃព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ។

កាលដែលត្រាទីបួនត្រូវបានបើកឡើង អ្នកជិះសេះពណ៌ស្រអាប់បានចេញមក ឈ្មោះរបស់គាត់គឺសេចក្តីស្លាប់។ នេះមានន័យថាការសម្លាប់មនុស្សដោយវិធីដ៏អាក្រក់។ ការសម្លាប់មនុស្សនេះ ‶ជាមួយនឹងដាវនិងដោយការស្រេកឃ្លាន និងជាមួយនឹងគ្រោះនានា និងដោយសត្វព្រៃនៃផែនដី″។ មនុស្សបានទទួលការគំរាមនៃសេចក្តីស្លាប់មុនទីបញ្ចប់នៃលោកិយនេះជានិច្ច (គ្រាចុងក្រោយដ៏អស្ចារ្យ) មកដល់។ ហេព្រើរ 2:15 ចង្អុល ‶ហើយប្រគល់អស់អ្នកដែលដោយការភ័យខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ទៅក្នុងភាពជាបាវបម្រើពេញមួយជីវិត។″ កាលដែលគ្រាចុងក្រោយកាន់តែខិតមកជិតយើង មនុស្សក៏ជួបគ្រោះចង្រៃដែលមនុស្សមានអារម្មណ៍ដែលកាន់តែគ្រោះថ្នាក់នៃសេចក្តីស្លាប់។ កាលដែលទីបញ្ចប់នៃលោកិយនេះមកជិតមនុស្សកាន់តែចម្រើននៅក្នុងការរៀនសម្លាប់មនុស្សថែមទៀត។ ពួកគេបានរៀបចំវិធីសម្លាប់មនុស្សរាប់លាន ដែលជីវិតអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានផ្តល់ដល់មនុស្សដោយកម្លាំងយ៉ាងខ្លាំង។ ដំណឹងល្អជាចេស្តាក្នុងការធ្វើឱ្យមនុស្សរស់ឡើងវិញយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់។

កាលដែលត្រាទីប្រាំត្រូវបានបើកឡើង ហេតុការណ៍ដែលអ្នកជឿត្រូវបាន បៀតបៀននិងសម្លាប់ត្រូវបានកើតឡើង។ នេះជាទុក្ខវេទនាដែលអំណឹងល្អ នឹងត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងល្អ។ ផ្ទុយទៅវិញដំណឹងល្អនឹងត្រូវបានពង្រាយ ដោយទុក្ខលំបាកយ៉ាងល្អ។ តើអ្វីជាហេតុផលដែលអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ ទទួលយកការស្លាប់ដោយផ្អែមល្ហែមបែបនេះ? វាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិង ទីបន្ទាប់របស់ពួកគេ។ ពីព្រោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាព្រះបន្ទូលនៃជីវិត វាជា ប្រភពនៃជីវិតដែលដោះស្រាយបញ្ហានៃសេចក្តីស្លាប់។ ដូច្នេះវាផ្តល់នូវភាព ក្លាហានដល់ការត្រូវគេសម្លាប់។ មិនត្រឹមប៉ុណ្ណឹងទេ "សាក្សីដែលពួកគេធ្វើ" មានន័យថាពួកគេប្រកាសពីព្រះគ្រីស្ទ។ ពាក្យថា ‶សាក្សី″ (μαρτυρία) ជា ពាក្យដែលមានទំនាក់ទំនងទៅនឹងពាក្យខាងច្បាប់ សាក្សីគួរតែមានទំនួល ខុសត្រូវនៅក្នុងបញ្ហាទីបន្ទាល់។ បើទោះជាវាត្រូវបានដោះស្រាយដោយអ្នក ផ្សេងទៀតក៏ដោយ គាត់មិនគួរនឹងបោះបង់ចោលព្រះគ្រីស្ទឡើយ។ នៅក្នុង សាក្សីនៃដំណឹងល្អគឺជាមនុស្សដែលស្លាប់រួចហើយដោយស្របច្បាប់។

អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ជាព្រឹត្តិកាណ៍ពីមុន ដែលយើងគួរទទួលយកដោយ ស្ម័គ្រចិត្ត។ តែបញ្ហាចម្បងនោះគឺវាពិបាកនឹងទទួលយកការសម្លាប់ដោយ ការសម្រេចចិត្តរបស់យើងណាស់។

វាជាបញ្ហាចម្បងដែលចិត្តរបស់យើងចង់បានវា តែសាច់ឈាមរបស់យើងវា ខ្សោយណាស់។ ដូច្នេះ អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់គឺជាបច្ចុប្បន្ន។ ប្រសិនបើព្រះ

ផ្ដល់ឱ្យនរណាម្នាក់នូវអំណាច នោះគេនឹងអាចធ្វើបាប។ ដូច្នេះ អ្នកដែលអានដំណាក់កាលនៃការសម្លាប់នឹងមិនថ្វាយបង្គំអ្នកត្រូវគេសម្លាប់ឡើយ តែមើលទៅកាន់ព្រះចេស្ដារបស់ព្រះវិញ។ រួចមកមានតែកិច្ចការរបស់អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ប៉ុណ្ណោះដែលនឹងបានពេញដោយព្រះគុណដល់យើង។ ពីព្រោះសម្រាប់ការសម្លាប់នេះយើងយល់ថាប្រភពនៃចេស្ដារបស់ព្រះនោះអស្ចារ្យណាស់។

ដូចដែលយើងបាននិយាយខាងលើ អ្នកត្រូវគេសម្លាប់គឺបានកើតឡើងដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ដូចជាកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យផ្សេងទៀតដែលបានកើតឡើងដោយអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចជាការចាក់ប្រេងតាំងនោះអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ក៏ដូចគ្នា។ ដូច្នេះ កូល៉ុស 1:10-12 មានបន្ទូលថា "ដើម្បីឱ្យបានដើរបែបគួរនឹងព្រះអម្ចាស់ ទាំងគាប់ចិត្តដល់មនុស្សទាំងអស់ ឱ្យបានបង្កើតផលក្នុងគ្រប់ការល្អ ហើយឱ្យស្គាល់ព្រះកាន់តែច្បាស់ឡើង។ ដោយគ្រប់ទាំងព្រះចេស្ដាចំរើនកម្លាំងតាមឫទ្ធិបារមីដ៏ឧត្តមរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យចេះទ្រាំទ្រ ហើយអត់ធន់គ្រប់យ៉ាងដោយអំណរ។ ព្រមទាំងអរព្រះគុណដល់ព្រះវរបិតាដែលទ្រង់បានប្រោស ឱ្យយើងបានគួរនឹងទទួលចំណែកកេរ្ដិ៍អាករក្នុងពួកបរិសុទ្ធនៅទីភ្លឺផង។" នៅក្នុងបទគម្ពីរនេះ "ដែលត្រូវសម្លាប់" ន័យអសកម្ម "សំបុត្រមក៧ដងចេញពីពួកគេ។ គ្រប់ទាំងការល្អ ធ្វើឱ្យអ្នកជឿបានសម្រេច" វាដោយសេចក្ដីពិតថាព្រះបានផ្គត់ផ្គង់ព្រះគុណរបស់ទ្រង់។ បិតាគ្រូគង្វាល លោក Spurgeon បានអធិប្បាយ "ព្រះគុណ"។ ក្រោយ

មកគាត់និយាយថាព្រះគុណនៃការស្លាប់របស់គាត់។ រួចមកគាត់បាន និយាយទៅកាន់ក្រុមជំនុំថា "ព្រះគុណនៃសេចក្តីស្លាប់មិនអាចទទួលបាន ពេលនេះទេ តែនៅពេលយើងស្លាប់នោះយើងនឹងទទួលបានវា។"

ការអធិប្បាយទី 22 ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងស្ថានសួគ៌ (វិវរណៈ 6:9)

នៅក្នុងអត្ថបទ "នោះនៅក្រោមអាសនា ខ្ញុំក៏ឃើញមានអស់ទាំងព្រលឹង របស់មនុស្ស ដែលគេបានសម្លាប់ដោយព្រោះកាន់តាមព្រះបន្ទូល និងសេចក្តីបន្ទាល់" ចង្អុលថាពួកគេបានចូលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ (ខ 9)។ ពួកគេបាន ទូលប្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដែលនៅស្ថានសួគ៌ថា "ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបរិសុទ្ធ ហើយពិតប្រាកដអើយ តើទ្រង់ចាំដល់កាលណាទៀតបានជំនុំជំរះ ហើយ សងសឹកដល់ពួកមនុស្សនៅលើផែនដី ដោយព្រោះឈាមយើងខ្ញុំរាល់គ្នា"។ ពួកគេបានចូលទៅកាន់បល្ល័ង្កហើយពួកគេអាចនិយាយអ្វីដែលពួកគេចង់ និយាយ។ ហេតុផលដែលពួកគេបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ ជាព្រះបន្ទូល របស់ព្រះនិងជាភស្តុតាងដែលពួកគេមាន។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងសេចក្តី សង្គ្រោះព្រលឹងមិនអាចបំបែកចេញពីគ្នាទេ។ យ៉ាកុប 1:21 និយាយថា "បាន ជាចូលទទួលព្រះបន្ទូលដែលបានដាំក្នុងចិត្តអ្នករាល់គ្នា ដោយចិត្តសុភាពចុះ ទាំងលះចោលអស់ទាំងសេចក្តីស្មោកគ្រោកចេញ នឹងសេចក្តីគំរក់ដ៏មាន ច្រើនម្លេះចេញផង ដ្បិតព្រះបន្ទូលនោះអាចនឹងជួយសង្គ្រោះព្រលឹងអ្នករាល់ គ្នាបាន"។ ហេព្រើរ 4:1-3 និយាយថា មានតែព្រះបន្ទូលដែលរួបរួមគ្នាតែមួយ

គត់ដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលអាចចូលក្នុងគ្រប់យ៉ាងដែលនៅសេសសល់។ ១ពេត្រុស 1:23-2:2 និយាយថា "ដ្បិតព្រះបានបង្កើតអ្នករាល់គ្នាជាថ្មី មិនមែនពីពូជដែលតែងតែពុករលួយនោះទេ គឺពីពូជដែលមិនចេះពុករលួយវិញ គឺជាព្រះបន្ទូលដ៏រស់ ហើយនៅជាប់លាប់។ ព្រោះគ្រប់ទាំងមនុស្សប្រៀបដូចជាស្មៅ ហើយសិរីល្អទាំងប៉ុន្មានរបស់មនុស្សក៏ដូចជាស្មៅ រីឯធម្មតាស្មៅ នោះតែងតែក្រៀមស្វិត ហើយផ្កាក៏រោយរុះទៅ។ តែឯព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ នោះនៅជាប់អស់កល្បជានិច្ចវិញ គឺជាព្រះបន្ទូលនេះ ដែលបានផ្សាយមកអ្នករាល់គ្នាហើយ។ ដូច្នេះ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានលះបង់ចោលអស់ទាំងសេចក្ដីគំរក់ និងកិច្ចកលទាំងប៉ុន្មាន ព្រមទាំងពុតមាយាចិត្តច្រណែន ហើយពាក្យនិយាយដើមគេទាំងអស់ចេញ នោះត្រូវឱ្យសង្វាតរកទឹកដោះសុទ្ធ ខាងព្រលឹងវិញ្ញាណវិញ ដូចជាទារកដែលទើបនឹងកើត ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានចំរើនធំឡើង ដរាបដល់បានសង្គ្រោះ។" មានតែម្នាក់ដែលទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងប្រកាសវាចេញទៅប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចចូលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌។ មិនថាមនុស្សល្អ ឬមនុស្សអាក្រក់ទេ បើមិនមានការកើតជាថ្មីដោយទឹកនិងព្រះវិញ្ញាណ នោះគេមិនអាចចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌បានឡើយ។ យើងមិនគួរភ្លេចថា ព្រលឹងដែលចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌គួរតែបានផ្លាស់ប្រែដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ យើងគួរតែពិចារណានូវការបកស្រាយមួយទៀតនៅទីនេះថា ព្រលឹងនោះគួរតែត្រូវបានសម្លាប់ ដែលពាក្យនេះមានព្រុំដែលកំណាត់ដល់តែពួកដែលគេសម្លាប់ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែជាអ្នកជឿទូទៅដែល

មានការផ្លាស់ប្រែ នោះជាអ្វីដែលលោក Ds A Ringnalda បាននិយាយថា "គ្រីស្ទានទូទៅក៏ជាម្នាក់ដែលចូលរួមនៅក្នុងទុក្ខលំបាកនិងសេចក្តីស្លាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ។" មើលទៅ ភីលីព 3:10, 17, 6:5 ១កូរិនថូស 15:31 ២កូរិនថូស 4:10, 11 Col 1:24។

ដូច្នេះ យ៉ូហានមិនគិតពីអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ទេ តែគិតពីគ្រប់អ្នកជឿទាំងអស់ដែលបានចូលរួមនៅក្នុងទុក្ខលំបាកនិងសេចក្តីស្លាប់វិញ។ (Het Koingschap Van Christus, 1939, Kampen . pp 131-132)

ការអធិប្បាយ 23 ការអង្វរកររបស់អ្នកត្រូវគេសម្លាប់និងការកំសាន្តរបស់ពួកគេ (វិវរណៈ 6:9-11)

1, ហេតុផលដែលពួកគេត្រូវបានសម្លាប់

ពាក្យថា "ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងសេចក្ដីបន្ទាល់" បានបង្ហាញពីហេតុផលនៃការសម្លាប់របស់ពួកគេ។ ពួកគេត្រូវស្លាប់ដោយសារការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ អ្នកជឿគួរពិចារណាការស្លាប់បែបនេះទុកជាសិរីល្អរបស់គេ។ (ម៉ាថាយ 5:10, 11)។ មនុស្សដែលទទួលបានជីវិតអស់កល្បតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបង្ហាញ និងដោយការកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ នោះគេទទួលបានយ៉ាងបរិបូរណ៍នៃពិភពលោកដែលនឹងមកដល់។ ពីបុរាណអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់បែបនេះបានប្រាប់ទៅកាន់អ្នកសម្លាប់ថា "អ្នកបានយកជីវិតមួយចេញពីខ្ញុំដែលខ្ញុំមិនអាចរក្សាវាបាន ហើយបានផ្ដល់ជីវិតមួយដល់ខ្ញុំដែលខ្ញុំមិនអាចនឹងបាត់បង់បាន"។

1. ការទូលអង្វររបស់ពួកគេ

នៅពេលយើងគិតពីអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ យើងគួរតែនិយាយថា ពីព្រោះពួកគេមានអារម្មណ៍ពីភាពផ្អែមល្ហែមនៃការសុគតរបស់ទ្រង់ នោះពួកគេបានស្លាប់ទុកដូចជាសេចក្ដីសប្បុរស។ ការដែលត្រូវបានបៀតបៀនជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលត្រូវបានធ្វើទុក្ខ។ ការសម្លាប់ជាហេតុការណ៍ដ៏ឈឺចាប់បំផុ

ត។ ទុក្ខលំបាកដែលពួកគេបានទទួលមិនមែនជាការកំសាន្តសម្រាប់ពួកគេទេ។ ជំហ៊ានរបស់ពួកគេរហូតដល់ពួកគេត្រូវសម្លាប់គឺជាមានការឈឺចាប់រហូតដល់ទីបំផុត។ ពួកគេមានការជាច្រើនត្រូវនិយាយ។ តែវាជាការពិតដែលថា បើទោះជាពួកគេត្រូវរងទុក្ខក៏ដោយ ជួនកាលពួកគេត្រូវបានល្បួងលោមពីព្រះអម្ចាស់។ អ្នកបរិសុទ្ធពិតនឹងស៊ូទ្រាំ និងរងចាំជានិច្ចនៅក្នុងទុក្ខលំបាកនិងការបៀតបៀន។ អេសាយនិយាយថា "រីឯខ្ញុំៗនឹងទន្ទឹងចាំព្រះយេហូវ៉ា ដែលទ្រង់លាក់ព្រះភក្ត្រនឹងពូជយ៉ាកុប ខ្ញុំនឹងចាំមើលតែទ្រង់។" (អេសាយ 8:17)។ ហើយគាត់បាននិយាយថា "ទោះបីជាយ៉ាងណា គង់តែព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់រង់ចាំឱកាស នឹងផ្តល់ព្រះគុណដល់ឯងរាល់គ្នាដែរ ហើយនោះបើយ៉ាងនោះក៏ដោយ គង់តែទ្រង់នឹងចាំឯងលើកដំកើងទ្រង់ឡើង ដើម្បីឱ្យទ្រង់មានសេចក្តីអាណិតមេត្តាដល់ឯង ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាព្រះដ៏ប្រកបដោយយុត្តិធម៌។" (អេសាយ 30:18)។ លោក Spurgeon បាននិយាយដូចតទៅនេះ។ ហេតុផលដែលព្រះអនុញ្ញាតទុក្ខលំបាកដល់បុត្ររបស់ទ្រង់ឱ្យរងទុក្ខជាយូរគឺ ដើម្បីនឹងសាកល្បងថាពួកគេនឹងមើលងាយដល់ព្រះ និងចាកចេញពីទ្រង់ទេ។ លោក Samuel Rutherford និយាយថា "នៅគ្រាងងឹតដែលព្រះយេស៊ូវចាកចោលខ្ញុំ ហើយនៅឆ្ងាយពីខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងគិតពីកំឡុងពេលងងឹតរបស់ខ្ញុំដោយចិត្តអរព្រះគុណ។ ផ្កាតែងតែត្រូវការពេលងងឹតនៅពេលយប់ជាពន្លឺព្រះអាទិត្យនៅពេលថ្ងៃ។ ដូចគ្នាដែរគ្រានៃភាពងងឹតនោះដែលព្រះយេស៊ូវចាកចេញពីខ្ញុំជាផលប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំ វាធ្វើឱ្យយើងចេះបន្ទាប

ខ្លួននិងជឿដល់ទ្រង់។″ សេចក្ដីជំនឿហាមនូវដំណើរលឿន។ ពីព្រោះព្រះកំពុងរង់ចាំជាយូរហើយដើម្បីនឹងផ្ដល់ព្រះគុណដល់ពួកគេ។ មានស្ត្រីម្នាក់ដែលមានអារក្សចូលអស់រយៈពេល១៨ឆ្នាំ ត្រូវបានព្យាបាលដោយចេស្ដារបស់ព្រះយេស៊ូវ (លូកា 13:11-13) អ្នកជំងឺអាយុ៣៨ឆ្នាំនៅក្បែងស្រះបេតសេដា។ ដូច្នេះ យើងគួរតែទ្រាំទ្រនិងរង់ចាំកាលដែលយើងជួបនឹងការធ្វើទុក្ខនានា។

ការអធិប្បាយទី 24 ហេតុអ្វីពួកគេត្រូវបានសម្លាប់? (វិវរណៈ 6:9)

នៅក្នុងអត្ថបទពាក្យថា "ព្រលឹងរបស់មនុស្សដែលគេបានសម្លាប់" ដែលអានដូច្នេះថា ថាស់ ភូស្សខាស់ ថន អេស្ពីម៉ែណាន (τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων) ។ វាមានន័យថា "ព្រលឹងរបស់ពួកអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់"។ ត្រង់ចំណុចនេះ តើហេតុអ្វីបានជាពួកគេត្រូវជួបបែបនេះ? ហេតុផលនៃការសម្លាប់របស់ពួកគេគឺដូចតទៅនេះ។

1. ពួកគេត្រូវសម្លាប់ដោយការពិតដែលថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺពិតប្រាកដមែន។

ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិគឺត្រូវបានយល់ច្រឡំពីបទគម្ពីរ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនមានកំហុសអ្វីទាំងអស់។ ទ្រឹស្តីថ្មីបាននិយាយថា ទោះបីជាបទគម្ពីរមិនមានកំហុសក្នុងគោលការណ៍នៃការបង្រៀនក៏ដោយ ក៏វាមានកំហុសតិចតួចអាចកើតឡើងដែរ ឬទោះបីជាវាមានកំហុសខ្លះក៏ដោយ ក៏វាមិនមានបញ្ហាអ្វីដែរ។ មានន័យថា បើឆ្នាំងទឹកមានរន្ធធំ នោះវាពិតជាមានអ្វីខុសហើយ ប៉ុន្តែវាប្រៀបដូចជាគ្មានបញ្ហាទេ បើមានវារន្ធតូច។ បើធុងទឹកមានរន្ធតូច ទឹកនឹងចេញមកក្រៅ។ ព្រោះចិត្តរបស់មនុស្សខូច គេសង្ស័យសូម្បីតែរឿងដែលពិត។ ប្រសិនបើបទគម្ពីរមានរឿងខុសតិចតួច ដែលជាផ្នែកពិតនៃបទគម្ពីរនោះ យើងអាចសង្ស័យថា "វាអាចចេញមកពីកំហុស"។ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះគឺជាសេចក្តីពិត នោះព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់គ្មានអ្វីក្រៅពីសេច

ក្តីពិតទាំងស្រុងនោះទេ។ ការដែលបទគម្ពីរគ្មានកំហុស គឺជាការយល់ឃើញរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់យើង។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា "(ម៉ាថាយ 5:17, 18 ប្រៀបធៀបនឹង យ៉ូហាន 10:35។ ពួកសាវកក៏មានទស្សនៈដូចគ្នាពីបទគម្ពីររបស់ព្រះយេស៊ូវដែរ។ ពួកសាសនៈវិទូខាងកំណែទម្រង់ក៏ជឿដូចគ្នាដែរ។ លោក Herman Bavinck បាននិយាយថា "អ្នកសាសនៈវិទូខាងកំណែទម្រង់បានទទួលបទគម្ពីរនិងគោលលិទ្ធិសេចក្តីជំនឿនៃការបើកសម្តែងដែលក្រុមជំនុំបានប្រកាស។ នៅក្នុងទស្សនៈរបស់លោក Luther ពីបទគម្ពីរដែលគាត់មានគំនិតមិនពេញចិត្តនឹងការផ្លាស់ប្រែថ្មីទៅនឹងទស្សនៈនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ គាត់បានធ្វើការវាយតម្លៃលើយ៉ាកុបជាដើមយ៉ាងទាប។ (ចំណាំថា លោក Luther ត្រូវបានប្រាប់មកថាបានទទួកស្គាល់សំបុត្ររបស់យ៉ាកុបទុកជាបទគម្ពីរ)។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងអត្ថន័យរឹងតឹងគាត់ក៏មានន័យដូចនេះដែរថាគាត់ជឿលើទ្រឹស្តីនៃការបើកសម្តែងរបស់អក្សរសាស្រ្ត។ សាសនៈវិទ្យាបែបលោកលូធើជឿលើទ្រឹស្តីដូចគ្នាដែរ។ ប្រៀបដូចការនេះដែរនៅក្នុងទ្រឹស្តីនៃការបើកសម្តែងដែលមុតមាំ លោក កាល់វីនក៏ជឿទ្រឹស្តីនៃការបើកសម្តែងដែលគ្មានកំហុសសោះដែរ (សម្គាល់- លោក B Warfield ជាម្នាក់ក្នុងចំណោមសាសនៈវិទូកាល់វីនក៏ជឿលើទ្រឹស្តីនៃការបើកសម្តែងតាមរយៈអក្សរសាស្រ្តផងដែរ។ គាត់បាននិយាយដូចតទៅនេះថា "" បទគម្ពីរជាផលផ្លែដែលសកម្មភាពរបស់ព្រះនិងសកម្មភាពរបស់មនុស្សត្រូវបានរួបរួមជាមួយគ្នា។ តែនៅក្នុងធាតុនៃលក្ខណៈរបស់មនុស្សនោះវាគ្មានកំហុសទេ។

ពីព្រោះវាត្រូវបានដឹកនាំដោយការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃការបើកសម្តែងរបស់ទ្រង់។" (មានទាំងផ្នែករបស់មនុស្សនិងព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ដូច្នេះនៅក្នុងការបង្កើតជាបទគម្ពីរដោយការភ្ជាប់សកម្មភាពរបស់មនុស្ស និងធាតុរបស់ព្រះ ធាតុរបស់មនុស្សធ្វើសកម្មភាពតាមបែបមនុស្សហើយបានបន្សល់សញ្ញារបស់គេនៅក្នុងផលិតផលនោះដូចនោះ តែមិនអាចធ្លាក់ចូលក្នុងកំហុសដែលយើងនិយាយថាមនុស្សបានធ្លាក់នោះទេ ពីព្រោះការនោះមិនអាចកើតឡើងបានដោយដាច់ចេញពីផ្នែករបស់ព្រះឡើយ តែត្រូវបាននៅក្រោមការដឹកនាំដែលគ្មានកំហុសសោះវិញ– International Standard Bible Encyclopedia) លោក Charles Hodge ក៏ជឿការដូចគ្នានៃការបើកសម្តែងរខាងអក្សរសាស្ត្រដែរ។ ការបើកសម្តែងលាតសន្ធឹងស្មើរគ្នាដល់គ្រប់ផ្នែកនៃបទគម្ពីរ ការបើកសម្តែងរបស់បទគម្ពីរលាតសន្ធឹងរហូតដល់ពាក្យទាំងអស់ គំនិតទាំងអស់នៅក្នុងពាក្យ ហើយព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសាវកត្រូវបានជជែកវែកញែកចេញពីពាក្យនីមួយៗនៃបទគម្ពីរ– Systematic Theology Vol I p 163)។

2. ពួកគេត្រូវបានសម្លាប់ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលវាមានសិរីរុងរឿងនិងតម្លៃណាស់

បទគម្ពីរបានសន្យាព្រះរាប់មិនអស់ទៅកាន់អ្នកដែលជឿព្រះគ្រីស្ទ។ វាជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដែលចង្អុលទៅកាន់ថាបានក្លាយជាបុត្ររបស់ព្រះនិងចូលទៅកាន់ការសន្យាថានឹងបានមរដកដែលនឹងទទួលបែបជាបុត្ររបស់ទ្រង់។ រ៉ូម 8:31 ហៅមួយនេះថា "គ្រប់ការទាំងអស់ (τὰ Πάντα)" ព្រះពរនេះមិនត្រូវបានរាប់ទេ ដ្បិតវាជាសិរីរុងរឿង ដែលយើងមិនអាចនិយាយបាន។ (១ ពេត្រុស 1:8, ២ កូរិនថូស 9:15)។

3. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលជាបទគម្ពីរនោះជាបទបញ្ញាត្តិរបស់ព្រះ

ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរមិនមែនត្រឹមតែជាគំនិតមួយនោះទេ។ គ្មានការស្តាប់បង្គាប់ គេនឹងត្រូវស្លាប់និងត្រូវរងគ្រោះ។ ប្រសិនបើគេស្តាប់តាមវា គេនឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់មក។ កាលដែលយើងមិនស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត នោះយើងនឹងត្រូវមានទោស។ អ្វីដែលយើងមើលឃើញចម្លែកនៅក្នុងលោកិយនេះគឺ ជាការមើលឃើញជាទូទៅថា មនុស្សមានបាបនឹងមិនត្រូវដាក់ទោសទេ។ ហើយបើទោះជាមនុស្សមានបាបមិនព្រមផ្លាស់ប្រែចិត្តក៏ដោយ យើងឃើញថាពួកគេជួនកាលនៅតែរស់នៅយ៉ាងសុខសប្បាយ។ តែយើងគួរតែសង្កេតមើលពីហេតុផលឱ្យបានច្បាស់ល្អ។ នៅពេលយើងដឹងថាលោកិយនេះមិនមែនជាវាលនៃការជំនុំជំរះនៅឡើយទេ។ ព្រះទុកចោលមនុស្សមានបាបមួយចំនួនឱ្យនៅសភាពបច្ចុប្បន្នរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែទ្រង់ដាក់ទោសដល់មនុស្សមាន

បាបផ្សេងទៀត។ ហេតុផលដែលទ្រង់ដាក់ទោសដល់ពួកគេ គឺដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេយល់ថាព្រះទ្រង់ជាអ្នកកាត់ទោសទ្រង់គង់នៅហើយថាការជំនុំជំរះនៅតែមាន។ នៅក្នុងការដាក់ទោសមនុស្សមានបាបមួយចំនួន ទម្រង់នៃការដាក់ទោសត្រូវបានបើកបង្ហាញដោយលោក Ja sung Ja bag (វាត្រូវបានចងដោយអាវរបស់គេផ្ទាល់)។ តួអង្គដែលត្រូវបានដាក់ទោសត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។ ស្តេច Henry III របស់ដែលមានគម្រោងសម្លាប់ពួកប្រឆាំងគាត់ត្រូវបានសម្លាប់ដោយវាយនឹងដាវ Maxi minus បានខ្វេះភ្នែករបស់អ្នកប្រឆាំងរាប់ពាក់នាក់ អំពើបាបរបស់គាត់នៅក្នុងចំណោមរាស្ត្ររបស់គាត់នោះជម្ងឺភ្នែកត្រូវបានរាតត្បាត ហើយគាត់ផ្ទាល់ក៏ត្រូវបានស្លាប់ដោយជម្ងឺនោះដែរ។ ដូច្នេះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺពិតជាគួរឱ្យខ្លាចណាស់។

សរុបសេចក្តី៖

អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ពិតបើទោះជាគេបានស្លាប់ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដោយ។ យើងមិនគួរត្រឡប់ទៅកាន់អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់សម្រាប់សេចក្តីពិតនេះលើយ តែយើងគួរដឹងថាត្រូវត្រឡប់ទៅរកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះវិញ។ មានមនុស្សជាច្រើនដែលថ្វាយបង្គំអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់តែនៅតែមើលងាយដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដដែល។ វាមិនមែនជាទង្វើដែលគួរឱ្យពេញចិត្តនោះទេ។ យើងដែលជាអ្នកត្រូវគេសម្លាប់បានស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះរហូតដល់ស្លាប់ យើងគួរចងចាំថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពិតនិងល្អ

ហើយបំបែកនូវការសង្ស័យនៅក្នុងយើង ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះម្តងទៀតហើយយើងនឹងទទួលបានអំណាច។

ការអធិប្បាយទី 25 ចលនានៃដំណឹងល្អនិងគ្រោះទូទៅ (វិវរណៈ 6:3-11)

ជំពូក6បង្ហាញពីដំណើរការនៃដំណឹងល្អនិងគ្រោះទូទៅ។ ពីព្រោះគ្រោះទូទៅបានបន្តមកដើម្បីធ្វើឱ្យពួកបរិសុទ្ធបានប្រែចិត្ត វិវរណៈជំពូក6និយាយពីសង្គ្រាម គ្រោះអំណត់អត់ ការបៀតបៀន និងគ្រោះផ្សេងៗទៀត។ ហើយគ្រោះចុងក្រោយសម្រាប់ការជំនុំជំរះ។ ការទាំងនេះត្រូវបានកត់ត្រានៅក្នុងជំពូច 16-20។

1. ដំណើរការនៃដំណឹងល្អនិងគ្រោះទូទៅ

ដំណើរការនៃដំណឹងល្អជាសញ្ញានៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ការសម្រេចនៃជំហានដែលលូតលាស់របស់គេដែលព្រមានថាការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ជិតមកដល់ហើយ។ ខ "អ្នកដែលជិះនៅលើសេះសបាក់ដូចជាចង្អុលទៅកាន់ដំណើរការនៃដំណឹងល្អ។ វាជាលំដាប់លំដោយធម្មជាតិដើម្បីឱ្យការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាដំណើរការនៃដំណឹងល្អនឹងកើតឡើងជាដំបូង" ម៉ាថាយ 24:14 មានបន្ទូលថា "ដំណឹងល្អនេះ ដែលសំដែងពីនគរ នឹងត្រូវប្រកាសទូទៅគ្រប់ក្នុងលោកិយទុកជាទីបន្ទាល់ដល់អស់ទាំងសាសន៍ នោះទើបនឹងបានដល់ទីចុងបំផុត។" លូកា 21:24 និយាយថា "ពួកគេនឹងដួលនៅក្រោមមុខដាវ ហើយនឹងត្រូវដឹកនាំទៅជាឈ្លើយដល់អស់ទាំងនគរ ក្រុងយេរូសាឡិម និងត្រូវសាសន៍ដទៃជាន់ឈ្លី ដរាបដល់គ្រារបស់សាសន៍ដទៃបានសម្រេច។" ដូច្នេះតើ

ដំណើរការនៃដំណឹងល្អនឹងកើតឡើងដោយអំណាចខ្លាំងប៉ុណ្ណាទៅ? នៅក្នុង វិវរណៈ 6:2 "ខ្ញុំក៏ក្រលេកទៅឃើញសេះស១ ឯអ្នកដែលជិះក៏កាន់ធ្នូ ហើយមានគេឱ្យមកុដដល់អ្នកនោះ រួចអ្នកចេញទៅយ៉ាងមានជ័យជំនះ ហើយឱ្យមានឈ្នះតទៅ។" មានន័យថាជាជ័យជំនះនៃដំណឹងល្អ ដែលវាត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្រ្តយ៉ាងច្បាស់លាស់។ សាសនាគ្រីស្តបានក្លាយជាសាសនារបស់លោកិយ។ ពុទ្ធសាសនានិងកុងជឺមិនបានក្លាយជាសាសនារបស់លោកិយទាំងមូលឡើយ។ នៅគ.ស 2000 គ្រីស្ទានមួយចំនួនមាន 50 លាននាក់ 500 ឆ្នាំក្រោយមកវាកើនដល់100 លាននាក់។ 300 ឆ្នាំក្រោយមកវាបានកើនឡើងម្តងទៀតទ្វេរដងដែលបានដល់ 20 លាន។ 80 ឆ្នាំក្រោយមកវាបានកើនឡើងទ្វេរដង គឺកើនដល់ 40 លាន។ តែនៅពេលណាដែលដំណើរការនៃការផ្សាយដំណឹងល្អនេះបានកើតឡើងដោយស្មោះត្រង់បំផុតនោះ? គឺជាពេលដែលគ្រោះទូទៅបានកើតឡើង។

(1) សង្គ្រាម

នៅក្នុងខ 3-4 មានម្នាក់ដែលជិះសេះក្រហមដែលមានន័យថាជាការធ្វើសង្គ្រាម ហើយសេះខ្មៅនៅក្នុងខ 5, 6 មានន័យថាជាគ្រោះអំណត់អត់។ សង្គ្រាមនិងគ្រោះអំណត់អត់ដើរជាមួយគ្នា។ កាលដែលពេលនៃសង្គ្រាម នោះអាហារក៏ខ្វះខាតដែរ។ នៅក្នុងខ 7-8 វាបង្ហាញពីសេះខៀវ ស្លេក ដែលវា

ចង្អុលទៅ "លុះបកត្រាទីបួន នោះខ្ញុំឮតួជីវិតទីបួនថា ចូរមកមើលចុះ ខ្ញុំក៏ក្រឡេកមើលទៅឃើញសេះមួយសម្បុរស្លាំង ឯអ្នកដែលជិះមានឈ្មោះថា សេចក្តីស្លាប់ ហើយស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ក៏តាមអ្នកនោះទៅ គេឱ្យទាំងពីរនោះមានអំណាចលើផែនដីមួយភាគបួន ដើម្បីនឹងសំឡាប់ដោយដាវ អំណត់អត់ និងសេចក្តីវេទនា ហើយដោយសត្វព្រៃនៅផែនដីផង។" (វាមានន័យថាបញ្ហានៃសង្គ្រាមនិងបញ្ហានៅក្នុងការផ្សេងទៀត)។ ការបីយ៉ាងនៃចំណុចខាងលើចង្អុលពីទុក្ខវេទាននៅក្នុងកណ្តាលនៃសង្គ្រាម។ សង្គ្រាមមានទំនាក់ទំនងនឹងការផ្សាយដំណឹងល្អយ៉ាងជិតស្និតនៅក្នុងទស្សនៈនៃមេរៀនពីប្រវត្តិសាស្រ្ត ដូច្នេះទុក្ខវេទនាជាទុក្ខវេទាននៃការក្រើត្យមកដើម្បីនឹងត្រាស់ហៅរាស្រ្តដែលបានជ្រើសរើសដែលជាការផ្សាយដំណឹងល្អនោះ។ ដោយការវាយប្រហាររបស់ទីតុស ជាមេទ័ពរបស់រ៉ូមដែលវាយទៅកាន់ពួកយូដា មានសាសន៍យូដាជាច្រើនត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅក្រៅប្រទេស ហើយរួចមកដំណឹងល្អក៏បានរីកសាយឡើងទៅប្រទេសផ្សេងទៀត។ ដំណឹងល្អបានចូលទៅកាន់តំបន់នីមួយៗនៅក្នុងអាណាចក្ររ៉ូមរហូតដល់សតវត្សទី៥។ ប្រទេសផ្សេងទៀតនៅអឺរ៉ុបមិនបានទទួលដំណឹងល្អទេ នៅក្នុងគ.ស 476 កាលដែលកុលសម្ព័ន្ធរបស់ Vandals បានវាយលុកចូលក្រុងរ៉ូម។ អ្នកទោសនៅរ៉ូមបានចូលទៅអឺរ៉ុបនិងប្រទេសផ្សេងទៀតនិងបានប្រកាសដំណឹងល្អ។ កុលសម្ព័ន្ធ Frank ក៏បានទទួលដំណឹងល្អ ពីព្រោះស្តេច Clovie បានជឿដំណឹងល្អនៅក្នុងសង្គ្រាម។ កុលសម្ព័ន្ធ Goths (អាល្លឺម៉ង់) ក៏បាន

វាយលុកចូលក្រុងរ៉ូម ហើយពួកគេបានរៀនដំណឹងល្អដោយអ្នកទោសដែលពួកគេចាប់បាន។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ប្រទេសអៀរឡង់ក៏បានទទួលដំណឹងល្អដោយសារអ្នកទោសក្នុងសង្គ្រាមផងដែរ។ នៅក្នុងទីក្រុង Down នៅអៀរឡង់អ្នកទោសម្នាក់បានស្នាក់នៅអស់រយៈពេល៦ឆ្នាំ។ ឈ្មោះរបស់គាត់គឺ Patrick ដែលគាត់បានជឿដំណឹងល្អពេលគាត់អាយុ 16 ឆ្នាំ បានធ្វើការជាអ្នកមើលថែរចៀម ហើយគាត់បានខិតខំអធិស្ឋានតាមទម្លាប់កាលគាត់នៅក្មេង។ គាត់បានចូលទៅក្នុងភ្នំនៅពេលព្រឹកព្រលឹម ហើយអធិស្ឋានឬនៅលើព្រិល ឬនៅក្នុងពេលភ្លៀងដែលគាត់អធិស្ឋាន។ រួចមកគាត់បានថ្វាយខ្លួនគាត់ទៅព្រះដោយអស់ពីចិត្ត។ តាមរយៈសំបុត្រដែលគាត់ផ្តល់ត្រឡប់មកប្រទេសគាត់វិញ តែគាត់បានត្រឡប់អៀរឡង់មកម្តងជាបេសកជនគាត់ចាប់ផ្តើមធ្វើការផ្សាយដំណឹងល្អនៅផ្ទះចៅហ្វាយមុនរបស់គាត់។ គាត់បានទទួលការអំណោយជាកន្លែងអោយចំណីជ្រូកទុកជាដីសម្រាប់អាគារព្រះវិហារ ហើយគាត់បានសង់ក្រុមជំនុំយ៉ាងធំអស្ចារ្យនៅទីនោះ។ គាត់បានសង់ក្រុមជំនុំចំនួន 365 នៅជុំវិញប្រទេសអៀរឡង់។ លោក Blackburn បាននិយាយថា "បើទោះជាប្រទេសអ៊ីតាលីនិងក្រុមជំនុំនៅហ្គុល(ប្រទេសបារាំង) ត្រូវបានគៀបសង្កត់ដោយអ្នកលុកលុយក៏ដោយ តែពួកគេបានផ្តល់ដំណឹងល្អដល់អ្នកដែលចូលលុកលុយនោះ។" កាលដែល Pepin ជាស្តេចរបស់ Frank បានលុកលុយចូលអាល្លឺម៉ង់ ហើយទ្វារនៃដំណឹងល្អបានបើកទៅកាន់អាល្លឺម៉ង់។ យើងអាចដឹងថាតាមរយៈហេតុការន៍ប្រវត្តិសាស្ត្ររឿងដែលជា

បញ្ហាដូចជាសង្គ្រាមធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ដំណើរការនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ។ ទំនុកដំកើង 119:67 មានបន្ទូលថា "កាលមុនដែលទូលបង្គំកើតទុក្ខព្រួយ នោះទូលបង្គំបានវង្វេងទៅ តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំកាន់តាមព្រះបន្ទូលទ្រង់វិញ"។ ទំនុកដំកើង 119:69-72 មានបន្ទូលថា "ពួកមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃបានបង្កើតសេចក្តីភូតភរទាស់នឹងទូលបង្គំ តែទូលបង្គំនឹងរក្សាទុកនូវបញ្ញត្តទ្រង់យ៉ាងអស់ពីចិត្ត ចិត្តគេស្ពឹកដូចជាមនុស្សមានខ្លាញ់ខន់ តែទូលបង្គំមានចិត្តអំណរចំពោះក្រឹត្យវិន័យទ្រង់វិញ ការដែលទូលបង្គំកើតមានទុក្ខព្រួយ នោះគឺជាប្រយោជន៍ដល់ទូលបង្គំហើយ ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានរៀនយកបញ្ញត្តរបស់ទ្រង់ ក្រឹត្យវិន័យដែលចេញពីព្រះឱស្ឋទ្រង់មកនោះវិសេសដល់ទូលបង្គំ ជាជាងមាសប្រាក់ទាំងពាន់ផង។"

(2) ការបៀតបៀន

នៅពេលដែលត្រាទីប្រាំបានបើកឡើង រូបភាពរបស់អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ត្រូវបានបង្ហាញមក។ (9-11) ដំណឹងល្អរបស់គ្រីស្ទានមិនត្រូវបានលុបបំបាត់ដោយសារការបៀតបៀនឡើយ តែវាត្រូវមានជ័យជំនះវិញថែមទៀត។ នៅក្នុងក្រុមជំនុំដើម ដោយសារតែការបៀតបៀនដែលស្ទេផានត្រូវបានសម្លាប់ ពួកសិស្សត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅគ្រប់ទីកន្លែង ហើយបានប្រកាសដំណឹងល្អទៅ។ (កិច្ចការ 8:4) លោក Augustine និយាយថា "អស់រយៈពេល300នៅ

ក្នុងក្រុមជំនុំដើម ក្រុមជំនុំបានលូតលាស់ដោយសារការបៀតបៀន។ ចាប់ពីពេលដែលព្រះចៅអធិរាជខនស្ទេនធីនបានបង្កើតសាសនាគ្រីស្ទជាសាសនារបស់ជាតិមក នោះក្រុមជំនុំត្រូវបានបំផ្លាញវិញ"។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ក្រុមជំនុំក៏ត្រូវបានទ្រទ្រង់ឱ្យស្ថិតស្ថេរដោយសារការបៀតបៀនផងដែរ។ ក្រុមអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញដោយសារតែលទ្ធផលនៃការបៀតបៀន។ ពន្លឺនៃដំណឹងល្អបានចែងចាំងឡើងដោយសារតែការបៀតបៀននោះ។

លោក Jerome ជាម្នាក់ដែលត្រូវគេសម្លាប់ដែលគាត់មកពី Bohemia គាត់ត្រូវបានគេចាប់ខ្លួនដោយសារមានជំនឿដែលត្រឹមត្រូវ ហើយត្រូវបានគេយកទៅដុត រួចមកគាត់បាននិយាយថា "ដូចដែលព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំត្រូវបានបំពាក់ដោយមកុដបន្លា នោះខ្ញុំត្រូវគ្រងដោយមកុដនៃការចំអកឡកឡឺយដោយអំណរសម្រាប់ទ្រង់ដែរ"។ គាត់បានទៅកាន់ទីបញ្ចុះសពដោយការសរសើរដំកើង ហើយបើទោះជាគាត់ត្រូវគេដុតក្នុងភ្លើងនិងបាត់សម្លេងរបស់គាត់ក៏ដោយ គាត់បានកម្រើកបបូរមាត់យ៉ាងលឿងនិងអធិស្ឋានរយៈពេល 15 នាទី។ ព្រះយេស៊ូវបានរងទ្រាំឈើឆ្កាងសម្រាប់ខ្ញុំ តើហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំត្រូវរក្សាសេចក្តីសុខទៅ? ទុក្ខវេទនាផ្តល់ឱ្យចិត្តរួចផុតពីអំពើបាប នៅពេលដែលពួកបរិសុទ្ធសម្រាក។ វាងាយទេដែលត្រូវបាត់ការប្រុងប្រយត្នហើយធ្លាក់ទៅធ្វើបាប។ តែកាលដែលគេត្រូវធ្វើទុក្ខ នោះគេអាចភ្ញាក់ឡើងហើយអធិស្ឋាន ហើយចែងចាំងពន្លឺរបស់គេ។ ១ពេត្រុស 4:1,2 មានបន្ទូលថា "ដូច្នេះ ដែល

ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានរងទុក្ខក្នុងសាច់ឈាមជំនួសយើងរួចហើយ នោះត្រូវឱ្យអ្នករាល់គ្នាមានគំនិតដូច្នោះដែរ ទុកជាគ្រឿងការពារខ្លួន ដ្បិតអ្នកណាដែលបានរងទុក្ខក្នុងសាច់ឈាម នោះបានឈប់ខាងឯអំពើបាបហើយ ដើម្បីកុំឱ្យបង់ពេលដែលសល់ និងរស់នៅខាងសាច់ឈាម តាមតែសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់មនុស្សទៀតឡើយ គឺតាមបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះវិញ"។ តើវាមានន័យយ៉ាងណា? វាមានន័យថា យើងដែលជាអ្នកជឿគួរតែស្វែងរកសុវត្ថិភាពតែត្រូវមានការគ្រប់គ្រងខ្លួនតាមរយៈទុក្ខលំបាក។ លោក Rutherford បាននិយាយដូចតទៅនេះថា "ឈើឆ្កាងយើងគួរតែរងទ្រាំនោះវាធ្ងន់ តែវាមានរសជាតិផ្អែម។ សម្រាប់បក្សីស្លាបវាធ្ងន់ តែដោយសារស្លាបនោះទើបវាអាចហើរបាន។ ទូកមានក្តោងធ្ងន់ តែទូកអាចទៅមុខបានដោយសារក្តោង។ សម្រាប់អ្នកជឿឈើឆ្កាងគឺជាបន្ទុក តែវាធ្វើឱ្យគេបានទៅដល់ស្ថានសួគ៌ថែមទៀត។" លោក Moody បាននិយាយថា "កាលណាយប់មកដល់ នោះងងឹតកាន់តែខ្លាំង តែពន្លឺរបស់តារាកាន់តែភ្លឺខ្លាំងដែរ កម្រិតនៃកម្តៅរបស់ឡវាកាន់តែខ្ពស់យ៉ាងណា នោះមាសនឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្រែទៅជាសុទ្ធកាន់តែខ្លាំងយ៉ាងនោះដែរ។" លោកគ្រូគង្វាល William បាននិយាយថា អត្ថន័យនៃ "ទុក្ខវេទនាគឺជាព្រះពរដែលក្លែងខ្លួន"។

ការអធិប្បាយទី 26 ជីវិតដែលរង់ចាំព្រះដែលទ្រង់មិនជំនុំជំរះភ្លាមៗទេ (វិវរណៈ 6:9-11)

អេសាយ 55:8 និយាយថា "ពីព្រោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា គំនិតអញ មិនមែនដូចជាគំនិតរបស់ឯងរាល់គ្នាទេ ឯផ្លូវរបស់ឯងរាល់គ្នាក៏មិនមែនជាផ្លូវរបស់អញដែរ។" យើងប្រញាប់ប្រញាល់ តែព្រះនិងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់មិនប្រញាប់នោះទេ។ សេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ព្រះអស់ពេលជាយូរមិនត្រូវទៅជាអសារអត់ការឡើង។ វាជាគោលការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់ព្រះដែលវាផ្ទុយទៅនឹងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់យើង ដែលជាសកម្មភាពដែលប្រញាប់ប្រញាល់ វាមានពេញដោយប្រាជ្ញា មិនអាចប្រៀបស្មើរបាន លម្អិតនិងជាសកម្មភាពដែលល្អ។

1. អ្នកជឿមិនគួរប្រញាប់ទេដោយត្រូវតាមព្រះដែលទ្រង់ស្ងៀមស្ងាត់វិញ

បើមនុស្សមិនឈប់នៅនឹងសេចក្តីពិតដែលត្រូវស៊ូទ្រាំជាយូរទេ ហើយនិយាយបញ្ចេញសម្លេងច្រើន ហើយធ្វើការដោយប្រញាប់ នោះគេងាយនឹងរអិលចុះណាស់។

ដូចគ្នានឹង yoksock budal ទោះបីជាវាជារឿងល្អប្រសិនបើគាត់ព្យាបាលវាដោយប្រញាប់ ផ្ទុយទៅវិញវាអាចនឹងនាំមកនូវលទ្ធផលខុស។ កសិករម្នាក់

ដែលរស់នៅក្នុងប្រទេស Cho ថ្ងៃមួយបានរើសដើមឈើហើយដាំនៅក្នុងចម្ការព្រោះវាលូតលាស់យឺត។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ពួកគេក៏ត្រូវបានស្ងួតអស់។ សុភាសិត 19:2 មានបន្ទូលថា "មួយទៀត ការដែលចិត្តឥតមានចំណេះ នោះមិនគួរគប្បីទេ ហើយអ្នកណាដែលរហ័សឈានទៅ នោះជ្រួសផ្លូវហើយ" ។ សុភាសិត 28:22 មានបន្ទូលថា "អ្នកណាដែលមានភ្នែកអាក្រក់ នោះកំពុងតែរួសរាន់ដេញតាមទ្រព្យសម្បត្តិ ឥតដឹងឡើយថា សេចក្តីខ្វះខាតនឹងតាមខ្លួនទាន់"។ សុភាសិត 28:20 មានបន្ទូលថា "មនុស្សស្មោះត្រង់នឹងបានពរជាបរិបូរ តែអ្នកណាដែលប្រញាប់ប្រញាល់ឱ្យបានជាអ្នកមាន នោះនឹងមិនរួចចាកពីទោសឡើយ"។ សុភាសិត 20:21។ ដំណាំនៃចលនានៃសេចក្តីពិតនឹងមិនកើតឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័សទេ។ សេចក្តីពិតមានអំណាចគ្រប់គ្រងលើសកលលោកនៅក្រោមជើងរបស់ខ្លួន ទោះបីជាវាត្រូវបានបៀតបៀនក៏ដោយ មុនពេលពេលវេលាដ៏ត្រឹមត្រូវនឹងមកដល់ ភាពជាស្តេចនឹងត្រូវបានបង្ហាញ។ សេចក្តីពិតធ្វើការដោយស្ងប់ស្ងាត់ ប៉ុន្តែទីបំផុតវាត្រូវបានលាតត្រដាងជាស្តេចចុងក្រោយ (អ្នកឈ្នះ)។

2. អ្នកជឿគួរតែដើរតាមទង្វើដែលសុភាពដែលព្រះទ្រង់អត់ធ្មត់

ព្រះទ្រង់ធ្វើការដោយសម្ងាត់។ ទ្រង់ហាក់ដូចជាមិនគង់នៅទេ តែទ្រង់គឺជាបុគ្គលដ៏ពិតបំផុត។ ទ្រង់ហាក់ដូចជាការដែលមិនអាចទៅរួច ប៉ុន្តែទ្រង់ជាព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាព។ ថ្វីត្បិតតែទ្រង់ពូកែមែន ប៉ុន្តែទ្រង់ធ្វើឱ្យសកលលោក

ដំណើរការ ទ្រង់មិនបញ្ចេញសម្លេងអ្វីឡើយ។ ទ្រង់ហាក់ដូចជាមិននិយាយជានិច្ច តែទ្រង់មិនផ្អាកកិច្ចការនៃព្រះបន្ទូលនោះទេ។ ទំនុកដំកើង 19:1-4 មានបន្ទូលថា " ផ្ទៃមេឃសំដែងពីសិរីល្អនៃព្រះ

ហើយលំហអាកាសក៏បង្ហាញការ ដែលព្រះហស្តទ្រង់ធ្វើ។ ថ្ងៃ១ពោលប្រាប់តដល់ថ្ងៃ១ទៀត ហើយយប់១ក៏សំដែងចំណេះដល់យប់១ទៀតដែរឯពាក្យសំដី ឬភាសា នោះគ្មានឮឡើយ គ្មានអ្នកណាដែលឮសំឡេងនៃរបស់ទាំងនោះទេ ប៉ុន្តែដំណឹងដែលរបស់ទាំងនោះផ្សាយមក ក៏បានចេញទៅគ្រប់លើផែនដីហើយសេចក្តីនោះបានឮទៅដល់ទីបំផុតលោកីយ៍នៅលើមេឃ ទ្រង់បានដំឡើងត្រសាលសំរាប់ព្រះអាទិត្យ។″ នេះជាគោលការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់ព្រះវរបិតា។ ម៉ាថាយ 12:18 មានបន្ទូលថា "មើល អ្នកបំរើដែលអញបានរើសតាំង ជាអ្នកស្ងួនភ្ងា ដែលជាទីពេញចិត្តអញ អញនឹងដាក់វិញ្ញាណអញ ឱ្យសណ្ឋិតនៅលើទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងថ្លែងប្រាប់ពីសេចក្តីយុត្តិធមិ ដល់សាសន៍ដទៃ″។ ចំណុចទាំងនេះចង្អុលទៅកាន់គោលការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើង។

ការអធិប្បាយទី 27 អ្វីដែលយើងអាចស្ដាប់និងអាចឃើញ (វិវរណៈ 7:1-12)

1. ចលនានៃដំណឹងល្អត្រូវបានបង្កើតដោយការស្ដាប់តែមួយគត់

នៅលើផែនដីយើងអាចដឹងបានដោយការស្ដាប់សារដែលថា ម្នាក់ត្រូវបានសង្គ្រោះ ត្រូវបានជ្រើសរើស និងបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងបានសេចក្ដីសង្គ្រោះ។ ខ 4 និយាយថា "ខ្ញុំក៏ឮចំនួនពួកអ្នកដែលបានបោះត្រានោះ" ត្រូវហើយ។ នៅលើផែនដីយើងអាចស្ដាប់ទៅវាបាន។ រ៉ូម 10:17 និយាយថា "ដូច្នេះ សេចក្ដីជំនឿកើតឡើងដោយឮ ហើយដែលឮនោះ គឺដោយសារព្រះបន្ទូលនៃព្រះ"។ យើងនៅលើផែនដីនេះគួរដឹងថាការដែលស្ដាប់នោះសំខាន់ណាស់។ តើអ្នកដែលនៅលើផែនដីនេះអាចមើលឃើញនគរព្រះបានយ៉ាងណាទៅ? ហេព្រើរ 2:1 និយាយថា "ដោយហេតុនោះ បានជាគួរឱ្យយើងរាល់គ្នាប្រុងប្រយ័ត្នលើសទៅទៀត ចំពោះសេចក្ដីដែលយើងរាល់គ្នាបានឮ ក្រែងយើងរសាត់ចេញពីសេចក្ដីទាំងនោះ"។

យើងអាចជឿវាក៏ដោយព្រោះតែការស្ដាប់ទៅដំណឹងល្អតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ ពីព្រោះ (1) ចលនានៃដំណឹងល្អជាចលនាដែល ព្រះបោះត្រានិងបង្ហាញនូវលក្ខណៈដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់។ នៅពេលទ្រង់ចាត់ព្រះគ្រីស្ទឱ្យមក ទ្រង់បានបោះត្រានៅក្នុងទ្រង់ (យ៉ូហាន 6:27) ពេលទ្រង់ចាត់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឱ្យមកយើងគឺដោយភ្ជាប់នឹងការបោះត្រាផង (២កូរិនថូស 1:22 អេភេសូរ 1:3 4:30) ក្នុងចំណោមមនុស្សម្នាក់ដែលត្រូវជឿព្រះគ្រីស្ទ ជាសកម្មភាពដែល

បោះត្រានូវលក្ខណៈស្មោះត្រង់របស់ព្រះ។ (យ៉ូហាន 3:33)។ អ្នកដែលមិនព្រមជឿជាអ្នកដែលនិយាយថាព្រះទ្រង់ជាអ្នកកុហក (១ យ៉ូហាន 5:10) (2) ចលនានៃដំណឹងល្អជាចលនាដែលបោះត្រាមនុស្សចំនួន 144000 នាក់ ដែលវាជាចលនាបោះត្រាដល់រាស្ត្រដែលត្រូវបានជ្រើសរើស។ ម្នាក់ដែលបានចូលរួមនៅទីនេះ គេអាចទទួលវាយ៉ាងខ្លាំងក្លាដោយជឿពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះយើងមិនគួររំពឹងលើសពីអ្វីដែលព្រះបន្ទូលនិយាយឡើយ តែត្រូវមានឥរិយាបថដោយចេះស្តាប់ដោយត្រឹមត្រូវ។ បើអ្នកណាស្តាប់ហើយជឿនោះ គេនឹងបានសេចក្តីជំនឿពិត បើគ្មានការគិតថាវាជាការសំខាន់ទេ គេមិនអាចមកកាន់សេចក្តីជំនឿពិតឡើយ។ អ្វីដែលយើងគួរដឹងឱ្យច្បាស់គឺ យើងបានត្រឹមស្តាប់នៅលើលោកិយប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុងជីវិតដែលជឿរបស់យើង យើងគួរបោះចោលសេចក្តីល្បួងដែលចង់ឃើញអ្វីមួយចេញ។ យើងគួរពិចារណាត្រឹមការស្តាប់នៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ។

2. ពេលយើងចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំស្ថានសួគ៌នោះយើងអាចមើលឃើញ

សេចក្តីជំនឿមានសង្ឃឹមដែលរំពឹងថាពេលដែលអាចមើលឃើញនឹងមកដល់។ ខ 9 នៅក្នុងអត្ថបទនិយាយថ៖ "បន្ទាប់ពីនេះខ្ញុំបានមើលទៅ"។ យើងអាចឃើញបន្ទាប់ពីឃើញបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌។ (1) យើងឃើញ "ហ្វូងមនុស្សយ៉ាងធំដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចរាប់បាន"។ វាមានន័យថាគាត់បានឃើញហ្វូងមនុស្សធំ។ នៅក្នុងស្ថានសួគ៌មិនមានហ្វូងមនុស្សច្រើន

ហ្វូងទេ តែមានតែមួយក្រុមប៉ុណ្ណោះ។ ហ្វូងមនុស្សនោះតែមួយក្រុមប៉ុណ្ណោះដែលរួបរួមគ្នាដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់។ (2) "ហ្វូងមនុស្សដ៏ធំដែលគ្មាននរណាអាចរាប់បាន" បង្ហាញពីចំនួនជាច្រើននៃអ្នកដែលបានសង្គ្រោះ។ ពាក្យថា "គ្មាននរណាអាចរាប់បាន" ជាពាក្យដ៏មានអំណាចអស្ចារ្យ ដែលវាសង្កត់លើចំនួនមនុស្សច្រើន។ ពាក្យថា ចំនួនអ្នកដែលបានសង្គ្រោះវាតូចដែលមិនសមនឹងបទគម្ពីរទេ។ ដ្បិតសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះនោះអស្ចារ្យព្រោះទ្រង់បានប្រទានព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់មក អំណាចចេស្ដាទ្រង់នោះអស្ចារ្យ បំណងសង្គ្រោះមនុស្សជាតិរបស់ទ្រង់នោះខ្លាំងក្លា។ ១ធីម៉ូថេ 2:4 និយាយថា "ដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ឱ្យមនុស្សទាំងអស់បានសង្គ្រោះ ហើយឱ្យបានស្គាល់សេចក្ដីពិត"។ រួចមក កាលដែលអ្នកដែលបានសង្គ្រោះច្រើន ដូច្នេះតើយើងអាចរស់នៅក្នុងក្នុងជីវិតដែលខូចបង់ទេ? (1) ពីព្រោះគេគិតថាប្រសិនបើអ្នកដែលបានសង្គ្រោះមានតិច នោះមនុស្សដូចជា "ខ្ញុំ" មិនមានសង្ឃឹមឡើយ នោះគេនឹងខកចិត្ត នោះគេនឹងទៅជាខូចអាក្រក់ តែ "ខ្ញុំ" ដែលដឹងថាមនុស្សជាច្រើនបានសង្គ្រោះនឹងព្យាយាមចូលរួមទីនោះដោយសង្ឃឹមដ្បិតខ្ញុំមានភាគរយដែលអាចទៅរួច។ (2) អ្នកជឿមិនប្រគល់ខ្លួនទៅកាន់ភាពល្ងង់ខ្លៅមិនដឹងពីសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់គេឡើយ គេដឹងពីសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់គេ ហើយស្ដាប់តាមដោយការអរគុណ។ អ្នកដែលដឹងថាហ្វូងមនុស្សយ៉ាងធំដែលបានសង្គ្រោះនៅស្ថានសួគ៌នឹងប្រាថ្នាចង់បានសេចក្ដីស្រឡាញ់ដ៏ធំអស្ចារ្យដែលគ្មានដែនកំណត់របស់ព្រះ និងរស់

នៅក្នុងជីវិតដោយសប្បុរស ដោយខ្លាំងក្លាយ។ គេនឹងមិនដួលចុះដូចជាកូនកំព្រា ដែលមិនបានទទួលដែលត្រូវដួលយ៉ាងងាយឡើយ។ (3) អ្នកជឿដែលដឹងថាមនុស្សជាច្រើននឹងបានសង្គ្រោះ ជឿវាយ៉ាងខ្លាំង ពីព្រោះវិធីនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងដំណឹងល្អនឹងនាំមកនូវប្រសិទ្ធិភាព។ ស្រាសនឹងត្រូវបានបង្កើតទុកជាជ័យជំនះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាជ័យជំនះដែលត្រូវបានបង្កើតដោយឈាមរបស់ទ្រង់។ ការសរសើររបស់ពួកគេ "សេចក្តីសង្គ្រោះជារបស់កូនចៀម!" (ខ 10) បង្ហាញពីសេចក្តីពិត។ អ្នកជឿជាគ្រីស្ទាន! ជាជ័យជំនះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ!

ការអធិប្បាយទី 28 អំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ (វិវរណៈ 7:1-17)

1. ត្រារបស់ព្រះបញ្ជាក់ពីគុណសម្បត្តិដែលអាចបានសង្គ្រោះ

ខ 1-8 អ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺថាកិច្ចការដែលត្រូវដាក់ត្រានៅនឹងថ្ងាសរបស់ពួកបរិសុទ្ធ មានន័យថាត្រានៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកជឿដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូចការនេះដែរ ដែលវាត្រូវបានកត់ទុកនៅក្នុង ២កូរិនថូស 1:22 អេភេសូរ 1:13, 4:30, យ៉ូហាន 6:27។ ពាក្យថា "ហើយទ្រង់ដែលបានដាក់ត្រារបស់ទ្រង់លើយើង ហើយបានផ្តល់នូវវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់នៅក្នុងចិត្តយើងទុកជាការធានាផង" អេភេសូរ 1:13 មានបន្ទូលថា "ឯអ្នករាល់គ្នា ក៏បានឮព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត គឺជាដំណឹងល្អពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នករាល់គ្នាដោយសារទ្រង់ដែរ ហើយកាលអ្នករាល់គ្នាបានជឿហើយ នោះទ្រង់ក៏ដៅចំណាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានសន្យា"។ អេភេសូរ 4:30 មានបន្ទូលថា "កុំធ្វើឱ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះបានព្រួយព្រះហឫទ័យ ដែលទ្រង់ដៅចំណាំអ្នករាល់គ្នា ទុកសំរាប់ដល់ថ្ងៃប្រោសលោះនោះឡើយ"។

នៅទីនេះ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាត្រានៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកជឿ អត្តន័យមួយនោះគឺជាការបញ្ជាក់ពីកម្មសិទ្ធិ ដែលថាជារបស់ផងព្រះ អត្តន័យមួយទៀតគឺជាការសន្យាដែលធានាអះអាងនូវសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ ការពិតដែលអ្នកជឿជាកម្មសិទ្ធរបស់ព្រះបង្ហាញពីការបញ្ជាក់អះអាងពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ ព្រះទ្រង់មិនអាចបាត់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ទ្រង់ទេ។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់បានប្រទានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទុកជាការធានាអះអាងដើម្បីនឹងបញ្ជាក់ប្រាប់ការពិតពីសេចក្តីសង្រ្គោះដល់យើង។ ពីព្រោះការទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានន័យថាទទួលបានភាពអស់កល្បជានិច្ច។ ដែលវាមានន័យជាស្រេចថាជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

ការពិតដែលយើងគិតពីការអះអាងពីសេចក្តីសង្រ្គោះ ជាមួយនឹងការពិតនៃការបោះត្រា ជាផ្នែកដែលឈ្មោះនៃកុលសម្ព័ន្ធទាំង១២របស់យូដាត្រូវបានកត់ត្រា។ នៅទីនេះឈ្មោះចំនួន 212 កុសម្ព័ន្ធមិនមានន័យត្រង់ៗថាកុលសម្ព័ន្ធទាំង 12 នៃពួកយូដាទេ តែជានិមិត្តសញ្ញានៃរាស្រ្តដែលនៅក្នុងការតាំងសញ្ញាដែលនៅបន្តនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី ហើយដែលបានសម្រេចខាងព្រលឹងវិញ្ញាណវិញ។ រាស្រ្តនៅសញ្ញាថ្មីត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅលើគ្រឹះនៃកុលសម្ព័ន្ធទាំង១២នៅក្នុងសញ្ញាចាស់ ជានិមិត្តរូបដែលរាស្រ្តដោយដំណឹងល្អត្រូវបានបង្កើតឡើងដូចជាប្រព័ន្ធខាងសញ្ញាចាស់។ ដូច្នេះ លោកបណ្ឌិត Dr. Van Der Meulen បាននិយាយដូចតទៅនេះដោយដកស្រង់ការបកស្រាយរបស់លោក Hadorn។ គឺថា "ថា(ការបោះត្រាកុលសម្ព័ន្ធទាំង12 នៅក្នុងជំពូក 7) ដូចជាផ្ទាំងថ្មទាំង12 ដែលលោកអេលីយ៉ាបានយកមកសង់អាសនាដែរ។ (១ ពង្សាវតារក្សត្រ 18:31) គំនិតនៃការសាងសង់អ៊ីស្រាអែលឡើងវិញត្រូវបានបង្កើតដោយការស្តារឡើងវិញនូវកុលសម្ព័ន្ធទាំង12 ដែលជាសង្ឃឹមនៃក្រុមជំនុំពីបុរាណ ហើយវាជាការពិតដែលព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់បានអះអាងយ៉ាងច្បាស់។ រួចមក វិវរណៈ 7:14   បង្ហាញថាអ្នកជឿចេញមកពី

ពួកសាសន៍ដទៃនឹងត្រូវបានបោះត្រាដោយព្រះយ៉ាងច្បាស់។ តែវាមិនមានន័យថាគ្រីស្ទានជាសាសន៍ផ្សេងអាចជំនួសឱ្យរាស្ត្ររបស់ព្រះនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ឡើយ អ្នកជឿជាសាសន៍ដទៃបានចូលរួមជាមួយនឹងរាស្ត្រនៃការទាំងសញ្ញានៅក្នុងសញ្ញាចាស់និងត្រូវបានសម្រេចកុលសម្ព័ន្ធទាំង 12 ផង (រាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលដែលជារាស្ត្រត្រូវបានជ្រើសរើស) (De Openbaring In Het Laatste Bijbelboek, p 215)។

កាលដែលយើងជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ វាមានន័យថាបានចូលរួមនៅក្នុងខ្សែស្រឡាយនៃការតាំងសញ្ញារបស់ព្រះ។ វាជាការដែលគួរឱ្យអបអរនៅក្នុងសកលោកនេះ។ ការពិតដែលព្រះហៅ "ខ្ញុំ" សម្រាប់ការសម្រេចការតាំងសញ្ញាដ៏អស់កល្បដូចនេះគឺ ជាការដែលគួរឱ្យអរគុណនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង។ នៅលើផែនដីប្រសិនបើមនុស្សអបអរសាទរដោយទទួលបានចូលសញ្ជាតិនៃប្រទេសអស្ចារ្យ តើគេនឹងមានអំណរយ៉ាងណាទៅ ប្រសិនបើគេនឹងទទួលបានចូលសញ្ជាតិនៃនគររបស់ព្រះនោះ!

2. ការសម្រេចនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះដោយការរើសតាំង (9-17)

(1) ហ្វូងមនុស្សរាប់មិនអស់

ពីសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការរើសតាំង មនុស្សយល់ច្រឡំជាមួយគំនិតដែលថា ប្រសិនបើមនុស្សព្យាយាមទទួលសេចក្ដីសង្គ្រោះសម្រាប់ខ្លួន ភាពច្រើននឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ តែប្រសិនបើត្រូវបានសង្គ្រោះដោយការរើសតាំងរបស់ព្រះ មនុស្សភាគតិចនឹងបានសង្គ្រោះ។ តែវាជាគំនិតដែលមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ប្រសិនបើបញ្ហានៃការសង្គ្រោះពឹងផ្អែកលើអំណាចរបស់មនុស្ស ដែលពួកគេព្យាយាមសង្គ្រោះខ្លួនពួកគេ ជាចុងក្រោយពួកគេនឹងត្រូវវិនាសទាំងអស់។ ពីព្រោះមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអះអាងនិងសម្រេចដោយការរើសតាំងនិងព្រះគុណនូវចំនួនមនុស្សដែលត្រូវបានសង្គ្រោះជាច្រើនរាប់មិនអស់។

ដោយសារព្រះបានកំណត់នឹងសង្គ្រោះមនុស្សជាតិដោយការរើសតាំង ការតាំងសញ្ញារបស់អ័ប្រាហាំនិយាយថា "ដ្បិតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់លោកិយនេះដល់ម៉្លេះបានជាទ្រង់ប្រទានព្រះរាជ្យបុត្រាទ្រង់តែមួយ ដើម្បីឱ្យអ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់នឹងមិនត្រូវវិនាសឡើយ តែមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ។" "(លោកុប្បត្តិ 3:16) ហើយ "នោះអញនឹងឱ្យពរដល់ឯង ហើយនឹងចំរើនពូជឯងឱ្យមានគ្នាសន្ធឹកដូចផ្កាយនៅលើមេឃ ហើយដូចខ្សាច់នៅមាត់សមុទ្រ ពូជឯងនឹងបានគ្រប់គ្រងលើទ្វារក្រុងនៃពួកខ្មាំងសត្រូវ" (លោកុប្បត្តិ 22:17) ទំនុកដំកើង 40:5, 49:6, សាការី 9:10។

(2) ព្រះទ្រង់ដកពួកគេចេញពីការលំបាកវេទនាយ៉ាងខ្លាំង (ខ 14)

ដ្បិតពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានបោះត្រាដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ខ 8) ពួកគេមិនបាត់បង់សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេនៅក្នុងទុក្ខវេទនាទេ ហើយជាចុងក្រោយគេនឹងបានលូតលាស់នៅក្នុងទុក្ខវេទនានោះ។ លោក Greijdanus បានចង្អុលពីសេចក្តីពិតនៅទីនេះថា "កំពុងមក" ពាក្យនៅទីនេះជាបច្ចុប្បន្នកាលដូច្នេះវាមានន័យថាកំពុងចេញមកពីទុក្ខវេទនាដូច្នេះជាការដែលកំពុងបន្ត។ (Nu wordt het participium van het praecense gebruik, en niet dat van verleden tijd, om anntegeven, dat dit komen uit de groote verdrukking nog steeds in gang is …. Openbaring , p 174)។ រួចមកតើ "ហ្វូងមនុស្សយ៉ាងធំ" មានន័យដូចម្តេច? លោក Van Der Meulen បាននិយាយអំពីចំណុច "តើសេចក្តីទុក្ខវេទនានេះចង្អុលទៅកាន់គ្រាចុងក្រោយដូចជាការបកស្រាយរបស់លោក Charles ទេ?"

ឬ ដូចជាការបកស្រាយរបស់លោក Greijdanus តើវាចង្អុលទៅកាន់ការរងទុក្ខទូទៅ ដែលគ្រប់គ្រីស្ទានទាំងអស់នៅគ្រប់ពេលចូលរួមមែនទេ? នេះជាចំណុចខ្ពស់បំផុតនៃទុក្ខលំបាកទាំងអស់ ដែលជាទុក្ខលំបាកមុនពេលនៃការយាងមកលើកទីពីរ ហើយក្នុងពេលតែមួយជាទុក្ខលំបាកបំផុតនៃសេចក្តីទុក្ខវេទនាទាំងអស់ផង (ទុក្ខលំបាកបានកើតឡើងគ្រប់ពេល)។ តែនៅក្នុងគោលការណ៍វាចង្អុលទៅកាន់ចំណុចរួមនៃទុក្ខលំបាកទូទៅដែលកើតឡើងគ្រប់ពេល។ (De Openbaring In Het Laatste bijbelbock, p 217).

(3) ពួកគេចំពោះបល្ល័ង្ក (ខ 15)

ដូចជាខគម្ពីរនេះបាននិយាយទីនេះ ពួកគេឈរនៅចំពោះបល្ល័ង្កព្រះ វាមានន័យថាពួកគេបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌។ ដូច្នេះ ពួកគេជាព្រលឹងរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ហើយមិនទាន់រស់ឡើងវិញនៅឡើយ។ លោក E. Smilde បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ត្រង់ចំណុចនេះ។ គាត់បាននិយាយថា "ទីនេះជាជីវិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ត្រង់ចំណុចនេះមិនចង្អុលទៅកាន់កម្រិតនៃជីវិតអស់កល្បដែលយើងរីករាយនៅផែនដីនេះរួចហើយ។ ការនេះបង្ហាញពីជីវិតដែលមនុស្សបានប្រោសលោះបានចូលរួមនៅចំពោះបល្ល័ង្ក។ ហើយវាមិនចង្អុលទៅកាន់ជីវិតនៅគ្រាចុងក្រោយទេ (ជីវិតដែលរស់ឡើងវិញ) នៅក្នុងន័យម៉ឺងម៉ាត់។" (Leven In De Johanneische Geschriften, p 194)។ សេចក្ដីពិតដែលពួកគេឈរនៅចំពោះបល្ល័ង្កព្រះ មានន័យថា ឈរនៅមុខព្រះដែលមានគ្រប់អំណាចចេស្ដាដោយផ្ទាល់។ វាមិនមែនជាការងាយស្រួលទេ។ វាជាព្រះពរដែលមានតែអ្នកដែលបានប្រោសលោះដោយព្រះលោហិតរបស់កូនចៀមប៉ុណ្ណោះដែលអាចឈរបាន។ ដូច្នេះ ខ 14, 15 បាននិយាយថា "ខ្ញុំក៏ឆ្លើយទៅថា លោកម្ចាស់អើយ លោកជ្រាបហើយ រួចអ្នកនោះនិយាយមកខ្ញុំថា អ្នកទាំងនោះជាពួកអ្នក ដែលបានចេញពីគ្រាវេទនាយ៉ាងធំមក គេបានបោកអាវហើយធ្វើឱ្យឡើងសក្នុងឈាមរបស់កូនចៀម។ ហេតុនោះបានជាគេស្ថិតនៅចំពោះបល្ល័ង្កព្រះ ព្រមទាំងបំរើទ្រង់ នៅក្នុងព្រះវិហារទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ហើយព្រះអង្គ ដែលគង់នៅលើបល្ល័ង្កនោះ ទ្រង់នឹងធ្វើជាត្រសាលបាំងឱ្យគេ" វាជា

ពាក្យប្រៀបប្រដូច។ គឺថា វាមានន័យថា ឈ្នួលនៃអំពើបាបត្រូវបានដកចេញដោយលោហិតដ៏ថ្លៃថ្លារបស់ព្រះយេស៊ូវ។ លោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវជាកំណាប់ដ៏ពិសេសដែលអាចបង់ឈ្នួលអំពើបាបយើងបាន។ អ្នកដែលជឿដល់ឈាមនេះនឹងត្រូវបានលុបអំពើបាបចេញបើទោះជាខ្លាំងយ៉ាងណាក៏ដោយ។ ដូច្នេះ សេចក្តីជំនឿរបស់យើងគួរតែជាកម្មវត្ថុនៃលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ វាមិនមានន័យថា សេចក្តីជំនឿរបស់យើងពេលមួយ ជាដំណាក់កាលដែលជឿលើលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ តែក្រោយមកមិនត្រូវការជឿលើព្រះលោហិតទៀតនោះឡើយ។ ដូចដែលយើងបានឃើញនៅក្នុងបទគម្ពីរថា "ដោយសារលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដែលព្រលឹងបានចូលទៅចំពោះបល្ល័ង្ករបស់ព្រះដ៏មានចេស្តា"។ ពួកគេនៅចំពោះបល្ល័ង្ករបស់ព្រះហើយបម្រើទ្រង់ទាំងថ្ងៃទាំងយប់នៅក្នុងព្រះវិហារ។ នៅទីនេះ "ព្រះវិហារ" គឺ (ναὸς) ជាភាសាក្រិក ដែលថា ទីបរិសុទ្ធបំផុត ដែលមានន័យថាជាការប្រកបយ៉ាងជិតស្និតជាមួយនឹងព្រះ។ មានតែជំនឿប៉ុណ្ណោះដែលអាចជឿលើលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ មិនមែនជំនឿដែលខ្ពស់បំផុតណាឡើយ។ ជួនកាលមនុស្សគិតពីជំនឿដែលខ្ពស់ជាងជំនឿនេះ តែវាជាសកម្មភាពដែលចម្លែកនៃអាថ៌កំបាំង។ នៅទីនេះការបម្រើទ្រង់ ពាក្យនោះគឺ latreuousin (λατρεύουσιν) វាមានន័យថា បម្រើដោយចិត្តស្មោះស្ម័គ្រ។ ពីព្រោះមនុស្សត្រូវបានបង្កើតមកឱ្យបម្រើព្រះ ជាកិច្ចការដែលព្រលឹងត្រូវបានសង្គ្រោះគួរធ្វើគឺការមួយនេះហើយ។ វាជាតួនាទីនិងជាសុភមង្គលរបស់គេផង។

(4) ការការពារនិងភាពគ្រប់គ្រាន់ដែលព្រះផ្តល់មក

អ្វីដែលបាននិយាយនៅទីនេះជាការប្រៀបប្រដូចទៅនឹងស្ថានភាពរបស់លោកិយ។ សរុបមក វាមានន័យថាពួកគេរីករាយនឹងព្រះជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនិងគេស្អប់ស្អល់នឹងវាផង។ អ្វីដែលពួកគេបានធ្វើមិនបានចេញពីអំណាចរបស់ពួកគេទេ តែដោយកិច្ចការផ្សះផ្សារបស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ។ ដូច្នេះ អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា "ដ្បិតកូនចៀមដែលនៅកណ្តាលបល្ល័ង្កនឹងជាគង្វាលរបស់ពួកគេ″។ ការពិតដែលកូនចៀមដែលជាព្រះយេស៊ូវគង់នៅកណ្តាលបល្ល័ង្ក ចង្អុលទៅមើលនៅកណ្តាលបល្ល័ង្ក។ ដែលវាមានន័យថា ទ្រង់ធ្វើកិច្ចការជាការផ្សះផ្សារវាងព្រះនិងពួកបរិសុទ្ធ។ មនុស្សមិនបានសង្គ្រោះដោយអំណាចខ្លួនគេទេ ហើយក៏មិនបានទទួលជីវិតអស់កល្បដែរ។ មានតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះរាជ្យបុត្រារបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះដែលប្រោសលោះយើង ជាអង្គដែលផ្សះផ្សាដែលយើងបានសង្គ្រោះ។

ការអធិប្បាយទី 29 ចំនួនមនុស្សដែលត្រូវបានបោះត្រា (វិវរណៈ 7:4)

1. សិទ្ធិអំណាចនៃត្រា

ត្រាត្រូវបានប្រើដើម្បីបង្ហាញពីសិទ្ធិអំណាចរបស់អ្នកដែលមានវា។ ត្រារបស់អ្នកមាន គឺជាតំណាងនៃសិទ្ធិនៃទ្រព្យសម្បត្តិដែលខ្លួនមាន ហើយត្រារបស់ថៅក្រមជំនួសឱ្យអំណាចរបស់គាត់ដូចថាត្រានៃព្រះគឺបង្ហាញពីអំណាចនៃការកាន់កាប់របស់ព្រះ ដែលជានិមិត្តរូបនៃអំណាចអធិបតេយ្យភាពដ៏អស្ចារ្យ។ ព្រះមានឫទ្ធានុភាពដ៏អស្ចារ្យនេះ ហើយមើលទៅលើសកលលោក ហើយទ្រង់គ្រប់គ្រងលើវា។ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ត្រា ហើយបញ្ជាក់ថាគ្មាននរណាម្នាក់អាចផ្លាស់ប្តូរវាបានទេ។ ព្រះមានសិទ្ធិអំណាចដ៏អស្ចារ្យ ហើយក៏អនុវត្តវាដែរ។ យើងគួរចងចាំថាត្រាគឺជាត្រានៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ ទោះបីជាវាគឺជាត្រាដើម្បីជំនួសអំណាចដ៏អស្ចារ្យក៏ដោយ តែប្រសិនបើម្ចាស់មិនរស់នៅ គ្មានអ្វីអាចបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពឡើយ។ ប៉ុន្តែព្រះស្ថិតនៅក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ចមានសិទ្ធិអំណាចទាំងអស់ ត្រារបស់ទ្រង់អាចបង្កើតប្រសិទ្ធភាពដែលជំនួសអធិបតេយ្យភាពដាច់ខាតដ៏អស្ចារ្យ។ ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានជ្រើសរើសម្តងរួចហើយ ហើយបានទទួលត្រានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរួចហើយ នោះមិនត្រូវបានបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ចឡើយ ។

2. សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានអះអាងដោយត្រានេះ

សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានអះអាងដោយព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ វាបង្ហាញការពីរយ៉ាងនៅក្នុងវិវរណៈជំពូក7នៅទីនេះ។

(1) ភាពយុត្តិធម៌របស់ព្រះ

នៅពេលយើងអានអត្ថបទនោះ ចំនួនអ្នកត្រូវបានបោះត្រាមាន 12000 នាក់ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗនៃ 12 កុលសម្ព័ន្ធ។ នេះមានន័យថាជាយុត្តិធម៌របស់ព្រះ។ ជាការពិតណាស់ចំនួននេះមិនគួរត្រូវបានគេមើលឃើញតាមអក្សរសាស្ត្រនោះទេ ប៉ុន្តែការពិតដ៏អស្ចារ្យមួយដែលយើងមើលគឺថា ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់យុត្តិធម៌។ កុលសម្ព័ន្ធខ្លះមានចំនួនភាគច្រើន ប៉ុន្តែកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀតមិនមានតិចតួចទេ ប៉ុន្តែកុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់មានរហូតដល់ 12000។ ព្រះមិនអនុវត្តចំពោះមនុស្សទាំងអស់ទេ ប៉ុន្តែដើម្បីជ្រើសរើសមនុស្ស ប៉ុន្តែយើងមិនអាចសង្ស័យថាព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់យុត្តិធម៌នោះឬអត់នោះទេ។ ទោះបីប្រទេសមួយមានឃាតក និងចោរជាដើមក៏ដោយ ការដែលប្រជាជនរស់នៅដោយសុខសាន្ត គឺកើតចេញពីការនឹកឃើញការពិតដើម្បីឱ្យមានរដ្ឋាភិបាលយុត្តិធម៌។ វិធីដើម្បីទទួលបានការល្បួងលោមក្នុងពិភពចម្រូងចម្រាស គឺត្រូវចងចាំការពិតថា មានតែព្រះនៃយុត្តិធម៌ប៉ុណ្ណោះ ដែលធ្វើអោយអ្វីៗទាំងអស់បានយុត្តិធម៌ពិត។

(2) ការអះអាងដែលឈានដល់ចំនួនធំបំផុត

នៅពេលយើងអានអត្ថបទដោយលម្អិត តួលេខដើម្បីសម្រេចបានសេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាចំនួនអតិបរមា។ មនុស្ស 1200 នាក់ក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធនីមួយៗត្រូវបានជ្រើសរើស ហើយត្រូវបានត្រា។ តើ 12000 ជាន័យត្រង់ៗថាមានតែ 12000 មែនទេ? ទេ បើចំនួននៃវិវរណៈត្រូវបានចាត់ទុកតែលេខន័យត្រង់ៗ តើវិញ្ញាណទាំងប្រាំពីរ (ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) មានក្នុងសៀវភៅវិវរណៈទេ? យើងមិនអាចគិតដូច្នេះទេ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាពាក្យមួយនៃវិញ្ញាណទាំងប្រាំពីរ ដែលជាការបង្ហាញជានិមិត្តរូប នោះគឺជាលក្ខណៈពេញលេញរបស់ទ្រង់ ដែលកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអាចមានឥទ្ធិពលលើគ្រប់ការទាំងអស់។ (វិវរណៈ 5:6) 12000 ក៏ជាលេខនិមិត្តសញ្ញាដែរ។ តើវាបង្ហាញអ្វីខ្លះ? លេខ 12 គឺជាចំនួនប្រជាជនដែលព្រះជាម្ចាស់ជ្រើសរើស យើងអាចដឹងតាមរយៈកុលសម្ព័ន្ធ 12 និង សាវ័កទាំង12 ។ បន្ទាប់មក 1000 ដងនៃ 12 គឺ 12000 ។ លេខ "1000" មានន័យថាចំនួនអតិបរមានៅក្នុងគំនិតរបស់ហេព្រើរ (សូមមើល ទំនុកតម្កើង 90:4 ២ពេត្រុស 3:8) បន្ទាប់មក 1000 ដងនៃចំនួន 12 ដែលជាចំនួនធំបំផុត នោះគឺវា ត្រូវបានពង្រីកដល់ 1000 ដង។ អត្ថន័យគឺការបង្កើនចំនួនដែលបានជ្រើសរើស (12) ទៅជាចំនួនធំបំផុត។ ម្យ៉ាងទៀត វាមានន័យថា កាលព្រះបានសង្គ្រោះមនុស្សនោះ ទ្រង់សង្គ្រោះចំនួនដ៏ច្រើនបំផុត។

ការអធិប្បាយទី 30 លោហិតរបស់កូនចៀម (វិវរណៈ 7:14-17)

ព្រះលោហិតនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ គឺជាឈាមនៃដង្វាយធួនបាបដែលព្រះអង្គទ្រង់បានធ្វើសម្រេចតាំងពីអស់កល្បជានិច្ច ។ បញ្ហាក្នុងជីវិតត្រូវដោះស្រាយដោយការដោះស្រាយបញ្ហាបាបនេះ។ ទោះបីបាបតិចបំផុតក៏ដោយ ក៏ធ្វើឱ្យមនុស្សធ្លាក់នរកដែរ (ម៉ាថាយ ៥:២២)។ ដូច្នេះយើងអាចដឹងថាវាគួរឱ្យរន្ធត់ប៉ុណ្ណា។ ប៉ុន្តែយើងមានអ្នកដែលអាចរំដោះយើងបាន គឺមានតែព្រះទេដែលទ្រង់ជាអ្នកកាត់ទោស។ ក្នុងន័យថា ព្រះទ្រង់ផ្ទាល់បានប្រោសលោះយើងទ្រង់បានចាត់ទុកប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់យើងប្តូរជាឈាមនៃព្រះរាជ្យបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់។ កាលដែលព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់គ្រប់គ្រងលើកិច្ចការនេះ ទ្រង់បានធ្វើដោយការលះបង់របស់ទ្រង់អស់រយៈពេលជាយូរ។ ការបង្កើតនេះត្រូវបានសម្រេចដោយពីរបីថ្ងៃ ប៉ុន្តែដង្វាយធួនត្រូវបានសម្រេចនៅទីបំផុតដោយឈាមរបស់ព្រះរាជ្យបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ តាមរយៈផែនការរបស់ទ្រង់នៅក្នុងភាពអស់កល្បជានិច្ច ដោយបានរើសទុកមុនមនុស្សរាប់ពាន់នាក់។ ឈាមនៃការដង្វាយធួននឹងបាបដែលបានសម្រេចដូចជាឈាមនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងតាំងពីអស់កល្បជានិច្ច។ ដ្បិតវាជាលោហិតនៃការតាំងសញ្ញា ដែលវាបានផ្តល់សេចក្តីជំនឿគ្មានដែនកំណត់។ ១កូរិនថូស 1:20 មានបន្ទូលថា "តើអ្នកប្រាជ្ញនៅឯណា តើអាចារ្យនៅឯណា តើអ្នកដេញដោលនៃសម័យនេះនៅឯណា ព្រះទ្រង់បានធ្វើឱ្យប្រាជ្ញារបស់លោកីយ៍នេះ ទៅជាសេចក្តីល្ងង់ល្ងើវិញទេតើ"។ ព្រះ

លោហិតនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសន្យាលោកិយដែលនឹងមកដល់ដ៏អស់កល្ប និងអនាគតដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ នោះគឺអ្នកដែលជឿលើទ្រង់នឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ កិច្ចព្រមព្រៀងនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅយ៉ូហាន 6:53-56។ នៅក្នុងខបួន ពាក្យដដែលលេចមកបួនដង។ មានបន្ទូលថា "នោះព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា ប្រាកដមែនខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា បើអ្នករាល់គ្នាមិនពិសាសាច់ ហើយមិនផឹកឈាមរបស់កូនមនុស្ស នោះអ្នករាល់គ្នាគ្មានជីវិតនៅក្នុងខ្លួនទេ អ្នកណាដែលបរិភោគសាច់នឹងឈាមរបស់ខ្ញុំ នោះមានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នកនោះរស់ឡើងវិញ នៅថ្ងៃចុងបំផុត ពីព្រោះសាច់ខ្ញុំជាអាហារពិត ហើយឈាមខ្ញុំក៏ជាគ្រឿងផឹកពិតប្រាកដ អ្នកណាដែលបរិភោគសាច់ និងឈាមរបស់ខ្ញុំ នោះនៅក្នុងខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏នៅក្នុងអ្នកនោះដែរ"

ក្នុងចំណោមពាក្យទាំងនេះ ហេតុផលដែលពាក្យដដែលៗលេចមក មានន័យថាមានការសង្កត់ន័យធ្ងន់លើវា។ ដោយសារសេចក្តីពិតដែលថាយើងត្រូវបានធួននឹងបាបដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺពិតណាស់ ហើយជាសេចក្តីពិតដែលមានរសជាតិឆ្ងាញ់ពេក នោះយើងគួរជឿលើវាដូចជាការបរិភោគ និងផឹក។ ជាពិសេសតាំងសញ្ញានេះត្រូវបានលាតត្រដាងពីភាពស្មោះត្រង់ ខណៈដែលអ្នកជឿត្រូវបានស្លាប់។ នៅពេលដែលអ្នកជឿជឿលើឈាមរបស់ទ្រង់ ហើយត្រូវបានចាកចេញ ភាពរីករាយក្នុងការចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ត្រូវតែមានបទពិសោធន៍ជាក់ស្តែង។ ដូច្នេះលោក ស្ពឺជិន និយាយ

ថា "ដូចដែលយើងឃើញការចាកចេញរបស់ពួកបរិសុទ្ធ វាពិតជាគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ណាស់។ យើងគួរតែកាន់ព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវជាប់ជានិច្ចទុកជាការចម្រើនកម្លាំង។"

ការអធិប្បាយទី 32 ការអធិស្ឋានដែលត្រូវបានថ្វាយទៅចំពោះព្រះ (វិវរណៈ 8:3-5)

1. ការអធិស្ឋានដែលត្រូវបានលើកទៅចំពោះព្រះត្រូវបានរួមគ្នាជាមួយនឹងគ្រឿងក្រអូប។ ក្លិនក្រអូបជាក្លិននៃការស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ (២ កូរិនថូស 2:14-16)។ ការអធិស្ឋានត្រូវបានលើកឡើងនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅក្នុងព្រះនាមព្រះគ្រីស្ទ មានន័យថា ការអធិស្ឋានដែលទុកចិត្តដល់កិច្ចការរបស់ទ្រង់សម្រាប់បំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់។ យ៉ូហាន 14:14 មានបន្ទូលថា "បើអ្នករាល់គ្នាសូមអ្វីក្នុងនាមខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងធ្វើកិច្ចការនោះ"។ ការអធិស្ឋានដូចនេះត្រូវបានហាមដល់ការលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួន។ ការអធិស្ឋានដូចនេះគឺ "ការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធ"។ ដែលវាមានន័យថា វាជាអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធអធិស្ឋានជាទូទៅ។ យើងមិនគួរអធិស្ឋានសម្រាប់សេចក្ដីប៉ងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងឡើយ។ បុរសនៃការអធិស្ឋានគួរតែអធិស្ឋានសម្រាប់មិនត្រឹមតែគ្រួសាររបស់គាត់តែសម្រាប់អាណាចក្ររបស់ព្រះ។ លោក George Muller បាននិយាយថា ការអធិស្ឋានដែលទទួលបានចម្លើយរាប់សិបពាន់គួរតែមាន

លក្ខណៈដូចតទៅនេះ៖ (1) គាត់គួរតែអធិស្ឋានដោយផ្អែកលើកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើ (2) ត្រូវចាកចេញពីអំពើបាបដែលបង្ហាញមក។ ទំនុកដំកើង 66:18 មានបន្ទូលថា "ប្រសិនបើខ្ញុំមានគំនិតទុច្ចរិត ព្រះអម្ចាស់មុខជាមិនស្តាប់ខ្ញុំឡើយ"។ (3) ត្រូវជឿលើសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ (ហេព្រើរ 6:13-20, 11:6) (4) ត្រូវស្វែងរកបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ (១ យ៉ូហាន 5:13 យ៉ាកុប 4:3) (5) ត្រូវខិតខំស្វែងរក (យ៉ាកុប 5:7 លូកា 18:1-10) ។ល។ អ្នកដែលអធិស្ឋានដោយពឹងផ្អែកលើកិច្ចការដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើ នោះគេបានរក្សានូវគោលការណ៍នៃបទគម្ពីរហើយ។ ការអធិស្ឋានដូច្នេះជាការអធិស្ឋានដោយមានក្លិនក្រអូប។

2. ការដែលយើងទទួលស្គាល់ថាការអធិស្ឋានវាសំខាន់ និងបានធ្វើការលះបង់សម្រាប់វា នោះការអធិស្ឋាននឹងត្រូវបានលើកទៅកាន់ព្រះ។ នៅពេលដែលទុក្ខវេទនាចុងក្រោយមកដល់យើង មុនពេលដែលការសង្គ្រោះរបស់យើងនឹងត្រូវបានបញ្ចប់ អ្វីដែលយើងគួរធ្វើគឺការអធិស្ឋាន។ មុនគ្រាទុក្ខវេទនាជាខ្លាំង អត្ថបទនិយាយតែពីការអធិស្ឋាន ដោយមិននិយាយអំពីអ្វីផ្សេងទៀតនោះទេ។ (3-5) ការអធិស្ឋានមានសារៈសំខាន់ដែលវាគួរតែត្រូវបានលើកឡើង។ មុនពេលមានទុក្ខវេទនាជាខ្លាំងសម្រាប់ការញែកជាបរិសុទ្ធរបស់យើង យើងគួរអធិស្ឋាន។ ក្លិនក្រអូបដែលបំបាត់ក្លិនមិនល្អ។ នៅពេលដែលយើងមិនអធិស្ឋានដោយក្លែងក្លាយ ហើយអធិស្ឋានពិតប្រាកដដោយព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ ("គ្រឿងក្រអូប") អំពើអាក្រក់នៅក្នុង

យើងក៏ត្រូវបានកាត់បន្ថយផងដែរ។ នៅពេលមនុស្សអធិស្ឋានច្រើន គាត់បានក្លាយជាបរិសុទ្ធ។ ព្រះយេស៊ូក៏បានលះបង់អង្គទ្រង់ដើម្បីអធិស្ឋាន។ (1) ទ្រង់បានចាត់ទុកការអធិស្ឋានសំខាន់ជាងមនុស្សច្រើន។ លូកា 6:12 មានបន្ទូលថា "នៅគ្រានោះ ព្រះយេស៊ូយាងឡើងទៅលើភ្នំដើម្បីអធិស្ឋាន។ ព្រះអង្គអធិស្ឋានពេញមួយយប់" (3) ទ្រង់មានបន្ទូលថា ការអធិស្ឋានអាចយកឈ្នះលើការអាក្រក់។ ម៉ាថាយ 26:41 មានបន្ទូលថា "ចូរប្រុងស្មារតី ហើយអធិស្ឋាន*កុំអោយចាញ់ការល្បួងឡើយ។ វិញ្ញាណរបស់មនុស្សប្រុងប្រៀបជាស្រេចមែន តែគេនៅទន់ខ្សោយ ព្រោះនិស្ស័យលោកីយ៍" (4) ទ្រង់បានអធិស្ឋានយ៉ាងអស់ពីចិត្ត។ ម៉ាថាយ 26:39 មានបន្ទូលថា "ព្រះអង្គយាងទៅមុខបន្តិច ក្រាបព្រះភក្ត្រដល់ដីទូលអង្វរថា៖ «ឱព្រះបិតាអើយ! ប្រសិនបើបាន សូមអោយពែងនៃទុក្ខលំបាកនេះ ចេញឆ្ងាយពីទូលបង្គំទៅ ប៉ុន្តែ សូមកុំធ្វើតាមបំណងទូលបង្គំឡើយ គឺសូមអោយបានសំរេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គវិញ"។ យ៉ូមបាននិយាយថា "ប្រសិនបើខ្ញុំមានទុក្ខដូចលោកវិញ ខ្ញុំនឹងស្រែកអង្វរព្រះជាម្ចាស់ ខ្ញុំលើកយករឿងហេតុរបស់ខ្ញុំមកទូលថ្វាយព្រះអង្គ" (យ៉ូប 5:8) ពីព្រោះការអធិស្ឋានគួរតែត្រូវបានលើកឡើងទៅកាន់ព្រះ អ្នកដែលអធិស្ឋានមិនគួរឈប់នោះឡើយ តែត្រូវបន្តវិញ។ បើទោះជាការអធិស្ឋានហាក់ដូចជាមិនទទួលបានចម្លើយក៏ដោយ តែវាប្រាកដណាស់ថានឹងទទួលបានចម្លើយ។ លោក Gorge Muller មិនមានការរេរានៅក្នុងចិត្តឡើយ បើទោះជាការអធិស្ឋានរបស់គាត់មិនត្រូវបានឆ្លើយតបក៏ដោយ។

គាត់បាននិយាយពីហេតុផលដើម្បីនឹងប្រាប់ពីចម្លើយនៃការអធិស្ឋានដូចត ទៅនេះថា (1) វាមិនមែនជាពេលរបស់ព្រះ (2) ពីព្រោះការឆ្លើយតបយឺតនឹង ធ្វើឱ្យពួកបរិសុទ្ធអធិស្ឋានថែមទៀត វាជាប្រយោជន៍ដល់ជំនឿរបស់គេឱ្យ បានធំធាត់ឡើងថែមទៀត។ លោក Muller បានចុះចូលនឹងផ្នែកព័ន្ធកិច្ច ដើម្បីក្លាយជាបេសកជនបរទេសបានប្រាំដង ការបង់ថ្លៃរបស់គាត់ប្រាំដង មិនត្រូវបានទទួល តែបន្ទាប់ពីគាត់បានធ្វើការព័ន្ធកិច្ចក្មេងកំព្រាអស់រយៈ ពេល ៤០ឆ្នាំ នោះគាត់បានទៅប្រទេសផ្សេងទៀតធ្វើជាបេសកជន ហើយវា ជាការដែលកាត់បានធ្វើបន្ទាប់ពីគាត់មានអាយុ ៧០ឆ្នាំហើយ។ បើទោះជា ការអធិស្ឋានរបស់គាត់យឺតក៏ដោយ តែចុងក្រោយវានៅតែបានសម្រេច។

ការអធិប្បាយទី 33 ទុក្ខលំបាកនៃការដែលមិនត្រូវបានជ្រើសរើស

1. ការឈឺចាប់នៃសេចក្ដីងងឹត

យើងមិនដឹងថាភាពងងឹតនោះមានការឈឺចាប់ប៉ុណ្ណាទេ។ នៅពេលដែល អ្នកជីករ៉ែធ្យូងថ្មមួយចំនួននៅស្កុតឡែនបានចូលទៅក្នុងរូងក្រោមដីដោយ មានចង្កៀង វាត្រូវបានរលត់នៅក្នុងនោះ វាងងឹតច្របូកច្របល់នៅទីនោះ។ បន្ទាប់មក ពួកគេមិនអាចចេញពីវាបានទេ។ តើពួកគេនឹងត្រូវរងទុក្ខប៉ុណ្ណា! ដោយសារពួកគេមិនអាចចេញពីទីនោះបាន ពួកគេមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ ប៉ុន្តែត្រូវនៅទីនោះ។ (1) គ្មានសេចក្ដីសង្ឃឹមក្នុងភាពងងឹតទេ។ ហេតុនេះ ហើយបានជាមានបទគម្ពីរថែងថា៖ "ដូច្នេះ ស្ដេចមានបន្ទូលទៅពួកអ្នកបម្រើ

ថា "ចូរចងដៃចងជើងអ្នកនេះ សែងយកទៅចោលនៅទីងងឹតខាងក្រៅ ជាកន្លែងយំសោកខឹងសង្កៀតធ្មេញនោះទៅ!" (ម៉ាថាយ 22:13) ទៅកាន់ម្នាក់ដែលត្រូវបានសង្គ្រោះ។ (2) នៅក្នុងទីងងឹត យើងមិនអាចធ្វើអ្វីបានទាំងអស់។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា "យើងត្រូវធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គដែលបានចាត់ខ្ញុំអោយមក ទាន់នៅភ្លឺនៅឡើយ ដ្បិតដល់ពេលយប់ គ្មាននរណាអាចធ្វើការបានឡើយ។" (យ៉ូហាន 9:4)។ ប្រសិនបើមនុស្សមិនអាចនឹងធ្វើអ្វីបានគេនឹងត្រូវស្លាប់។ កាលដែលមនុស្សត្រូវបានធ្វើឱ្យងងឹតដោយសារអារក្សនោះគាត់នឹងត្រូវបានធ្វើទុក្ខ។ ដែលគេនឹងគ្មានសង្ឃឹម ពីព្រោះគេស្នាក់នៅក្នុងសេចក្តីងងឹត ដោយមិនស្គាល់ព្រះ ហើយគេគ្មានការប្រព្រឹត្តពិតប្រាកដនោះទេ។

2. ការឈឺចាប់នៃអំពើបាប

ក ការឈឺចាប់នៃអំពើបាបជាការឈឺចាប់មួយ ដែលមនុស្សមិនអាចមានអារម្មណ៍ទេជួនកាល។ ពិតណាស់ វាជាការឈឺចាប់ដូចជាខ្យាដំរីទិច (ខ 5) ១កូរិនថូស 15:56 មានបន្ទូលថា "ទ្រនិចនៃសេចក្តីស្លាប់នោះ មកពីអំពើបាប រីឯអំណាចនៃអំពើបាបមកពីក្រឹត្យវិន័យ"។ ពីព្រោះអំពើបាបតែងតែមិនសប្បាយទេ ហើយតែងតែមានស្នាមនៅក្នុងចិត្ត។ ទំនុកដំកើង 51:3, "ទូលបង្គំទទួលសារភាពថា ទូលបង្គំបានធ្វើខុសហើយ អំពើបាបរបស់ទូលបង្គំជិតជាប់ នៅក្នុងអារម្មណ៍ទូលបង្គំជានិច្ច"។ ដ្បិតខ្ញុំដឹងពីការបះបោររបស់ខ្ញុំ

ហើយអំពើបាបរបស់ខ្ញុំដែលនៅចំពោះខ្ញុំជានិច្ច។ វាមានន័យថា កាលណាដែលមនុស្សឈរនៅចំពោះព្រះ អំពើបាបដែលបានធ្វើនឹងទិចដល់មនសិកា ហើយធ្វើឱ្យគេបានឈរឡើង។ ទំនុកដំកើង 130:3, "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ ប្រសិនបើព្រះអង្គចងចាំកំហុសរបស់យើងខ្ញុំទុកនោះគ្មាននរណាម្នាក់អាចរួចខ្លួនបានឡើយ" ចង្អុលមកកាន់ការមួយនេះ។

3. ការឈឺចាប់ដែលមិនចេះស្លាប់

បើទោះជាព្រលឹងត្រូវរងទុក្ខការឈឺចាប់នៃស្ថាននរក ហើយចង់ស្លាប់ក៏ដោយ គេមិនអាចធ្វើបានឡើយ តែគេទ្រូវរងទុក្ខវេទនានៃស្ថាននរក។ នៅក្នុងលោកិយនេះ មានការទួញសោកដែលអាក្រក់ជាសេចក្តីស្លាប់ទៀត។ វាជាការឈឺចាប់នៃអំពើបាប។ ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធគួរព្យាយាមគេចពីការទួញសោករបស់គេ បើទោះជាគេត្រូវរងសេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ។ នោះគឺ (1) ពួកគេផ្ទុយនឹងអំពើបាបរហូតដល់ហូរឈាម (ហេព្រើរ 12:4) (2) ប្រៀបដូចជាយ៉ូប បើទោះជាព្រះសម្លាប់ខ្ញុំ "ព្រះអង្គមុខជាប្រហារខ្ញុំខ្ញុំលែងមានសង្ឃឹមអ្វីទៀត ហើយប៉ុន្តែ ខ្ញុំនឹងការពារខ្លួននៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអង្គ" (យ៉ូប 13:15), (3) ពួកគេមិនគួរខ្លាចអ្នកដែលអាចសម្លាប់បានតែរូបកាយ តែមិនអាចសម្លាប់ព្រលឹងឡើយ។

ការអធិប្បាយទី 34 ភាពផ្អែមនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (វិវរណៈ 10:9, 10)

"ខ្ញុំក៏ដើរទៅរកទេវតានោះ ទាំងសុំអោយលោកប្រគល់ក្រាំងតូចមកខ្ញុំ។ លោកពោលមកកាន់ខ្ញុំថា៖ «ចូរយកក្រាំងនេះ ហើយបរិភោគវាទៅ។ ក្រាំងនេះនឹងធ្វើអោយអ្នកឈឺពោះ តែកាលនៅក្នុងមាត់ វាផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ»។ ខ្ញុំក៏ទទួលយកក្រាំងតូចពីដៃទេវតាមកបរិភោគ នៅក្នុងមាត់ខ្ញុំ វាផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ លុះបរិភោគរួចហើយ ខ្ញុំក៏ឈឺពោះ។" (វិវរណៈ 10:9, 10) "ការគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ជាអំពើមួយល្អបរិសុទ្ធណាស់ ហើយស្ថិតស្ថេររហូតតទៅ។ វិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ សុទ្ធតែត្រឹមត្រូវ និងសុចរិតទាំងអស់ គួរអោយប្រាថ្នាជាងមាសសុទ្ធដ៏ច្រើន ព្រមទាំងផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំដែលហូរចេញពីសំបុកទៅទៀត។" (ទំនុកដំកើង 19:9, 10)។ យើងរៀនថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្អែមដល់យើង។ ដាវីឌបានសារភាពថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំ។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់និយាយថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្អែម? យើងអាចបំបែកភាពផ្អែមជាពីរផ្នែក។

1. ភាពឯករាជ្យដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះគម្ពីរ (αυτοΠιστια)

វាមានន័យថា បទគម្ពីរផ្ទាល់លាតត្រដាងសេចក្ដីពិតដោយមិនពឹងផ្អែកលើទីបន្ទាល់របស់មនុស្សទេ ព្រោះបទគម្ពីរខ្លួនឯងជាសេចក្ដីពិត។ ប្រយោគនៃពាក្យដែលមនុស្សចាស់យល់ច្រឡំថាជាកំហុស ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញ

នៅពេលនេះ។ ដូចនឹងបទគម្ពីរមួយនេះដែលលោកបានបញ្ជាក់ដោយខ្លួនឯង នោះទីបំផុតទស្សនៈបែបនេះត្រូវបានយកឈ្នះបានដោយបទគម្ពីរ។

2. ទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

អ្នកដែលអានបទគម្ពីរ ហើយបានទទួលទីបន្ទាល់ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មានចិត្តក្តៅគគុក និងរីករាយក្នុងចិត្ត ដូចជាគាត់ត្រូវបានដោះស្រាយរាល់បញ្ហាលំបាកៗនៅក្នុងចក្រវាឡ ពីព្រោះព្រះបានបង្កើតមនុស្ស និងសកលលោកសង្ឃឹមថាគេនឹងស្គាល់បទគម្ពីរ សៀវភៅតែមួយគត់ដែលធ្វើឱ្យយើងបានស្គាល់វាយ៉ាងត្រឹមត្រូវតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាសេចក្តីសង្ឃឹមនឹងភ្លឺ។ យោងតាមលូកា 24:32 ការពិតដែលថាសិស្សពីរនាក់ដែលដើរទៅផ្លូវឆ្ពោះទៅអេម៉ោសបានធ្វើឱ្យបេះដូងក្តៅបានមកពីការទទួលបានព្រះគម្ពីរដោយព្រះយេស៊ូវ។ ពាក្យដែលថាក្តៅគឺ ខៃអូមេនេ (καιομένη) ជាភាសាក្រិកដែលមានន័យថា "ដែលត្រូវឆេះ" ដែលយើងរំឭកនូវប្រវត្តិសាស្ត្រនៃមនុស្សវាប្រៀបដូចជាកិច្ចការនៃសេចក្តីស្លាប់ ជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគ្រោងឆ្អឹង។ នៅទីនេះ យើងមិនអាចហាមឃាត់នូវភាពឯកាឡើយ។ ប្រៀបដូចជាពួកសាវ័កនៅអេម៉ុស យើងយល់ថាបទគម្ពីរនិងចិត្តរបស់យើងតែងផ្លាស់ប្តូរ យើងអាចយកឈ្នះភាពឯការបាន ហើយអាចឃើញលោកិយនៃសិរីល្អនិងព្រះពរបាន។

(1) ចាស្ទីន ជាអ្នកទស្សនៈវិទូ គាត់ជាសាសន៍សាម៉ារី ហើយបានកើតនៅដើមគ.សទី២ ហើយបានសិក្សាគ្រប់ទាំងទស្សនៈវិទ្យា និងគម្រូនៃសេចក្តីពិត។ គាត់បានកត់ចំណាំទស្សនៈវិទូរបស់ស្តូអីក ហើយក៏បានសម្គាល់គ្រប់ទស្សនៈវិទូទាំងនោះដូចជា ទស្សនៈវិទូរបស់លោកអារីស្តូត របស់លោកភីតាហ្គោរ៉ាស របស់ផ្លាតូ ជាដើម។ តែគាត់មិនអាចរកឃើញសេចក្តីពិតចេញពីនោះឡើយ ហើយគាត់មានអារម្មណ៍ឯកា ហើយបានដើរនៅលើឆ្នេរសមុទ្រ ហើយបានជួបបុរសចំណាស់ម្នាក់។ បុរសចំណាស់នោះបានសួរថា "តើអ្នកស្គាល់ខ្ញុំទេ? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកសម្លឹងមើលមកខ្ញុំ?" រួចមកចាស្ទីនឆ្លើយថា "ខ្ញុំកំពុងស្វែងរកសេចក្តីពិត។" បុរសចំណាស់នោះបាននាំចាស្ទីនទៅកាន់ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ចាប់ពីពេលនោះមកចាស្ទីនបានអានសញ្ញាចាស់ ហើយបានយល់សេចក្តីពិតយ៉ាងច្រើន ហើយបានកត់ត្រាវាជាឯកសារដែលមានការវែកញែក និងបានប្រកាសវាទៅកាន់អ្នកផ្សេងទៀត។ គាត់បានផ្ញើការសរសេរនោះទៅកាន់អធិរាជថា "អ្នកអាចសម្លាប់ខ្ញុំ តែមិនអាចធ្វើឱ្យយើងមានគ្រោះថ្នាក់ទេ"។ បន្ទាប់ពីនោះមក គាត់គ៏ត្រូវបានគេសម្លាប់។

(2) អហ្គាស្ទីនបានកើតនៅ គ.ស ឆ្នាំ 354 ហើយត្រូវបានពុករលួយតាំងពីនៅវ័យជំទង់របស់គាត់ ហើយបានវង្វេងនៅគ្រប់កន្លែង។ នៅគ.សឆ្នាំ 386 គាត់ត្រូវបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងការលទ្ធិដែលសង្ស័យ។ តែនៅក្នុងតំបន់ អ៊ីមរ៉ានកាលដែលគាត់បានស្តាប់ទៅកានពាក្យរបស់ក្មេងប្រុសម្នាក់ថា "លើកមក

អានមក"។ បន្ទិចមកគាត់បានបើកគម្ពីរ ហើយអានរ៉ូម 13:11-14 ហើយចិត្ត
របស់គាត់ត្រូវបានបញ្ឆេះ ហើយបានថ្វាយខ្លួនគាត់ទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់។
គាត់និយាយថា "ព្រះអម្ចាស់អើយ ទ្រង់បានបង្កើតយើងសម្រាប់អង្គទ្រង់
ចិត្តរបស់យើងគ្មានសេចក្តីសុខសាន្តទេ ដោយសារយើងសម្រាកនៅក្នុងទ្រ
ង់។"

(3) លូធើត្រូវបានតែងតាំងធ្វើជាសង្ឃនៅខែ ឧសភា ទី2 1507 តែកាត់
មិនបានស្គាល់ពីសេចក្តីពិតទេ។ ក្រោយមក គាត់បានដឹងថា ក្រុងរ៉ូមជា
ប្រាសាទមួយដែលបរិសុទ្ធ ដូចជាទីបរិសុទ្ធបំផុត ហើយពីព្រោះ គាត់គិតថា
ការទៅលេងក្រុងរ៉ូមជាសកម្មភាពមួយដើម្បីទទួលបានព្រះពរនៅ ឆ្នាំ 1952
(?)គាត់បានឆ្លងកាត់ភ្នំ Alps ឆ្លងកាត់វាល Ribald ហើយឆ្ពោះទៅទីក្រុងរ៉ូម។
ក្នុងអំឡុងពេលដែលគាត់ស្នាក់នៅ Bologna នៅតាមផ្លូវគាត់បានឈឺហើយ
បានជាសះស្បើយ។ ហើយបានឮសំឡេងនៃបទគម្ពីរថា "មនុស្សសុចរិតនឹង
បានរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ" ខ្លាំង។ គាត់បានទទួលអារម្មណ៍ខ្លាំងចំពោះ
បទគម្ពីរដូចគ្នានឹងគាត់បានបង្រៀនជនជាតិរ៉ូម ហើយបន្ទាប់មក នេះជាបទ
ពិសោធន៍ទីពីរ។ បន្ទាប់ពីជំងឺរបស់គាត់បានជាសះស្បើយ គាត់បានក្រោក
ឡើង ហើយចេញដំណើរទៅទីក្រុងរ៉ូម ហើយបានមកដល់កន្លែងដែលមាន
គោលបំណងតាមឆ្លងកាត់ភ្លូរិន។ គាត់បានឡើងលើជណ្តើរ (Acela Sancta
= ជណ្តើរបរិសុទ្ធ) ព្រោះប្រសិនបើមនុស្សនោះឡើងម្តងដោយ លត់ជង្គង់
នោះអំពើបាបប្រមាណ15 ឆ្នាំត្រូវបានសម្អាត។ បន្ទាប់មកក្នុងការឡើងទៅទី

នោះ លូធើបានទទួលអារម្មណ៍នូវពាក្យថា "មនុស្សសុចរិតរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ" យ៉ាងខ្លាំងម្តងទៀត។ គាត់បានយល់ថាគាត់បានដឹងថាគាត់គួរតែជឿតាមបទគម្ពីរបានត្រឹមត្រូវ។ គាត់បានបោះបង់ចោលប្រពៃណីរបស់រ៉ូម៉ាំងចេញ។

(4) Calvin បានដើរតាមផ្លូវ ហើយមើលរូបភាពរបស់លោកឪពុកទាហាន និងពលរដ្ឋត្រូវបានប្រមូលផ្តុំ ហើយដុតបុរសបាតុករម្នាក់។ គាត់បានឃើញរូបដ៏រីករាយដោយសន្តិវិធី ដែលពួកបរិសុទ្ធមានក្នុងសេចក្តីស្លាប់។ ពេលនោះគាត់គិតតែម្នាក់ឯងក្នុងចិត្តថា "តើធ្វើម្តេចឱ្យពួកបរិសុទ្ធដែលស្លាប់ក្នុងសភាពឆេះក្នុងភ្លើងនោះបានសប្បាយយ៉ាងនេះ? ខ្ញុំគ្មានការមួយនេះទេ? គាត់ត្រូវបានដុតដោយភាពក្លាហាន។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ទទួលបានភាពក្លាហានបែបនេះក្នុងស្ថានភាពដ៏អាក្រក់បែបនេះ? ត្រឹមត្រូវហើយ។ សូមសិក្សាបទគម្ពីរតាមការណែនាំរបស់សាច់ញាតិរបស់ខ្ញុំ អូលីវេតាន់! ចូរស្វែងរកវិធីថ្មី!»។ គាត់បានបើកបទគម្ពីរ។ ក្នុងចំណោមនោះ គាត់បានអានបទគម្ពីរ គាត់មានអារម្មណ៍ថាស្ថានភាពដ៏អាក្រក់។ គាត់មិនអាចទ្រាំទ្រនឹងអារម្មណ៍នៃកំហុសនៅក្នុងចិត្តបានទេ។ (D' Aubigne, Reform in Europe សៀវភៅទី 2. ជំពូក 7.) គាត់ហាក់ដូចជាបើករន្ធដ៏ជ្រៅដែលមិនអាចវាស់វែងបាន។ ដោយសារគាត់រន្ធត់ខ្លាំងណាស់ គាត់បានឈប់អានបទគម្ពីរ ហើយអានវាជាបន្តបន្ទាប់ គាត់បានយល់ពីរូបភាពដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវរងទុក្ខ ច្បាស់ណាស់ គាត់បានទទួលសន្តិភាពក្នុងចិត្តគាត់។ បន្ទាប់ពីគាត់បានយល់ពី

ដំណឹងល្អនៅក្នុងបទគម្ពីរ គាត់មានការថប់បារម្ភខ្លះនៅក្នុងចិត្តចំពោះបញ្ហាពិបាកក្នុងការចាកចេញពីក្រុមជំនុំរ៉ូម។ ការចាកចេញពីព្រះវិហារគឺជាបញ្ហាដ៏អាក្រក់ដូចជាការបំបែកឈ្មោះរបស់គាត់ចេញពីសៀវភៅ។ គាត់ពិបាកនៅក្នុងចិត្ត" "តើខ្ញុំអាចដើរទៅកាន់មនុស្សដែលត្រូវបានបោះចេញពីក្រុមជំនុំដ៏ធំយ៉ាងដូចម្តេច?" តែចុងក្រោយគាត់បានដោះស្រាយបញ្ហានេះតាមរយៈបទគម្ពីរ។ គាត់គិតថា "ដោយគ្មានសេចក្តីពិត ក្រុមជំនុំរ៉ូមមានការរុករកឃើញដែលល្ងីល្ងើ ខុសឆ្គង និងពិធីដែលគោរពព្រះក្លែងក្លាយ តែហាសគមន៍ដែលនឹងត្រូវរកឃើញដោយពួកគេមិនត្រូវបានហៅថាជាក្រុមជំនុំទេ។" ជាចុងក្រោយ គាត់បានក្រោកឈរឡើងនៅខាងមុនការកែទម្រង់។ គាត់ស្មោះត្រង់ទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ដូចជាសាសនៈវិទូ ដែលចាត់ទុកបទគម្ពីរជាស្តង់ដាតែមួយនៃជំនឿនៅពេញមួយជីវិត។ មុនពេលគាត់ចាកចេញពីលោកិយ គាត់បានអធិស្ឋានអស់រយៈ៨ថ្ងៃជាបន្ត ហើយភ្នែករបស់គាត់អ៊ីវៗរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ហើយបង្ហាញពីសង្ឃឹមរបស់គាត់ទៅកាន់ពិភពលោកនាពេលអនាគត។ មុនពេលគាត់ស្លាប់គាត់ទន្និញដដែលថា "ខ្ញុំរាប់អស់ទាំងសេចក្តីទុក្ខលំបាកនៅជាន់នេះ ថាជាសេចក្តីមិនគួរប្រៀបផ្ទឹមនឹងសិរីល្អ ដែលនឹងបើកសំដែងមកឱ្យយើងរាល់គ្នាឃើញនោះទេ" (រ៉ូម 8:18) នៅក្នុងពេលចុងក្រោយរបស់គាត់ គាត់មិនបានបញ្ចប់វាទេ ហើយពេលនោះគាត់ក៏ដាច់ដង្ហើមទៅ។

ដូចដែលយើងក៏បានទទួលទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ទស្សនៈនៃព្រះ ទស្សនៈនៃ លោកិយ ទស្សនៈនៃជីវិត និងទស្សនៈនៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានដោះស្រាយ ហើយបន្ទាប់មកមានទំនុកចិត្តចំពោះការពិត។ នេះគឺជារសជាតិផ្អែមនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

ការអធិប្បាយទី 35 សាក្សីពីរ (11:3)

ពាក្យ "សាក្សី" គឺជាពាក្យធម្មតានៃពាក្យច្បាប់។ សាក្សីនៃដំណឹងល្អគឺជាអ្នកដែលដឹងពីការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ (ការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ហើយបានរស់ឡើងវិញពីការសុគតរបស់ទ្រង់។) ក្នុងករណីសាក្សីនៅតុលាការមិនពិត គាត់ទទួលការផ្តន្ទាទោស។ សាក្សីនៃដំណឹងល្អបានទទួលយកតំណែងដាច់គឺដើម្បីប្រកាសហេតុការណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបទគម្ពីរបានប្រាប់យើងដោយស្មោះត្រង់។ ហេតុដូច្នេះហើយសាក្សីនៃដំណឹងល្អមិនប្រកាសពីគំនិតរបស់គាត់ ឬជាបទពិសោធន៍របស់គាត់អំពីសេចក្តីជំនឿ ដោយសារគំនិតរបស់គាត់មិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ ហើយបទពិសោធន៍របស់គាត់ក៏មិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទដែរ។ សាក្សីនៃដំណឹងល្អគួរតែប្រកាសអំពីព្រឹត្តិការណ៍នៃព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រឹត្តិការណ៍នេះគឺជាវត្ថុបំណងដែលគាត់គួរតែលះបង់ជីវិតរបស់គាត់។

‶សាក្សីពីរនាក់″ តើលេខពីជាសញ្ញាសម្គាល់អ្វី? គឺវាមានអត្ថន័យនៃការសហការណ៍គ្នា។ សាស្តា 4:9 មានបន្ទូលថា ‶មានគ្នាពីរនាក់ប្រសើរជាងម្នាក់ឯងដ្បិតពួកគេមានរង្វាន់ដែលល្អសម្រាប់ការខំប្រឹងរបស់ពួកគេ″ (សាស្តា 4:12 មានបន្ទូលថា ‶ហើយបើមានខ្មាំងណាមក ដែលមានកំឡាំងជាង នោះ២នាក់នឹងអាចទប់ទល់បាន ឯពួរពាធ្លុងមិនងាយដាច់ទេ″។ ព្រះយេស៊ូវក៏បានបញ្ជូនសិស្សពីរនាក់ទៅប្រកាសដំណឹងល្អ។ (លូកា 10:1) ការសហការណ៍

នៃទីបន្ទាល់បានទាញយកនូវអ្វីដែលពិតមក។ (យ៉ូហាន 8:17) យើងដឹងសេចក្តីពិតថា ពេលដែលយើងសហការណ៍គ្នា នោះយើងមានអំណាច។ ដូចជាក្មេងៗបង្ហោះខ្លែង មានអ្នកសួរថា "ធ្វើយ៉ាងម៉េចទោះធ្វើឱ្យខ្លែងហោះបាន?" ពួកគេបានឆ្លើយថា គឺដោយសារខ្យល់។ តែក្មេងផ្សេងទៀតថា គឺដោយសារតែខ្សែរបស់ខ្លែង។ បន្ទាប់មកពិតណាស់ ខ្លែងអាចហោះបានដោយសារមានការសហការណ៍ពីគ្រប់ការទាំងអស់។ ដូចគ្នានឹងការប្រកាសដំណឹងល្អក៏វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការសហការរបស់សាក្សី។ ដោយសារពួកគេគ្មានកិច្ចសហការនោះ វាច្បាស់ជាគ្មានអំណាច។ ទោះបីជាការពិតក៏ដោយ អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនាមិនសហការក្នុងកិច្ចការច្រើនទេ។ ដើម្បីចូលទៅក្នុងសភាពនោះ វាគឺជាប្រភេទឆ្កួត។ នៅមន្ទីរពេទ្យឆ្កួត មានអ្នកជំងឺផ្លូវចិត្តរាប់រយនាក់។ អ្នកត្រួតពិនិត្យមានតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកខ្លះមករកគាត់ ហើយសួរទៅអ្នកគ្រប់គ្រងថា "តើអ្នកមិនខ្លាចមនុស្សឆ្កួតរាប់រយនាក់ទេ?" ប្រសិនបើពួកគេសហការគ្នា ហើយវាយប្រហារអ្នក តើអ្នកអាចដោះស្រាយពួកគេដោយរបៀបណា? បន្ទាប់មក អ្នកគ្រប់គ្រងឆ្លើយថា "ពួកគេមានមុខងារមិនសហការគ្នា"

ការអធិប្បាយទី 36 អំពីការផ្សាយដំណឹងល្អដែលគួរឱ្យភ័យខ្លាចនិងអាក្រក់ (វិវរណៈ 11:3-11)

នៅក្នុងខ10, ហោរាពីរនាក់មិនបានទទួលដំណឹងល្អទេ ហើយបានភ្លក្សនូវភាពល្វីងជូរចត់ ដែលត្រូវបានប្រកាសទៅកាន់ពួកគេដែលព្រះបានប្រគល់ដល់ហោរាអេសាយថា "ត្រូវធ្វើឱ្យចិត្តនៃជនជាតិនេះទៅជាស្ពឹក ហើយឱ្យត្រចៀកគេធ្ងន់ ចូរបាំងភ្នែកគេ ក្រែងគេមើលឃើញ ដោយភ្នែក ស្តាប់ឮដោយត្រចៀក ហើយយល់ ដោយចិត្ត រួចប្រែចិត្ត ដើម្បីឱ្យបានប្រោសឱ្យជា" (អេសាយ 6:10)។ នេះមិនមែនជាការផ្សាយសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះទេ តែជាម្នាក់ដែលប្រកាសសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ នៅក្នុងបទគម្ពីរ មានការផ្សាយដំណឹងល្អដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ ការប្រកាសរបស់ម៉ូសេទៅកាន់ផារ៉ោន បានធ្វើឱ្យចិត្តរបស់ផារ៉ោនរឹងឡើង នោះជាការប្រកាសនៃសេចក្តីក្រោធ។ រ៉ូម 9:15-18 មានបន្ទូលថា "ដ្បិតទ្រង់មានបន្ទូលទៅលោកម៉ូសេថា «អញនឹងផ្សាយសេចក្តីមេត្តាករុណា ដល់អ្នកណាដែលអញមេត្តាករុណា ក៏នឹងមានសេចក្តីក្តួលអាណិត ដល់អ្នកណាដែលអញក្តួលអាណិត» ដូច្នេះ មិនសំរេចនឹងអ្នកណាដែលចង់បាន ឬនឹងអ្នកណាដែលខំរត់តាមនោះទេ គឺស្រេចនឹងព្រះ ដែលមានសេចក្តីមេត្តាករុណាវិញ ដ្បិតមានបទគម្ពីរសំដែងដល់ផារ៉ោនថា «អញបានតាំងឯងឡើងសំរាប់ការនេះឯង គឺដើម្បីសំដែងឫទ្ធិបារមីអញក្នុងខ្លួនឯង ប្រយោជន៍ឱ្យគេប្រកាសប្រាប់ពីឈ្មោះអញទូទៅពេញលើផែនដី» ដូច្នេះ ទ្រង់តែងផ្សាយមេត្តាករុណា ដល់អ្នកណាតាម

ព្រះហឫទ័យ ហើយទ្រង់ធ្វើឱ្យអ្នកណារឹងទទឹងក៏តាមតែព្រះហឫទ័យដែរ។″ ដូចជាយើងបានមើលនៅក្នុងបទគម្ពីរហើយ ព្រះធ្វើឱ្យអ្នកផ្សេងរឹងទទឹង។ វាមានន័យថា ព្រះទ្រង់ធ្វើឱ្យចិត្តដែលមិនរឹងទៅជារឹង តែបានទុកចិត្តដែលរឹងទុកឱ្យនៅក្នុងសភាពដដែល។ ខ10 នៅក្នុងបទគម្ពីរ "ហើយអស់អ្នកដែលរស់នៅលើផែនដីនឹងរីករាយដោយសារការនោះ ហើយនឹងរីករាយនឹងប្តូរអំណោយគ្នា ពីព្រោះហោរាពីរនេះត្រូវបានជាទុក្ខបុកម្នេញដល់អ្នកដែលនៅលើផែនដី។″ នៅពេលពួកគេប្រកាសដំណឹងល្អ ពួកគេមិនបានប្រកាសដំណឹងល្អដល់អ្នកដែលបានរើសតាំងទេ តែទៅកាន់អ្នកដែលស្តាប់វា ឬមិនស្តាប់វាប៉ុណ្ណោះ។ តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលត្រូវប្រកាសដំណឹងល្អទៅកាន់អ្នកដែលស្តាប់ ឬក៏មិនស្តាប់នោះ?

មានន័យថាដូចជាការពិត បន្ទាប់ពីបានប្រាប់ទុកជាមុន នឹងត្រូវបានសម្រេចយ៉ាងពិតប្រាកដ ដែលសិរីល្អនៃព្រះនឹងត្រូវបានបើកសម្តែង។ នៅពេលដែលសេចក្តីពិតបានសម្រេច ការរស់នៅរបស់ព្រះ និងភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានបង្ហាញ។ ប្រសិនបើយើងដឹងតែថាការផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវការសម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់បុរសនោះ វាជាការខុស។ ការផ្សាយដំណឹងល្អគ្រាន់តែសម្រាប់ការលើកតម្កើងព្រះ។ នៅពេលដែលមនុស្សនោះស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះ នោះសេចក្តីសង្គ្រោះ សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងត្រូវបានបង្ហាញ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងនឹងត្រូវបានបៀតបៀន យើងមិនគួរភ្លេចថាការផ្សាយដំណឹងល្អមិនមែនជាទីបញ្ចប់ឡើ

យ។ (១) ការប្រកាសអំពីណូអេអស់១២០ឆ្នាំមិនមានប្រសិទ្ធភាពទេ។ ការផ្សាយដំណឹងល្អក៏មានគោលបំណងបង្ហាញពីសេចក្តីក្រោធដ៏អាក្រក់របស់ព្រះផងដែរ។ វាជាប្រភេទនៃការប្រកាសថ្កោលទោស។ (ហេព្រើរ 11:7)។ ដូច្នេះ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អត្រូវឈរនៅដោយឥរិយាបថដូច្នេះ មិនថាមិនស្តាប់ឬមិនស្តាប់នូវសាររបស់គាត់។ (2) អេណុកដែលជាកូនចៅជំនាន់ទី៧របស់អ័ដាមបានព្រមានដល់មនុស្សបះបោរនៅក្នុងគ្រានោះ។ (យូដាស 1:14, 15)។ បើទោះជាមានមនុស្សដែលនឹងត្រូវបរាជ័យ ឬជោគជ័យ គ្រប់ការទាំងអស់នៃការផ្សាយដំណឹងល្អនៅទីរហោស្ថានបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់។ គោលបំណងនៃការផ្សាយដំណឹងល្អគឺ "ការលន់តួប្រែចិត្តរបស់មនុស្ស" ក៏ដូចជាដើម្បីនឹងបង្ហាញពីសិរីល្អរបស់ព្រះ។ (4) ព្រះគ្រីស្ទប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅស្រុកយូដា តែមានមនុស្សជាច្រើនមិនស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ តែតើយើងអាចនិយាយថានេះជាបរាជ័យនៃការប្រកាសរបស់ទ្រង់ទេ? វាមិនមែនជាបរាជ័យទេ។ ការប្រកាសបង្ហាញពីសិរីល្អរបស់ព្រះ។ "ពីព្រោះដែលភ្លៀងនឹងហិមៈធ្លាក់ចុះមកពីលើមេឃឥតវិលត្រឡប់ទៅលើវិញ គឺមកស្រោចដីធ្វើឱ្យកើតចេញជាពន្លកឡើង ហើយក៏ឱ្យពូជពង្រោះដល់អ្នកដែលព្រោះ នឹងអាហារដល់អ្នកដែលបរិភោគជាយ៉ាងណា ពាក្យអញ ដែលចេញពីមាត់អញទៅ ក៏មិនដែលវិលមកឯអញវិញ ដោយឥតកើតផលយ៉ាងដូច្នោះដែរ គឺនឹងធ្វើសំរេចតាម

សេចក្ដីប៉ងប្រាថ្នានៅក្នុងចិត្តអញ ហើយនឹងចំរើនកើនឡើង ក្នុងការអ្វី ដែលអញចាត់ទៅធ្វើនោះ" (អេសាយ 55:10, 11)។

ការអធិប្បាយទី 37 ចូរចងចាំថាលោកិយជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ (វិវរណៈ 11:15)

នៅក្នុងពិភពលោក របស់ដែលត្រឹមត្រូវគឺមិនអាចជោគជ័យទាំងស្រុងនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅពេលនោះ អ្វីដែលត្រូវត្រូវបានគេមើលងាយវិញ។ តើនយោបាយនៃការពិតត្រូវបានបង្ហាញនៅលើផែនដីនៅពេលណា? មុនអ័ប្រាហាំគឺមិនមាននយោបាយបែបនេះទេ។ តើអេបិល ហេណុក ណូអេ ជាដើម មិនមែនជាមនុស្សចម្លែកទេឬ? អេសាយ និងយ៉ាកុប ក៏ជាអ្នកចម្លែកដែរ។ ទោះជាម៉ូសេជាអ្នកតំណាងនៃលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យក៏ដោយ តើគាត់ស្ថិតនៅក្រោមការត្អូញត្អែររបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលជាច្រើនឬទេ? ចុះនៅគ្រារបស់ពួកចៅហ្វាយវិញ? គ្រានោះជាពេលនៃការមិនស្តាប់បង្គាប់ ដូចជាថ្ងៃនៃភាពងងឹតដូចជា៖ "ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់លោកមេឌានប្រាំពីរឆ្នាំ។ (ចៅហ្វាយ ៦:១)។ តើថ្ងៃនៃរាជវង្សស្តេចយ៉ាងម៉េចដែរ? បន្ទាប់មក ស្តេចភាគច្រើនអាក្រក់។ ប្រវត្តិជាប្រវត្តិនៃអំពើបាប តើនៅសម័យនោះតើហោរារស់នៅឯកោប៉ុណ្ណា? តើគ្រានៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីយ៉ាងណាដែរ? ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង ហើយសាវ័កទាំងអស់ក៏ត្រូវរងទុក្ខដែរ។ នៅគ្រាក្រោយមកទៀត- ពួកសាវកគឺជាពេលវេលានៃការបៀតបៀន មានការបៀតបៀនដ៏អស្ចារ្យនៅគ.ស 202-311 អស់រយៈពេល 100 ឆ្នាំ។ បន្ទាប់ពីអធិរាជ ខនស្ទិនធីន បានដោះលែងគ្រីស្ទាន តែ

ដោយសារហេតុការណ៍នេះ គ្រីស្ទានបានចាកចេញពីសេចក្ដីពិតយ៉ាងច្រើន ក្រុមជំនុំនៅសម័យកណ្ដាលបានចាកចេញពីសេចក្ដីពិត រហូតដល់គ្រានៃការកែទម្រង់ ក្រុមជំនុំបានក្លាយសុទ្ធតែជាក្រុមជំនុំរ៉ូម ជាសេចក្ដីគួរខ្ពើមយ៉ាងខ្លាំងដែលនៅក្នុងសេចក្ដីងងឹត។

1. ហេតុផលដែលសេចក្ដីពិត (ដំណឹងល្អ) មិនអាចក្លាយទៅជាស្ដេច

ព្រោះសេចក្ដីពិតឥឡូវនេះត្រូវបានប្រកាសក្នុងលោក វាមិនបានក្លាយជាស្ដេចទេ ប៉ុន្តែវាមិនដូច្នោះ ដោយសារភាពមិនអាចទៅរួចរបស់វា។ ទោះបីជាមនុស្សតែងតាំងសេចក្ដីពិតដោយបង្ខំក៏ពិតមិនចង់បាន។ នៅថ្ងៃនៃព្រះយេស៊ូបានតែងតាំងទ្រង់ជាស្ដេចដោយបង្ខំ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងលោកនេះ ការពិតមិនមានសម្រាប់គ្រប់គ្រងទេ ប៉ុន្តែការប្រកាស។ ការពិតមិនកើតក្នុងលោកនេះទេ។ បើការពិតកើតក្នុងលោកនេះ ពិភពលោកនេះអាចក្លាយជាមិត្តរបស់ពិភពលោក។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការពិតមានឱកាសគ្រប់គ្រងពិភពលោក។ សេចក្ដីពិតបានកើតចេញពីការខាងលើ គឺមុនពេលវេលា (អវសាននៃពិភពលោកនេះ) មកដល់ ហើយគ្មានគំនិតគ្រប់គ្រងពិភពលោកឡើយ។ បើមានគំនិតបែបនេះ វាអាចធ្វើបាន។ ប៉ុន្តែការពិតមិនបានគិតបែបនេះទេ។ កិច្ចការដែលសេចក្ដីពិតធ្វើក្នុងពិភពលោកគឺដើម្បីបន្ទោសពិភពលោកធ្វើឱ្យវាប្រែចិត្ត ឬធ្វើឱ្យវាជួយសង្គ្រោះ។ ហេតុនេះ សេចក្ដីពិតខ្លាំងជាងលោកីយ៍នេះ ហើយត្រូវគេបៀតបៀនក្នុងលោកទៅទៀត។ ប៉ុន្តែដោយសារការពិត

ត្រូវបានបៀតបៀនដោយពិភពលោក យើងមិនអាចនិយាយថាការពិតគឺខ្សោយនោះទេ។ មូលហេតុដែលសេចក្តីពិតព្រមានឱ្យប្រែចិត្តគឺសម្រាប់ពិភពលោកខាងមុខ។ ដូច្នេះ ថ្ងៃនៃតួនាទីរបស់ហោរា និងសង្ឃនឹងត្រូវបញ្ចប់។

ប៉ុន្តែពេលដែលចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងតួនាទីស្តេចនឹងមកដល់។ ព្រះយេស៊ូវជាស្តេច ហើយទ្រង់ត្រូវបានបៀតបៀននៅក្នុងលោកិយដោយទ្រង់បានប្រកាសសេចក្តីពិត។ (យ៉ូហាន 18:36, 37)។

2. នៅក្នុងចំណុចខ្ពស់បំផុងនៃចលនានៃសេចក្តីពិត (ចលនានៃដំណឹងល្អ) ភាពជាស្តេចនៃសេចក្តីពិតត្រូវបានប្រតិបត្តិ

សេចក្តីពិតកំណត់ថ្ងៃបញ្ចប់នៃពិភពលោកនេះ បានធ្វើការ ហើយរង់ចាំវា។ មកដល់ថ្ងៃដែលស្តេចនៃសេចក្តីពិតត្រូវធ្វើការ។ សេចក្តីពិតមានថ្ងៃឡើងគ្រងរាជ្យ។ វាត្រូវបានហោរាអេសាយថា៖ "នៅជាន់ក្រោយបង្អស់ នោះភ្នំ ជាទីស្អាងព្រះវិហារនៃព្រះយេហូវ៉ា នឹងបានតាំងឡើងខ្ពស់លើសអស់ទាំងភ្នំធំៗ ហើយនឹងបានដំកើងឡើងជាប្រសើរជាងអស់ទាំងភ្នំតូចៗដែរ អស់ទាំងសាសន៍នឹងចូលហូរហែទៅក្នុងទីនោះ" (អេសាយ ២:២)។ នេះជាទំនាយថាថ្ងៃដែលពិភពនៃសេចក្តីពិត និងពិភពនៃសេចក្តីសុចរិតនឹងមកគ្រប់គ្រងលើ

ពិភពលោក។ ពោលគឺមានន័យថាថ្ងៃដែលជីវិតធ្វើការជាស្តេចនឹងចុះមក។ ដោយសារការគ្រប់គ្រងនៃសេចក្តីពិតនឹងត្រូវបានសម្រេចនៅលើភ្នំទាំងអស់ក្នុងទំនាយ វាបង្ហាញពីលក្ខណៈរីកចម្រើននៃចលនានៃសេចក្តីពិត។ ក្នុងប្រវត្តិសាស្រ្តពិភពលោក ការពិតលាតត្រដាងពីចរិតនៃភាពស្មោះត្រង់ជាច្រើនដង ហើយពង្រីកសកម្មភាពរបស់វាបន្តិចម្តងៗ ទីបំផុតវានឹងត្រូវបានបង្ហាញជាសមិទ្ធិផលដ៏អស្ចារ្យ។ ពេលវេលាដែលដំណឹងល្អដែលមិនឱ្យធ្វើផ្លូវនៅអាស៊ី ប៉ុន្តែផ្លូវនៃទ្វីបអឺរ៉ុបត្រូវបានត្រឡប់មកវិញនៅពេលមួយនៅជុំវិញពិភពលោកត្រូវបានហោះហើរជាយូរ។ ពិភពលោកទាំងមូលត្រូវបានអភិវឌ្ឍ និងផ្លាស់ប្តូរទៅជាដូចជាផ្ទះមួយ។ កំពូលភ្នំមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងភ្លាមៗទេ ប៉ុន្តែបានក្លាយជាវាដោយការលើកឡើងពីកន្លែងទាបបន្តិចម្តងៗ។ ដូចដែលពិភពសម័យនោះត្រូវបានលាតត្រដាងដូចកំពូលភ្នំដូចជាយើងបានសង្កេតមើលពួកគេយ៉ាងខ្លាំង។ ឥឡូវនេះផ្នែកខ្លះមានចរន្តនៃថាមពលរសើបចំពោះរឿងទាំងមូល។ ពីមុនប្រទេសទាំងអស់ក្នុងលោកមិនស្គាល់គ្នាទេ តែឥឡូវប្រទេសក្នុងលោកទាក់ទងគ្នាដូចផ្ទះ។ ពិភពលោករបស់អ្នកបានក្លាយជាពិភពកំពូល។ អនាគតកាលដែលយើងគួរក្រឡេកមើល គួរតែជាភ្នំនៃទីសក្ការៈ ដែលចុះពីខាងលើ (ការចុះមកនៃសេចក្តីពិត) នៅលើកំពូលភ្នំ។

ការអធិប្បាយទី 38 ការយកឈ្នះអារក្ស (វិវរណៈ 12:7-12)

យើងជឿថាអារក្សមានពិតដោយយោងទៅតាមបទគម្ពីរ។ ដោយសារអារក្សនោះជាអ្នកបោកបញ្ឆោត ដូចដែលថាយើងមិនដឹងថាវាមានជីវិតនោះទេ ដោយយើងមើលមិនឃើញអារក្ស វាគិតថាវាជាសុវត្ថិភាព។ វាហាក់ដូចជាមនុស្សល្ងង់ដូចសត្វអូស្រ្ទិច។ សត្វអូស្រ្ទិចបានជួបនឹងគ្រោះថ្នាក់នោះ មានតែក្បាលរបស់វាប៉ុណ្ណោះដែលកប់ក្នុងខ្សាច់។ វាធ្វើឱ្យគាត់បោះខ្លួនក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់។ ប្រសិនបើបុរសនោះមានអារម្មណ៍ថាមានសុវត្ថិភាព ដោយសារអារក្សមិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងភ្នែករបស់យើង នោះគឺជាសកម្មភាពដែលវាផ្តល់អ្វីៗទាំងអស់ដល់គាត់។ អារក្សមានល្បិចកលណាស់ ដែលធ្វើឱ្យមនុស្សធ្លាក់ក្នុងការល្បួង។ (១0 មេកំណាចស្គាល់ចំណុចខ្សោយរបស់យើងច្បាស់ជាងចំណុចឯទៀតៗ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថាវាត្រូវបានគេហៅថាជាពស់ចាស់។ (វិវរណៈ 20:2)។ ពស់ពូកែខាងប្រាជ្ញា និងមានល្បិច។ តើវាមានបទពិសោធយូរប៉ុណ្ណាទើបវាជាពស់ចំណាស់? វាត្រូវបានប្រើដើម្បីដោះស្រាយនឹងមនុស្ស។ យើងដឹងពីចំណុចខ្សោយរបស់យើងដោយមិនច្បាស់លាស់ ហើយក៏មិនស្ទាត់ជំនាញក្នុងការដោះស្រាយវាដែរ។ ប៉ុន្តែដោយសារអារក្សដឹងពីចំណុចខ្សោយរបស់មនុស្សដោយកលល្បិចរបស់វាអស់រយៈពេលជាច្រើនពាន់ឆ្នាំ។ វាធ្វើឱ្យមនុស្សរអិលដួលដោយយានរបស់គាត់។ (2) អារក្សត្រូវបានបង្ហាញដោយទេវតានៃពន្លឺ។ ២កូរិនថូស 11:14 និយាយថា "ហើយសេចក្តីនោះមិនជាអស្ចារ្យឡើយ ព្រោះអារក្ស

សាតាំងក៏ក្លែងខ្លួនធ្វើជាទេវតានៃពន្លឺដែរ"។ តើអារក្សមិនបានល្បួងព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈពេត្រុស ដែលជាសិស្សសំខាន់របស់ព្រះគ្រីស្ទទេឬ? រួចមក ព្រះគ្រីស្ទបានបង្គាប់ថា៖ "ពេត្រុសក៏ចាប់គាត់ចេញ ហើយចាប់ផ្ដើមស្ដីបន្ទោសគាត់ថា៖ "ព្រះអម្ចាស់អើយ! រឿងនេះនឹងមិនកើតឡើងចំពោះទ្រង់ឡើយ"។ ប៉ុន្តែទ្រង់បែរមកនិយាយទៅពេត្រុសថា៖ «សាតាំង! អ្នកគឺជាឧបសគ្គសម្រាប់ខ្ញុំ។ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនបានគិតទៅលើរឿងរបស់ព្រះទេ គឺគិតលើរឿងរបស់មនុស្ស។" (ម៉ាថាយ 16:22, 23) ដល់ពេត្រុស។ អារក្សប្រើគ្រួសារ និងមិត្តភ័ក្តិរបស់យើងដើម្បីបង្ខូចយើង។ បន្ទាប់មក យើងគួរកាន់តាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចជាព្រះអម្ចាស់បានស្ដីបន្ទោសពេត្រុស។ ទោះជាយើងមិនប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយារបស់ព្រះអម្ចាស់ ដូចពាក្យបញ្ជាថា "សាតាំង ចូរចាកចេញពីវាទៅ" យើងគួរតែប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាបដិសេធ ដូចពាក្យផ្សេងទៀតនៃការបដិសេធ។ នោះគឺប្រសិនបើមនុស្សនោះធ្វើបាបចំពោះសេចក្ដីជំនឿរបស់ខ្ញុំ ប្រសិនបើក្រុមគ្រួសារ និងមិត្តភក្តិធ្វើបាបគាត់មួយភ្លែត គាត់គួរបោះវាចោលទៅ ដូចជាផ្ទុយពីសាតាំង។ នៅពេលដែលយើងស្ដាប់ពាក្យអាក្រក់របស់វា (ដោយជំនឿ) យើងនឹងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងដៃរបស់សាតាំង។

1. យើងយកឈ្នះអារក្សដោយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

លោហិតរបស់ទ្រង់ជាថ្លៃប្រោសលោះនៃអំពើបាបរបស់គេ (១ពេត្រុស 1:18, 19) ហើយទ្រង់បានទទួលជំនួសបណ្តាសាដែលយើងបានទទួល (កាឡាទី 3:13)។ ហេតុផលដែលលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានប្រសិទ្ធិភាព គឺជាការពិតដែលថា វាជាវិធីសាស្ត្រនៃការបង់ថ្លៃលោះរបស់ព្រះ។ ១ពេត្រុស 1:18,19 មានបន្ទូលថា "ដោយដឹងថា ទ្រង់បានលោះអ្នករាល់គ្នា ឱ្យរួចពីកិរិយាឥតប្រយោជន៍ ដែលបានតពីពួកឰយុកោមក នោះមិនមែនដោយរបស់ពុករលួយ ដូចជាប្រាក់ឬមាសនោះទេ គឺបានលោះដោយសារព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទវិញ ទុកដូចជាឈាមនៃកូនចៀមឥតខ្ចោះឥតស្លាកស្នាម"។ ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាវិធីនៃការប្រោសលោះ និងត្រូវបានដៅទុកមុនពីអស់កល្ប និងត្រូវបានទាយទុកមុនរាប់ពាន់ឆ្នាំនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ វាត្រូវបានពង្រឹងដោយសេចក្តីពិតដូចព្រះ។ តើអ្នកណាដែលអាចយកឈ្នះដែលប្រឆាំងទាស់នឹងការកំណត់របស់ស្ថានសួគ៌នោះ? ដ្បិតលំដាប់លំដោយនៃរដូវក្តៅ រដូវស្លឹកឈើជ្រុះ និងរដូវត្រជាក់ត្រូវបានកំណត់ទុក ដែលមិនអាចបំបែកបាន។ តើធ្វើម្តេចឱ្យច្បាប់របស់ព្រះដែលត្រូវបានរំដោះដោយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបំបែកបាននោះ? ព្រះអម្ចាស់បានជ្រាបតាំងពីមុនអស់កល្បមកថាមនុស្សនឹងប្រព្រឹត្តបាប ហើយនឹងត្រូវបំផ្លាញ ហើយទ្រង់បានកំណត់ថានឹងបញ្ជូនព្រះរាជ្យបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ជាដង្វាយជំនួស។

2. យើងយកឈ្នះអារក្សដោយការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

តើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានអំណាចអ្វីដែលធ្វើឱ្យយើងយកឈ្នះបាននោះ? (1) ដំណឹងល្អជាអំណាចដែលមកដល់សម្រាប់សេចក្ដីសង្គ្រោះ (រ៉ូម 1:16, ១កូរិនថូស 1:18 2:4, 5 អេភេសូរ 1:13) (2) វាមានជីវិត ហើយជាពាក្យដែលទ្រទ្រង់អស់កល្បជានិច្ច។ (១ពេត្រុស 1:25) (3) វាមានជីវិតរស់នៅ ជាចេស្ដាដែលធ្វើការ។ (ហេព្រើរ 4:12) (4) វាជាវិញ្ញាណ និងអ្វីដែលអាចរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញបាន។ (យ៉ូហាន 6:53), (5) វាជាពន្លឺដែលចែងចាំងនៅក្នុងសេចក្ដីងងឹត។ (២ពេត្រុស 1:19) (6) វាជាគ្រាប់ពូជដែលមានជីវិតដែលដាំនៅក្នុងចិត្ត (ម៉ាថាយ 13:3) (7) វាជាដាវមុខពីរដែលមុតស្រួច។ (ហេព្រើរ 4:12) (8) វាជាព្រះបន្ទូលដែលធ្វើការនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកជឿ។ (១ថែស្សាឡូនិច 2:13) ម៉ាថាយ 10:20, 11:25, 16:17 លូកា 12:12 21:15 យ៉ូហាន 6:44 14:26, 15:26 កិច្ចការ 16:24 រ៉ូម 4:15 ១កូរិនថូស 15:56 ២កូរិនថូស 3:6, 7, 9 កាឡាទី 1:16 អេភេសូរ 1:18, 6:17 ភីលីព 2:13 កូល៉ុស 1:9-11 ១ថែស្សាឡូនិច 1:5,6 (Grereformeerde Dogmatiek IV ទំព័រ 501-504)។

ការអធិប្បាយទី 39 ព្រះលោហិតនៃកូនចៀម (វិវរណៈ 12:11)

"ព្រះលោហិតរបស់កូនចៀម" មានន័យថាជាការរងវេទនារបស់ទ្រង់ ហើយការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ដែលបានសង្គ្រោះអ្នកជឿចេញពីអំពើបាប។ ព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកសុគតជំនួសយើង។ ការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ជាការប្រមូលផ្តុំនៃទុក្ខលំបាកទាំងអស់ជំនួសយើង។ បទគម្ពីរអំពីសេចក្តីស្លាប់របស់ព្រះគ្រិស្ទមាន 175 នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ យើងនឹងត្រូវសញ្ជឹងគិតពីការរងទុក្ខរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលបានសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាប។

1. ការរងទុក្ខនៃកេតសេមានី

នៅក្នុងចំណោមការយល់ច្រឡំជាច្រើនពីព្រះយេស៊ូវ ការមួយដែលគិតថាថាដោយសារព្រះយេស៊ូវជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ ទ្រង់គ្មានការអ្វីលំបាកនឹងទទួលសេចក្តីស្លាប់នោះទេ។ អ្វីដែលយើងគួរចងចាំនោះគឺ (1) ដ្បិតព្រះយេស៊ូវមានជាតិជាមនុស្ស នោះទ្រង់មានអារម្មណ៍នៃការឈឺចាប់របស់មនុស្ស។ (2) ដ្បិតទ្រង់មិនមានបាបដែលនឹងត្រូវទទួលសេចក្តីស្លាប់ ដែលជាផលផ្លែនៃអំពើបាបទេ តែទ្រង់ត្រូវបានរងទុក្ខជាងអ្នកផ្សេងទៀត។ ពីព្រោះអ្នកមានបាបត្រូវបានច្រឡំដោយបាប ដោយគេត្រូវបានអាម៉ាស់ដោយបាននោះមិនមានអារម្មណ៍រងទុក្ខពេញលេញនោះទេ។ ការស្លាប់គឺជាការទួញសោកយ៉ាងខ្លាំងបំផុត កាលដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់រងទុក្ខនោះទ្រង់មានអារម្មណ៍ដឹងការវេទនាយ៉ាងខ្លាំងជាងមនុស្ស។ នៅកេតសេមានីជាចំណុច

ខ្ពស់បំផុតនៃការឯកានិងទុក្ខវេទនា។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ស្រែកនៅត្រង់នោះ (ហេព្រើរ 5:7, នៅក្នុងគ្រានៃសាច់ឈាមរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានថ្វាយការអធិស្ឋាន និងការទូលអង្វរ ដោយសម្រែកយ៉ាងខ្លាំងនិងទឹកភ្នែក ទៅកាន់ទ្រង់ដែលអាចនឹងសង្គ្រោះទ្រង់ពីសេចក្តីស្លាប់ ហើយទ្រង់ត្រូវបានស្តាប់ដោយកសារការគោរពរបស់ទ្រង់។ នៅត្រង់នោះទ្រង់បានបង្ហូរញើសនិងឈាម។ (លូកា 22:44 -ហើយដោយនៅក្នុងការរងវេទនា ទ្រង់បានអធិស្ឋានយ៉ាងខ្លាំងក្លាថែមទៀត។ ហើយញើសរបស់ទ្រង់ក្លាយទៅជាដំណក់ឈាមដែលធ្លាក់ចុះដល់ដី។) ការពិតដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់បង្ហូរញើសនិងឈាមនៅក្នុងការទួញសោក វាបង្ហាញដល់យើងនូវការរងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំងរបស់ទ្រង់។ វាមិនដែលមានន័យថាទ្រង់គ្មានភាពក្លាហាននោះទេ។ មនុស្សដែលមិនស្គាល់ពីអត្ថន័យនៃសេចក្តីស្លាប់ដោយសារតែភាពស្ពឹកនៃព្រលឹងរបស់គេ និងអ្នកផ្សេងទៀតដែលក្លាហានមុនពេលការស្លាប់ដែលគ្មានគោលបំណង។ មិត្តរបស់ ណាប៉ូឡេអុងបានឃើញទាហ៊ានម្នាក់ ហើយបានរាយការណ៍ដល់ណាប៉ូឡេអុង "គាត់ជាមនុស្សកំសាកយ៉ាងខ្លាំង។" ណាប៉ូឡេអុង បាននិយាយថា "គាត់ជាទាហានដែលក្លាហាន ពីព្រោះគាត់ដឹងច្បាស់ពីគ្រោះថ្នាក់នៃសង្គ្រាមនិងការចូលទៅក្នុងសង្គ្រាម។"

ភាពឯការបស់ព្រះយេស៊ូវនៅកេតសេម៉ានី ធ្វើឱ្យមានកំណាព្យទួញសោកដូចខាងក្រោយនេះ។

"ព្រះអម្ចាស់របស់ទូលបង្គំបានអស់កម្លាំងយ៉ាងខ្លាំង ទ្រង់បានយាងចូលទៅក្នុងព្រៃដោយការអោបក្រសោបនូវសេចក្ដីស្រឡាញ់និងការចំអក។ ទ្រង់បានយាងចូលទៅក្នុងព្រៃ។ តើដើមអូលីវមិនបានស្គាល់ទ្រង់ទេឬអី? ហើយតើស្លឹកឈើតូចៗមិនបានផ្តល់សេចក្ដីសប្បុរសដល់ទ្រង់ទេឬអី! កាលដែលទ្រង់បានយាងចូលទៅក្នុងព្រៃឈើ សូម្បីតែបន្លាក៏ស្គាល់ទ្រង់ដែរ។"

(1) ការសុគតរបស់ទ្រង់មិនសម្រាប់តែមនុស្សម្នាក់នោះទេ ដោយសារទ្រង់បានរងសេចក្ដីស្លាប់ទាំងអស់របស់ពួកបរិសុទ្ធ ទុក្ខលំបាករបស់ទ្រង់នោះខ្លាំងមិនអាចនិយាយបាន។

2. ការក្បត់របស់ពួកសិស្ស (ម៉ាថាយ 26:56)

នៅពេលសិស្សទាំងអស់ដែលដើរតាមទ្រង់ក្បត់ទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវនឹងមានអារម្មណ៍ត្រូវគេបោះបង់យ៉ាងខ្លាំង។ យូដាសបានលក់ព្រះយេស៊ូវ។ នេះជាការឈឺចាប់ដូចជាត្រូវបានកាត់ថ្លើមរបស់ទ្រង់។ វាច្បាស់ណាស់ថា ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានធ្វើបាបយ៉ាងខ្លាំងដោយសារយូដាសនិងសិស្សទាំងអស់បានបោះបង់ទ្រង់ចោល ហើយពួកគេបានបែកខ្ញែកទៅ ហើយពេត្រុសដែលបម្រើដូចជាសិស្សដែលសំខាន់បំផុត បានបដិសេធព្រះយេស៊ូវ។ របៀបដូច្នេះព្រះយេស៊ូវទ្រង់ត្រូវបានសិស្សជាទីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ក្បត់ ទ្រង់ត្រូវបានគេស្អប់ និងត្រូវគេបោះបង់ចោល (អេសាយ 53:3) វាមានន័យថា ទ្រង់បានរងនូវទុក្ខលំបាកយ៉ាងខ្លាំងក្លា។

3. ទ្រង់បានទទួលការសាកល្បង

១ពេត្រុស 2:23 មានបន្ទូលថា "កាលគេបានជេរប្រមាថដល់ទ្រង់ នោះទ្រង់មិនបានជេរតបវិញទេ ខណៈដែលទ្រង់រងទុក្ខ នោះក៏មិនបានគំហកកំហែងដល់គេដែរ គឺបានប្រគល់ព្រះអង្គទ្រង់ទៅព្រះ ដែលជំនុំជំរះដោយសុចរិតវិញ"។ អេសាយ 53:7 មានបន្ទូលថា "ទ្រង់ត្រូវគេសង្កត់សង្កិន ហើយធ្វើទុក្ខ តែទ្រង់មិនបានហើបព្រះឱស្ឋសោះ គឺដូចជាកូនចៀមដែលគេដឹកទៅសំឡាប់ ហើយដូចជាចៀមដែលគនៅចំពោះពួកអ្នកកាត់រោមយ៉ាងណា ទ្រង់ក៏មិនបានហើបព្រះឱស្ឋសោះយ៉ាងនោះដែរ"។ ព្រះយេស៊ូវមិនបានធ្វើការដោះសារទៅកាន់ការចំអក ឬការប្រមាថនៅបល្ល័ង្កនៃការសាកល្បងនោះទេ។ ឧទាហរណ៍មួយនេះបង្ហាញពីសីលធម៌ដោយការអត់ទ្រាំនឹងការធ្វើដោយមិនយុត្តិធម៌។ ការពិតដែលព្រះយេស៊ូវបានទ្រាំការវិនិច្ឆ័យទោសដោយមិនស្របច្បាប់នោះជាការរងទុក្ខដ៏ធ្ងន់បំផុតដល់ទ្រង់។ ព្រះអម្ចាស់បានជំនួសនូវភាពអាម៉ាស់ដែលយើងគួរតែទទួល។

4. ការរងទុក្ខនៃឈើឆ្កាង

ការសុគតនៅលើឈើឆ្កាងជាការស្លាប់ដែលមានបណ្តាសា (កាឡាទី 3:13, ចោទិយកថា 21:23) អ្នកដែលត្រូវព្យួរនៅលើឈើឆ្កាងមានការឡើងកម្តៅ

មានឈើក្បាល និងត្រូវបានលេបទៅនៅត្រង់កន្លែងដែលត្រូវបោះដែកគោល។ (1) បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវត្រូវបានឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង ទ្រង់បានទទួលទំនួលខុសត្រូវជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ ហើយបានរងបន្ទុករបស់អ្នកផ្សេងទៀត។ [1] ទីមួយ ទ្រង់បានសូមការអត់ទោសដល់អ្នកដែលឆ្កាងទ្រង់។ ហើយ [2] ទ្រង់បានប្រគល់មាតារបស់ទ្រង់ដល់សិស្សទ្រង់ យ៉ូហាន។ [3] ទ្រង់ត្រូវបាននាំអ្នកទោសដែលជាប់ឆ្កាងជាមួយទ្រង់ទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះ។

(2) យើងអាចឃើញអ្វីដែលទ្រង់មានអារម្មណ៍ពីទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំងតាមពាក្យដូចតទៅនេះ។ ព្រះបន្ទូលទ្រង់បានរងការឈឺចាប់ [1] ទ្រង់មានបន្ទូលថា "អេលី អេលី សាបាច់ ថានី" នោះជាការឈឺចាប់ដែលត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយព្រះវរបិតា។ អ្នកជឿពិតក៏មានអារម្មណ៍ឈឺចាប់កាលដែលទ្រង់ត្រូវបានចាកចេញពីព្រះវរបិតា។ ហើយពីការឈឺចាប់ដ៏ខ្លាំងដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់មាន? [2] ពាក្យថា "ខ្ញុំស្រេក" ចង្អុលថា លោហិតរបស់ទ្រង់ហូរចេញមកពីព្រះកាយទ្រង់ទាំងស្រុង ដែលរួចមកទ្រង់មានអារម្មណ៍ស្រេកទឹកខ្លាំង។ ហេតុផលដែលទ្រង់ប្រាប់ដូច្នេះគឺដើម្បីនឹងសម្រេចតាមបទគម្ពីរ។ (ទំនុកដំកើង 69:21)។ តាមបែបដូច្នេះ ទ្រង់បានរងទុក្ខដោយផ្ទាល់ ទ្រង់បានទ្រាំទ្រហូតដល់ទីបញ្ចប់តាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ [3] ពាក្យថា "ព្រះវរបិតាអើយ ទូលបង្គំសូមថ្វាយវិញ្ញាណទៅក្នុងព្រះហស្តទ្រង់!" បង្ហាញពីទីបញ្ចប់នៃជីវិតរបស់អ្នកបម្រើត្រូវបានបញ្ចប់ដែលបានបញ្ចប់បញ្ញារបស់ទ្រ

ង់។ ទ្រង់បានរងបន្ទុករបស់មនុស្សមានបាបដែលដំបូងនោះសម្រាប់សត្រូវ ហើយចុងក្រោយសម្រាប់អង្គទ្រង់។ (១ពេតុស 2:24)

ការអធិប្បាយ ទី 40 អង្គដែលប្រកាសដំណឹងល្អត្រូវបានគេបៀតបៀននៅក្នុងលោកិយនេះ (វិវរណៈ 12:11)

អ្នកជឿជាគ្រីស្ទានទទួលការបៀតបៀននៅក្នុងលោកិយអំឡុងពេលនៃការធ្វើព័ន្ធកិច្ចរបស់ខ្លួន ក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អ។ ការរងទុក្ខដែលគេទទួលចេញមកពីការរួបរួមជាមួយព្រះយេស៊ូវ។ កាលដែលគេត្រូវរងទុក្ខនោះ ព្រះយេស៊ូវក៏ធ្វើឱ្យគេបានយកឈ្នះវាដែរ។ យ៉ូហាន 15:18-20 16:33។

នៅទីនេះខ 7-10 បានទស្សទាយថានៅពេលអនាគត អ្នកជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនឹងត្រូវបានគេបៀតបៀនយ៉ាងច្រើន។ ទំនាយនេះក៏ត្រូវបានសម្រេចក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ក្រុមជំនុំដោយផ្ទាល់។ នៅពេលដែលយើងពិនិត្យមើលប្រវត្តិសាស្ត្រនៃក្រុមជំនុំពីក្រុមជំនុំបុរាណពី ទុក្ខវេទនា និងការបៀតបៀនត្រូវបានចាប់ផ្តើមរួចហើយ។ បន្ទាប់ពីឈើឆ្កាងរបស់ព្រះអម្ចាស់សាវកត្រូវបានគេសម្លាប់ បន្ទាប់ពីនោះនៅទីក្រុងរ៉ូម ការបៀតបៀនដ៏អស្ចារ្យបានកើតឡើងដោយអធិរាជនីរ៉ូ។ ការបៀតបៀនរបស់ពួកគេមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺពួកគ្រីស្ទានត្រូវបានពាក់ស្បែកសត្វ ហើយត្រូវឆ្កែខាំ ហើយត្រូវគេសម្លាប់ ឬស្ទើរតែស្លាប់។ ឬពួកគេត្រូវបានដុតធ្វើជាភ្លើងជំនួសចង្កៀង។ បន្ទាប់មកពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនត្រូវបានគេឆ្កាង។ អធិរាជនីរ៉ូបានធ្វើអត្តឃាត។ អធិរាជ Antonius Pius និង Marcs Aurelius មិនបានបៀតបៀនពួកគេទេ ប៉ុន្តែប្រជាជននៅក្នុងប្រទេសមិនអើពើនឹងការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញលើអ្នក

ជឿទេ បន្ទាប់មក Polycarp មានបញ្ហា។ គាត់នៅកន្លែងដែលគេធ្វើឃាត ខណៈពេជ្ឈឃាតបានសួរថា "បើអ្នកឆ្លើយថា "ខ្ញុំមិនស្គាល់ព្រះយេស៊ូវ" នោះខ្ញុំនឹងដោះលែងអ្នកវិញ។" គាត់បានឆ្លើយថា៖ "អស់រយៈពេល ៨៦ ឆ្នាំដែលខ្ញុំបម្រើព្រះយេស៊ូ ទ្រង់មិនបានធ្វើបាបខ្ញុំទេ តើខ្ញុំអាចក្បត់ទ្រង់ដោយរបៀបណា?" អធិរាជឌីសៀស (AD 200) បានណែនាំដល់គ្រីស្ទាននូវការថ្វាយបង្គំព្រះរបស់រ៉ូមដើម្បីនឹងលុបបំបាត់គ្រាប់ពូជរបស់អ្នកជឿ ហើយបានសម្លាប់មនុស្សជាច្រើនដែលមិនព្រមស្ដាប់តាម។ អធិរាជ ឌីអូឃ្លេសិន បានចាប់ខ្លួនប៊ីស្សប ចាស់ទុំ និងបានបំពុលពួកគេ ហើយបានប្រមូលគម្ពីរយកមកដុតចោល។ រួចមកមានប៊ីស្សបម្នាក់កាលដែលត្រូវអ្នកពិឃាតសួរថា "ចូរឱ្យព្រះគម្ពីរមកខ្ញុំដុត" ចាស់ទុំម្នាក់នោះបានឆ្លើយថា "បើទោះជាកូនខ្ញុំត្រូវដុតក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនឱ្យព្រះគម្ពីរទៅដុតដែរ"។ ដូច្នេះអ្នកពិឃាតបានដុតប្ដីប្រពន្ធនោះទៅ។ ដំបូង កាលពីសតវត្សទីពីរទីបី អ្នកដែលមានអំណាចរដ្ឋាភិបាលបានចាប់ខ្លួនគ្រីស្ទាន ហើយបានសម្លាប់ពួកគេ បន្ទាប់មក ក្រុមជំនុំបានចាប់ខ្លួនគ្រីស្ទានពិតប្រាកដហើយសម្លាប់ពួកគេ។ ប៊ីស្សប អាំប្រូស នៅសតវត្សទី៤បានរស់នៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នៅពេលអធិរាជ សេអូដូសៀស នៅសតវត្សទី៤បានបង្ហូរឈាមមនុស្សដែលគ្មានកំហុសជាច្រើន ហើយអាំប្រូសបានប្រដៅណែនាំគាត់។ រួចមកអធិរាជក៏ស្នាក់នៅវាំងហើយបានលន់តួអស់រយៈពេល៨ខែ។ បន្ទាប់ពីនោះមកក៏បានចាកចេញពីផែនដីទៅ ហើយត្រូវបាននៅក្នុងការអោយក្រសោបរបស់អាំប្រូស។ អាំប្រូសបានធ្វើការនៅតំបន់

មីឡែនប្រទេសអ៊ីតាលី សិស្សរបស់គាត់ក៏បានដើរតាមគំនិតគាត់ ហើយ បានលះបង់ខ្លួនរបស់ពួកគេនឹងរក្សាសេចក្តីពិត ហើយមិនបានចូលទៅក្នុង ក្រុមជំនុំរ៉ូមដែលបង្ខូរទៅក្នុងដំណែងរបស់សង្ឃនោះទេ។ ដូច្នេះហើយ បទ បញ្ញារបស់សម្តេចប៉ាបមិនមានឥទ្ធិពលលើព្រះសហាគមន៍កាតូលិកនៅ Milan ទេ។ សហាគមន៍កាតូលិកនៅ Milan នេះមិនបានចូលទៅក្នុងការ គ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាបទេរហូតដល់សតវត្សទី 11 (1059 Pope Nicholas II) មានឯករាជ្យហើយបានក្លាយជាព្រះសហាគមន៍កាតូលិកដែលតវ៉ា។ Ambrose បានជឿលើបទគម្ពីរជាស្តង់ដារតែមួយគត់នៃសេចក្តីជំនឿក្នុងនាម ជាប៊ីស្សពនៃទីក្រុង Milan។ (អស់រយៈពេល 23 ឆ្នាំ) បន្ទាប់ពីនោះ Lupius Laurentius, Mansuectus, Bishop of Milan), Claudius of Turin) ជាដើម បានទ្រទ្រង់ការពិតនៅក្នុងជួរនៃ Ambrose ។ បន្ទាប់ពី Ambrose បានស្លាប់ នៅឆ្នាំ 397 អ្នកស្នងតំណែងដែលរំពឹងទុកមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការ គ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាបទេ ប៉ុន្តែបានតវ៉ា។ ភស្តុតាងគឺជាអ្វីដែល Daminaus បានស្តាប់ពីគ្រូគង្វាលនៃក្រុមរបស់ Ambrose ។ នោះហើយជា គាត់បាននិយាយថា "ព្រះវិហារនៃគណបក្ស Ambrose បានយកសេរីភាព ចេញពីការគ្រប់គ្រងចាស់របស់សម្តេចប៉ាប ពួកគេមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ និងមិនចុះចូលនឹងវា ហើយការបញ្ញារបស់សម្តេចប៉ាបក៏មិនចូលទៅក្នុង គណបក្សដែរ។ (ប្រវត្តិនៃក្រុមជំនុំប្រូតេស្តង់។ លេខ 1 ទំព័រ 23-24) ដូចនោះ

គណបក្ស Ambrose បានរក្សាការពិត ហើយបានប្រយុទ្ធជាមួយនឹងចិត្តទុក្ករបុគ្គល។

ទីរហោស្ថានជាអ្នកជឿដែលនៅសេសសល់ បន្ទាប់ពីបក្សពួករបស់អាំប្រូសត្រូវបែកខ្ញែកនៅសតវត្សទី១១មក ហើយត្រូវបានតាំងទីលំនៅនៅក្រោមភ្នំ Alps អស់រយៈពេលយ៉ាងយូរប្រឆាំងទាស់នឹងសម្តេចប៉ាបរបស់រ៉ូម ហើយបានរក្សាសេចក្តីពិតនៃជំនឿរបស់ប្រូតេស្តង់។ ពួកគេមានទីតាំងនៅជ្រលងភ្នំ Casteless នៅតំបន់ភ្នំ Alps ។ ជ្រលងភ្នំមានប្រាំពីរ ជាស្រុកដែលមានជីជាតិស្រស់ស្អាត ពួកគេបានបង្កើតថ្នាក់សិក្ខាសាលា និងបានធ្វើការជួបជុំផងដែរ ដែលមានគ្រូគង្វាលចំនួន 150 នាក់ និងក្រុមជំនុំមួយចំនួនដូចគ្នា។ ពួកគេបានបណ្តុះបណ្តាលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយបញ្ជូនពួកគេ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបានដើរទៅផ្ទះនីមួយៗជាពាណិជ្ជករដើម្បីលក់សូត្រកំណាប់ទ្រព្យជាដើម ហើយបង្រៀនគម្ពីរដែលសរសេរដោយដៃពួកគេ។ ពួកគេបានតវ៉ាប្រឆាំងនឹងការគ្រប់គ្រងរបស់សម្តេចប៉ាបរ៉ូម ហើយបានប្រតិបត្តិការផ្សាយដំណឹងល្អគ្រប់ប្រទេសទាំងអស់ដែលមានទីតាំងនៅភាគខាងត្បូង និងខាងលិចនៃទ្វីបអឺរ៉ុប ហើយក៏បានប្រកាសការផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់ប្រទេសអេស្ប៉ាញ អាល្លឺម៉ង់ បូហ៊ីមី និងប៉ូឡូញផងដែរ។

ដូចជាទីរហោស្ថានមិនបានចុះសម្រុងនឹងក្រុមជំនុំកាតូលិកខាងលិច (ព្រះវិហារទាំងអស់នៅកណ្តាលក្រុងរ៉ូម) បក្សពួករបស់ប៉ុលមិនបានសម្រប

សម្រួលទៅនឹងអំពើពុករលួយនៃក្រុមជំនុំខាងកើត (ព្រះវិហារទាំងអស់នៅកណ្ដាលស្រុកអាន់ទីយ៉ូក)។ ពិធីជប់លៀងនេះត្រូវបាននាំយកមកដោយ Armenian Constantine ។ គាត់បានទទួលសៀវភៅគម្ពីរសញ្ញាថ្មីពីអតិថិជនម្នាក់ដែលស្នាក់នៅផ្ទះរបស់គាត់ ហើយបានអានវា ហើយយល់ពីកំហុសរបស់ក្រុមជំនុំខាងកើត បន្ទាប់មកគាត់បានចាកចេញពីព្រះវិហារ។ គាត់បានធ្វើការអស់រយៈពេល 27 ឆ្នាំហើយត្រូវបានសម្លាប់ដោយការគប់ដុំថ្ម។ អស្ចារ្យណាស់ ស៊ីម្មាន ដែលបានធ្វើជាប៊ីស្សពបានមើលរូបនៃបុគ្គលដែលត្រូវគេសម្លាប់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានប្រែចិត្ត ហើយគាត់បានក្លាយជាមេដឹកនាំនៃសេចក្ដីជំនឿប្រូតេស្តង់កាន់តែខ្លាំង។ ស៊ីម្មានចុងក្រោយក៏ត្រូវបានធ្វើឃាតដែរ។ ប្រវត្តិវិទូ Gibbon បាននិយាយថា បន្ទាប់ពីនោះ មនុស្ស 10 នាក់នៃបក្សពួករបស់ប៉ុល និងប្រជាជនដែលនៅសល់ត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅគ្រប់ប្រទេសក្នុងទ្វីបអឺរ៉ុប។ ពួកគេមានទីតាំងនៅភ្នំ Siwa និងជ្រលងភ្នំ Triviyond ។

នៅក្នុងសម័យកណ្ដាល ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើនត្រូវបានគេសម្លាប់ដោយការចោទសួរជាមុន។

(1) ការសម្លាប់អ្នកកំណែទម្រង់នៅ Dutch

[1] នៅតាមផ្លូវ John Bakker បានទៅកន្លែងដុត ហើយគាត់បាននិយាយទៅកាន់អ្នករួមការងាររបស់គាត់ថា "បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានចូល

ទៅក្នុងទ្វារដែលត្រូវគេសម្លាប់ ជាអ្នករក្សាការពិតនៃដំណឹងល្អដោយប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងភាពទុច្ចរិត។ "មិត្តរួមការងារទាំងអស់បានស្តាប់ពាក្យ ហើយអបអរសាទរ និងសរសើរ។ [2] នៅពេលដែលលោក Robert Ogier ត្រូវបានដុតជាមួយប្រពន្ធ និងកូនប្រុសច្បងរបស់គាត់ កូនប្រុសទីមួយរបស់គាត់បាននិយាយថា "មើលទៅឪពុក ស្ថានសួគ៌បានបើក ហើយទេវតាមួយពាន់បានត្រៀមអរចំពោះពួកយើង។ ចូរអរសប្បាយ យើងស្លាប់ដើម្បីសេចក្តីពិត"។ [3] John Cornelius Winter បានសរសើរការដាក់ទណ្ឌកម្មរហូតដល់ទីបញ្ចប់មុនពេលដាក់ទណ្ឌកម្ម។ គាត់បានសរសើរដោយទំនុកតម្កើងថា "ចូរយើងសរសើរតម្កើងព្រះ" ហើយនិយាយថា "អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ទាំងអស់សរសើរទ្រង់"។ ហើយគាត់ត្រូវបានគេកាត់ក្បាលហើយក៏បានចាកចេញទៅ។ [4] លោក Guido de Bray នៅត្រង់ដើម gallows បានលើកទឹកចិត្តដល់អ្នករួមការងារនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ ឱ្យរក្សាការពិតរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ [5] នៅពេលដែល Richard Williamson ត្រូវបានគេបៀតបៀន ហើយរត់គេចខ្លួន គាត់បានឃើញអ្នកបៀតបៀនដែលត្រូវបានលង់ទឹកក្នុងទឹកទឹកកក ហើយស្ទើរតែគាត់នឹងត្រូវស្លាប់ គាត់ក៏បានជួយសង្គ្រោះគាត់។ បន្ទាប់មកអ្នកពិឃាតក៏ចាប់គាត់ទៅសម្លាប់ចោលនៅទីបំផុត ។

(2) អ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់ជាជនជាតិអង់គ្លេស

[1] រ៉ូជើត្រូវបានចាប់ខ្លួនហើយបានទៅវាលសីត គាត់បានឃើញប្រពន្ធគាត់បំបៅដោះកូនរបស់គាត់ជាមួយនឹងកូនក្មេងដប់នាក់ទៀត។ តែគាត់បានឃើញម្តងនិងជញ្ជាំងភ្លើង។ បើទោះជាគាត់ត្រូវបានគេជម្រុញឱ្យបោះបង់ចោលសេចក្តីជំនឿកំណែទម្រង់ដើម្បីបានរស់ ដោយមិនបោះបង់គាត់បាននិយាយថា "អ្វីដែលខ្ញុំបានអធិប្បាយនឹងត្រូវបានបោះត្រាដោយឈាមរបស់ខ្ញុំ"។ [2] Ridly ត្រូវបានដុតដោយសារគាត់នៅតែរក្សាសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់។ ពេលប្អូនប្រុសរបស់គាត់សុំឱ្យនៅជាមួយគ្នាបន្តទៀត គាត់បានបដិសេធដោយស្ងៀមស្ងាត់។ ហើយនិយាយថា "ទេ បទនឹងទៅដេក ហើយបើជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះនឹងដេកឱ្យលក់ដោយស្ងៀមស្ងាត់យប់នេះដូចដែលបងធ្លាប់ធ្វើនៅក្នុងជីវិតបង។" [3] Latimer ត្រូវបានដុតជាមួយនឹង Ridly ហើយរួចមកនិយាយថា "សូមឱ្យបានក្សាន្តចិត្តចុះបងប្រុស Ridley ហើយធ្វើជាមនុស្សប្រុសពិត។ ថ្ងៃនេះយើងនឹងត្រូវគេដុតដូចជាទៀន ដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ នៅអង់គ្លេស ហើយតាមដែលខ្ញុំទុកចិត្តនោះយើងនឹងមិនត្រូវរលត់នោះឡើយ។" [4] Cranmer ត្រូវបានល្បួងដោយជាងសូននៅក្នុងការចោទសួរ ហើយគាត់បានបោះបង់ចោលសេចក្តីជំនឿកំណែទម្រង់របស់គាត់។ បន្ទាប់ពីនោះមកគាត់បានលន់តួបាប ហើយបានអះអាងនូវជំនឿដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់គាត់ ហើយគាត់ត្រូវបានគេចាប់ខ្លួនម្តងទៀត ហើយម្តងទៀតគាត់បានបោះបង់ចោលការសារភាពនៃជំនឿត្រឹមត្រូវរបស់គាត់។ តែគាត់បានលន់តួហើយធ្វើទីបន្ទាល់ពីជំនឿកំណែទម្រង់ ហើយគាត់ត្រូវ

បានចាប់ខ្លួនម្តងទៀត ហើយបានទទួលទោសស្លាប់។ ដូច្នេះគាត់ត្រូវបានគេដុតដោយអំណារ ហើយគាត់បានលាតសន្ធឹងដៃរបស់គាត់ដែលគាត់ប្រើដើម្បីនឹងសរសេរឯកសារសម្ងាត់ ហើយគាត់និយាយថា "នោះជាដៃដែលគ្មានតម្លៃរបស់អ្នក" ដដែលៗរហូតដល់ស្លាប់។ Samuel Rutherforth ជាគ្រូគង្វាលស្កុតឡែនបានសរសេរសំបុត្រជាច្រើននៅក្នុងគុក គាត់បាននិយាយថា គុកជារាជវាំងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយនិយាយថា "ប្រសិនបើខ្ញុំផ្ញើសំបុត្រដែលបានសរសេរពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទដោយអស់ទឹកខ្មៅច្រើនដូចជាទឹកសមុទ្រ!" គាត់និយាយថា "ព្រះគ្រីស្ទចូលចិត្តថើបបបូរមាត់ខ្មៅរបស់ខ្ញុំ"។ ហើយនៅក្នុងប្រវត្តិនៃការដែលត្រូវគេសម្លាប់ អ្នកត្រូវគេសម្លាប់មានអំណារ ហើយសរសើរដំកើងនៅក្នុងភ្លើង។ កាលដែលពួកគេសរសើរដំកើងខ្លាំងពេក សត្រូវបានទាញផ្តាច់អណ្តាតរបស់ពួកគេ។ បើទោះជាអណ្តាតរបស់ពួកគេត្រូវដាច់ តែពួកគេនៅតែសរសើរ។

សរុបសេចក្តី នៅក្នុងលោកិយ មានមនុស្សជាច្រើនដែលបានស្លាប់ដោយសារការទុច្ចរិតច្រើនជាងការសុចរិត។ ជាចុងក្រោយ មនុស្សមានបញ្ហានិងបានចូលទៅក្នុងការលំបាកនៅក្នុងលោកិយ។ ប្រសិនបើយើងមានបញ្ហានៅក្នុងលោកិយ មិនមែនរងទុក្ខសម្រាប់ខ្លួនខ្ញុំឡើយ តែសម្រាប់ព្រះ

អម្ចាស់! តែអ្វីដែលយើងចងចាំគឺព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យអ្នកខ្សោយបានក្លាហាន ហើយក្នុងពេកត្រូវគេសម្លាប់ធ្វើឱ្យពួកគេសរសើរដំកើងព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះ កាលដែលយើងអានប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការសម្លាប់ដល់អ្នកជឿ។ យើងគួរតែគិតពីរឿងទាំងនេះថា គ្រប់ការទាំងអស់ត្រូវបានសម្រេចដោយសារព្រះ។ កាលដែលយើងមើលទៅកាន់ការទាំងនោះ យើងមិនគួរសរសើរអ្នកដែលត្រូវគេសម្លាប់នោះទេ តែត្រូវសរសើរព្រះដែលផ្តល់នូវព្រះគុណនោះមក។ អ្នកណាដែលមើលទៅកាន់ពួកគេ ប្រសិនបើគាត់សរសើរមនុស្ស នោះគាត់មិនគាប់ដល់ព្រះនោះទេ។ នោះគាត់នឹងខ្សោយថែមទៀត។

ការអធិប្បាយទី 41 អ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទចុងក្រោយបង្អស់ (វិវរណៈ 13:1-3)

1. លក្ខណៈនៃទំនាក់ទំនងដែលទាក់ទងនឹងពាក្យទំនាយនៃសញ្ញាថ្មី និងសញ្ញាចាស់

"ខ្ញុំក៏ឈរលើខ្សាច់ នៅមាត់សមុទ្រ ហើយខ្ញុំឃើញសត្វសាហាវ១ឡើងចេញពីសមុទ្រមក ដែលមានស្នែង១០ នឹងក្បាល៧ រីឯនៅលើស្នែងវា មានមកុដ ១០ ហើយនៅលើក្បាលទាំងប៉ុន្មាន នោះមានឈ្មោះ ជាពាក្យប្រមាថ 2សត្វដែលខ្ញុំឃើញនោះ មើលទៅដូចជាខ្លារខិន ជើងវាដូចជាជើងនៃខ្លាឃ្មុំ ហើយមាត់វាដូចជាមាត់សិង្ហ នាគក៏ឱ្យឫទ្ធិ នឹងបល្ល័ង្ករបស់វាដល់សត្វនោះ ព្រមទាំងអំណាចយ៉ាងធំដែរ 3ខ្ញុំឃើញក្បាលវា១ ដូចជាបានកាប់សំឡាប់ហើយ តែរបួសដល់ស្លាប់នោះបានសះជាឡើងវិញ ហើយផែនដីក៏អស្ចារ្យនឹងសត្វនោះ" (វិវរណៈ 13:1-3)។

ពាក្យនេះទាក់ទងនឹងគំនិតនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរដានីយ៉ែល។ ដានីយ៉ែល 2:31-45 មានបន្ទូលថា "បពិត្រព្រះករុណា ទ្រង់បានទតឃើញរូប១យ៉ាងធំរូបនោះដែលធំសំបើម ហើយភ្លឺយ៉ាងអស្ចារ្យ ក៏ឈរនៅចំពោះទ្រង់ មានភាពគួរស្ញែងខ្លាច 32ឯក្បាលរបស់រូបនោះ ជាមាសយ៉ាងល្អ ដើមទ្រូងនឹងដៃជាប្រាក់ ពោះ នឹងភ្លៅជាលង្ហិន ជើងជាដែក ហើយប្រអប់ជើងជាដែកលាយនឹងដីឥដ្ឋ ទ្រង់បានទតឃើញ ដរាបដល់មានថ្ម១ដាប់ផ្តាច់ចេញ ឥតដៃអ្នកណា

ធ្វើ មកទង្គិចត្រូវរូបនោះត្រង់ប្រអប់ជើង ដែលធ្វើពីដែកនឹងដីឥដ្ឋ ក៏បំបាក់បំបែកខ្ទេចខ្ទីទៅ រួចទាំងដែក ដីឥដ្ឋ លង្ហិន ប្រាក់ ហើយនឹងមាសក៏ត្រូវបែកបាក់ខ្ទេចខ្ទីទាំងអស់ ហើយត្រឡប់ដូចជាអង្កាមនៅលានស្រូវខែប្រាំង រួចខ្យល់បក់ផាត់យកទៅបាត់ ឥតដែលឃើញផង់ណារបស់រូបនោះទៀតឡើយ ឯថ្មដែលទង្គិចនឹងរូបនោះ ក៏ត្រឡប់ទៅជាភ្នំយ៉ាងធំនៅពេញផែនដីទាំងដុំមូល។

សេចក្តីនោះហើយ ជាសុបិនរបស់ទ្រង់ព្រះករុណាឥឡូវនេះ យើងខ្ញុំនឹងកាត់ស្រាយ ថ្វាយព្រះករុណាជ្រាប បពិត្រព្រះករុណា ទ្រង់ជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច គឺជាស្តេចដែលព្រះនៃស្ថានសួគ៌ ទ្រង់បានប្រទានឱ្យមានរាជ្យព្រះចេស្តា ឥទ្ធិឫទ្ធិ នឹងសិរីល្អទាំងនេះ ហើយកន្លែងណាដែលមានមនុស្សជាតិអាស្រ័យនៅ នោះព្រះទ្រង់បានប្រទានទាំងសត្វនៅដី នឹងសត្វហើរលើអាកាស មកក្នុងព្រះហស្តទ្រង់ ព្រមទាំងតាំងទ្រង់ឱ្យគ្រប់គ្រងលើទាំងអស់ផង គឺទ្រង់ដែលជាក្បាលមាសនោះ តពីទ្រង់ទៅ នោះនឹងមាននគរ១ទៀតកើតឡើង ដែលថោកជាងទ្រង់ រួចនឹងមាននគរ១ទៀត ជានគរទី៣ដែលជាលង្ហិន នគរនោះនឹងមានអំណាចគ្រប់គ្រងលើផែនដីទាំងមូល 40ឯនគរទី៤នឹងមានកំឡាំងដូចដែក ដ្បិតដែលដែកបំបាក់បំបែកឱ្យខ្ទេចខ្ទី ហើយក៏កំរាបទាំងអស់ជាយ៉ាងណា នគរនោះក៏នឹងបំបែកបំបាក់ឱ្យខ្ទេចខ្ទី ហើយកិនល្អិតយ៉ាងនោះដែរ គឺដូចជាដែក ដែលបំបាក់បំបែករបស់ទាំងនោះឯង ហើយដែលទ្រង់បានឃើញប្រអប់ជើង នឹងម្រាមជើងនោះមាន១ចំណែកជាដីរបស់

ជាងស្ពាន ហើយ១ចំណែកទៀតជាដែកវិញ នោះគឺថា នគរនោះនឹងញែកបែកគ្នា តែក្នុងនគរនោះ នឹងមានកំឡាំងដូចជាដែក ដ្បិតទ្រង់បានឃើញដែកលាយនឹងដីស្អិតនោះ ហើយដែលម្រាមជើងជាដែក នឹងជាដីឥដ្ឋ លាយគ្នាជាយ៉ាងណា នគរនោះនឹងមានកំឡាំង១ចំណែក ហើយស្រួយ១ចំណែកយ៉ាងនោះដែរ ហើយដែលទ្រង់បានឃើញដែកលាយនឹងដីស្អិតជាយ៉ាងណានោះគឺគេនឹងលាយខ្លួននឹងអស់ទាំងពូជមនុស្សផងយ៉ាងនោះដែរ តែគេនឹងមិននៅជាប់ជិតគ្នានឹងគ្នាទេ ដូចជាដែកដែលមិនលាយជាប់នឹងដីដែរ រីឯនៅគ្រានៃស្តេចទាំងនោះ ព្រះនៃស្ថានសួគ៌ទ្រង់នឹងតាំងនគរ១ឡើង ដែលមិនត្រូវបំផ្លាញឡើយ ហើយអំណាចហ្លួងក៏មិនត្រូវផ្ទេរដល់សាសន៍ដទៃណាដែរ គឺនឹងបំបាក់បំបែក ហើយលេបបំបាត់នគរទាំងនោះវិញ នគរនោះនឹងស្ថិតស្ថេរនៅអស់កល្បជានិច្ច គឺដូចជាទ្រង់បានឃើញថ្មនោះ ដាប់ផ្តាច់ចេញពីភ្នំឥតមានដៃអ្នកណាធ្វើ ហើយថ្មនោះបានបំបាក់បំបែកទាំងដែក លង្ហិន ដីឥដ្ឋ ប្រាក់នឹងមាសនោះហើយ គឺព្រះដ៏ជាធំ ទ្រង់បានសំដែងឱ្យព្រះករុណាជ្រាបពីការដែលត្រូវមកនៅខាងមុខ សុបិននេះជាប្រាកដហើយ ឯសេចក្តីសំរាយក៏ជាពិតដែរ។"

ទំនាយបង្ហាញថា ប្រវត្តិសាស្ត្រប្រទេសលើផែនដីត្រូវបានរក្សានៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃប្រទេសបួន។ តាមទ្រឹស្តីផ្សេងទៀតថា "ប្រទេសទាំងបួននេះគឺ បា

ប៊ីឡូន មុីដេសភើសៀ ក្រិក និងរ៉ូម។ ហើយប្រទេសទីបួនគឺរ៉ូមត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយជាប្រទេសដែលបាតជើងនៃព្រះក្លែងក្លាយនៅតែបន្តដល់សព្វថ្ងៃនេះ ដែលមិនអាចនឹងរួបរួមគ្នាបានដោយសារពួកគេចូលចិត្តដែកនិងភក់។ ជាចុងក្រោយនៃសម័យនេះ ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងមកដល់ នេះជាការធ្លាក់ចុះនៃថ្មដោយសារស្នាដៃបុរសម្នាក់ដែលនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរដានីយ៉ែល។″ តាមរយៈទ្រឹស្តីនេះ បន្ទាប់ពីការបំផ្លាញរបស់ក្រុងរ៉ូមជាប្រទេសដែលគិតថាជើងរបស់ព្រះក្លែងក្លាយដៅនៅ គឺជាប្រទេសនៅអឺរ៉ុបទាំងអស់ ដែលត្រូវបានទ្រទ្រង់មកដល់សព្វថ្ងៃ ដែលមិនទាន់បានអះអាងនៅឡើយ។ អ្នកវិទូនិយាយពីការមួយចំនួនអំពីប្រទេសណាដែលប្រទេសទាំងដប់នៅអឺរ៉ុបចង្អុលទៅកាន់។ យើងមិនអាចទទួលទ្រឹស្តីខាងលើអស់ពីចិត្តនោះទេ។ តែដូចដែលយើងឃើញវិវរណៈនៅចុងបញ្ចប់នៃសាសន៍ទាំងអស់ អាណាចក្រដូចជារ៉ូមនឹងកើតឡើងម្តងទៀត ហើយគ្រប់គ្រងប្រទេសជាសកល (ជំពូក 17 សកម្មភាពនៃស្តេចទី 8th) នៅទីបញ្ចប់ ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងកើតឡើង។

2. ពេលនៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់គឺនៅជិតបង្កើយ

ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវបានសម្រេចបន្ទាប់ពីអ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទចុងក្រោយបានកើតឡើង។ ភ័ស្តុតាងជាច្រើនដែលថាប្រទេសនៃអ្នកដែលប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទចុងក្រោយត្រូវបានមកជិតត្រូវបាន

បង្ហាញនៅគ្រានេះ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ ភស្តុតាងជាក់ស្តែងបំផុតគឺការប្រយុទ្ធគ្នានៃភាគីទាំងពីរក្នុងផ្នែកនៃគំនិតជាជាងឈាម ដែលដោយសារតែការប្រយុទ្ធរបស់ប្រទេសទាំងអស់បានក្លាយជាស្ថានភាពនៃការអភិវឌ្ឍន៍ខ្លាំង។ នេះគឺជាយុគសម័យដែលសត្វសាហាវ (អ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទចុងក្រោយ) គ្រប់គ្រងស្ទែងដប់។ (17:16-18) នៅក្នុងចំណុចនេះ យើងគួរដឹងនូវរូបរាងនៃអ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ វាគឺដូចតទៅនេះ។

(10 អ្នកប្រឆាំងចុងក្រោយនឹង ព្រះគ្រីស្ទចេញពីសមុទ្រ (ខ 1) វាមានន័យថាការប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទចុងក្រោយបង្អស់បានចេញមកពីប្រទេសនៃពិភពលោក។ (2) នេះគឺជាប្រទេសខ្លាំងបំផុតនៅក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍។ (13: 2) ដោយសារតែ ប្រទេសនេះប្រៀបដូចជាខ្លារខិន ខ្លាឃ្មុំ សិង្ហ មានចរិតជាសត្វព្រៃទាំងអស់ (3) ប្រទេសដែលនៅស្ថិតស្ថេរក្នុងអតីតកាលនឹងកើតឡើងម្តងទៀត។ (13:3,4) ពាក្យថា "ផែនដីទាំងមូលមានការស្ងើចអស្ចារ្យកាលដែលគេដើរតាមសត្វតិរច្ឆាន" មានន័យថា ធ្វើតាមយ៉ាងភ្លៀវភ្លា។ ដូចដែលយើងឃើញនយោបាយនៃប្រទេសនៃអ្នកប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយតួរលេខដែលអ្នកមិនជឿ។ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ផែនដី) ដូចជានៅគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់ (៥) គាត់គឺជាអ្នកដែលប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ និងក្រុមជំនុំ (13:6) (6) គាត់បៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធ ហើយយកឈ្នះជាបណ្តោះអាសន្ន (3:7) បន្ទាប់មកពួកបរិសុទ្ធគឺ បានរងទុក្ខយ៉ាងពិតប្រាកដ។

ការអធិប្បាយទី 42 ហោរាក្លែងក្លាយ (វិវរណៈ 13:11)

សកម្មភាពនៃហោរាក្លែងក្លាយគឺដូចខាងក្រោមនេះ។

1. ការប្រើអំណាចនៃលោកិយនេះ (ខ 12) វិវរណៈ 13:12 មានបន្ទូលថា "ក៏ប្រព្រឹត្តដោយនូវគ្រប់ទាំងអំណាចរបស់សត្វទី១ នៅមុខនាគនោះ ទាំងបណ្ដាលឱ្យផែនដី នឹងអស់អ្នកដែលនៅផែនដីបានក្រាបថ្វាយបង្គំ ដល់សត្វទី១ដែលមានរបួសដល់ស្លាប់នោះ តែបានសះជាវិញនោះផង"។ ហោរាពិតនឹងក្រោកឈរតាងឱ្យអំណាចរបស់ព្រះ ទាស់នឹងហោរាក្លែងក្លាយដែលនាំមកនូវអំណាចរបស់លោកិយ។ និយាយម្យ៉ាងទៀតថា ហោរាពិតត្រូវបានបញ្ជូនមកដោយព្រះ តែហោរាក្លែងក្លាយព្រះមិនបានបញ្ជូនមកនោះទេ។ យេរេមា 14:14 មានបន្ទូលថា "រួចព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលមកខ្ញុំថា ពួកហោរាគេទាយកុហកដោយនូវឈ្មោះអញទេ អញមិនបានចាត់ប្រើគេឡើយ ក៏មិនបានបង្គាប់គេ ឬនិយាយនឹងគេដែរ គេទាយប្រាប់ឯងរាល់គ្នាពីការជាក់ស្តែងដែលមិនពិត ជាទំនាយតាមរបៀន គឺជាសេចក្តីឥតប្រយោជន៍ទទេ ហើយជាសេចក្តីបញ្ឆោតនៃចិត្តខ្លួនគេវិញ"។ នៅក្នុងហោរា ការពិតដែលព្រះត្រាស់ហៅគាត់ត្រូវបានបង្កើតនូវគ្រឹះនៃព័ន្ធកិច្ចរបស់គាត់។ ហោរាដែលព្រះមិនបានត្រាស់ហៅជាហោរាក្លែងក្លាយ។ ភស្តុតាងនៃការត្រាស់ហៅដូចជាលោក Bavinck និយាយថា មានធាតុបី។ (1) គាត់មានការជម្រុញពីខាងក្នុងឱ្យធ្វើកិច្ចការនៃស្ថានសួគ៌ (2) គាត់មានអំណាចនៃដំណែងដែលអាចធ្វើព័ន្ធ

កិច្ចនោះបាន (3) គាត់ទទួលបានសេចក្តីពិតថាព្រះបានបើកផ្លូវឱ្យគាត់បានធ្វើការនោះ (Geref. IV pp 419)។ តែបើគ្មានការត្រាស់ហៅដូចនោះទេ មានតែអ្នកដែលបម្រើក្រុមជំនុំដោយការជម្រុញខាងលោកិយ ហើយគេមិនអាចនឹងគេចផុតពីការនឹងក្លាយទៅជាហោរាក្លែងក្លាយនោះទេ។

2. ធ្វើទីសម្គាល់យ៉ាងអស្ចារ្យ (ខ 13)

ហោរាក្លែងក្លាយបង្ហាញទីសម្គាល់ក្លែងក្លាយ ដើម្បីនឹងតាំងនូវសេចក្តីមិនពិត។ គាត់អាចធ្វើវាបានដោយអំណាចរបស់សាតាំង។ ការពិតដែលសាតាំងអាចធ្វើការចម្លែកបាននិយាយនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ នៅក្នុង និក្ខមនំ ពួកវេទមន្តរបស់អេស៊ីបបានបោះដំបងរបស់ពួកគេ ហើយវាបានក្លាយទៅជាពស់ដូចជាអ៊ីរ៉ុនបានធ្វើដែរ។ (និក្ខមនំ 7:10-12) ដូចជាម៉ូសេ និងអ៊ីរ៉ុន ពួកគេបានវាយទន្លេនីល ហើយវាប្តូរទៅជាឈាម។ (និក្ខមនំ 7:17-25) ហើយកង្កែបត្រូវបានគ្របពាសពេញទឹកដីប្រទេសអេស៊ីប (និក្ខមនំ 8:6,7)។ សញ្ញានៃអារក្សខុសពីសញ្ញាដែលពិតមកពីព្រះ វា (1) អារក្សបំផ្លាញសេចក្តីពិត ហើយធ្វើការដើម្បីនឹងតាំងឡើងនូវសេចក្តីមិនពិត។ (2) វាបង្ហាញសភាពដែលមិនមានសីលធម៌និងមិនត្រឹមត្រូវ។

ដូច្នេះ យើងគួរបែងចែកវាឱ្យបានល្អ។ អ្នកជឿគ្រីស្ទានមិនគួរដើរតាមបំណងប្រាថ្នានៃការដែលគួរចង់ដឹងទេ តែពួកគេត្រូវស្វែងរកសេចក្តីពិតនៃដំណឹង

ល្អ។ កាលដែលគេដេញតាមការដែលគួរឱ្យចង់ដឹង វាងាយស្រួលនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងល្បិចកល្បនៃហោរាក្លែងក្លាយ។

ការអធិប្បាយទី 43 អំពីអ្នកដែលថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ (13:14)

បទបញ្ញាត្តិដែលនិយាយថា " (1) "មិនត្រូវមានព្រះឯទៀតណាក្រៅពីយើង។" (និក្ខមនំ 20:3) (2) "កុំឱ្យឆ្លាក់ធ្វើរូបណាសំរាប់ឯងឱ្យសោះ ក៏កុំឱ្យធ្វើរូបណាឱ្យដូចជាអ្វីនៅស្ថានសួគ៌ខាងលើ ឬនៅផែនដីខាងក្រោម ឬនៅក្នុងទឹកដែលទាបជាងដីផង"(និក្ខមនំ 20:4)។ អត្ថន័យនៃបញ្ញាត្តិទីពីរគឺ និយាយពីវិធីបម្រើព្រះ ហើយវាសង្កត់លើការខាងវិញ្ញាណនៃព្រះ ហើយមានន័យថាការបម្រើព្រះដោយភាពត្រឹមត្រូវថ្លៃថ្នូតាមដែលបង្ហាញនៅក្នុងព្រះបន្ទូលព្រះ។ គោលជំនឿវេសមីនស្ទឺបង្ហាញថា "បញ្ញាត្តិទីពីរចង្អុលថា យើងគួរស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលព្រះ ភាពបរិសុទ្ធ និងរក្សាការថ្វាយបង្គំបែបសាសនាយ៉ាងពេញលេញ"។ បន្ទាប់មក បញ្ញត្តិទីមួយ និងទីពីរ បាននិយាយថា មនុស្សនោះ គោរពតែព្រះជាម្ចាស់ ហើយថ្វាយបង្គំតែព្រះជាម្ចាស់ ហើយគោរពទ្រង់ជាព្រះ។ វាជាទំនួលខុសត្រូវដំបូងនៃជីវិត។ ដូច្នេះ ការប្រព្រឹត្តតាមបញ្ញត្តិទីមួយ និងទីពីរ គឺអស្ចារ្យណាស់។ ព្រោះបាបកម្មធំបំផុតគឺការប្រព្រឹត្តល្មើសបញ្ញត្តិដ៏ធំបំផុត។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា "នោះព្រះយេស៊ូវឆ្លើយថា «ត្រូវឱ្យស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃឯងឱ្យអស់អំពីចិត្ត អស់អំពីព្រលឹង ហើយអស់អំពីគំនិតឯង» នេះជាបញ្ញត្តយ៉ាងសំខាន់ទី១ ហើយបញ្ញត្តទី២ក៏បែបដូចគ្នា គឺថា «ត្រូវឱ្យស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង»"។ (ម៉ាថាយ 22:37-39)។ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូ ដូចអ្នកប្រាជ្ញច្បាប់បានសួរថា តើបញ្ញត្តិមួយណាធំជាងគេ? ប្រសិនបើគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយបំពានលើបញ្ញត្តិឱ្យ

ស្រឡាញ់មនុស្ស។ គឺអំពើបាបបម្រើរូបព្រះ គឺជាអំពើបាបធំជាង ដោយការបំបែកបញ្ញត្តិឱ្យស្រឡាញ់ព្រះ។ បើមនុស្សក្នុងលោកកាត់ទោសប្រហារជីវិតគេខ្លាចហើយញាប់ញ័រ ប៉ុន្តែពេលឃើញការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ គេមិនគិតដូច្នេះតើមានមូលហេតុអ្វី? ព្រោះថាពិភពលោកអាចគិតថាវាជាទម្លាប់ងងឹតទៅហើយ ប៉ុន្តែមិនអាចគិតថាជាច្បាប់នៃស្ថានសួគ៌ ដោយភ្លេចកិច្ចការរបស់ព្រះជាយូរមកហើយ។ ការដែលជីវិតមិនបានទទួលការគោរពបូជារូបព្រះជាអំពើបាបដ៏ធំនោះ ត្រូវរលាយក្នុងទំនៀមទម្លាប់របស់លោកិយយ៉ាងជ្រៅ។

ទំនុកដំកើង 115:4-8 មានបន្ទូលថា "ឯព្រះរបស់គេ នោះសុទ្ធតែជារូប ធ្វើពីប្រាក់នឹងមាសជាស្នាដៃដែលមនុស្សធ្វើរូបទាំងនោះមានមាត់ តែមិនចេះនិយាយមានភ្នែក តែមើលមិនឃើញមានត្រចៀក តែស្តាប់មិនឮមានច្រមុះតែធុំក្លិនមិនបានមានដៃ តែចាប់កាន់មិនបានមានជើង តែមិនចេះដើរឡើយក៏មិនចេះបញ្ចេញសំឡេងតាមបំពង់កផងជាងដែលធ្វើ អើ អស់អ្នកដែលទុកចិត្តនឹងរូបទាំងនោះគេនឹងបានដូចជារូបនោះដែរ"។ អ្នកណាដែលនឹងប្រព្រឹត្តលើអំពើបាបដោយស្រោល នឹងធ្លាក់ចូលក្នុងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ ដោយមិនយល់ពីការពិតដែលថាអ្នកជឿបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយប្រែចិត្តការធានានៃសេចក្តីជំនឿត្រូវបានបាត់បង់។ Westminster creed និយាយថា "អ្នកជឿពិតក៏បាត់បង់ការធានាអះអាងដែរ វាកើតចេញពីការពិតដែលថាគាត់មិនត្រូវបានបញ្ជាក់ការធានា ឬគាត់ត្រូវបានធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាបខ្លះ ឬដូចដែលព្រះបានប្រគល់មុខរបស់គាត់ចេញពីគាត់សម្រាប់ការល្បួងរបស់

គាត់" (ការបកប្រែដំបូង) អ្នកដែលបាត់បង់ការធានានៃសេចក្តីជំនឿអាចស្តារការធានាដែលបាត់បង់របស់គាត់ឡើងវិញដោយស្វែងរកអំពើបាបរបស់គាត់ហើយប្រែចិត្ត។ យើងគួរចង់ឱ្យក្រុមជំនុំរបស់យើងយល់ពីអំពើបាប ប្រែចិត្ត ហើយទទួលបានការធានា និងជីវិតដ៏បរិបូរណ៍។ ទោះបីជាយើងប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង ប្រសិនបើយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវ ហើយប្រែចិត្ត យើងមានការលើកលែងទោស។ អេសាយ 1:18 មានបន្ទូលថា "ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលថា មកចុះ យើងនឹងពិភាក្សាជាមួយគ្នា ទោះបើអំពើបាបរបស់ឯងដូចជាពណ៌ក្រហមទែងក៏ដោយ គង់តែនឹងបានសដូចហិមៈ ទោះបើក្រហមឆ្អៅក៏ដោយ គង់តែនឹងបានដូចជារោមចៀមវិញ"។ ១យ៉ូហាន 1:9 មានបន្ទូលថា "បើយើងលន់តួបាបវិញ នោះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ ហើយសុចរិតប្រយោជន៍នឹងអត់ទោសបាបឱ្យយើង ហើយនឹងសំអាតយើង ពីគ្រប់អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ផង។"

ការអធិប្បាយទី 44 ចូរគិតពីព្រះអង្គដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ (14:1-3)

វាប្រាកដណាស់ថា អត្ថបទនោះរៀបរាប់បីរូបរាងនៃស្ថានសួគ៌ទៅតាម Greijdanus, នៅទីនេះមនុស្ស 144000 ជាមនុស្សដូចគ្នានៅវិវរណៈ 7:3-8 ដែលជាមនុស្សដែលត្រូវបានរើសតាំងដោយព្រះ ជាហ្វូងមនុស្សតែមួយ ដែលត្រូវបានព្រះបោះត្រា។ សាវកយ៉ូហានបានឃើញពួកគេពេលនេះ។ ពួកគេជាអ្នកដែលនៅស្ថានសួគ៌លើសផុតពីការភ័យខ្លាច ទុក្ខលំបាក និង ទុក្ខវេទនានៃការវាយ។ (Openbaring p286)។ លោក Lohmeyer ក៏បាន និយាយថា "នៅទីនេះជាកន្លែងនៃកូនចៀមដែលឈរ មិនមែននៅភ្នំស៊ីយ៉ូន ដែលនៅផែនដីនៅត្រង់ខ 3 ទេ តែជាស៊ីយ៉ូនដែលនៅស្ថានសួគ៌វិញ។" (Die Offenbarung des Johannes p 122) (Erlauterunggen zum Neuen Testament, III p 482-483) គំនិតដែលនៅខ្ពស់លើសទាំងអស់អ្នកជឿដែល ក្រោកឈរជាមួយនឹងកូនចៀម (ខ10 កន្លែងនោះជាស្ថានសួគ៌។ ទៅកាន់អ្នក ដែលត្រូវបានរើសតាំងជាកន្លែងជាមួយកូនចៀមនៅស្ថានសួគ៌។ ស្ថានសួគ៌ ជាកន្លែងដែលនៅកណ្តាលព្រះគ្រីស្ទ បើគ្មានព្រះយេស៊ូវទេនោះស្ថានសួគ៌ មិនមែនជាស្ថានសួគ៌ទេ។ ពាក្យថាស្ថានសួគ៌គឺជាការនៅជាមួយនឹងព្រះគ្រី ស្ទចេញមកពីបទគម្ពីរផ្សេងទៀតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ ២កូរិនថូស 5:8 មាន បន្ទូលថា "ដ្បិតដូចជាសេចក្តីទុក្ខលំបាករបស់ព្រះគ្រីស្ទ បានចំរើនឡើងដល់ យើងរាល់គ្នាយ៉ាងណា នោះសេចក្តីក្សាន្តចិត្តនៃយើងរាល់គ្នា ក៏ចំរើនដោយ សារព្រះគ្រីស្ទបែបដូច្នោះដែរ"។ ភីលីព 1:23 មានបន្ទូលថា "ខ្ញុំមានសេចក្តីប

ណ្ដាលទាំងសងខាង ក៏មានចិត្តចង់ចេញទៅនៅជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដែលល្អជាជាងនោះផង"។ ជាពិសេសហេព្រើរ 12:22-24 អះអាងសេចក្ដីពិតដែលថា វិវរណៈជំពូក 14 ចង្អុលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌។ លោក Grosheide បាននិយាយពាក្យថា "ស៊ីយ៉ូន" ដូចតទៅនេះ "ស៊ីយ៉ូនមិនមែនជាទីរហោស្ថានតែជាកាណាន។ ពាក្យនេះទាក់ទងទៅនឹងការតាំងសញ្ញារវាងព្រះនឹងមនុស្សតែទាក់ទងនឹងការស៊ីសង្វាក់គ្នារវាងព្រះនឹងមនុស្សជាងការដែលផ្ដល់ក្រឹត្យវិន័យ។" (Kommentaar op Het Nieuwe Testament , De Brief aan De Hebreen p 364)។

ជាពិសេសហេព្រើរ 12:22-24 បានប្រើពាក្យ "ភ្នំស៊ីយ៉ូន"

បើគ្មានពាក្យថា "ទេវតារាប់មិនអស់" និងពាក្យថា "វិញ្ញាណរបស់មនុស្សសុចរិតត្រូវបានធ្វើឱ្យឥតខ្ចោះ" វាច្បាស់ណាស់ថាចង្អុលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌។ នៅក្នុងន័យក្រុមជំនុំសញ្ញាថ្មី ក្រុមជំនុំសញ្ញាថ្មីបានរួបរួមជាមួយពួកបរិសុទ្ធនៃស្ថានសួគ៌ជាពិសេស។ ដូច្នេះ "ស៊ីយ៉ូន" នៅក្នុងវិវរណៈ 14:1-4 ចង្អុលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌។

តើនរណាជាអ្នកដែលចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ តើពួកគេធ្វើអ្វីនៅក្នុងនោះ? អត្ថបទបង្ហាញថាពួកគេច្រៀងបទថ្មីដូចជាផ្គរលាន់ និងពិណ។ (2-30 អ្នកជឿពិតនិងក្រុមជំនុំដឹង ស្ដាប់បទចម្រៀងដែលចេញពីស្ថានសួគ៌ ហើយចូលរួមនៅទីនោះ។ ចំពោះសំឡេងដ៏អស្ចារ្យនៃបទចម្រៀងពីស្ថានសួគ៌ បេះដូងនៃអ្នក

ជឿនៅលើផែនដីក៏គួរត្រេកអរដែរ។ គួរតែប្រាថ្នាចង់បាននៅទីនោះ ដោយដឹងថាមិត្តរបស់យើងរស់នៅក្នុងស្ថានសួគ៌ អ្នកដែលចូលទៅក្នុងនោះមិនត្រឹមតែជាអ្នកជឿនៃនិកាយមួយប៉ុណ្ណោះទេ យើងគួររក្សាផ្លូវតូចចង្អៀតដើម្បីរក្សាការពិតក្នុងករណីចាំបាច់ យើងគួរតែដឹងថា អ្នកជឿនៃក្រុមជំនុំផ្សាយដំណឹងល្អផ្សេងទៀតក៏បានចូលទៅក្នុងនោះ ហើយត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងការសរសើរនៃសំឡេងដូចផ្គរលាន់ជាមួយគ្នា។

ផ្លូវរបស់យើងអាចចង្អៀត។ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់យើងគួរតែធំទូលាយ។ បើចិត្តយើងចង្អៀត វាមានន័យថាដកសំឡេងសរសើរដូចផ្គរលាន់។ ដោយដឹងថាមានតែនិកាយរបស់ខ្ញុំទេដែលអាចចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌បានដើម្បីប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដ៏ទៃដូចជាសត្រូវរបស់ខ្ញុំគឺមិនត្រឹមត្រូវ។ Cromwell បានសម្លាប់ស្តេច Charles ហើយបានកាន់អំណាច ហើយប្រើការគៀបសង្កត់ដើម្បីបង្រួបបង្រួមព្រះវិហារអង់គ្លេសដោយប្រើលទ្ធិបរិសុទ្ធ។ គាត់បានដាក់សមាជនៅក្នុងដៃរបស់គាត់ ហើយប្រតិបត្តិរបបផ្តាច់ការ ប្រសិនបើគាត់មិនមានការប្រជុំនៃសមាជក្នុងចិត្តទេ គាត់បាននិយាយថា "ថ្ងៃនេះគ្មានសមាជទេ"។ គាត់បានបណ្តេញឪពុកកាតូលិកទៅតំបន់បរទេស ប៊ីស្សពនៃសាសនារដ្ឋរបស់អង់គ្លេសត្រូវបានហាមឃាត់នូវការអធិប្បាយ។ ប៉ុន្តែវិធីសាស្ត្របែបនេះបានធ្វើឱ្យគាត់បាត់បង់អំណាច។ ការដែលព្រះវិហារអង់គ្លេសទទួលបានសេរីភាពចេញមកពីការប្រកាសសេរីភាពនៃសេចក្តីជំនឿដល់គ្រប់និកាយដោយស្តេច James ដែលមានជំនឿលើពួករ៉ូម៉ាំងកាតូលិក។ ដោយសារការ

ដែលត្រឹមត្រូវមិនដំណើរការត្រឹមត្រូវ ជួនកាលព្រះអនុញ្ញាតឱ្យសម្រេចកិច្ចការត្រឹមត្រូវដោយប្រើអ្នកដទៃ។ ដូច្នេះ មនុស្សដែលត្រូវគួរមានចិត្តរាបទាប។ ទោះបីជាវាត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ក៏ករណីជាច្រើនដែលវានាំមកនូវលទ្ធផលខុសនៅក្នុងពិភពលោកបានកើតឡើង។

ការអធិប្បាយទី 45 ព្រះគ្រីស្ទនិងមនុស្ស 144000 ដែលឈរនៅលើភ្នំស៊ីយ៉ូន (14:1-5)

 វិវរណៈនេះបាននិយាយពីសកម្មភាពនៃការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយដែលជំពូកទី 16 បានពិពណ៌នានៅដើមដំបូងជានិមិត្តរូប។ "ស៊ីយ៉ូន" គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃពិភពស្ថានសួគ៌ 144000 តំណាងឱ្យចំនួនសរុបនៃអ្នកប្រោសលោះ។ លក្ខណៈពិសេសនៃការប្រោសលោះមានដូចខាងក្រោម។

ច្រៀងបទចំរៀងថ្មី (2, 3) (ទំនុកដំកើង 33:3, 96:1 98:1, 144:9, 149:1)

នេះជាចម្រៀងដើម្បីនឹងរីករាយនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ។ មនុស្សដែលបានចូលទៅស្ថានសួគ៌បានរីករាយនឹងព្រះយ៉ាងខ្ពស់។ ទំនុកដំកើង 16:11 មានបន្ទូលថា "ទ្រង់នឹងបង្ហាញឱ្យទូលបង្គំឃើញផ្លូវជីវិតវិញនៅចំពោះទ្រង់មានសេចក្តីអំណរដ៏ពោរពេញនៅព្រះហស្តស្តាំទ្រង់មានសេចក្តីអរសប្បាយជាដរាបតទៅ។" ម៉ាថាយ 25:21 មានបន្ទូលថា "ចៅហ្វាយនិយាយថា ប្រពៃហើយ បាវល្អស្មោះត្រង់អើយ ឯងមានចិត្តស្មោះនឹងត្រួតរបស់បន្តិចនេះ ដូច្នេះ អញនឹងតាំងឱ្យឯងត្រួតលើរបស់ជាច្រើនទៅទៀត ចូរឱ្យឯងប្រកបដោយសេចក្តីអំណររបស់ចៅហ្វាយឯងចុះ"។ សេចក្តីអំណររបស់អ្នកដែលបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌នោះគឺមិនអាចនឹងរៀបរាប់អស់។ អំពីហេតុផលដែលស្ថានសួគ៌ជាកន្លែងដែលសប្បាយរីករាយ លោក អាំប្រូសបាននិយាយដូចតទៅនេះ ថា "ស្ថានសួគ៌មិនមានការវាយគ្នាទាស់នឹងសាច់ឈាម ការល្បួង អំពើ

បាប និងការដើរទៅជួបនឹងបទពិសោធន៍គ្រោះថ្នាក់ដែលធ្លាប់ជួប អតីត កាលនឹងត្រូវបានប្តូរទៅជាការរីករាយនឹងអំណរពិត។ ប្រសិនបើយើងនៅ ក្នុងលោកិយដោយលំបាកវេទនាដូចជាយើងបានរីករាយនឹងសង្ឃឹមនៃស្ថាន សួគ៌។ តើយើងគួរនឹងនិយាយដូចម្តេច!" បើទោះជាបរិមាណនៃអំណរវាតូច តែមិនគួរមើលងាយវានោះទេ។ ពីព្រោះសូម្បីតែការតូចនៅតែចេញមកពី ស្ថានសួគ៌។ លោក Spurgeon និយាយថា "សេចក្តីវេទនាដូចជាសមុទ្រ សេ ចក្តីអំណរដូចជាដំណក់ទឹក។ តែវាធ្វើឱ្យយើងមើលទៅកាន់លោកិយដែល នឹងមកដល់។"។ Fany J, Crosby ជាស្ត្រីដែលពិការភ្នែកម្នាក់ ដោយសារ និយាយមិនអាចនឹងទប់នូវសេចក្តីអំណរដែលរីករាយដោយបានជឿដល់ព្រះ គ្រីស្ទ នាងបាននិពន្ធបទទំនុកដំកើងចំនួន 6000 ជាងបទ។ នាងសារភាពថា "ខ្ញុំរីករាយនឹងព្រះពរដែលអ្នកផ្សេងទៀតមិនបានដឹង"។ បទចម្រៀងតំណាង ដែលនាងនិពន្ធគឺបទ "ព្រះយេស៊ូវ រក្សាខ្ញុំនៅក្បែរឈើឆ្កាង" "កុំទៅចោលខ្ញុំ ឱព្រះសង្គ្រោះដ៏ស្រទន់អើយ" "ថ្ងៃណាមួយ ចំណងពណ៌ប្រាក់នឹងត្រូវដាច់" ។ល។

1. អ្នកដែលរក្សានូវភាពស្មោះត្រង់របស់ខ្លួន

ភាពស្មោះត្រង់ជាសីលធម៌ដែលមនុស្សស្រីនាំទៅកាន់មនុស្សប្រុស។

(1) គោលគំនិតនៃភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងភាសាចិនគឺទំនោរទៅមិនមែនជាគោលការណ៍ទេ ប៉ុន្តែជាក្បួនលម្អិត ហើយបន្ទាប់មកវាឈានដល់ទំនោរទៅរកការប្រតិបត្តិនៃច្បាប់។ ដូចយើងឃើញសៀវភៅសីលធម៌ ប្រុស-ស្រីមិនគួរព្យួរសម្លៀក បំពាក់នៅកន្លែងតែមួយ មិនអាចប្រើកន្សែង និងក្រាស់សិតសក់រួមគ្នាបានទេ បុរសមិនគួរស្គាល់ឈ្មោះស្ត្រី លើកលែងតែសាច់ញាតិរបស់គាត់ ក្មេងស្រីអាយុលើសពីប្រាំពីរឆ្នាំ មិនគួរអង្គុយក្បែរឪពុក ឬបងប្រុសរបស់គាត់ឡើយ។

(2) ភាពស្មោះត្រង់ដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀនផ្តោតលើគោលការណ៍ តែមិនដើរតាមការរក្សាច្បាប់ទម្លាប់ ដោយសារវាល្ងីល្ងើដូចជាពាក្យថា "អ្នករាល់គ្នាត្រងសុចចេញ តែលេបសត្វអូដ្ឋវិញ" (ម៉ាថាយ 23:24)។ គ្រិស្តសាសនាមិនចាត់ទុកស្ត្រីដូចអ្នកទោសដោយភាពជាប់លាប់នៅខាងក្រៅនោះទេ។ ភាពស្មោះត្រង់នៃគ្រិស្តសាសនា មិនមែនជាការបោះបង់ចោលខ្លួនឯង និងមិនមែនជាភាពទុទិដ្ឋិនិយមនោះទេ។ មានមនុស្សជាច្រើនដែលដើរតាមការបោះបង់ខ្លួនឯង ហើយទាមទារជីវិតសុចរិត។ គ្រានោះ បាកឃីសុកជី ពេលដែលស្តេច Moo វាយលុកទៅប្រទេសជូ បានស្នើសុំ ប៉ុន្តែ មូ អ៊ីង មិនទទួលយកទេ ដូច្នេះគាត់ត្រូវស្លាប់ដោយសារភាពអត់ឃ្លាននៅលើភ្នំសូយយ៉ាង។ ពួកគេលាក់ខ្លួននៅលើភ្នំមិនឱ្យស៊ីស្រូវរបស់ប្រទេសជូ។ នេះគឺជាទុទិដ្ឋិនិយម។ ហេតុអ្វីបានជាទម្លាយភាពស្មោះត្រង់របស់ពួកគេចំពោះសកម្មភាពដែលពួកគេមិនបានបរិភោគមីរបស់ប្រទេសជូ? នយោបាយប្រទេសជូអាចជាអំពើ

បាប ប៉ុន្តែសូម្បីតែអង្គរនៃប្រទេសជូមែនទេ? ចំពោះសកម្មភាពនៃការត្រឡប់មកវិញ Yi Sook Je មនុស្សក្រោយមកបានវាយតម្លៃនិងនិយាយថា Back Yi ត្រូវបានស្លាប់សម្រាប់កិត្តិយសរបស់គាត់"។

2. អ្នកដែលដើរតាមកូនចៀមដែលដឹកនាំទៅគ្រប់កន្លែង

ចំណុចនេះជីវិតដែលអ្នកជឿពិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ និងដើរតាមគម្រូរបស់ទ្រង់

(1) ហេតុផលដើរតាមមេដឹកនាំដោយមិនដឹងផ្លូវពីមុន គឺជឿលើអ្នកដឹកនាំ។ អ្វីដែលយើងគួររក្សាទុកក្នុងចិត្ត ទោះបីយើងមិនដឹងពីគោលបំណង និងដំណើរការរបស់ផ្លូវឱ្យបានលម្អិតក៏ដោយ ប៉ុន្តែគួរធ្វើតាមទ្រង់ថានឹងមានសុវត្ថិភាព។ ការបរាជ័យដ៏ធំបំផុតក្នុងចំណោមរឿងបរាជ័យនៅពេលយើងរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ គឺការគិតទទេ ដែលដឹងពីគោលបំណង និងដំណើរការរបស់យើងច្រើនពេក។ វាជាលក្ខណៈធម្មជាតិដែលយើងមានរយៈពេលខ្លីក្នុងការដឹងពីទីកន្លែងគោលបំណង និងដំណើរការនៃសកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងនៅផ្នែកខ្លះ។ យើងគ្រាន់តែធ្វើតាមដោយជឿលើអ្នកដឹកនាំប៉ុណ្ណោះ។ ទោះជាអ័ប្រាហាំមិនដឹងថាគាត់ទៅណាក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់បានធ្វើតាមការត្រាស់ហៅរបស់គាត់ ហើយបានចាកចេញពីប្រទេសខាល់ឌា។ វាគឺជាជំនឿរបស់គាត់។ (ហេព្រើរ 11:8) ទោះជាយើងដឹងអំពីគោលបំណងនៃជំនឿរបស់យើងនិងដំណើរការយ៉ាងពិតប្រាកដក៏ដោយ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចដឹងលម្អិតទេ ដោយសារយើងមិនមែនជាព្រះទេ តែយើង

ជាមនុស្ស។ ការពិតដែលថាមនុស្សមានកម្រិត យល់ពីភាពគ្មានទីបញ្ចប់ ប៉ុន្តែមិនអាចយល់ពីគាត់ទាំងស្រុង គឺជាបាវចនានៃទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់។

(Finiti non Capax infiniti)

(2) តទៅនេះព្រះយេស៊ូវបញ្ចូលអត្ថន័យថា ព្រះយេស៊ូវជាគម្រូរបស់ខ្ញុំ។ បទគម្ពីរបង្រៀនជាច្រើនដើម្បីធ្វើឱ្យជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវជាគម្រូ។ (ហេព្រើរ 12:2-4, ២កូរិនថូស 3:18, ២ធីម៉ូថេ 2:11-13)។ តាមចិត្តសាស្ត្រមនុស្សមានលក្ខណៈពិសេសនៃការយកត្រាប់តាម។ ទីមួយ លក្ខណៈនៃការឆ្លុះបញ្ចាំង លក្ខណៈនេះជាសកម្មភាពមូលដ្ឋាន ប្រៀបដូចជាសកម្មភាព ដូចជាអ្នកផ្សេងសើចនោះខ្ញុំក៏សើចតាមគាត់ដែរ។

ទីពីរ ចរិតនៃការលេង នេះគឺជាប្រភេទនៃសកម្មភាពលាក់ពុត នៅក្នុងជីវិតបែបសាសនា មនុស្សជាច្រើនធ្វើពេលវេលារបស់ពួកគេដោយធ្វើតាមសកម្មភាពនៃការលាក់ពុតបែបនេះ។ ប្រសិនបើយើងមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងទេ អ្នកដែលមានសេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរ និងទ្រឹស្តីនៃសាសនវិទ្យា គឺជាអ្នកដែលធ្វើសកម្មភាពនៃការលេងតួអង្គនៅឡើយ។ ទីបីលក្ខណៈនៃការសម្របសម្រួល វាជារឿងដែលអ្នកជឿរួបរួមគ្នាជាមួយវាដោយជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាកម្មវត្ថុនៃការកែប្រែ។ (ហេព្រើរ 4:2)

3. មនុស្សដែលជារបស់ព្រះ និងកូនចៀមជាផលផ្លែដំបូងដែលត្រូវបានរំដោះនៅក្នុងមនុស្ស

សម្រាប់ពួកគេត្រូវបានប្រោសលោះក្នុងចំណោមប្រជាជន ពួកគេបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ពិសេសពីព្រះ។ ទោះបីជាមនុស្សមិនត្រូវបានប្រោសលោះមានច្រើនក៏ដោយ ទោះបីពួកគេជាមនុស្សដូចគ្នាក៏ដោយ តែពួកគេត្រូវបានប្រោសលោះ ពួកគេជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះ។ ព្រះមិនអាចបោះចោលពួកគេបានទេ ទោះបីទ្រង់បានឱ្យបុត្ររបស់ទ្រង់តែមួយទៅឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាងក៏ដោយ ក៏ពួកគេជាផលផ្លែដំបូងដែលថ្វាយដល់ព្រះ។ ពួកគេជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះ ដូច្នេះព្រះមិនអាចបំភ្លេចពួកគេបានឡើយ។ (អេសាយ 49:15) ទំនុកដំកើង 27:10, 12110, 121:1-8។ និក្ខមនំ 19:5, 6 មានបន្ទូលថា "ដូច្នេះបើឯងរាល់គ្នានឹងស្តាប់តាមអញឥឡូវ ហើយកាន់តាមសេចក្តីសញ្ញារបស់អញ នោះឯងរាល់គ្នានឹងបានដាច់ជារបស់ផងអញលើសជាងអស់ទាំងសាសន៍ ដ្បិតផែនដីទាំងមូលជារបស់ផងអញ ឯងរាល់គ្នានឹងបានធ្វើជានគរដល់អញ ដែលសុទ្ធតែជាសង្ឃ ហើយជាសាសន៍បរិសុទ្ធឱ្យអញដែរ គឺពាក្យទាំងនេះហើយ ដែលឯងត្រូវប្រាប់ដល់ពួកកូនចៅអ៊ីស្រាអែល។" ចោទិយកថា 14:2 26:18, ទំនុកដំកើង 135:4 ១ពេត្រុស 2:6។

(1) ព្រះអម្ចាស់មិនបំភ្លេចរាស្ត្រដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសឡើយ។ [1] ការពិតដែលថាព្រះបានត្រាស់ហៅអ័ប្រាហាំចេញពីប្រទេសខាលឌា អ៊ើរ ក្នុង

ចំណោមជនជាតិខាល់ដេជាច្រើនបានបង្ហាញពីការពិតដែលថាព្រះបានចាត់ទុកតម្លៃរបស់មនុស្សម្នាក់មានតម្លៃជាងជនជាតិខាល់ដេជាច្រើន។ [2] ព្រះជាម្ចាស់បានហៅលោកឡុតដែលជាក្មួយប្រុសរបស់លោកអប្រាហាំ ហើយបានសង្គ្រោះគាត់ពីប្រជាជនទាំងអស់នៃក្រុងសូដុមកូម៉ូរ៉ា ដែលត្រូវបានបំផ្លាញ។ [3] ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានចូលទៅក្នុងស្រុកអេស៊ីប ដើម្បីសម្រេចកិច្ចការរបស់ព្រះ។ ព្រះបានអនុញ្ញាតថាស្រុកកាណានទាំងអស់ត្រូវបានលេបដោយទុរ្ភិក្ស។ [4] ដើម្បីសម្រេចបាននូវសេដ្ឋកិច្ចដែលទាក់ទងទៅនឹងមនុស្សម្នាក់ យ៉ូសែប ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឱ្យកិច្ចបម្រើនំប៉័ង និងកិច្ចការបម្រើស្រាក្នុងសុបិន ហើយព្រះបានអនុញ្ញាតឱ្យផែនដីអេស៊ីបទាំងអស់ត្រូវបាននាំមកនូវការច្រូតកាត់ និងទុរ្ភិក្សដ៏បរិបូរណ៍។ [5] ហើយប្រជាជនដែលព្រះបានជ្រើសរើសត្រូវបានបណ្តេញចេញពីស្រុកអេស៊ីប ព្រះបានបង្កើតផារ៉ោនដែលជាមនុស្សរឹងរូស ដើម្បីបង្ហាញសិរីល្អនៃព្រះ និងអំណាចរបស់ទ្រង់នៅក្នុងពិភពលោក។ [6] ពួកបរិសុទ្ធបានទៅអាមេរិក ហើយបានបង្កើតប្រទេសប្រជាធិបតេយ្យ ហើយបានបង្កើតព្រះវិហារជាច្រើន ដើម្បីរៀបចំចលនាបេសកកម្មសម្រាប់ពិភពលោកទាំងមូល។ ដូចជាព្រះបានទ្រទ្រង់កំណប់ទ្រព្យរបស់ទ្រង់ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេភ្លឺដោយប្រើភាវៈទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌មកផែនដី។ ភាពអស្ចារ្យនៃសុភមង្គលរបស់រាស្ត្រដែលត្រូវបានជ្រើសរើសជាទីស្រឡាញ់មិនអាចបង្ហាញបានទាំងស្រុងទេ។ Macralen និយាយថា "នៅពេលយើងពិនិត្យមើលប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោកនូវហេតុផលចម្បងមួយ

ដែលការរស់ឡើងវិញ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃប្រទេសនានាគឺដើម្បីបង្កើត នគររបស់ព្រះ។"

(2) ព្រះក៏ចងចាំផងដែលកាលដែលរាស្ត្រដែលទ្រង់ជ្រើសរើសខ្សោយ

ទំនុកដំកើង 103:13-16 មានបន្ទូលថា "ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះហឫទ័យ អាណិតដល់អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ ដូចជាឪពុកមានចិត្តអាសូរដល់ កូនរបស់ខ្លួនដែរ ដ្បិតទ្រង់ស្គាល់រាងកាយរបស់យើងក៏នឹកចាំថា យើងគ្រាន់ តែជាធូលីដីប៉ុណ្ណោះ ចំណែកឯមនុស្ស ថ្ងៃអាយុរបស់គេធៀបដូចជាស្មៅ គេ រីកឡើងដូចជាផ្កានៅទីវាល ដ្បិតកាលណាខ្យល់បក់មកត្រូវ នោះក៏សូន្យ បាត់ទៅហើយកន្លែងនោះមិនស្គាល់វាទៀត" "តាមពាក្យនេះ ព្រះមិនប្រើ គាត់ដោយព្រោះរាស្ត្រដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសខ្លាំងនោះទេ វាមានន័យថា ព្រះចងចាំគេចំពោះភាពទន់ខ្សោយរបស់គេ។ លោក Maclaren បាន និយាយថា "យើងមិនគួរសង្ស័យសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់នៅក្នុង បរិយាកាសដ៏លំបាកនោះទេ ហើយគួរតែកាត់បន្ថយការទុកចិត្តរបស់យើង ចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកមានបាប។ អំពើបាបដ៏ធំបំផុត របស់យើងមិនអាចធ្វើឱ្យសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ត្រជាក់ដល់យើង ឬមិន អាចធ្វើឱ្យសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់បញ្ឈប់វាបានទេ។ គាត់បាននិយាយ ម្តងទៀតថា "យើងរីករាយនឹងក្តីសង្ឃឹមនៃអនាគត យើងគួរតែធានាអំពីជីវិត ពិតរបស់យើងសម្រាប់អ្វីដែលបច្ចុប្បន្ននេះត្រូវបានផ្លាស់ទីដោយព្រះហស្ត

នៃព្រះ។ វិធីសាស្ត្រនៃសេចក្ដីជំនឿលើពួកបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យបានធ្វើតាមវិធីនេះនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ។ ពួកគេមិនបានគិតពីចរិតលក្ខណៈប្រយោលរវាងព្រះ និងពួកគេទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែធានានូវចរិតលក្ខណៈផ្ទាល់រវាងព្រះ និងពួកគេប៉ុណ្ណោះ ពួកគេដឹងថាព្រះជាម្ចាស់គឺជាអ្នកត្រួតពិនិត្យពិតប្រាកដ ហើយបានទទួលយកការទទួលខុសត្រូវដ៏ផ្អែមល្ហែម ហើយបានចូលរួមក្នុងអ្វីៗទាំងអស់។ ដូច្នេះហើយពួកគេបានក្លាយជាមហាអំណាចសំខាន់ក្នុងការគ្រប់គ្រងអង់គ្លេស និងអាមេរិក"។

4. មនុស្សដែលគ្មានការកុហកនៅនឹងបបូរមាត់ និងគ្មានស្នាមរបួស

នៅទីនេះ តើពាក្យថា "នៅក្នុងម៉ាត់ពួកគេគ្មានការកុហក" មានន័យដូចម្ដេច? គឺអាចនិយាយពាក្យស្មោះត្រង់និងការស្មោះត្រង់។ សុភាសិត 6:16-19 និយាយថា "មាន៦មុខ ដែលព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ស្អប់ អើ មាន៧ផង ដែលទ្រង់ខ្ពើមឆ្អើម គឺភ្នែកឆ្មើងឆ្មៃ១ អណ្ដាតភូតភរ១ ដៃដែលកំចាយឈាមមនុស្សឥតទោស១ ចិត្តដែលគិតគូរបង្កើតអំពើអាក្រក់១ ជើងដែលរហ័សរត់ទៅប្រព្រឹត្តអាក្រក់១ នឹងសាក្សីក្លែងក្លាយ ដែលពោលពាក្យកំភូត១ ហើយមនុស្សដែលសាបព្រោះសេចក្ដីទាស់ទែងគ្នាក្នុងពួកបងប្អូន១ដែរ។" សុភាសិត 13:5 មានបន្ទូលថា "មនុស្សសុចរិតរមែងស្អប់ពាក្យភូតភរ តែមនុស្សអាក្រក់គេគួរខ្ពើម ហើយមានសេចក្ដីខ្មាសផង"។ សុភាសិត 19:22 "សេចក្ដីដែលនាំឱ្យគេរកពឹងដល់មនុស្សណា នោះគឺជាសេចក្ដីសប្បុរសរបស់អ្នកនោះឯង ហើយ

មនុស្សទាល់ក្ររមែងវិសេសជាងមនុស្សភូតភរ។″ សុភាសិត 20:17 ‶អាហារដែលមនុស្សណាបាន ដោយការកំភូត នោះរមែងឆ្ងាញ់ដល់ខ្លួន តែក្រោយមក មាត់មានពេញទៅដោយក្រួសវិញ″។ សុភាសិត 21:6 ‶ការដែលប្រមូលទ្រព្យសម្បត្តិ ដោយសារអណ្តាតភូតភរ នោះជាចំហាយទឹកទទេ ដែលផាត់ទៅមក ដោយពួកអ្នកដែលរកស្លាប់″។ នៅត្រង់នេះ ពាក្យនេះសុទ្ធតែជាសុភាសិតដែលផ្ទុយនឹងការនិយាយកុហកទុកជាឧបករណ៍ និងជាគោលការណ៍នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ អ្នកជឿមិនមានកុហកជាអាវុធនៃជីវិតរបស់គេទេ។ ប្រសិនបើអ្នកជឿធ្វើដូច្នោះ គុណសម្បត្តិជាអ្នកជឿនឹងមានការសង្ស័យហើយ។

ការអធិប្បាយទី 46 ដំណឹងល្អអស់កល្បជានិច្ច (14:6,7)

ខ្ញុំគិតថា ពាក្យ "ដំណឹងល្អដ៏អស់កល្បជានិច្ច" មានអត្ថន័យនៃដំណឹងល្អ ដែលកំណត់ទុកជាមុនដើម្បីប្រកាសរហូតដល់អវសានកាលនៃពិភពលោក។ ដូច្នេះ អ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អនេះ មិនត្រូវការការខកចិត្តក្នុងការរងទុក្ខនោះទេ។ ម៉ាថាយ 10:26, 27 បានផ្តល់យោបល់ថា ដំណឹងល្អនឹងត្រូវបានប្រកាសទៅកាន់ទីបញ្ចប់ពិតណាស់ ហើយវានឹងមិនបរាជ័យឡើយ។ និយាយថា "ដូច្នេះ មិនត្រូវឱ្យខ្លាចគេឡើយ ដ្បិតគ្មានអ្វីគ្របបាំង ដែលមិនត្រូវបើកសំដែងចេញ ឬអ្វីលាក់លៀប ដែលមិនត្រូវបង្ហាញឱ្យគេស្គាល់នោះទេ ការអ្វីដែលខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នានៅទីងងឹត នោះចូរសំដែងនៅទីភ្លឺ ហើយការអ្វី ដែលអ្នករាល់គ្នាឮនៅត្រចៀក នោះចូរថ្លែងប្រាប់ពីលើដំបូលផ្ទះវិញចុះ"។ ពីព្រោះដំណឹងល្អដែលព្រះយេស៊ូវប្រកាសជាសេចក្តីពិត វានឹងត្រូវបានប្រកាសពិតដល់ទីបំផុតនៃពិភពលោកជាបន្ត ហើយអ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អនៃជ័យជំនះដូច្នោះមិនត្រូវខ្មាសនិងខ្លាចវាឡើយ។

ហេតុផលដែលដំណឹងល្អនឹងត្រូវបានប្រកាសជាអចិន្ត្រៃយ៍ ជាការពិតដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន។ បទគម្ពីរនិយាយថា "ជាដំណឹងល្អដែលទ្រង់បានសន្យាពីដើម ដោយសារពួកហោរាទ្រង់ ទុកក្នុងគម្ពីរបរិសុទ្ធ" (រ៉ូម 1:2)។ ខ្លឹមសារនៃដំណឹងល្អដែលបានទំនាយទុកនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញដោយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនោះទេ ប៉ុន្តែវា

ត្រូវបានដឹងដោយផ្ទាល់ប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ វាត្រូវបានលាតត្រដាងដោយទំនាយ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី វាត្រូវបានបើកសម្តែងដោយការពិត និងមិនមានការវិវត្តន៍ និងការអភិវឌ្ឍន៍ឡើយ។ ការពិតមាននៅក្នុងស្ថានភាពដូចគ្នា។ ដូច្នេះ យើងជឿលើដំណឹងល្អដូចគ្នាដែលបានទាយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលនិយាយថា សាសនាវិវត្តន៍ អះអាងថាគ្រិស្តសាសនា គឺជាសាសនាដែលរីកចម្រើនជាង សាសនានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺជាគម្ពីររបស់ជនជាតិយូដា គម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជាគម្ពីរគ្រីស្ទាន ប៉ុន្តែពាក្យបែបនេះគឺខុស។ មនុស្សដែលបាននិយាយថា ការវិវត្តន៍សាសនានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានអះអាងថា គំនិតថ្មីត្រូវបានបង្កើតឡើង និងផ្លាស់ប្តូរបន្តិចម្តងៗទៅតាមដំណើរនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ គំនិតនៃលទ្ធិទេវនិយមត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយពហុទេវនិយម ហើយត្រូវបានបង្ហាញនៅពេលក្រោយ។ ប៉ុន្តែនេះជាទ្រឹស្តីខុសដែលយល់ខុសពាក្យនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយប្រាប់អំពីវា។

ថ្វីបើបាប៊ីឡូនចាស់ អាស៊ីរី អេស៊ីប ដែលជាអ្នកមិនជឿផ្សេងទៀតគឺពោរពេញទៅដោយពហុសាសនា ពិសេសជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានគំនិតនៃសាសនា ហើយវាត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេដោយឧទាហរណ៍ពិសេស = ការបើកសម្តែងពិសេស ប៉ុន្តែមិនមែនដោយការអភិវឌ្ឍន៍ទេ។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានដឹងជានិច្ចថា ព្រះតែមួយគឺជាអ្នកបង្កើត និងជាអ្នកផ្តល់មក។ អ្នកវិវត្តន៍សាសនាបានអះអាងទ្រឹស្តីនៃការអភិវឌ្ឍន៍សាសនាដោយនិយាយថា

ស្ថានភាពនៃច្បាប់នៅក្នុង Pentateuch ត្រូវបានបង្កើតឡើង។ ពួកគេបាននិយាយថា "ច្បាប់នៅក្នុងនិក្ខមនំ ជំពូក 20-23 គឺសាមញ្ញណាស់ ហើយច្បាប់នៅក្នុងចោទិយកថាមានតួអក្សរស្មុគស្មាញ។ ដូច្នោះហើយចោទិយកថាត្រូវបានសរសេរនៅយុគសម័យចុងក្រោយគឺនិក្ខមនំនៅថ្ងៃនៃថៅហ្វាយ។ ដូច្នេះយោងតាមការសង្កេតមើលក្បួននៃរបៀបនៃការថ្វាយបង្គំលេវីវិន័យមានពណ៌ស្មុគស្មាញជាងរឿងនៃតួលេខ លេវីវិន័យត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅយុគចុងក្រោយ (ឧទាហរណ៍ថ្ងៃជាប់គុកឬថ្ងៃចុងក្រោយនៃគុក) ប៉ុន្តែវាគឺជា ពាក្យដើម្បីយល់ខុសលើ Pentateuch ។ នៅថ្ងៃដដែលនោះ អ្នកនិពន្ធតែមួយគឺលោកម៉ូសេបានសរសេរ Pentateuch ក្រមនៃនិក្ខមនំ និងក្រមនៃចោទិយកថាអាចខុសគ្នានៅក្នុងផ្នែកខ្លះ។ ដោយសារអ៊ីស្រាអែលស្នាក់នៅទីរហោស្ថាន ក្រមនៃនិក្ខមនំត្រូវបានសរសេរដោយគោលការណ៍ជាមូលដ្ឋាននៅដើមដំបូង ប៉ុន្តែចោទិយកថាត្រូវបានសរសេរដោយភាពលម្អិត។ វាជារឿងធម្មជាតិដែលចំណុចខុសគ្នាកើតឡើងពីគ្នា។ ហើយក្នុងលក្ខណៈនៃការផ្តល់ហេតុផលដែលលេវីវិន័យមួយគឺលម្អិតជាងអ្នកផ្សេងទៀតវាត្រូវបានសរសេរបញ្ហាតង្វាយដោយវិជ្ជាជីវៈ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ អ្នកវិវត្តន៍ផ្នែកសាសនាបានមើលងាយចំពោះការពិតដែលថា ម៉ូសេបានទាយអំពីអនាគតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយបានសរសេរ ហើយពួកគេបានសង្កេតមើលគំនិតនេះហាក់ដូចជាស្មុគស្មាញយ៉ាងខុសឆ្គងជាលទ្ធផលនៃគ្រាចុងក្រោយ។

ការអធិប្បាយទី 47 ភាពចាំបាច់នៃការអត់ធ្មត់ (14:12)

"នេះហើយជាសេចក្ដីអត់ធ្មត់របស់ពួកបរិសុទ្ធ ដែលកាន់តាមបញ្ញត្តរបស់ព្រះ ហើយមានសេចក្ដីជំនឿដល់ព្រះយេស៊ូវ" (វិវរណៈ 14:12) "មនុស្សទាំងអស់នឹងស្អប់អ្នករាល់គ្នា ដោយព្រោះឈ្មោះខ្ញុំ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលកាន់ខ្ជាប់ ដរាបដល់ចុងបំផុត អ្នកនោះនឹងបានសង្គ្រោះ"(ម៉ាថាយ 10:22) "ចូរនឹកចាំពីជាន់មុន គឺពីកាលដែលអ្នករាល់គ្នាទើបនឹងបានភ្លឺឡើង នោះក៏ទ្រាំនឹងទុក្ខលំបាកទាំងតតាំងជាខ្លាំងដែរ (ហេព្រើរ 10:32), "ដើម្បីកុំឱ្យអ្នករាល់គ្នាធ្វើព្រងើយកន្តើយឡើយ គឺឱ្យត្រាប់តាមពួកអ្នក ដែលគ្រងបានសេចក្ដីសន្យាទុកជាមរដក ដោយចិត្តជឿ ហើយអត់ធន់វិញ", (ហេព្រើរ 6:12) "បងប្អូនអើយ ចូរយកពួកហោរា ដែលបានទាយដោយនូវព្រះនាមព្រះអម្ចាស់ ទុកជាគំរូពីសេចក្ដីទុក្ខលំបាក នឹងពីសេចក្ដីអត់ធ្មត់ចុះ 11មើល យើងហៅពួកអ្នកដែលទ្រាំទ្រ ថាជាអ្នកមានពរ ចុះអ្នករាល់គ្នាបានឮនិយាយពីសេចក្ដីអត់ធន់របស់លោកយ៉ូបទៅហើយ ក៏បានឃើញថាដល់ចុងបំផុត នោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា នឹងសេចក្ដីអាណិតអាសូរពោរពេញដែរ" (យ៉ាកុប 5:10, 11) "តែពូជដែលនៅដីល្អ គឺពួកអ្នកដែលមានចិត្តទៀងត្រង់ល្អ ក៏ឮព្រះបន្ទូល ហើយយកចិត្តទុកដាក់ រួចបង្កើតផលដោយសេចក្ដីអត់ធន់វិញ។"(លូកា 8:15) "អ្នករាល់គ្នានឹងបានជីវិតគង់នៅវិញ ដោយមានចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួន"(លូកា 21:19) "តែបើយើងសង្ឃឹមនឹងបានអ្វី ដែលមើលមិនឃើញវិញ នោះយើងនឹងរង់ចាំនៅដោយអំណត់"(រ៉ូម 8:25) "ក្នុងគ្រប់ការទាំង

អស់ នោះយើងខ្ញុំខំផ្ទុកផ្តាក់ខ្លួន ទុកដូចជាអ្នកបំរើព្រះ គឺក្នុងការទ្រាំទ្រជាច្រើន ក្នុងការទុក្ខលំបាក ការខ្វះខាត ការចង្អៀតចង្អល់" (២កូរិនថូស 6:4), "ដ្បិតក្រោយដែលយើងបានទទួលស្គាល់សេចក្តីពិតហើយ បើយើងធ្វើបាបស្ម័គ្រពីចិត្តទៀត នោះគ្មានយញ្ញបូជាណា សំរាប់នឹងលោះបាបទៀតទេ" (ហេព្រើរ 10:26, "ដូច្នេះ ដែលមានស្មរបន្ទាល់១ហ្វូងធំម្ល៉េះ នៅព័ទ្ធជុំវិញយើង នោះត្រូវឱ្យយើងចោលអស់ទាំងបន្ទុក នឹងអំពើបាប ដែលរុំយើងជុំវិញជាងាយម្ល៉េះនោះចេញ ហើយត្រូវរត់ក្នុងទីប្រណាំង ដែលនៅមុខយើងដោយអំណត់"(ហេព្រើរ 12:1) "ចូរទុកឱ្យសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួននោះ បានធ្វើការឱ្យសំរេចពេញលេញចុះ ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានគ្រប់លក្ខណ៍ ហើយពេញខ្នាតឥតខ្វះអ្វីឡើយ"(យ៉ាកុប 1:4) "ការបង្ហើយអ្វីៗ នោះវិសេសជាងចាប់ផ្តើមការទៅទៀត ហើយដែលមានចិត្តអត់ធ្មត់ នោះវិសេសជាងមានចិត្តអំនួតដែរ."(សាស្តា 7:8) "បងប្អូនអើយ យើងខ្ញុំទូន្មានឱ្យអ្នករាល់គ្នាបន្ទោស ដល់ពួកអ្នកដែលគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ ហើយជួយកំសាន្តដល់ពួកអ្នកណាដែលមានសេចក្តីទន់ក្រំចិត្ត ទាំងគាំពារពួកអ្នកដែលខ្សោយ នឹងអត់ឱនចំពោះមនុស្សទាំងអស់"(១ថែស្សាឡូនិច 5:14)។

ការពិតដែលយើងត្រូវការការអត់ធ្មត់គឺជាអ្វីដែលយើងដឹងយ៉ាងច្បាស់។ ក្នុងការសម្រេចបានសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង នេះពិតជាចាំបាច់។ អញ្ចឹងតើអ្វីទៅជាវិធីសាស្រ្តនៃការអត់ធ្មត់? ចំពោះមនុស្សធម្មតាមានឈាមនិងថ្នាំពុលនោះពិបាកនឹងអត់ធ្មត់។ សត្រូវដ៏ធំបំផុតរបស់ខ្ញុំគឺចិត្តដ៏អាក្រក់របស់ខ្ញុំ។

សុភាសិត 16:32 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែយើងគិតថាចរិតអាក្រក់របស់យើងអាចត្រូវបានគ្រប់គ្រងនិងត្រូវបានកែតម្រូវបាន នោះយើងអរគុណព្រះ។ ទីមួយគឺវិធីសាស្ត្រនៃព្រះគុណទូទៅ និងទីពីរវិធីសាស្ត្រនៃព្រះគុណពិសេស។

1. វិធីសាស្ត្រនៃព្រះគុណទូទៅ

សុភាសិត 16:1 មានបន្ទូលថា "គំនិតដែលចាត់ចែងក្នុងចិត្ត នោះស្រេចនៅមនុស្ស តែគឺព្រះយេហូវ៉ាដែលឆ្លើយសំរេចការនោះវិញ"។ គឺជាការប្រតិបត្តិតាមព្រះគុណធម្មតា ពោលគឺច្បាប់ធម្មជាតិដូចជាចរិត ប្រាជ្ញាជាដើម អ្វីក៏ដោយដែលគាត់មិនព្យាយាមធ្វើអំពើល្អ គឺជាការខុសពីក្នុងការប្រើព្រះគុណដែលព្រះប្រទានមក។ យើងមានអារម្មណ៍ថាមានការលំបាក យោងទៅតាមបរិយាកាសបច្ចុប្បន្នរបស់យើង វាអាចលុបចោលបាន ដែលត្រូវទម្លាក់ចូលទៅក្នុងសីតុណ្ហភាពក្តៅ។ មុននឹងយើងធ្វើវា យើងគួរតែព្យាបាលវាដោយប្រាជ្ញា។ វាមានន័យថាប្រើអំណាចការយល់ដឹងរបស់យើង។

(1) ការយល់ដោយការអាណិតអាសូរ

យើងមានការអាណិតអាសូរក្នុងការចូលរួមក្នុងបញ្ហាដែលកូនជាទីស្រឡាញ់របស់យើងនិងមិត្តភក្តិរបស់យើងបានជួបហើយយើងបានឆ្លងកាត់បញ្ហាលំបាកយ៉ាងងាយស្រួល។

(2) ការយល់នៃការរាប់អាន

យើងយល់ការពិតថា ជីវិតដើម្បីបន្តកាន់តាមសេចក្តីពិត និងជីវិតធ្វើទាស់នឹងការពិត នោះយើងជ្រើសរើសជីវិតដើម្បីរក្សាការពិត។ យើងមិនត្រូវភ្លេចថា ជីវិតដើម្បីបះបោរទាស់នឹងការពិតក៏ជារឿងដែលរងទុក្ខដែរ។ ជីវិតដែលត្រូវរក្សាសេចក្តីពិតរហូតដល់ជីវិត។ ហើយជីវិតដែលបះបោរនឹងសេចក្តីពិតក្នុងលោកីយ៍បច្ចុប្បន្ននេះ គឺជាទុក្ខវេទនា ហើយសេចក្តីវេទនាដ៏អស់កល្បនឹងកើតឡើង។ ដូច្នេះ អ្នកជឿបានប៉ាន់ស្មានថា "យើងរស់នៅបែបណាក៏ដោយ ដើម្បីមានពេលរងទុក្ខក្នុងលោកនេះ បើយើងរងទុក្ខ យើងគួររងទុក្ខដោយសារជីវិតនៃសេចក្តីពិត។ ដូចដែលយើងឃើញការរីកចម្រើនរបស់អ្នកធ្វើធម្មយាត្រានៅតាមផ្លូវដែលគ្រីស្ទបរិស័ទបានទៅស្ថានសួគ៌ហើយគាត់បានជួបមនុស្សពីរនាក់នៅតាមផ្លូវ។ ពួកគេនិយាយថា៖ "យើងបានឃើញតោនៅពីមុខយើងនៅតាមផ្លូវ។ យើងមិនដឹងថាវាបានដេកលក់ ឬភ្ញាក់ពីដំណេកហើយបានត្រឡប់មកវិញ។ ប៉ុន្តែ គ្រិស្ទានបានរាប់ហើយសង្កត់ធ្ងន់ថា "ប្រសិនបើខ្ញុំត្រូវបានគេទម្លាក់ចោលដោយសារភាពទំនេររបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងទៅទីក្រុងដែលត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយខ្ញុំនឹងត្រូវបំផ្លាញដោយភ្លើង និងភ្លើងស្ពាន់ធ័រនៅទីនោះ ប្រសិនបើខ្ញុំបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ នោះខ្ញុំនឹងបានសេចក្តីសុខនិងការសម្រាក។ ខ្ញុំគួរតែផ្សងព្រេង។ ទោះបីខ្ញុំទៅតាមផ្លូវហើយមានការភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ ក៏មានជីវិតអស់កល្បនៅទីនោះ។ ដូច្នេះខ្ញុំនឹងទៅពួកគេ។

2. វិធីសាស្ត្រដោយព្រះគុណពិសេស

នោះគឺយើងគួរបង្ហាត់នូវគុណធម៌នៃការអត់ធ្មត់ ដោយអាស្រ័យនូវគុណទូទៅ។ យើងគួរតែសម្រេចវាដោយព្រះគុណពិសេស ដែលជាព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នេះជាព្រះគុណដោយការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងដោយការអធិស្ឋាន។ អ្វីដែលរំងាប់អំណាចនៃអំពើបាប ដូចជាការសម្អាតចេញមកពីព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅក្នុងការវិវឌ្ឍន៍របស់អ្នកធ្វើធម្មយាត្រា នៅលើផ្លូវដែលគ្រិស្តបរិស័ទដើរទៅស្ថានសួគ៌ គាត់ត្រូវបានគេនាំចូលទៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកបកប្រែ ហើយចូលទៅក្នុងបន្ទប់ធំមួយ ហើយគាត់បានឃើញថាកម្រាលឥដ្ឋពោរពេញដោយធូលី។ ដូចដែលអ្នកបកប្រែបានបញ្ជាបុរសម្នាក់ឱ្យសម្អាតបន្ទប់ ហើយបុរសនោះក៏សម្អាតវាដែរ។ គ្រិស្ទានទៅមើលគាត់ បន្ទាប់មកអ្នកបកប្រែនិយាយទៅកាន់នារីម្នាក់ឱ្យយកទឹកមកប្រោះលើបន្ទប់ បន្ទប់ត្រូវបានសម្អាត។ អ្នកបកប្រែបានបកស្រាយថា "បន្ទប់ត្រូវបានសម្អាតជាចុងក្រោយ មានន័យថា នៅពេលដែលគាត់គ្រប់គ្រងអំពើរបស់គាត់ដោយច្បាប់ អំណាចនៃអំពើបាបកើតឡើងនៅក្នុងខ្លួនកាន់តែខ្លាំង សម្អាតដោយការប្រោះទឹកនៅក្នុងបន្ទប់មានន័យថា អំណាចនៃអំពើបាបគឺ ស្ងប់ស្ងាត់ដោយកិច្ចការពីកំណើតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងគ្រាន់តែចូលចិត្តថាយើងត្រូវបានជួយដោយជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យើងអាចបង្កើតគុណធម៌ដើម្បីយកឈ្នះលើអំពើបាប។

ការអធិប្បាយទី 48 ព្រះពររបស់អ្នកដែលស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ (វិវរណៈ 14:13) (1)

1. អត្ថន័យនៃពាក្យ "ចូរសរសេរការនេះ"

តើវាមានន័យថាមានតែ 14:13? មិនមែននោះទេ។ ពីព្រោះ 1:11 បាននិយាយថា "ការអ្វីដែលឯងឃើញ នោះចូរកត់ទុកក្នុងសៀវភៅចុះ"។ វាមានន័យថា កណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈត្រូវតែបានកត់ទុក។ តែនៅក្នុងចំណោមការបើកសម្តែង មានន័យថាការដែលសង្កត់ធ្ងន់ពិសេស "មានបញ្ជាពីស្ថានសួគ៌" ថា "សរសេរវាចុះ"។ ដូច្នេះតើពាក្យថា "ចូរសរសេរ" ចង់សង្កត់ធ្ងន់លើអ្វី? វាមានន័យថា វាសង្កត់ទៅលើការមិនចេះប្រែប្រួលនៃព្រះបន្ទូល ហើយអ្នកជឿគួរតែប្រកាន់ខ្ជាប់ការនោះ ហើយគួរតែប្រាកដពីការនោះ។ (Greidanus)

2. អត្ថន័យនៃពាក្យ "ចាប់ពីពេលនេះទៅ"

Theodorze Zahn បានភ្ជាប់ពាក្យនេះទៅនឹងពេលវេលាមុនពេលការវិនិច្ឆ័យនៅក្នុងវិវរណៈ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បើដូច្នេះ តើការស្លាប់របស់មនុស្សដែលបានស្លាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានពរឬទេ? ដូច្នេះការបកស្រាយមិនត្រឹមត្រូវទេ។ Van Der Meulen ក៏មិនទទួលយកការបកស្រាយរបស់ Zahn សម្រាប់ហេតុផលនេះដែរ។ (De Open baring In Het Laatste Bijbel boek, p 261)

Da Schlatter ក៏បាននិយាយដូចគ្នានឹង Zahn នោះគឺថា "ចាប់ពីពេលនេះទៅ សង្គ្រាមសម្រាប់គ្រីស្ទានគឺពិបាក ហើយចាប់ពីពេលដែលអ្នកជឿមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីស្លាប់ អ្នកដែលបានស្លាប់មិនត្រូវបានប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដែលមានមេត្តាទេ ប៉ុន្តែ ត្រូវបានគេសរសើរ" (Erla uterungen Zum Neuen Testament, Dritter Band. P 488)

យោងទៅតាម Greijdanus នៅទីនេះពាក្យ "ចាប់ពីពេលនេះទៅ "បានចង្អុលបង្ហាញ" ពីដើមដំបូង "នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ នោះគឺ គម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនច្បាស់លាស់ដូចវាំងននដែលគ្របដណ្តប់នោះទេ ប៉ុន្តែជាលទ្ធផលនៃការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការឡើងរបស់ទ្រង់។ រហូតដល់ស្លាប់ពន្លឺបានភ្លឺ។ អ្នកដែលព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់មិនមានការថប់បារម្ភរហូតដល់ស្លាប់ទេ។ (De Openbaring. P 301)

3. អត្ថន័យនៃពាក្យថា "អ្នកដែលបានស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់"

នៅក្នុង ១ថែស្សាឡូនិច 4:14 វាដូចគ្នានឹង "អស់អ្នកដែលបានដេកលក់" (τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ). ១កូរិនថូស 15:18។ ពាក្យ "នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ" ចង្អុលទៅថា "តាមរយៈព្រះយេស៊ូវ" (διὰ τοῦ Ἰησοῦ) នៅក្នុងភាសាក្រិកបែបន័យត្រង់។ បន្ទាប់មកការដែលដេកលក់តាមរយៈព្រះយេស៊ូដែលជា "ព្រះយេស៊ូវជួយឱ្យអ្នកជឿអាចចាកចេញពីពិភពលោកដោយសុខសាន្ត ហើយដាស់ពួកគេក្នុងការរស់ឡើងវិញនាពេលអនាគត។ (កំណត់ចំណាំនៅ

លើសំបុត្ររបស់សាវកប៉ុលពី Unpublished Commentaries, P. 65) នៅពេលដែលអ្នកជឿចាកចេញពីពិភពលោក ការពិតដែលព្រះអម្ចាស់ជ្រៀតជ្រែកត្រូវបានបញ្ជាក់នៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ជាពិសេស លូកា 16:22 មានបន្ទូលថា "ចំណេរក្រោយមក អ្នកក្រនោះក៏ស្លាប់ទៅ ហើយពួកទេវតានាំយកគាត់ទៅដាក់នៅស្ថានបរមសុខ នាដើមទ្រូងលោកអ័ប្រាហាំ ឯអ្នកមាននោះ ក៏ស្លាប់ទៅដែរ ហើយគេនាំយកទៅកប់"។ នៅពេលដែលពួកបរិសុទ្ធបានចាកចេញទៅ ពេលខ្លះបានជួបប្រទះនូវព្រឹត្តិការណ៍ពិសេសមួយ។ ទោះបីជាលោកបណ្ឌិត J. G. Machen មិនមែនជាអ្នកដែលជឿលើអាថ៌កំបាំង ប៉ុន្តែជាអ្នកដើរតាមទ្រឹស្ដីកាល់វីនដ៏តឹងរឹង គាត់មានអារម្មណ៍ថា ការសង្គ្រោះរបស់គាត់គឺទាក់ទងនឹងការស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងសកម្មនៃការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះយេស៊ូវក្នុងពេលចាកចេញរបស់ទ្រង់ ហើយគាត់បានសារភាពពីបទពិសោធន៍របស់គាត់ថាគាត់បាននៅស្ថានសួគ៌នៅ គ្រែដែលមានជំងឺរបស់គាត់។ ប្រសិនបើខ្ញុំពន្យល់លម្អិតបន្ថែមទៀត។ វាគឺដូច្នេះ។ ក្នុងចំណោមគាត់បានអធិប្បាយនៅក្នុងពេលធ្វើដំណើរ គាត់ត្រូវបានចេញដំណើរនៅ Bismark ក្នុងរដ្ឋ North Dakota ដោយសារជំងឺរលាកសួត។ មុនពេលគាត់ចាកចេញក្នុងនាមជាគ្រូគង្វាល (គាត់គឺជាគ្រូគង្វាលនៃព្រះវិហារ Bismark ហើយបានអញ្ជើញលោកបណ្ឌិត Mechen ។ ហើយគាត់ក៏បាននិយាយថា៖ "តើសេចក្តីជំនឿដែលកែទម្រង់ដ៏រុងរឿងយ៉ាងណាហ្ន៎! នៅថ្ងៃបន្ទាប់គាត់បានធ្វើឱ្យសាស្រ្តាចារ្យ Murray ជូនដំណឹងវាតាមតេឡេក្រាម។ ខ្លឹមសារគឺ "ខ្ញុំដឹង

គុណព្រះចំពោះការស្តាប់បង្គាប់យ៉ាងសកម្មរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ បើគ្មានវានោះគ្មានសង្ឃឹមទេ"។ គាត់បានចាកចេញនៅថ្ងៃទី 1 ខែមករាឆ្នាំ 1937។ (J. Gresham Machen, A Bibliographical Memoir, by N. B. Stonehouse, P. 508)

4. សម្រាក

អត្ថបទនោះបានថែងថា៖ "ព្រោះការប្រព្រឹត្តរបស់គេដើរតាមគេ! នៅទីនេះមនុស្សដែលបានចាកចេញពីលោកីយ៍ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ បានទទួលពរជ័យនៃការសម្រាក និងពរជ័យនៃសំណងស្របតាមការងារដ៏ល្អរបស់ពួកគេ។ បន្ទាប់មក ពួកគេប្រសិទ្ធពរឱ្យរួចផុតពីស្ថានភាពលំបាកក្នុងទិដ្ឋភាពអវិជ្ជមាន ព្រមទាំងទទួលបានពរជ័យចេញពីផ្លែផ្កានៃការងារក្នុងទិដ្ឋភាពវិជ្ជមាន។

បន្ទាប់មកតើការសម្រាករបស់ពួកគេមានន័យយ៉ាងណា? យោងទៅតាមលោកបណ្ឌិត K. Dijk វាគឺ 10 ដែលពួកគេចាកចេញពីទុក្ខវេទនានៃអំពើបាបទាំងស្រុង, 2) ពួកគេសម្រាកពីការប្រយុទ្ធជាមួយអារក្ស, 3) វាគឺជាការដែលនៅសេសសល់មិនទាក់ទាញចេញពីបញ្ហាទាំងអស់និង សកម្មភាពដែលប្រឆាំង។ ៥) ដើម្បីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺការបាននូវសេចក្តីសុខចេញពីទុក្ខលំបាកគ្រប់វិស័យ ហើយ៥០ទៀតគឺការចាកចេញពីទុក្ខទាំងអស់។ (Over De Dingen Tussen Sterven En Opstanding, pp. 148-149)

ការសម្រាកនេះមិនមានន័យថាស្ថានភាពគ្មានការងារធ្វើទាំងស្រុងនោះទេ។ បទគម្ពីរបាននិយាយថា ព្រះបានសម្រាកបន្ទាប់ពីបានបញ្ចប់ការបង្កើតបរស់ទាំងអស់។ ប៉ុន្តែពេលដែលសេសសល់មិនមែនមានន័យថាព្រះអម្ចាស់គ្មានសកម្មភាពរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែរួមបញ្ចូលការងារដែលគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ផង (យ៉ូហាន 5:17) មនុស្សឯទៀតក៏មិនមានន័យថាគ្មានសកម្មភាពអ្វីដែរ ប៉ុន្តែមានន័យថា ពួកគេថ្វាយបង្គំដល់ព្រះ ដោយទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ការធ្វើពិធី និងការអធិស្ឋាន និងការសរសើរជាដើម ហើយមនុស្សទាំងអស់ដែលបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌ផងដែរ ពួកគេមានសកម្មភាពថ្វាយបង្គំ។ វាគឺជាការសម្រាក។ បន្ទាប់មកវាគឺជាបញ្ហាដែលព្រលឹងដែលគ្មានរូបកាយអាចមានសកម្មភាព។ ប៉ុន្តែតាមពិត វាមិនមែនជាបញ្ហានោះទេ។ ស្ថានសួគ៌មិនមានសកម្មភាពខាងរូបកាយទេ គឺមានតែសកម្មភាពដែលត្រូវធ្វើដោយសកម្មភាពខាងវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែសកម្មភាពមិនត្រូវបានរារាំងដូចជានៅក្នុងលោកិយដោយអំពើបាបហើយដឹងពីស្ថានភាពដ៏ល្អ។ ក្នុងន័យដែលលោកបណ្ឌិត ឌីលខេ បាននិយាយម្តងទៀតយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ (idem pp 152-153)

5. កិច្ចការដែលពួកគេធ្វើដើរតាមពួកគេ

នៅត្រង់ចំណុចនេះ លោក Greijdanus បាននិយាយថា "អ្នកដែលគេធ្វើនឹងផ្តល់ផលអស់កល្បជានិច្ចដល់ពួកគេ។ តែនៅទីនេះមានកិច្ចការដែលមិន

មានន័យថាទិញសេចក្ដីសង្គ្រោះទេ តែមានន័យថាវាជាការបញ្ជាក់ដែលចាំបាច់នៃជីវិតដែលប្រោសលោះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។″ (RH Charles).

ការអធិប្បាយទី 49 ព្រះពរនៃអ្នកដែលបានស្លាប់ក្នុងព្រះអម្ចាស់ (វិវរណៈ 14:13) (2)

"អ្នកដែលបានស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់" មានន័យថាជាអ្នកដែលបានរួបរួមនឹងព្រះគ្រីស្ទ ប្រៀបដូចជាសភាពដែលបាននៅក្នុងដើមទ្រូងរបស់ទ្រង់ដោយជឿដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ការស្លាប់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ជាសេចក្ដីស្លាប់ដែលមានសង្ឃឹម។ វាត្រូវបានរៀបរាប់ដោយពាក្យ "ដេកលក់" នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ ម៉ាថាយ 9:24, យ៉ូហាន 11:11។ អ្នកដែលបានស្លាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទមិនចាត់ទុកសេចក្ដីស្លាប់ដូចជាការទួញសោកនោះទេ តែជាសេចក្ដីសង្ឃឹមថាគេនឹងរស់ឡើងវិញ ហើយនឹងចូលក្នុងព្រះរាជ្យនៃព្រះ។ កាលដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានស្លាប់ នោះព្រះក៏គិតពីគាត់។ កាលស្ទេផានក៏ត្រូវគេធ្វើឃាតដែរថា៖ "ហើយសម្លឹងមើលទៅគាត់ អស់អ្នកដែលអង្គុយក្នុងក្រុមប្រឹក្សាបានឃើញមុខគាត់ដូចមុខទេវតា។" (កិច្ចការ 6:15) ហើយគាត់បាននិយាយថា "តែដែលគាត់បានពេញជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះក៏សំឡឹងមើលទៅលើមេឃ ឃើញសិរីល្អនៃព្រះ នឹងព្រះយេស៊ូវឈរនៅខាងព្រះហស្តស្តាំ" (កិច្ចការ 7:55)។ វាបញ្ជាក់ថា នៅពេលដែលពួកបរិសុទ្ធស្លាប់ ការជ្រៀតជ្រែកដ៏រុងរឿងខាងវិញ្ញាណនឹងនៅជាមួយពួកគេ។ ហើយនៅក្នុង លូកា 16:19-31 ជាអ្នកសុំទាន ឡាសាបានចាកចេញទៅ ព្រលឹងរបស់គាត់ត្រូវបានទទួលដោយទេវតា និងបានចូលទៅក្នុងដើមទ្រូងរបស់អាំប្រាហាំ (ស្ថានសួគ៌)។ (22) លូកា 12:20 ហើយនិយាយថា "ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់មានបន្ទូលទៅអ្នកនោះថា

ឱមនុស្សល្ងីល្ងើអើយ នៅវេលាយប់នេះឯង អញនឹងដកយកព្រលឹងឯងទៅវិញ ដូច្នេះ តើទ្រព្យសម្បត្តិទាំងប៉ុន្មានដែលឯងបានប្រមូលទុកនេះ នឹងទៅជារបស់អ្នកណាវិញ”។ ពាក្យដែលអះអាងថា កាលដែលបុរសនោះចាកចេញទៅ មានការប្រទាក់យ៉ាងពិសេសរបស់ព្រះ។ (22) ហេតុការណ៍ដែលព្រះមកចូលរួម ហើយឯចាត់ទុកការចាកចេញរបស់មនុស្សដោយផ្ទាល់ចេញមកពីហេតុការណ៍នៃការឡើងទៅរបស់អេណុក។ ការឡើងទៅរបស់អេណុកមិនមែនកើតឡើងដោយខ្លួនគាត់ទេ តែព្រះបានលើកគាត់ទៅកាន់ស្ថានសួគ៌។ បទគម្ពីរមានបន្ទូលថា "ដោយសារសេចក្តីជំនឿ នោះហេណុកបានឡើងទៅលើ មិនបានឃើញសេចក្តីស្លាប់ឡើយ ហើយគេរកគាត់មិនឃើញទៀត ពីព្រោះព្រះបានយកគាត់ទៅ ដ្បិតកាលមុនដែលលើកយកគាត់ទៅនោះមានសេចក្តីបន្ទាល់ពីគាត់ថា ព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងគាត់ណាស់” (ហេព្រើរ 11:5)។ ដូចដែលយើងបានសង្កេតថា ព្រះបានរំខានអំពីផ្នូររបស់ម៉ូសេ និងបានលាក់វា វាបង្ហាញថាព្រះមានការខ្វល់ពីការចាកចេញរបស់គាត់។ (ចោទិយកថា 34:6 យូដាស 1:9)។

1. ពួកបរិសុទ្ធចូលទៅកាន់ពិភពលោកដែលមានពរបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់គាត់

‟ដែលពួកគេនឹងបានសម្រាកពីការនឿយហត់របស់ពួកគេ″ នៅទីនេះ ពាក្យថា ‟សម្រាក″ គឺ ἀναΠαήσονται នៅក្នុងភាសាក្រិក វាមានន័យថា ‟សប្បថ″ តែមិនចង្អុលទៅកាន់សភាពដែលគ្មានហេតុការណ៍សោះ ឬនៅស្ងៀមនោះទេ។ ទំនុកដំកើង 17:15 មានបន្ទូលថា ‟ឯទូលបង្គំវិញ ទូលបង្គំនឹងរំពឹងមើលព្រះភក្ត្រទ្រង់ ដោយសេចក្តីសុចរិត កាលណាទូលបង្គំភ្ញាក់ឡើង នោះនឹងបានស្កប់ចិត្តដោយឃើញរូបអង្គទ្រង់″។ ទំនុកដំកើង 37:37 មានបន្ទូលថា ‟ចូរចំណាំមើលមនុស្សគ្រប់លក្ខណ៍វិញ ហើយពិចារណាមើលមនុស្សទៀងត្រង់ចុះដ្បិតចុងបំផុតនៃមនុស្សនោះមានសេចក្តីសាន្តត្រាណ″។ ទំនុកដំកើង 116:15 មានបន្ទូលថា ‟ការស្លាប់របស់ពួកអ្នកបរិសុទ្ធនៃព្រះយេហូវ៉ា ជាការវិសេសដល់ព្រះនេត្រទ្រង់″។ សុភាសិត 14:32 មានបន្ទូលថា ‟មនុស្សអាក្រក់ត្រូវធ្លាក់ចុះ ដោយអំពើខូចអាក្រក់របស់ខ្លួន តែមនុស្សសុចរិតមានទីពំនាក់ក្នុងកាលដែលស្លាប់វិញ″។ ភីលីព 1:23 មានបន្ទូលថា ‟ខ្ញុំមានសេចក្តីបណ្តាលទាំងសងខាង ក៏មានចិត្តចង់ចេញទៅនៅជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទដែលល្អជាជាងនោះផង″។ លើកលែងទៃមានបទគម្ពីរជាច្រើនដែលមានអត្ថន័យដូចគ្នា។ ហេតុអ្វីបានជាពិភពលោកនៃពួកបរិសុទ្ធបន្ទាប់ពីស្លាប់សប្បាយ? (1) ពីព្រោះមានព្រះនិងព្រះយេស៊ូវ។ វាជាព្រះពរ។ កាលណាដែលពួកបរិសុទ្ធបានឃើញព្រះជាម្ចាស់ដោយភ្នែក គេនឹងរីករាយ លើសពីនោះទៀតកាលដែលគេត្រូវបម្រើទ្រង់ជាបន្តទៀត តើវានឹងរីករាយប៉ុណ្ណាទៅ! (វិវរណៈ 3:4)។ (2) ដ្បិតមានតែពួកសុចរិត តើវានឹងរីករាយប៉ុណ្ណាទៅ!

(ហេព្រើរ 12:22-24) (3) ពីព្រោះមានតែទេវតាបរិសុទ្ធដែលបម្រើពួកបរិសុទ្ធ នៅក្នុងសិរីល្អ តើវានឹងពេញដោយសិរីរុងរឿងប៉ុណ្ណាទៅ! (ហេព្រើរ 12:23-24) (4) ដ្បិតមានទន្លេជីវិតនិងទឹករស់នៅទីនោះ (វិវរណៈ 22:1-5) ហើយមាន មកុដដែលពួកបរិសុទ្ធនឹងទទួលបាន តើវានឹងសប្បាយប៉ុណ្ណាទៅ! (២ធីម៉ូថេ 4:8) (5) ដ្បិតនៅទីនោះ យើងនឹងបានជួបមិត្តភក្តិដែលនៅទីនោះមុនយើង តើវានឹងសប្បាយប៉ុណ្ណាទៅ! (Misaim 12:23, លូកា 16:19) (6) ដ្បិតនៅទី នោះមិនមានបាប តើវានឹងមានអំណរប៉ុណ្ណាទៅ! (វិវរណៈ 21:27) (7) ដ្បិត មានភាពពេញបរិបូរណ៍នៃសេចក្ដីស្រឡាញ់ តើវានឹងមានអំណារប៉ុណ្ណាទៅ! (១កូរិនថូស 13:13) (8) មានការសរសើរដោយអំណរ តើវានឹងរីករាយប៉ុណ្ណា ទៅ! (វិវរណៈ 4:8) (9) បន្ទាប់ពីយើងបានទៅទីនោះ ដោយយើងនឹងដឹងគ្រប់ រឿងហើយយល់គ្រប់រឿង តើវានឹងសប្បាយប៉ុណ្ណាទៅ! (១កូរិនថូស 13:12) (10) ចុងក្រោយ មានការដែលយើងគិតថាសំខាន់បំផុត។ មានការបម្រើដល់ ព្រះដោយគ្មានបង្អង់ វាជាអំណរ (វិវរណៈ 22:3)។ មនុស្សត្រូវបានបង្កើតមក ដើម្បីនឹងបម្រើព្រះ ការបម្រើទ្រង់ជាអំណរដ៏ធំបំផុតនៃកំណើតរបស់គេ។

ប៉ុន្តែ ដោយសារមនុស្សត្រូវបានខូច នោះគេបានស្អប់ការបម្រើព្រះ។ អំណរ ដែលគាត់អាចចេញពីទំនាក់ទំនងនៃការបម្រើព្រះអម្ចាស់គឺអស្ចារ្យណាស់ ក្នុងពិភពលោកខាងមុខ។ ដោយសារតែនៅទីនោះ គាត់បម្រើក្នុងការមើល ឃើញព្រះភ័ក្ត្ររបស់ទ្រង់។ លោក Spurgeon បាននិយាយថា "ប្រសិនបើ យើងមានសេចក្ដីអំណរដ៏អស្ចារ្យដោយមិនបានឃើញព្រះនៅក្នុងពិភព

លោកខាងមុខ នៅពេលដែលយើងចូលទៅក្នុងទំនាក់ទំនងនៃការឃើញព្រះដោយផ្ទាល់ តើវាជាសេចក្តីអំណរដ៏អស្ចារ្យប៉ុណ្ណា! ទោះបីជាពួកបរិសុទ្ធស្លាក់នៅក្នុងទុក្ខវេទនា ហើយរីករាយនៅក្នុងការនោះ ដោយការបម្រើព្រះបន្ទាប់ពីពួកគេបានចូលទៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខដោយគ្មានទុក្ខវេទនា និងទុក្ខលំបាកក៏ដោយ ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាមានអំណរចំពោះពួកគេណាស់!

2. បន្ទាប់ពីពួកបរិសុទ្ធស្លាប់ គេនឹងទទួលរង្វាន់សម្រាប់ការដែលគេធ្វើ

អត្ថបទរបស់យើង "ការប្រព្រឹត្តរបស់ពួកគេនឹងដើរតាមពួកគេ" មានន័យថាពួកគេទទួលបានរង្វាន់តាមការដែលពួកគេធ្វើ។ សមិទ្ធិផលដែលមនុស្សដែលបានស្លាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើនឹងស្ថិតនៅជារៀងរហូតក្នុងពិភពលោកខាងមុខ។ អ្វីដែលយើងប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះបទគម្ពីរនេះ មិនមែនជាន័យថាកិច្ចការរបស់យើងទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងទេ។ ការពិតដែលថាយើងមិនអាចត្រូវបានសង្គ្រោះដោយការងាររបស់យើងឡើយ ដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីយ៉ាងជាប់លាប់។ ទាំងនោះគឺ "ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថាវាដូច្នោះមែន ប៉ុន្តែតើមនុស្សអាចនៅខាងមុខព្រះយ៉ាងដូចម្តេច?" (យ៉ូប 9:2) មានបន្ទូលថា "ដូច្នេះ ធ្វើដូចម្តេចឱ្យមនុស្សបានសុចរិតនៅចំពោះព្រះបាន ឬធ្វើដូចម្តេចឱ្យមនុស្សដែលកើតពីស្ត្រីមកបានបរិសុទ្ធ"(យ៉ូប 25:4) "សូមកុំឱ្យកើតក្តីនឹងអ្នកបំរើទ្រង់ឡើយ ដ្បិតនៅព្រះនេត្រទ្រង់គ្មានមនុស្សរស់ណាមួយ ដែលសុចរិតទេ" (ទំនុកដំកើង 143:2),

"ដ្បិតយើងខ្ញុំទាំងអស់គ្នាបានត្រឡប់ទៅដូចជាមនុស្សដែលមិនស្អាត ហើយអស់ទាំងអំពើសុចរិតរបស់យើងខ្ញុំ ក៏ដូចជាអាវកខ្វក់ហើយ យើងខ្ញុំរាល់គ្នាស្វិតក្រៀមទៅដូចជាស្លឹកឈើ ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងខ្ញុំក៏ផាត់យកយើងខ្ញុំទៅដូចជាខ្យល់" (អេសាយ 64:6) "ហេតុនោះបានជាគ្មានមនុស្សណាបានរាប់ជាសុចរិត នៅចំពោះទ្រង់ ដោយអាងការប្រព្រឹត្តតាមក្រិត្យវិន័យនោះឡើយ ដ្បិតក្រិត្យវិន័យគ្រាន់តែសំដែងឱ្យស្គាល់អំពើបាបប៉ុណ្ណោះ" (រ៉ូម 3:20)។ ព្រះបន្ទូលដូច្នោះចេញមកពីគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ (Refer to កិច្ចការ 13:30, រ៉ូម 3:28, 4:14, 15, 9:11, 16, 11:6 កាឡាទី 3:10, 4:9 5:2, 4, 11, 18 អេភេសូរ 2:9 ២កូរិនថូស 1:9, ទីតុស 3:5)។ ដូច្នេះអ្នកណាដែលដឹងថា ខ្លួនបានសង្គ្រោះដោយខ្លួនគាត់ នោះជាការមិនជឿហើយ។ កាឡាទី 5:4 មានបន្ទូលថា "អ្នករាល់គ្នាណាដែលពឹងដល់ក្រិត្យវិន័យ ឱ្យបានរាប់ជាសុចរិត នោះត្រូវកាត់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទ អ្នកបានធ្លាក់ចេញពីព្រះគុណហើយ "។ កិច្ចការដែលគេប្រព្រឹត្តនឹងដើរតាមគេ" មានន័យថា ពួកបរិសុទ្ធនឹងទទួលរង្វាន់នៅក្នុងពិភពលោកដែលនឹងមកដល់។ កិច្ចការល្អរបស់អ្នកជឿមិនមែនជាបុណ្យសម្រាប់បានសេចក្ដីសង្គ្រោះទេ តែជារង្វាន់ដែលនឹងត្រូវផ្ដល់ដល់គេនៅក្នុងលោកិយដែលនឹងមកដល់ជាប្រាកដ។ បទគម្ពីរនិយាយច្រើនពីថា កាលដែលគេធ្វើនោះគេនឹងទទួលបានរង្វាន។ សាស្ដា 12:14 មានបន្ទូលថា "ពីព្រោះព្រះទ្រង់នឹងនាំគ្រប់ការទាំងអស់មក ដើម្បីជំនុំជំរះ ព្រមទាំងអ្វីៗដែលលាក់កំបាំងផង ទោះល្អ ឬអាក្រក់ក្ដី។" ម៉ាថាយ 16:27 មានបន្ទូលថា

‶ព្រោះកូនមនុស្សនឹងមកក្នុងសិរីល្អនៃព្រះវរបិតា ជាមួយនឹងពួកទេវតារបស់លោក គ្រានោះលោកនឹងសងដល់គ្រប់គ្នា តាមការដែលបានធ្វើរៀងខ្លួន″។

រ៉ូម 2:6, ១កូរិនថូស 3:13, ២កូរិនថូស 5:10, ហេព្រើរ 9:27 វិវរណៈ 20:12។

ការអធិប្បាយទី 50 ព្រះដែលមានអំណាចចេស្តាគ្រប់យ៉ាង (វិវរណៈ 15:3)

កាលដែលយើងគិតថាចេស្តារបស់យើងជាស្តង់ដានៃជីវិតរបស់យើង យើងដែលជាមនុស្សមានបាបមិនមានសង្ឃឹមទេ ហើយនឹងត្រូវល្វេយជាប្រាកដ។ តែចេស្តារបស់ព្រះធ្វើឱ្យយើងបានឆ្លងផុងសមុទ្រក្រហមដូចជាដើរកាត់ដីគោក។ កាលដែលយើងអានព្រះគម្ពីរ នោះយើងដឹងថាចេស្តារបស់ព្រះយ៉ាងម៉េច។ "ដល់ថ្ងៃ១៧ ខែទី៧ នោះទូកធំបានកៀងនៅលើភ្នំអារ៉ារ៉ាត 5ទឹកក៏ចេះតែស្រកទៅដរាបដល់ខែទី១០ លុះដល់ថ្ងៃចូលខែទី១០ នោះទើបឃើញមានកំពូលភ្នំលេចឡើង" (លោកុប្បត្តិ 8:4) "ដូច្នេះចូរឯងដឹងថា គឺអញនេះហើយដែលជាព្រះ គ្មានព្រះឯណាទៀតក្រៅពីអញឡើយ អញជាអ្នកសំឡាប់ ហើយជាអ្នកប្រោសឱ្យរស់ អញជាអ្នកវាយឱ្យមានរបួស ហើយជាអ្នកមើលឱ្យជាផង គ្មានអ្នកណានឹងដោះឱ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃអញបានឡើយ"(ចោទិយកថា 32:39) "ឯសេចក្តីស្លាប់ ហើយនឹងជីវិត នោះស្រេចនៅព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់នាំចុះទៅដល់ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ ហើយក៏នាំឡើងមកវិញដែរ "(១ សាំយ៉ូអែល 2: 6, 7), "យ៉ូណាថានក៏ប្រាប់ដល់មនុស្សកំឡោះ ដែលកាន់គ្រឿងសស្ត្រាវុធរបស់លោកថា ចូរយើងឆ្លងទៅឯបន្ទាយនៃពួកមិនកាត់ស្បែកនោះ ប្រហែលជាព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងជួយយើងទេដឹង ដ្បិតគ្មានអ្វីឃាត់ឃាំងដល់ព្រះយេហូវ៉ាដែលទ្រង់នឹងជួយសង្គ្រោះ ដោយសារមនុស្សច្រើន ឬតិចនោះទេ" (១សាំយ៉ូអែល 14:6) "ចូរច្រៀងថ្វាយទ្រង់ ចូរច្រៀងសរសើរដល់ទ្រង់ចុះ ចូរនឹកថ្លែងពីអស់ទាំងការអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់" (១របា

ក្សត្រ 16:9) "ឱព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃពួកឰយុកោយើងខ្ញុំរាល់គ្នាអើយ តើទ្រង់មិនមែនជាព្រះនៅស្ថានសួគ៌ទេឬអី តើទ្រង់មិនគ្រប់គ្រងលើអស់ទាំងនគររបស់សាសន៍ដទៃទេឬអី ហើយនៅព្រះហស្តទ្រង់ នោះក៏មានព្រះចេស្តានឹងឥទ្ធិឫទ្ធិដែរ ដល់ម្ល៉េះបានជាគ្មានអ្នកណាអាចនឹងទប់ទល់នឹងទ្រង់បានឡើយ"(២របាក្សត្រ 20:6)"ទូលបង្គំដឹងថាទ្រង់ធ្វើទាំងអស់កើត ហើយថានឹងឃាត់ព្រះដំរិះទ្រង់ណាមួយមិនបាន"(យ៉ូប 42:2) "ដ្បិតទ្រង់គ្រាន់តែមានបន្ទូល នោះក៏កើតមានដូច្នោះទ្រង់បានបង្គាប់ នោះក៏មាននៅ" "(ទំនុកដំកើង 33:9) "មើល ព្រះហស្តនៃព្រះយេហូវ៉ាមិនមែនរួញខ្លីដែលនឹងជួយសង្គ្រោះមិនបាននោះទេ ព្រះកាណ៌ទ្រង់ក៏មិនបានទៅជាធ្ងន់ ដែលនឹងស្តាប់មិនឮនោះដែរ"(អេសាយ 59:1)។

1. ចេស្តារបស់ព្រះបង្ហាញនៅក្នុងធម្មជាតិ

អំណាចនៃព្រះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយពិភពលោកបែបធម្មជាតិ។ បើគ្មានច្បាប់ធម្មជាតិ តើធ្វើដូចម្តេចទើបជាសណ្តាប់ធ្នាប់នៃធម្មជាតិ និងច្បាប់របស់វាត្រូវបានបង្កើតឡើង? ដូច្នេះតារាជាច្រើនមិនប៉ះទង្គិចគ្នាទៅវិញទៅមកដោយធ្វើចលនាវង្វង់តាមលំដាប់លំដោយទេ។ ទោះបីជាយើងព្រងើយកន្តើយនឹងអ្នកដទៃក៏ដោយ តើអ្នកណាអាចបដិសេធថាសៀគ្វីសកលនៅក្នុងច្បាប់? ការពិតដែលថានិទាឃរដូវ រដូវក្តៅ រដូវស្លឹកឈើជ្រុះ និងរដូវរងាមកតាមលំដាប់ដូចគ្នា ចង្អុលបង្ហាញថាទិសដៅ និងល្បឿននៃសកលលោក

គឺដូចគ្នា។ តើអ្នកណា និងរបៀបគ្រប់គ្រងច្បាប់ទាំងនេះ? ជាការពិតណាស់ វាគឺជាកិច្ចការនៃអំណាចេស្តារបស់ព្រះ។

2. អំណាចចេស្តារបស់ព្រះបង្ហាញនូវការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់លើលោកិយ

"ទ្រង់សោយរាជ្យជារៀងរាបតទៅ ដោយសារព្រះចេស្តានៃទ្រង់ ព្រះនេត្រទ្រង់រំពៃមើលអស់ទាំងសាសន៍ មិនត្រូវឱ្យពួកបះបោរលើកគ្នាឡើងឡើយ។ "(ទំនុកដំកើង 66:7), "ឱសូមឱ្យអស់ទាំងនគរបានអរសប្បាយ

ហើយច្រៀងដោយអំណរចុះ ដ្បិតទ្រង់នឹងជំនុំជំរះអស់ទាំងសាសន៍ដោយទៀងត្រង់ ហើយគ្រប់គ្រងអស់ទាំងនគរដែលនៅផែនដី។"(ទំនុកដំកើង 67:4) ។ អេសាយ 40:15 "មើល អស់ទាំងសាសន៍ប្រៀបដូចជាទឹក១ដំណក់នៅក្នុងថាំង ហើយក៏រាប់ទុកដូចជាលំអងធូលីនៅលើថាសជញ្ជីងដែរ មើល ទ្រង់លើកកោះទាំងប៉ុន្មានឡើង ដូចជារបស់យ៉ាងតិចតួច"។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្រ្តបុរាណ រាល់ការលូតលាស់និងការបំផ្លាញទាំងអស់នៃប្រទេសមួយ សុទ្ធតែជាលទ្ធផលនៃសីលធម៌។ ហេតុផលដែលប្រទេសនានាត្រូវបានបំផ្លាញដោយការកាត់ទោសរបស់ព្រះ។ ដូចជាយើងបានឃើញប្រវត្តិសាស្រ្តរបស់លោកខាងលិច វាច្បាស់ណាស់ថា អនាគតរបស់ប្រទេសអេស៊ីពត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះ ដែលប្រទេសអេស៊ីពជាប្រទេសដែលខ្លាំងមួយ។ អេសេគាលបានទាយពីប្រទេសអេស៊ីព ថា "ក៏នឹងនាំពួកអេស៊ីព្ទដែលនៅជាឈ្លើយ

ឱ្យមកវិញ ហើយឱ្យគេត្រឡប់ទៅនៅឯស្រុកប៉ាត្រូស ជាស្រុកកំណើតរបស់ផងខ្លួន គេនឹងបានជានគរយ៉ាងទាបថោកនៅទីនោះ 15នគរនោះនឹងបានទាបថោកជាងអស់ទាំងនគរ ឥតដែលលើកខ្លួនឡើងខ្ពស់ជាងនគរផ្សេងៗឡើយ អញនឹងធ្វើឱ្យគេថយតិចទៅ ដើម្បីមិនឱ្យគេគ្រប់គ្រងលើសាសន៍ដទៃទៀត" (អេសេគាល 29:14, 15)។ នេះជាទំនាយដែលត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ ពិតណាស់ក្រោយមកប្រទេសអេស៊ីពបានក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់បាប៊ីឡូន ក្រោយមកភើស៊ី និងបន្ទាប់មកទៀតរ៉ូមដែលក្រោយមកជាកម្មសិទ្ធរបស់អាណាចក្រ Sarasen បន្ទាប់មក វាត្រូវបានកាន់កាប់ដោយស្តេចទី៩នៃ Selim ឈ្មោះ Toiki (AD 1917)។ រហូតមកដល់ពេលនេះ អេស៊ីពនៅតែជាប្រទេសដែលខ្សោយ។ ហើយបាប៊ីឡូនត្រូវបានទាយខុសពីអេស៊ីព។ ដែលវាត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ អេសាយនិយាយថា "នោះក្រុងបាប៊ីឡូនដែលជាសិរីល្អនៃអស់ទាំងនគរ ហើយជាទីលំអនៃសេចក្តីអំនួតរបស់សាសន៍ខាល់ដេ នឹងត្រូវដូចជាកាលព្រះបានរំលាងក្រុងសូដុំម នឹងក្រុងកូម៉ូរ៉ាបង់ 20ក្រុងនោះនឹងគ្មានអ្នកណានៅតទៅទៀតឡើយ ក៏មិនដែលមានអ្នកណាអាស្រ័យនៅ ដរាបដល់អស់ទាំងដំណមនុស្សតទៅ ទោះទាំងសាសន៍អារ៉ាប់ គេក៏មិនដំឡើងត្រសាលនៅទីនោះ ហើយពួកគង្វាលក៏មិននាំហ្វូងសត្វរបស់គេទៅដេកនៅទីនោះដែរ" (អេសាយ 13:19,20)។ ហើយរួចមកវាបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ ដ្បិតបាប៊ីឡូនត្រូវបានបោះបង់ចោលដូចជាប្រទេសអារ៉ាប់ ដែលចាប់អារម្មណ៍នឹងជីវិតរស់នៅដោយបោះតង់ដែល

រក្សានៅពេលយប់ គួរឱ្យខ្លាចនឹងសត្វសាហាវដែលរស់នៅ អ្នកធ្វើដំណើរបណ្តោះអាសន្នបានឆ្លងកាត់ និងធ្វើបន្ទាល់ពីវា។ ដូចជាបទគម្ពីរទាយទៅកាន់ ទីរ៉ូ វាត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ អេសេគាលទាយ (អេសេគាល 26:4, 8, 12)

សម្រាប់ការកាន់កាប់របស់ស្តេច Alexander ដែលជាស្តេចដ៏អស្ចារ្យបានកាន់កាប់ Tyro បានផ្លាស់ទៅកោះមួយ។ បន្ទាប់ពីនោះ អាឡិចសាន់ឌឺបានសង់ជញ្ជាំងការពារ ហើយចូលទៅជិតពួកគេ ហើយចុងក្រោយពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញទាំងស្រុង។ ទំនាយនៃបទគម្ពីរត្រូវបានសម្រេចយ៉ាងពិតប្រាកដ។

ចុះប្រទេសអ៊ីស្រាអែលវិញ? គឺវាមានដូចខាងក្រោម។ ដូចដែលយើងអានចោទិយកថាជំពូកទី 28 បញ្ហាសំខាន់ៗមួយចំនួនបានកើតចេញពីវា។ "ប៉ុន្តែបើឯងមិនព្រមស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯង ហើយមិនប្រយ័ត នឹងប្រព្រឹត្តតាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីបញ្ញត្ត នឹងច្បាប់ទាំងប៉ុន្មានរបស់ទ្រង់ ដែលអញបង្គាប់ដល់ឯងនៅថ្ងៃនេះទេ នោះអស់ទាំងសេចក្តីបណ្តាសាទាំងនេះនឹងផ្សាយមកលើឯង ហើយរត់មករកឯងផង, ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងនាំយកឯង ហើយនឹងស្តេចដែលឯងនឹងតាំងឡើងលើឯង ទៅឯនគរ១ទៀតដែលឯង នឹងពួកឰយុកោឯងមិនដែលបានស្គាល់ នៅស្រុកនោះឯងនឹងគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះដទៃ ដែលធ្វើពីឈើ ហើយពីថ្ម។ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងកំចាត់កំចាយឯង ឱ្យទៅនៅក្នុងគ្រប់ទាំងសាសន៍ ពីចុងផែនដីម្ខាង រហូត

ដល់ចុងផែនដីម្ខាង នៅទីនោះឯងនឹងគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះដទៃធ្វើពីឈើ ហើយនឹងថ្មដែលឯង នឹងពួកឰយុកោឯងមិនដែលស្គាល់សោះ 65នៅក្នុងសាសន៍ទាំងនោះ ឯងនឹងរកសេចក្តីស្រណុកមិនបាន ហើយបាតជើងឯងមិនចេះបានសំរាកឡើយ គឺនៅទីនោះ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យចិត្តឯងញ័ររន្ធត់ ឱ្យភ្នែកឯងស្រវាំងទៅ ហើយឱ្យមានគំនិតព្រួយលំបាកដែរ..."(ចោទិយកថា 28:15, 36, 64, 65)។ ចោទិយកថា 28:41។ នៅទីនេះ អ៊ីស្រាអែលបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅប្រទេសមួយចំនួន ហើយពួកគេនឹងវង្វេង។ រហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ននេះ តើអ៊ីស្រាអែលយ៉ាងម៉េចហើយ? ពួកគេខ្ចាត់ខ្ចាយនៅគ្រប់ប្រទេស។

(1) សព្វថ្ងៃនេះប្រទេស ផាលេស្ទីនមានពួកអារ៉ាប់ជាច្រើននិងសាសន៍យូដាមួយចំនួនដែរ។ (2) សាសន៍យូដាជាច្រើនរស់នៅក្រុង ញូវយ៉ក (3) ការដាក់អាណានិគមន៍របស់យូដាដែលស្នាក់នៅរុស្ស៊ី។ (4) ក្នុងសង្គ្រាមលោកលើកទី២ សាសន៍យូដាជាច្រើនត្រូវគេបៀតបៀន ហើយបានស្លាប់ និងត្រូវបានបណ្តេញចេញ។

ការអធិប្បាយទី 51 ការដែលមិនព្រមប្រែចិត្ត (វិវរណៈ 16:1-21, ជាពិសេស 9:11, 21)

1. គ្រោះកាចដែលព្រះដាក់មកលើលោកិយដែលទុច្ចរិត

យោងតាមទ្រឹស្តីមួយ គ្រោះកាចនៅក្នុងវិវរណៈជំពូកទី 16 មិនលើកឡើងមកតាមន័យត្រង់នោះទេ តែជាពាក្យប្រៀបធៀប។ ប៉ុន្តែតាមពិត យើងអាចគិតថា គ្រោះកាចបែបនេះនឹងកើតឡើង។ គ្រោះមហន្តរាយបានកើតឡើងលើពិភពលោក ដើម្បីដាស់មនុស្សដែលគ្មានការប្រែចិត្តនៅសម័យបុរាណ។ ពួកអ្នកមិនជឿក៏ដឹងថា ទុក្ខកើតឡើងព្រោះបាបកម្មរបស់មនុស្ស។ ដូចដែលយើងឃើញ Chun Chu Jun Nochang Kong si ធ្លាប់មានទឹកជំនន់ពីរដង ដង្កូវចង្រៃម្តង រឿងដែលក្តាន់ធំបំផ្លាញដំណាំក្នុងស្រែម្តង។ ពេលនោះ ចាងកុង ពុករលួយ និងប្រណិត ហើយ ជុន ជូ ជុន ជា ស៊ុន គង់ ដែលបានសម្លាប់បងប្រុសរបស់គាត់ និងដកហូតប្រទេស គ្រប់គ្រងប្រទេស បន្ទាប់មកគ្រោះកាចជាដង្កូវគឺធ្ងន់ធ្ងរ។ ជុន ជូ ជុន សរសេរ ១៤ ដងពីគ្រោះដង្កូវ គ្រោះរញ្ជួយដី ៥ ដង អ្នកបកប្រែពន្យល់ ការដាក់ទោសដល់ការធ្វើខុស។ ជាការពិតណាស់ អ្នកបកប្រែរបស់ Choon Chu Jun មិនស្គាល់ព្រះច្បាស់ទេ។ ប៉ុន្តែពួកគេក៏បានដឹងរឿងបែបនេះដែរ។ ដូចដែលយើងឃើញបទគម្ពីរ គ្រោះមហន្តរាយកើតចេញពីអត្ថន័យដែលដាក់ទោសអំពើបាបរបស់មនុស្សយ៉ាងច្បាស់។ (ចោទិយកថា 28:15-24)។

2. គ្រោះនៃការមិនប្រែចិត្ត

ដូចដែលយើងឃើញវិវរណៈជំពូកទី 16 ទោះបីជាការជំនុំជំរះចុងក្រោយរបស់ព្រះបានបញ្ចប់ប្រវត្តិសាស្រ្តនៃពិភពលោកដោយគ្រោះកាចធ្ងន់ធ្ងរក៏ដោយ ក៏ចិត្តនៃមនុស្សមានបាបកាន់តែរឹងរូស ហើយប្រមាថព្រះជាម្ចាស់។ នេះពិតជារឿងគ្រោះថ្នាក់។ បើយើងខ្លួនឯងមិនដឹងថា ចិត្តរឹងរូស គ្មានការប្រែចិត្ត គឺជាចិត្តទុច្ចរិត ហើយប្រយ័ត្ននឹងអំពើបាប នោះវាងាយនឹងធ្វើបាប។ យើងមានរឿងជាច្រើនដែលយើងធ្វើមិនបានត្រឹមត្រូវ ហើយបិទជាប់ក្នុងជីវិត។ យើងគួរតែបំបែកភាពរឹងចចេសនេះចេញ។ ទោះបីជាយើងមានការអៀនខ្មាសយ៉ាងនេះ ហើយលះបង់ច្រើនក៏ដោយ យើងគួរតែបំបែកភាពរឹងចចេសនេះចេញ។

កាអ៊ីននៅតែរឹងរូសនេះរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ទីបំផុតគាត់បានធ្វើការពិឃាតដោយសម្លាប់ប្អូនប្រុសរបស់គាត់។ គាត់ជាមនុស្សមានទុក្ខដោយវង្វេងក្នុងពិភពលោក ដូចកាអ៊ីនច្រណែនអេបិល ហើយស្អប់គាត់ នោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ាបានមកកាន់គាត់ដោយផ្ទាល់។ ដែលនោះជាការដែលគាត់មិនបានស្តាប់ "ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលសួរកាអ៊ីនថា ឯងខឹងធ្វើអី ហេតុអ្វីបានជាឯងធ្វើទឹកមុខក្រញូវដូច្នេះ បើឯងធ្វើល្អ តើមិនបានទឹកមុខរីករាយវិញទេឬអី បើឯងធ្វើមិនល្អ នោះមានដង្វាយលោះបាបដេកនៅមាត់ទ្វារស្រាប់ហើយ ចិត្តវានឹងបណ្តោយតាមឯង ហើយឯងមានអំណាចលើវាដែរ"។

(Gen 4:6,7)? បន្ទាប់ពីគាត់បានស្តាប់ព្រះបន្ទូលនេះ ប្រសិនបើគាត់កាត់ចោលភាពរឹងរូសដ៏អាក្រក់ នោះគាត់នឹងមិនជួបនឹងសភាពវេទនាទេ។ ផារ៉ោនស្តេចអេស៊ីពនៅតែរឹងរូសរហូតដល់ទីបញ្ចប់គាត់ត្រូវជួបសេចក្តីស្លាប់នៃកូនច្បងរបស់គាត់។ គាត់បានសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់ពីរបីដង។ (និក្ខមនំ 9:27) តែទ្រង់ចាប់ផ្តើមប្រែចិត្តម្តងទៀត។ ប្រសិនបើទ្រង់បានឃើញចេស្តារបស់ព្រះកាលពីលើកទីមួយ ហើយបានបញ្ជូនអ៊ីស្រាអែលឱ្យចេញទៅ នោះកូនប្រុសច្បងរបស់ទ្រង់មិនត្រូវស្លាប់ឡើយ។ ស្តេចស៊ូលបានចាប់ផ្តើមដោយការច្រណែននឹងដាវីឌដោយគ្មានហេតុផល។ កាលដែលដាវីឌយកឈ្នះផាលេស្ទីននិងប្រគ្រឡប់មកវិញ ពួកស្ត្រីបានច្រៀងចម្រៀងមួយថា "ស៊ូលបានសម្លាប់រាប់ពាន់នាក់ ហើយដាវីឌបានសម្លាប់រាប់ម៉ឺននាក់" រួចមកស្តេចស៊ូលបានច្រណែន។ (១សាំយ៉ូអែល 18:6-9)។ ប្រសិនបើស៊ូលបានព្យាយាមនឹងរួបរួមជាមួយនឹងដាវីឌ ជាបុរសនៃការអត់ទោស នោះគាត់មានឱកាសនឹងធ្វើវា។ នៅរូងភ្នំនៃទីរហោស្ថាន អែនខេឌី ដាវីឌមិនបានព្យាយាមសម្លាប់ស្តេចស៊ូល ហើយថែមទាំងអស់ទោសឱ្យទ្រង់ផង (១សាំយ៉ូអែល 24:1-22)។ សូលបានប្រើអាកប្បកិរិយាបែបជាស្រែកឡើងមក ហើយព្យាយាមប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែនៅពេលនោះ គាត់មិនបានកាត់ចិត្តស្អប់ចេញទេ នោះប្រសិនបើគាត់កាត់វាចេញពីអំពើបាបដែលបះបោររបស់គាត់នៅលើភ្នំហ្គីលបូ គាត់ប្រហែលជាមិនធ្វើអត្តឃាតដោយដាវរបស់គាត់ឡើយ។ អាប់សាឡុំម ជាកូនប្រុសរបស់ដាវីឌបានសម្លាប់ប្អូនប្រុសរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់ពី

គាត់បានរត់គេចខ្លួន គាត់មានឱកាសជាច្រើនដើម្បីរួបរួមជាមួយនឹងបិតារបស់គាត់ គឺស្តេចដាវីឌ។ ប៉ុន្តែគាត់បានបន្តការបះបោររបស់គាត់ដោយរឹងចចេស ទីបំផុតគាត់បានជិះលើសត្វលា ហើយព្យាយាមរត់ទៅបាត់នៅក្នុងព្រៃនៃដើមគគីរ ហើយក្បាលរបស់គាត់ត្រូវបានព្យួរនៅលើដើមឈើ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានសម្លាប់ដោយលំពែងរបស់យ៉ូអាប់។ អ៊ីស្ការីយ៉ុត យូដាស បានរក្សាចិត្តរឹងរូសចំពោះចិត្តទុច្ចរិតរបស់គាត់ (ម៉ាថាយ 26:24) រហូតដល់ទីបញ្ចប់ គាត់បានធ្លាក់ទៅក្នុងភាពវេទនាដ៏អស់កល្បជានិច្ច វាប្រសើរជាជាងបើគាត់មិនបានកើតមក។ បើយូដាសបានស្តាប់តាមការព្រមានរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបានកែប្រែចិត្តរឹងរូសនោះ តើគាត់នឹងមានសុភមង្គលយ៉ាងណា! គាត់បានស្តាប់ការព្រមានរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបានចេញទៅខាងក្រៅបន្ទប់ ដែលគាត់បានជួបនឹងយប់ងងឹត។ (យ៉ូហាន 13:30)។ នៅខាងមុនផ្លូវនៃបុគ្គលដែលនៅតែរឹងរុសនៃការទុច្ចរិត នោះគេនឹងបានជួបនូវសេចក្តីងងឹតអស់កល្បជានិច្ច។ ផ្លូវនោះនឹងបានជាផ្លូវដែលងងឹតយ៉ាងជ្រៅ។ "បើឯងរាល់គ្នានៅតែដើរទទឹងនឹងអញ ហើយមិនព្រមស្តាប់តាម នោះអញនឹងនាំឱ្យឯងមានសេចក្តីវេទនា៧ដងលើសទៅទៀត តាមអំពើបាបរបស់ឯង" (លេវីវិន័យ 26:21)។ "ឯសេចក្តីរឹងទទឹង នោះក៏ជាបាបដូចជាការមន្តវិជ្ជាដែរ ហើយសេចក្តីចចេសសោត ក៏ដូចជាអំពើអាក្រក់ណាមួយ ហើយនឹងការថ្វាយបង្គំដល់រូបព្រះដែរ ឥឡូវនេះ ព្រះយេហូវ៉ាបានបោះបង់ចោលទ្រង់ មិនឱ្យធ្វើជាស្តេចទៀត ដោយព្រោះទ្រង់បានបោះបង់ចោល សែងតាមព្រះ

បន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាហើយ" (១សាំយ៉ូអែល 15:23)។ "ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យប្រកបដោយប្រាជ្ញា ក៏មានឥទ្ធិឫទ្ធិដ៏ក្រៃលែង តើមានអ្នកណាដែលរឹងទទឹងនឹងទ្រង់ ហើយមានសេចក្ដីសុខឬទេ " (យ៉ូប 9:4)។ "មានសេចក្ដីផ្ចាញ់ផ្ចាលយ៉ាងសហ័ស បំរុងទុកសំរាប់អ្នកណាដែលបោះបង់ចេញពីផ្លូវ ហើយអ្នកណាដែលស្អប់សេចក្ដីបន្ទោស នោះនឹងត្រូវស្លាប់" (សុភាសិត 15:10)។ "មនុស្សល្ងីល្ងើដែលចេះតែធ្វើអំពើចំកួតរបស់វាច្រំដែលទៀត នោះធៀបដូចជាឆ្កែដែលត្រឡប់ទៅស៊ីកំអួតវាវិញ" (សុភាសិត 26:11)។ "អ្នកណាដែលគ្រប់បាំងការរំលងរបស់ខ្លួន នោះនឹងមិនចំរើនឡើងទេ តែអ្នកណាដែលលន់តួ ហើយលះបង់អំពើនោះ នឹងប្រទះបានសេចក្ដីមេត្តាករុណាវិញ។ សប្បាយហើយ អ្នកណាដែលមានចិត្តកោតខ្លាចជានិច្ច តែអ្នកណាដែលតាំងចិត្តរឹងទទឹង នោះនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្ដីអន្តរាយវិញ។ " (សុភាសិត 28:13, 14)។ "អញនឹងឱ្យឯងរាល់គ្នាមានវាសនាជាដាវវិញ ហើយឯងទាំងអស់គ្នានឹងត្រូវឱនទៅឱ្យគេកាប់សំឡាប់ ពីព្រោះកាលអញបានហៅ នោះឯងរាល់គ្នាមិនបានឆ្លើយសោះ ហើយកាលអញបាននិយាយ នោះឯងរាល់គ្នាមិនបានឮឡើយ គឺឯងរាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តអំពើដែលអាក្រក់នៅភ្នែកអញ ហើយបានរើសយករបស់ដែលអញមិនចូលចិត្តវិញ។" (អេសាយ 65:12)។ "ចុះហេតុអ្វីបានជាប្រជាជននៅក្រុងយេរូសាឡិមទាំងនេះបានរាថយចេញ ហើយជាប់នៅក្នុងការនោះជានិច្ចដូច្នេះ គេកាន់ខ្ជាប់តាមសេចក្ដីកំភូត ហើយមិនព្រមវិលមកវិញទេ អញបានផ្ទៀងត្រចៀក ហើយ

ប្រុងស្តាប់ តែគេមិនបាននិយាយដោយទៀងត្រង់សោះ គ្មានអ្នកណាមួយបានប្រែចិត្តចេញពីអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ដោយថា តើអញបានធ្វើអ្វីនេះគ្រប់គ្នាបានបែរទៅតាមផ្លូវរបស់ខ្លួនវិញ ដូចជាសេះស្ទុះចូលទៅក្នុងសង្គ្រាម ឯសត្វកុកដែលហើរលើអាកាសវាក៏ស្គាល់រដូវវាដែរ ឯលលក នឹងត្រចៀកកាំហើយក្រៀល ក៏កាន់ពេលវេលាដែលត្រូវមកដែរ តែរាស្ត្ររបស់អញ គេមិនស្គាល់ច្បាប់របស់ព្រះយេហូវ៉ាទេ។" (យេរេមា 8:5-7)។ "ប៉ុន្តែគេមិនបានស្តាប់តាម ឬផ្ទៀងត្រចៀកឡើយ គឺគេតាំងចិត្តរឹងរូសវិញដើម្បីមិនឱ្យឮ ឬទទួលសេចក្តីប្រៀនប្រដៅសោះ។" (យេរេមា 17:23)។

ការអធិប្បាយទី 52 សង្គ្រាមនៃអាម៉ាហ្គេដុន (វិវរណៈ 16:12-16)

1. កិច្ចការរបស់វិញ្ញាណដែលស្មោគគ្រោក

វិញ្ញាណទាំងនេះមាននិមិត្តសញ្ញាជាសត្វកង្កែប។ តើសត្វកង្កែបជាសត្វដូចម្តេច? (1) គឺជាសម្លេងរបស់វា។ ដោយសារសម្លេងរបស់វាគ្មានចង្វាក់ទេ គ្មានភាពស្រុះគ្នានៃសម្លេង ជាសញ្ញានៃការច្របូកច្របល់នៃសេចក្តីសុខសាន្ត។ ដូចជា "ហេតុអ្វីបានជាអស់ទាំងសាសន៍ជ្រួលជ្រើមឡើង ហើយជនជាតិទាំងពួងមានគំនិតជាឥតសារដូច្នេះ" (ទំនុកដំកើង 2:1)។ សង្គ្រាមនៅក្នុងលោកិយនឹងកើតឡើងដោយគំនិតដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ និងគំនិតដែលស្មោគគ្រោក។ នេះជាសង្គ្រាមដែលក្រុមរបស់ស្តេចនៅតំបន់ខាងកើតនៅខ 12) (2) កង្កែបជាសត្វដែលស្មោគគ្រោក ហើយវារស់នៅក្នុងទឹកនិងដីដែលសើម។ សត្វកង្កែបត្រូវបានបង្ហាញដោយគ្រប់គ្នាថាវាជាសត្វស្មោគគ្រោក។ បុគ្គលិកលក្ខណៈនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងបទគម្ពីរជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃសត្វព្រាប ហើយវិញ្ញាណអាក្រក់ប្រៀបទៅនឹងសត្វកង្កែប។ ដោយសារកិច្ចការរបស់វិញ្ញាណអាក្រក់ដូចជាកង្កែបដែលស្មោគគ្រោក នោះគំនិតរបស់របស់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់នឹងត្រូវទៅជាស្មោគគ្រោកដូចនោះ នោះសង្គ្រាមនឹងត្រូវកើតឡើង។ ដោយសារមនុស្សជាភាវៈដែលមានកម្រិតប្រសើរជាងសត្វទាំងអស់ នោះមនុស្សគួរតែរស់នៅកន្លែងដែលខ្ពង់ខ្ពស់ជាសត្វទាំងអស់ទៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ តែពួកគេបានចូលទៅក្នុងសត្វដែល

បានបង្កើតមកទាំងអស់ ហើយត្រូវបង្គាប់លើសជាងសត្វទាំងអស់ផង នោះវិញ្ញាណអាក្រក់ដែលចូលចិត្តរស់នៅកន្លែងដែលថោកទាបបានចូលទៅក្នុងពួកគេវិញ។

2. ឥរិយាបថរបស់ពួកបរិសុទ្ធនៅចំពោះសង្គ្រាមនៃអាម៉ាហ្គេដុន

ឥរិយាបថនៃជីវិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធគឺ ("មើល អញមកដូចជាចោរប្លន់ មានពរហើយ អ្នកណាដែលនៅចាំ ហើយរក្សាសំលៀកបំពាក់ខ្លួន ដើម្បីមិនឱ្យដើរអាក្រាត ឱ្យអ្នកណាឃើញកេរ្តិ៍ខ្មាសខ្លួនឡើយ!") (ខ 15) បទគម្ពីរបង្រៀនថាយើងគួរតែភ្ញាក់ជានិច្ច។ "ដូច្នេះ ចូរមានចិត្តញ័រចុះ តែកុំឱ្យធ្វើបាបឡើយ ចូររំពឹងគិតនៅក្នុងចិត្ត ក្នុងកាលដែលដេកលើដំណេក ហើយនៅស្ងៀមចុះ។ បង្អង់" (ទំនុកដំកើង 4:4)។ ការនេះបង្រៀនពីភាពចាំបាច់នៃការប្រែចិត្ត។ ការដែលធ្វើប៉ះបោរនឹងការដែលហាមឃាត់ ហើយដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់អ្វីដែលយើងគួរធ្វើ នោះជាអំពើបាប យើងគួរតែមានអារម្មណ៍សោកសៅនឹងប្រែចិត្តវិញ។ ម៉ាថាយ 25:13 មានបន្ទូលថា "ដូច្នេះ ចូរចាំយាមចុះ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងជាថ្ងៃណា ឬពេលណាដែលកូនមនុស្សត្រូវមកនោះទេ"។ ព្រះបន្ទូលនេះចង្អុលឱ្យបានភ្ញាក់ខាងវិញ្ញាណ ហើយមិនគួរត្រូវបានល្បួង ដោយសារយើងមិនបបានដឹងពីថ្ងៃនៃការយាងមករបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។ ហេតុផលដែលយើងគួរតែភ្ញាក់ដឹងខ្លួនជានិច្ចគឺ (1) អារក្សវាក្រវែលដូចជាសត្វតោដែលស្វែងរកអ្នកដែលវានឹងត្របាក់លេប។ (១ពេត្រុស 5:8) (2)

ដ្បិតចិត្តប្រាថ្នាចង់បានវា តែសាច់ឈាមខ្សោយដែលងាយនឹងធ្វើបាប (ម៉ាថាយ 26:41)។ ១កូរិនថូស 10:12 មានបន្ទូលថា "បានជាអ្នកណាដែលស្មានថាខ្លួនឈរ នោះត្រូវប្រយ័ត ក្រែងលោដួល" "ព្រមទាំងប្រើសេចក្តីអធិស្ឋាន នឹងសេចក្តីទូលអង្វរគ្រប់យ៉ាង ដើម្បីអធិស្ឋានដោយព្រះវិញ្ញាណរាល់ពេលរាល់វេលា ហើយចាំយាមក្នុងសេចក្តីនោះឯង ដោយនូវគ្រប់ទាំងសេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួន នឹងសេចក្តីទូលអង្វរឱ្យពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់" (អេភេសូរ 6:18)។ "ចូរចាំយាម ហើយអធិស្ឋានចុះ ដើម្បីមិនឱ្យកើតសេចក្តីល្បួងនាំចិត្តឡើយ ឯវិញ្ញាណ ក៏ប្រុងជាស្រេចមែន តែសាច់ឈាមខ្សោយទេ" (ម៉ាថាយ 26:41)។ វាជាធម្មជាតិដែលយើងត្រូវការការអធិស្ឋាន ទុកជាវិធីដែលនឹងទទួលបានព្រះគុណ។ មនុស្សខ្លះនិយាយថា ការអធិស្ឋានប្រៀបដូចជាខ្សែរមួយដែលគោះជួងនៃស្ថានសួគ៌ នៅពេលដែលយើងទាញខ្សែរនោះ នោះសម្លេងវានឹងប្រាប់ដល់ស្ថានសួគ៌ឱ្យព្រះទ្រង់បានស្តាប់ឮ។ យើងគួរតែអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះដោយក្លៀវក្លា។

ការអធិប្បាយទី 53 បាប៊ីឡូន (17:1-5)

តើបាប៊ីឡូនជានិមិត្តរូបនៃអ្វី? មានមនុស្សមួយចំនួនបាននិយាយថាវាជាសាសនាមិនពិត ឬជាទីក្រុងនៃពិភពលោកនេះប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ទ្រឹស្តីទីពីរនេះចង្អុលបង្ហាញទីក្រុងរ៉ូម។ ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថាបាប៊ីឡូនជាពិភពលោកនេះរួមបញ្ចូលរឿងពីរនៅខាងលើ។ ពិភពលោកនេះតែងតែរួមបញ្ចូលសាសនាមិនពិត និងនយោបាយអាក្រក់។ ដូចជាក្រុងយេរូសាឡឹមថ្មីចង្អុលប្រាប់ពិភពលោកខាងមុខ ផ្ទុយពីវា វាគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃពិភពលោកនេះ។ ដូចជាបាប៊ីឡូនបានអង្គុយនៅលើទឹកច្រើន (ខ1) យើងដឹងថាតំបន់គ្រប់គ្រងរបស់នាងធំ និងមានឥទ្ធិពលដល់ប្រទេសនីមួយៗក្នុងពិភពលោក។ នៅក្នុងពិភពលោក ប្រព័ន្ធនៃមនុស្សជាតិ វប្បធម៌ និងសាសនារបស់ខ្លួនដែលរស់នៅដោយមិនអើពើនឹងព្រះគឺជាបាប៊ីឡូន។ ការនេះធ្វើឱ្យអ្នករស់នៅលើផែនដី និងពួកគេស្រវឹងស្រានៃអំពើផិតក្បត់ (គំនិតចង់បះបោរទាស់នឹងព្រះ) ក្នុងលោកនេះមានការល្បួងមកលើយើងជាច្រើន។

1, ការល្បួងនៃការរីករាយ

ការល្បួងនៃលោកិយនេះមកល្បួងមនុស្ស។ មីកា 6:14 មានបន្ទូលថា "ឯងនឹងស៊ីតែមិនបានឆ្អែតទេ សេចក្តីស្រេកឃ្លាននឹងនៅកណ្តាលឯង ឯងនឹងសន្សំទុក តែមិនគង់នៅទេ ឯរបស់អ្វីដែលឯងទុកបាន នោះអញនឹងប្រគល់ដល់ដាវវិញ"។ វាចង្អុលទៅកាន់ការនោះដែល ការល្បួងនៃលោកិយជាការ

ដែលឥតប្រយោជន៍ មានរសជាតិផ្អែម តែវាមិនបានចំអែតដល់យើងទេ ហើយវាតែងតែបង្កនូវការល្បួង។

ហាបាគុក 1:6 មានបន្ទូលថា "ដ្បិតមើល អញនឹងតាំងសាសន៍ខាល់ដេឡើង ជាសាសន៍ដែលមួមៅ ហើយរហ័សរហាល់ គេនឹងលើកគ្នាដើរកាត់ផែនដីទាំងមូល ដើម្បីនឹងចាប់យកទីលំនៅ ដែលមិនមែនជារបស់ផងខ្លួន"។ ព្រះបន្ទូលនេះក៏ជាកិច្ចការដែលយើងត្រូវបានទាញទៅរកសេចក្តីល្បួងនៃលោកិយ ហើយវានឹងមិនផ្តល់ជាប្រយោជន៍អ្វីទេ តែផ្តល់នូវការធ្វើទុក្ខដល់យើងវិញ។ ម៉ាថាយ 24:38,39 មានបន្ទូលថា "ដ្បិតនៅគ្រាមុនទឹកជន់លិចនោះគេកំពុងតែស៊ីផឹក ហើយរៀបការប្តីប្រពន្ធ ដរាបដល់ថ្ងៃដែលលោកណូអេចូលទៅក្នុងទូកធំ គេឥតបានដឹងខ្លួនឡើយ ទាល់តែទឹកជន់ឡើង យកគេទៅទាំងអស់គ្នា នោះដល់កាលណាកូនមនុស្សមក ក៏នឹងមានដូច្នោះដែរ"។ ១ធីម៉ូថេ 5:6 មានបន្ទូលថា "តែមេម៉ាយណាដែលនៅតែស្រើបស្រាល នោះទោះបើរស់នៅក៏ដោយ ក៏ឈ្មោះថាស្លាប់ហើយ"។បែបដូច្នោះដែលមនុស្សនឹងអាចទាញចូលទៅក្នុងការល្បួងរបស់លោកិយនេះបាន។ យើងមានករណីដែលអាចនឹងរីករាយនឹងព្រះគុណទូទៅដែលសក្តិសមនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែបើយើងរីករាយច្រើនហួសហេតុពេក វាអាចនឹងក្លាយទៅជាសាសនានៃការស្វែងរកការរីករាយទៅវិញ។ នៅក្នុងការរីកចំរើនរបស់អ្នកធ្វើធម្មយាត្រា លោកខ្ជាប់ខ្ជួនបានជួបលោកស្រីពពុះនៅតាមផ្លូវដែលនាងបានទាញគាត់ដោយសំលៀកបំពាក់ដ៏ល្អ។ ទោះគាត់តវ៉ាទាស់នឹង

ស្ត្រីនោះក៏ដោយ នាងនៅតែញញឹម ទោះគាត់ខឹង ក៏នាងធ្វើឱ្យគាត់ស្ងប់បាន។ បន្ទាប់មក គាត់លើកដៃទាំងពីររបស់គាត់ ហើយអធិស្ឋានឱ្យស្ត្រីនោះចេញទៅ។ លោក ខ្ទាប់ខ្ទួន បាននិយាយការពិតនេះទៅកាន់មិត្តភ័ក្តិ នៅក្នុងពួកគេនោះមាន លោកចិត្តធំ បាននិយាយថា ស្ត្រីនោះតែងតែសន្យាថានឹងគ្រងមកុដឱ្យ និងផ្តល់នគរដល់ដល់មនុស្ស ហើយចូលចិត្តនិយាយជាមួយគ្រប់គ្នា ព្រោះការល្បួងរបស់ស្ត្រីនេះ និងឈ្មោះនៃទឹកដីនេះគឺ ហៅថាអាណាចក្រនៃការប្រើថ្នាំសន្លប់។ ស្ត្រី ពពុះ ប្រៀបធៀបទៅនឹងពិភពលោកនេះ។ ដូចថាពិភពលោកនេះជាការល្បួងនៃពិភពលោកនេះដូចជាស្ត្រីផិតក្បត់ ហើយធ្វើឱ្យយើងវិនាស។

3. លោកិយនេះល្បួងមនុស្សដោយការដែលគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមបំផុត (ខ5)

ការគួរស្អប់ខ្ពើមនោះគឺជាលិទ្ធិមនុស្សនិយមដែលខ្ពស់លើសគេទាំងអស់។ ការគួរស្អប់ខ្ពើមនៅក្នុងខ 5 គឺអាចនិយាយពីការទាំងអស់ដែលមិនយកព្រះធ្វើជាកណ្តាល តែយកមនុស្សមកជាកណ្តាល។ គ្រប់ការទាំងអស់ដែលបោះបង់ចោលព្រះនោះបានស្ថិតនៅក្នុងភាពផិតក្បត់ខាងវិញ្ញាណ។ ដូច្នេះវាជាការគួរស្អប់ខ្ពើមនៅចំពោះព្រះ។ ការគួរស្អប់ខ្ពើមនេះជាទស្សនៈវិទ្យាខាងមនុស្សនិយម ខាងសាសនា សិល្បៈ វប្បធម៌ ការអប់រំនយោបាយ ។ល។ យោងតាម លោកុប្បត្តិ 11:2-9 នោះគំនិតរបស់មនុស្សត្រូវបានតាំងនៅលើប៉មបាបិលនោះគឺ លិទ្ធិមនុស្សនិយម។ ប៉មដែលសង់ឡើងគឺជាការ

យកអំណាចមនុស្សជាកណ្តាលទាំងស្រុង គោលបំណងនោះគឺជាសិរីល្អនៃមនុស្ស។ ពាក្យថា "ចូរយើង" មានលេចមកពីលើក នោះវាមានន័យថាមនុស្សបានរួបរួមគ្នាដើម្បីនឹងធ្វើការនោះ។ វាជាការរួបរួមនៃសេចក្តីវិនាសអន្តរាយ ពីព្រោះជាការរួបរួមនៃមនុស្ស។ ការរួបរួមដែលគ្មានព្រះគឺជាសេចក្តីវិនាសអន្តរាយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ "ដើម្បីឱ្យយើងបានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ក្រែងយើងរាល់គ្នាត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅគ្រប់លើផែនដីទៅ"។ ពាក្យនេះមានន័យថាជាលិទ្ធិមនុស្សនិយមដ៏ពុករលួយ មិនមែនជាសិរីល្អរបស់ព្រះទេ តែសម្រាប់សិរីល្អរបស់មនុស្ស។ ពួកមនុស្សនិយមនេះជាមនុស្សដែលឥតប្រយោជន៍ ដែលពួកគេស្វែងរកឥដ្ឋនៅលើផែនដី ដើម្បីនឹងបានទៅដល់ស្ថានសួគ៌។

ការអធិប្បាយទី 54 ព្រះទ្រង់ចងចាំអំពើបាបរបស់មនុស្សមានបាប (18:5-24)

"ដ្បិតអំពើបាបវាបានគរជាគំនរឡើងដល់ផ្ទៃមេឃ ហើយព្រះទ្រង់បាននឹកចាំពីការទុច្ចរិតរបស់វា" (ខ 5) យើងគិតថាព្រះចងចាំអំពើបាបរបស់បាប៊ីឡូនជាចម្បង។ និក្ខមនំ 16:8 ទំនុកដំកើង 69:5, 90:8 យេរេមា 16:17 ហូសេ 7:2។ ព្រះចងចាំអំពើបាបរបស់មនុស្ស ហើយទ្រង់សងពួកគេដោយផ្ទាល់។

1. យ៉ាកុបបានទទួលការដាក់ទោសពីព្រះដោយសារអំពើបាបដែលគាត់បានធ្វើដល់បងប្រុសរបស់គាត់

ការសងសឹករបស់គាត់មិនត្រូវបានសម្រេចក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លីនោះទេ។ ចាប់តាំងពីថ្ងៃដែលគាត់បានរត់ចេញពីអេសាវ គាត់បានទៅស្រុកហារ៉ាន ហើយស្នាក់នៅទីនោះអស់រយៈពេល ៧ ឆ្នាំ។ ឡាបានប្រាប់យ៉ាកុបថា បើឯងធ្វើការ៧ឆ្នាំ គាត់នឹងឱ្យរ៉ាជែល។ លុះដល់ពេលកំណត់នោះ ឡាបាន់បានបោកបញ្ឆោតគាត់ ប៉ុន្តែបានឱ្យលេអាជាកូនស្រីដំបូងទៅគាត់។ ចាប់ពីពេលនោះមក គាត់ចាប់ផ្តើមត្រូវបានបោកប្រាស់។ (លោកុប្បត្តិ 29:16-29)។ គាត់បានធ្វើការអស់៧ឆ្នាំដើម្បីបានរ៉ាជែល។ (លោកុប្បត្តិ 31:41)។ម្តងទៀត នៅពេលដែលគាត់ចាស់ នោះត្រូវបានបោកបញ្ឆោតដោយកូនប្រុសៗរបស់គាត់ដែលពួកគេបានលក់យ៉ូសែបទៅឱ្យកុលសម្ព័ន្ធមេឌានទៅកាន់ប្រទេសអេស៊ីព និងបានត្រឡប់មកវិញ និងបានផ្តល់ដំណឹងថាសត្វបានសម្លាប់យ៉ូសែបហើយ។ (លោកុប្បត្តិ 37:32,33)។

2. ព្រះបានចងចាំអំពើបាបរបស់ដាវីឌ ហើយបានដាក់ទោសទ្រង់

អំពើបាបរបស់ដាវីឌគឺការផិតក្បត់ និងការសម្លាប់។ បន្ទាប់ពីអំពើបាបរបស់គាត់ គ្រួសាររបស់គាត់បានទទួលអំពើបាបក្នុងការអសីលធម៌ ហើយសង្គ្រាមដែលកូនប្រុសរបស់គាត់ប្រឆាំងនឹងឪពុកបានកើតឡើង។ នៅពេលដែលមនុស្សប្រែចិត្ត ព្រះបានអត់ទោសឱ្យ ប៉ុន្តែអនុញ្ញាតឱ្យមានការដាក់ទណ្ឌកម្មចាំបាច់ដើម្បីស្វែងរកសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់។ វាគឺជាគោលបំណងដើម្បីស្វែងរកភាពសុចរិត និងសិរីល្អរបស់ទ្រង់។

3. នៅពេលដែលអេលីបានប្រព្រឹត្តចំពោះកូនប្រុសទាំងពីររបស់គាត់ជាជាងព្រះជាម្ចាស់ ទីបំផុតគាត់ត្រូវបានគេដាក់ទណ្ឌកម្ម (១ សាំយ៉ូអែល 2:27-28) នៅក្នុងសង្គ្រាមជាមួយប៉ាឡេស្ទីន កូនប្រុសទាំងពីរនាក់ត្រូវបានសម្លាប់ ហើយអេលីត្រូវបានគេដឹងដំណឹងដ៏សោកសៅ ហើយក៏បានស្លាប់ទៅដែល និងប្រពន្ធរបស់ភីនេហាសកូនប្រុសរបស់គាត់ត្រូវបានស្លាប់នៅពេលឆ្លងទន្លេផងដែរ។ (១សាំយ៉ូអែល 4:1-22)។

4. សាឡូម៉ូនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលរៀបការនឹងប្រពន្ធដែលគោរពព្រះដទៃ។ ដោយសារតែអំពើបាបនៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះបានចូលទៅក្នុងនគរ ខណៈដែលព្រះរាជបុត្រទ្រង់គ្រងរាជ នោះនគរនោះត្រូវបានបែងចែកជាពីរចំណែកសម្រាប់ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់គេ។ (១ពង្សាវតារក្សត្រ 11:1-43)។

5.   អ្នកដែលសង់ទីក្រុងយេរីខូត្រូវបានដាក់ទោស ហើយកូនប្រុសរបស់គេពីនាក់ទ្រូវស្លាប់ (១ពង្សាវតារក្សត្រ 16:34)។ ការនេះកើតចេញមកពីការមើលងាយដល់ការព្រមានរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់ថាមិនត្រូវឱ្យអ្នកណាសង់ប្រាសាទយេរីខូឡើងវិញនោះឡើយ។   (យ៉ូស្វេ 6:28)។

6.   កាលដែលព្រះចងចាំអំពើបាបរបស់ស្តេចអ័ហាប (១ពង្សាវតារក្សត្រ 21:21-29) គ្រួសារទាំងមូលរបស់គាត់ និងអ្នកបម្រើត្រូវបានសម្លាប់ទាំងអស់ (១ ពង្សាវតារក្សត្រ 9:29-37, 10:1-11)។

ការអធិប្បាយទី 55 អំពើបាបរបស់បាប៊ីឡូន (វិវរណៈ 18:3-7)

1. អំពើបាបនៃការសាហាយស្មន់ (ខ 3)

នេះជាការសាហាយស្មន់ខាងវិញ្ញាណនិងគំនិត ហើយវាចង្អុលទៅកាន់ជីវិតដែលគ្មានភាពស្មោះត្រង់។ យ៉ាកុប 4:4 មានបន្ទូលថា "ឱពួកកំផិតទាំងប្រុសទាំងស្រីអើយ តើមិនដឹងទេឬអីថា ដែលស្រឡាញ់ដល់លោកីយ នោះគឺជាស្អប់ដល់ព្រះហើយ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលចូលចិត្តចង់ធ្វើជាមិត្រសំឡាញ់នឹងលោកីយ នោះឈ្មោះថា បានតាំងខ្លួនជាខ្មាំងសត្រូវនឹងព្រះវិញ"។ នៅទីនេះ "ស្រីកំផិត" ជាពាក្យប្រៀបប្រដូចទៅកាន់មនុស្សដែលបះបោរទាស់នឹងព្រះហើយស្រឡាញ់លោកិយ។

2. អំពើបាបនៃការថ្វាយសិរីល្អដល់ខ្លួនឯង (ខ 7)

ការលើកតម្កើងខ្លួនឯងគឺជាការបះបោរនៅចំពោះព្រះ។ វាគឺជាការលើកខ្លួនឡើងនៅចំពោះព្រះដោយមិនដឹងខ្លួនឯង។ មនុស្សដែលបម្រើរបស់តូច ខ្លួនគាត់សម្រាប់ភាពល្ងង់ខ្លៅ។ នៅពេលយើងគិតអំពីសេចក្ដីពិតនៃបទគម្ពីរ តើអ្វីទៅជា "ខ្លួន"? តើវាមិនដូចអ័ព្ទទេមែនទេ? យ៉ាកុប 4:13-16 មានបន្ទូលថា "ឥឡូវនេះ ឯពួកអ្នកដែលថា ថ្ងៃនេះ ឬថ្ងៃស្អែកយើងនឹងទៅឯក្រុងណាមួយ ហើយនឹងនៅស្រុកនោះអស់១ឆ្នាំ ដើម្បីនឹងរកស៊ីឱ្យបានចំណេញ អ្នករាល់

គ្នាមិនដឹងជានឹងកើតមានយ៉ាងណាដល់ថ្ងៃស្អែកទេ ដ្បិតជីវិតអ្នករាល់គ្នាជាអ្វី គឺជាចំហាយទឹកទេតើ ដែលឃើញតែ១ភ្លែត រួចបាត់ទៅ គួរតែបាននិយាយដូច្នេះវិញថា បើយើងរស់នៅ ហើយព្រះអម្ចាស់ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ នោះយើងនឹងធ្វើការនេះ ឬការនោះ តែឥឡូវនេះ អ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីអំនួត អំពីពាក្យអួតអាងរបស់ខ្លួនដូច្នោះ ហើយគ្រប់ទាំងសេចក្តីអំនួតយ៉ាងនោះ សុទ្ធតែអាក្រក់ទាំងអស់״។ តើ "ខ្លួនឯងជាអ្វី״? ១ពេត្រុស 1:24 មានបន្ទូលថា "ព្រោះគ្រប់ទាំងមនុស្ស ប្រៀបដូចជាស្មៅ ហើយសិរីល្អទាំងប៉ុន្មានរបស់មនុស្សក៏ដូចជាផ្កាស្មៅ រីឯធម្មតាស្មៅ នោះតែងតែក្រៀមស្វិត ហើយផ្កាក៏ពោយរុះទៅ״។ ទំនុកដំកើង 39:5 មានបន្ទូលថា "មើលទ្រង់បានធ្វើឱ្យថ្ងៃអាយុនៃទូលបង្គំបានខ្លី ប្រវែង១ចំអាមដៃ ហើយជំនួរជីវិតរបស់ទូលបង្គំ ដូចជាឥតមានសោះ នៅចំពោះទ្រង់មែនហើយ គ្រប់មនុស្ស ទោះទាំងមនុស្សនៅក្នុងសណ្ឋានពេញវ័យ នោះក៏ឥតប្រយោជន៍ទទេដែរ។ –បង្អង់״។ ដូចដែលយើងធ្វើឱ្យខ្លួនយើងចុះចូលចំពោះព្រះដោយការវាយប្រឆាំងនឹងខ្លួនឯង នោះខ្លួនយើងនឹងត្រូវបានពរដោយព្រះវិញ។ អ្នកណាដែលលើកខ្លួនឡើង ហើយលើកតម្កើងខ្លួន នោះនឹងត្រូវបណ្តាសាជាមិនខាន។ អាកប្បកិរិយាដែលលើកតម្កើងខ្លួនឯងហូរចូលទៅក្នុងជីវិតដ៏ឡូយឆាយ។ ភាពឡូយឆាយមានន័យថាការបម្រើភាពស្រស់ស្អាតខាងក្រៅយ៉ាងខ្លាំង។ បាប៊ីឡូន មានន័យថា ពិភពលោកដើរតាមចរន្តបែបនេះ។ ដូចដែលវិវរណៈជំពូក

18 បាននិយាយថា ការពិតដែលថាទំនិញឆើតឆាយនៃពិភពលោកត្រូវបាន ដឹកជញ្ជូនបានបង្ហាញពីវានព។ (12,13)

ការអធិប្បាយទី 56 មង្គលការរបស់កូនចៀម (វិវរណៈ 19:6-8)

1. ពេលវេលានៃមង្គលការ

នេះបង្ហាញពីពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ពេលវេលាដែលព្រះប្រទានសេចក្តីរីករាយនៃការមកដល់ពិភពលោកដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលត្រូវបានកំណត់ដោយទ្រង់ ហើយប្រាកដណាស់វានឹងមកដល់យើង។ ពេលវេលាបន្ទាប់ពីការដែលត្រូវបានបង្កើតបានហូរឆ្ពោះទៅរកគោលបំណងនេះ។ ប៉ុន្តែមនុស្សក្នុងលោកនេះមិនដឹងការពិតនេះទេ។ សាស្តា 3:1-9 មានបន្ទូលពីគ្រប់យ៉ាងថាសុទ្ធតែមានដែនកំណត់។ ព្រះគម្ពីរមានបន្ទូលថាគ្រប់យ៉ាងសុទ្ធតែមានន័យ។ សាស្តា 3:11 មានបន្ទូលថា "ទ្រង់បានបង្កើតរបស់សព្វសារពើឱ្យល្អតាមរដូវកាល ទ្រង់ក៏ធ្វើឱ្យចិត្តគេសង្ឃឹមដល់អស់កល្បទៅមុខ យ៉ាងនោះមនុស្សនឹងរកយល់មិនបាន ពីកិច្ចការដែលព្រះបានធ្វើ តាំងពីដើមដរាបដល់ចុងនោះឡើយ"។ ដូចដែលយើងឃើញព្រះបន្ទូល ថ្ងៃបន្ទាប់ពីការបង្កើតមិនមែនគ្មានន័យអ្វីទាំងអស់ទេ ប៉ុន្តែសុទ្ធតែមានគោលបំណងទាំងអស់។ ពួកគេផ្លាស់ទីដើម្បីសម្រេចគោលដៅណាមួ

យ។ ជាឧទាហរណ៍ មូលហេតុដែលគ្រួសារអ៊ីស្រាអែលបានទៅស្រុកអេស៊ីបអស់រយៈពេល 400 ឆ្នាំគឺដើម្បីរង់ចាំថាអំពើបាបរបស់ជនជាតិកាណាននឹងត្រូវបានពេញបរិបូរណ៍ នោះគឺជាពេលដែលព្រះដាក់ទណ្ឌកម្មកុលសម្ព័ន្ធពួកគេ ហើយពួកគេកំពុងរង់ចាំការកាន់កាប់លើជនជាតិកាណាន។(លោកុប្បត្តិ 15:14-16)។

ប៉ុន្តែលោកិយនេះមិនយល់អត្ថន័យនៃសម័យនេះទេ ដូច្នេះគេនិយាយខុស។ ព្រះពុទ្ធសាសនាមើលឃើញថ្ងៃគ្មានទីបញ្ចប់។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់ថា "វដ្តនៃជីវិតគ្មានការចាប់ផ្តើម និងទីបញ្ចប់ឡើយ"។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទិដ្ឋភាពនៃថ្ងៃនៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា មានបួនផ្នែក (សម័យវិនាស សករាជសម័យស្ងាត់ សម័យបដិវត្តន៍ សម័យថ្មី) មួយថ្ងៃជាសម័យគ្មានកំណត់ សម័យគ្មានកំណត់ មានន័យថា ការសម្អាតភ្នំលោហធាតុ ១ដង ក្នុង ១០០ ឆ្នាំដោយកប្បាសរហូតដល់ពេលវារោយចេញទៅ។ វាជាការគិតខុសក្នុងការមើលឃើញសម័យកាលជាវត្តុវដ្តស្វយ័ត ហើយចាត់ទុកពិភពលោកនេះថាជាគំនិតនៃភាពអស់កល្បជានិច្ច។ យើងដឹងថាទស្សនៈនៃការគិតដោយឯករាជនេះផ្ទុយគ្នានឹងបទគម្ពីរ និងផ្ទុយពីការពិត។ ហេព្រើរ 9:26, 27 មានបន្ទូលថា "ដ្បិតបើយ៉ាងដូច្នោះ នោះត្រូវឱ្យទ្រង់រងទុក្ខជាច្រើនដង តាំងពីកំណើតលោកីយមក តែជាន់ឥឡូវនេះ ដែលជាចុងបំផុតអស់ទាំងកល្បនោះទ្រង់បានលេចមក១ដង ដើម្បីនឹងលើកអំពើបាបចោល ដោយថ្វាយព្រះអង្គទ្រង់វិញ ទុកជាយញ្ញបូជា 27ហើយដោយព្រោះបានដំរូវត្រូវឱ្យមនុស្ស

ទាំងអស់ស្លាប់១ដង រួចសឹមជាប់សេចក្តីជំនុំជំរះ៉។ ការយាងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទាយទុករួចមកហើយ (លោកុប្បត្តិ 3:15) តាំងពីមុន 1000ឆ្នាំមកម្ល៉េះ ហើយវាត្រូវបានសម្រេចបំពេញដូចដែលវាត្រូវបានទាយទៅកាន់អាំប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ 22:18) ការយាងមកលើកទីពីររបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានសម្រេចពិតប្រាកដ។ ដូចជាការយាងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះការយាងមកលើកទីពីររបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានសម្រេចជាប្រាកដ។ លោក Herman Bavinck បាននិយាយថា "ជីវិតដែលមនុស្សនឹងត្រូវស្លាប់ម្តង នោះទីបញ្ចប់នៃពិភពលោកនេះនឹងត្រូវមកដល់តែម្តងដែរ៉។ (Gelijk het den mensch gezet is om eenmaal te sterven, zoo moet e rook eens een einde komen aan de geshiedenis der wereld. – Geref. IV p 712)។

2. យើងមិនអាចដឹងពីពេលនៃមង្គលការទេ តែយើងអាចដឹងពីសញ្ញា

ម៉ាថាយ 24:36 មានបន្ទូលថា "ឯត្រង់ថ្ងៃនឹងពេលកំណត់ នោះគ្មានអ្នកណាដឹងទេ ទោះទាំងពួកទេវតាដែលនៅលើស្ថានសួគ៌ក៏មិនដឹងដែរ ជ្រាបតែព្រះវរបិតានៃខ្ញុំប៉ុណ្ណោះ៉។ ដូច្នេះមនុស្សដែលដឹងពីថ្ងៃនៃការយាងមកលើកទីពីរ និងឆ្នាំរបស់វាបានបំពានបទគម្ពីរហើយ។ យើងអាចដឹងសញ្ញានៃការយាងមកលើកទីពីរពិតមែន ម៉ាថាយ 24:32 មានបន្ទូលថា "ប៉ុន្តែ ចូររៀនសេចក្តីប្រៀបប្រដូចពីដើមល្វា កាលណាមែកវាត្រឡប់ជាទន់ ហើយស្លឹកក៏ប៉ិចឡើង នោះអ្នករាល់គ្នាដឹងថា រដូវក្តៅជិតដល់ហើយ៉។ សញ្ញាដែលសំខាន់

បំផុតនៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាពេលនៃអ្នកដែលមិនជឿ។ "ដំណឹងល្អនេះ ដែលសំដែងពីនគរ នឹងត្រូវប្រកាសប្រាប់ទូទៅគ្រប់ក្នុងលោកីយ ទុកជាទីបន្ទាល់ដល់អស់ទាំងសាសន៍ នោះទើបនឹងបានដល់ចុងបំផុត"។ (ម៉ាថាយ 24:14)។ ពាក្យនេះសំដៅ "ពេលវេលារបស់ពួកសាសន៍ដទៃ" ដែល លូកា 21:24 មានបន្ទូល។ លូកា 21:24 មានបន្ទូលថា "គេនឹងដួលនៅក្រោមមុខដាវ ហើយនឹងត្រូវដឹកនាំទៅជាឈ្លើយ ដល់អស់ទាំងនគរ ក្រុងយេរូសាឡិមនឹងត្រូវសាសន៍ដទៃជាន់ឈ្លី ដរាបដល់គ្រារបស់សាសន៍ដទៃបានសំរេច។" ពេលវាលារបស់ពួកសាសន៍ដទៃចង្អុលទៅកាន់ពេលនៃការទទួលដំណឹងល្អ។ ហេតុផលនោះគឺដោយសារវាត្រូវបានសម្គាល់ដោយពាក្យពហុវចនៈនៃពាក្យថា "ពេល" (καιροι ἐθνών) របស់ពួកសាសន៍ដទៃ ដែលជាឱកាសដែលផ្តល់ដល់ប្រទេសនីមួយៗសម្រាប់ដំណឹងល្អនៅក្នុងពេលខុសៗគ្នា វាមិនមែននៅក្នុងពេលតែមួយនោះទេ។ ពីព្រោះការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡិមមានន័យថា ព្រះទ្រង់លុបបំបាត់សាសនានិងនយោបាបយចេញពីសាសន៍យូដា ហើយទ្រង់ផ្តល់វាដល់ពួកសាសន៍ដទៃនោះជាសញ្ញានៃការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ យើងគួរដឹងពីពេលវេលានេះ។ រហូតមកដល់ពេលនេះវាជាពេលវេលារបស់ពួកសាសន៍ដទៃ។ យើងមិនគួរបាត់បង់ឱកាសនឹងទទួលនូវព្រះគុណនោះទេ។ អហ្គីស្ទីនបាននិយាយថា "យើងអាចរស់នៅដោយប្រាជ្ញា ប្រសិនបើយើងគិតថារាល់ថ្ងៃជាថ្ងៃចុងក្រោយ។ យើងគួរតែប្រើអំឡុងពេលនៃព្រះគុណដោយសារ

សំចៃពេលវេលា។ ឱកាលនៃការទទួលព្រះគុណនេះ នឹងបានពេញដោយព្រះគុណទៅកាន់អ្នកដែលស្វែងរកនិងចង់បាននូវព្រះគុណ។" ព្រឹត្តិការណ៍ដែលញូតុនបានរកឃើញច្បាប់នៃទំនាញផែនដី ដូចដែលគាត់បានសិក្សាដោយមិនឈប់ឈរ ត្រូវបានផ្តល់ឱកាសឱ្យគាត់។ វ៉ាត់ ដែលបានរកឃើញក្បាលរថភ្លើងបានសង្កេតឃើញគម្របកំសៀវត្រូវរំកិលដោយចំហាយទឹកដែលកំពុងពុះ ហើយបានរកឃើញកម្លាំងប្រតិបត្តិការនៃចំហាយទឹកនោះក៏បានចេញមកពីការសិក្សាដោយលះបង់របស់លោកដែរ។ យើងមិនគួរប្រុងប្រយ័ត្នដោយគិតថាឥឡូវនេះថាជាពេលវេលារបស់ខ្ញុំ។ យើងគួរគិតថាក្នុងគំនិតរបស់យើងគួរតែគិតថា "ឥឡូវនេះជាពេលវេលារបស់ខ្ញុំ"។

ការអធិប្បាយទី 57 អំពីការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ (វិវរណៈ 20:4-6)

យើងប្រាកដថាព្រលឹងមនុស្សមានភាពអស់កល្បដោយសារគម្ពីរបានចែងពីវា។ សម្រាប់ព្រលឹងគឺនៅអស់កល្ប ទ្រឹស្តីដែលថារូបកាយត្រូវបានរស់ឡើងវិញគឺដោយផ្អែកលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (ម៉ាថាយ 22:31,32)។ ការទួញសោកនៃរបស់ទាំងអស់នៅក្នុងសកលលោកធ្វើបន្ទាល់ពីការរស់ឡើងវិញ (រ៉ូម 8:19-22)។ ការពិតដែលព្រះទ្រង់មានវត្តមានដែលត្រូវបានតាំងជារឹងមាំជាពិសេសនៅក្នុងការរស់ឡើងវិញ។ ហើយប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានប្រកាសពីការនេះ និងព្រះគម្ពីរបានធ្វើទីបន្ទាល់។

1.	កាលដែលយើងបានឃើញនូវភស្តុតាងនៃសាសនៈវិទ្យានៃធម្មជាតិ នោះការរស់ឡើងវិញនឹងត្រូវកើតឡើង

ទីបន្ទាល់មួយនៃសត្វធម្មជាតិគឺការទួញសោកនៃសត្វទាំងអស់ រ៉ូម 8:19-22 ចែងថា "ដ្បិតសេចក្តីទន្ទឹងរបស់ជីវិតទាំងឡាយ នោះរង់ចាំតែពួកកូនរបស់ព្រះលេចមកឱ្យឃើញប៉ុណ្ណោះទេ ពីព្រោះជីវិតទាំងឡាយបានត្រូវចុះចូលនឹងសេចក្តីឥតប្រយោជន៍ តែមិនមែនដោយស្ម័គ្រពីចិត្ត គឺដោយព្រោះព្រះអង្គ ដែលទ្រង់បញ្ចុះបញ្ចូលវិញ ដោយសង្ឃឹមថា ជីវិតទាំងនោះឯង នឹងបានរួចពីចំណងនៃសេចក្តីពុករលួយ ឱ្យបានសេរីភាពនៃសិរីល្អរបស់ពួកកូនព្រះវិញ ដ្បិតយើងដឹងថា ជីវិតទាំងឡាយក៏ថ្ងូរ ហើយឈឺចាប់ជាមួយគ្នា ដរាបដល់គ្រាឥឡូវនេះ"។ កាលដែលយើងឃើញសព្វសត្វក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន

យើងអាចដឹងបានថា ពួកវាក្លាយជាសភាពដែលវេទនា។ ពួកគេមានភាពច្របូកច្របល់ ហើយផ្តល់អំណោយតូចៗដល់មនុស្សដោយប្រឆាំងគ្នាទៅវិញទៅមក។ វាមិនមែនជាធម្មជាតិដែលសំខាន់នោះទេ ប៉ុន្តែជាអំពើពុករលួយរបស់ពួកគេ។ ទាំងនេះបង្ហាញពីបញ្ហារបស់ពួកគេ។ បញ្ហានេះគឺជាការចង់បានទៅកាន់ពិភពលោកនៃសិរីរុងរឿង។ ពិភពលោកធម្មជាតិបានទទ្នឹងរងចាំពិភពលោកខាងមុខ។ ហេតុផលរបស់មនុស្សក៏ជាផ្នែកនៃសាសនៈវិទ្យាពីធម្មជាតិផងដែរ។ មនុស្សដឹងតាំងពីដំបូង។ ប៉ុន្តែពួកគេបានទូលអង្វរ និងបានរងទុក្ខ។ ទោះបីជាមនុស្សមិនអាចយល់ដឹងពីការពិតក៏ដោយ ប៉ុន្តែព្យាយាមស្វែងរកវា។ ផ្លាតូគឺជាទស្សនវិទូដ៏អស្ចារ្យបំផុត។ ទ្រឹស្តីនៃការស្លាប់នៃព្រលឹងដែលគាត់បានអះអាងត្រូវបានបង្ហាញថាជាការពិត ប៉ុន្តែការបង្ហាញអំពីបញ្ហារបស់គាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការអង្វរ។ យើងមិនអាស្រ័យលើការបង្រៀនរបស់ទស្សនវិទូទេ។ ការពិតដែលថារចនាសម្ព័ន្ធនៃទស្សនវិជ្ជារបស់គាត់មិនមែនជាការពិតគឺដូចជាពាក្យរបស់មនុស្សល្ងង់ខ្លៅ។ ប៉ុន្តែការបង្រៀនខុសរបស់ទស្សនវិទូទូទៅគឺប្រៀបដូចជាមាត់រឹងដ៏ពិបាករបស់មនុស្សល្ងង់ និងការទូញយំរបស់សត្វទាំងអស់។ ផ្លាតូបានសន្និដ្ឋានអំពីភាពអាចចូលបាននៃព្រលឹងដោយសារហេតុផលដែលខ្លឹមសារនៃព្រលឹងមិនត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយ Kant បានស្នើនិយាយពីវត្តមាននៃព្រះ ដោយសារមនុស្សមិនគ្រប់គ្រាន់ដូចជាជីវិតនៃសំភារៈនិយម។ ប្រភពនៃការរស់ឡើងវិញគឺជាព្រះ។ យើងមិនអាចជឿលើទ្រឹស្តីទស្សនវិជ្ជាបែបនេះជាដាច់ខាត។

ប៉ុន្តែយើងឃើញថាវាមានតម្លៃស្រដៀងគ្នានឹងការទួញសោករបស់សត្វទាំងអស់។

យើងរកឃើញការសោកស្តាយបែបនេះចេញពីពាក្យមន្ទិល។ អ្នកដែលមានមន្ទិលមានទំនោរខ្លាំងទៅរកសេចក្តីទុក្ខព្រួយខ្លាំងបំផុតពីការសង្ស័យរបស់ពួកគេ។ អ្នកពូកែសង្ស័យម្នាក់ឈ្មោះ Voltaire បាននិយាយនៅលើគ្រែរបស់គាត់ថា "ប្រសិនបើខ្ញុំមិនបានកើតនៅក្នុងពិភពលោកទេនោះវាប្រសើរជាង" ។ វាច្បាស់ណាស់ថាព្រលឹងរបស់គាត់មិនចង់ឱ្យឱ្យបានជាអ្នកសង្ស័យទេ ផ្ទុយទៅវិញគាត់ទទួលបានការអង្វរទៅកាន់ពិភពលោកខាងមុខដោយមិនមានការយល់ដឹងរបស់គាត់។

2. ប្រព័ន្ធនៃចលនារបស់ព្រះយេស៊ូវរួមបញ្ចូលនូវសេចក្តីពិតដែលថាការរស់ឡើងវិញនឹងកើតឡើង

ការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះយេស៊ូវផ្តោតលើការប្រកាសសេចក្តីពិតជាដំបូងនៃការទាំងអស់ដែលទ្រង់បានយាងមកសម្រាប់ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រលឹង។ ដូច្នេះហើយ វាមិនផ្តោតទៅលើការរស់ឡើងវិញនៃជីវិតបច្ចុប្បន្ននោះទេ ដោយរូបរាងកាយរបស់យើងនៃស្ថានភាពវេទនាបច្ចុប្បន្នត្រូវបានរក្សាទុកក្នុងស្ថានភាពវេទនាដោយព្រះ។ ប៉ុន្តែការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់បង្ហាញពីអំណាច និងសិរីរុងរឿងតាមលក្ខណៈនោះ។ វាគឺជាចលនាថ្មីដែលមានន័យថា មានគោលបំណងដើម្បីសេចក្តីសង្គ្រោះដែល

មានលក្ខណៈពេញលេញទាំងស្រុង។ វាមានន័យថាភាពពេញលេញនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ លោក Herman Bavinck និយាយថា "គោលបំណងដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកជាលើកដំបូងគឺ ដើម្បីផ្តល់នគរនៃព្រះដល់ចិត្តរបស់ពួកគេ ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ទ្រង់ធ្វើឱ្យយើងយកឈ្នះលើសេចក្តីស្លាប់ ហើយបានប្រទានសិរីល្អនៃព្រះដោយការបើកសម្តែងទាំងស្រុង។ (Hij eerst verscheen, om hetKoninkrijk der hemelen op te richten, in de harten der geloovigen, zoo komt Hij eenmaal weer, om het eenezictbare gedaante to geven en jijne absolute macht over zoned en dood onwedersprekelijk voor aller schpselen ook tot openbaring en erkenning to brengen.)។ ដូចដែលយើងជឿលើកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានយាងមកសណ្ឋិតលើយើងនៅការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងគួរតែជឿលើការធានាអះអាងពីការរស់ឡើងវិញដែរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ នៅក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងព្រលឹងរបស់យើង និងរូបកាយរបស់យើង ការសង្គ្រោះនៃព្រលឹងត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការសង្គ្រោះនៃរូបកាយរបស់យើងយ៉ាងប្រាកដ។ គ្រិស្តសាសនាមិនដាក់ព្រលឹង និងរូបកាយនៅលើទំនាក់ទំនងទ្វេនិយមទេ ប៉ុន្តែការរួបរួមនៃធាតុពីរ។ ដូច្នេះព្រលឹងផ្ទុយនឹងរូបកាយ ហើយឃើញការរួបរួម ហើយរូបកាយក៏បែបនោះដែរ ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ការពិតដែលថាព្រលឹងរបស់យើងបានសង្គ្រោះត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការសម្រេចបាននូវសេចក្តីសង្គ្រោះនៃរូបកាយ។ (Bavinck,

Het wezen van den mensch bestaat juist in de allernauwste Vereeniging van ziel en lichaam tot eene personliikheid. De ziel behoort van nature bij het lichaaman , het lichaam bij de ziel)។ រ៉ូម 8:11 មានបន្ទូលថា "មួយទៀត បើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអង្គ ដែលបានប្រោសឱ្យព្រះយេស៊ូវរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ ទ្រង់សណ្ឋិតក្នុងខ្លួនអ្នករាល់គ្នា នោះព្រះអង្គនោះឯង ដែលបានប្រោសឱ្យព្រះគ្រីស្ទរស់ពីស្លាប់ឡើង ទ្រង់នឹងប្រោសរូបកាយនៃអ្នករាល់គ្នាដែលទៀងតែស្លាប់ ឱ្យមានជីវិតឡើងដែរ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ ដែលសណ្ឋិតនៅក្នុងខ្លួនអ្នករាល់គ្នា"។ ១ពេត្រុស 1:3 មានបន្ទូលថា "សូមសរសើរដល់ព្រះដ៏ជាព្រះវរបិតានៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នា ដែលទ្រង់បានបង្កើតយើងឡើងជាថ្មី តាមសេចក្ដីមេត្តាករុណាដ៏ធំរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យយើងរាល់គ្នាបានសេចក្ដីសង្ឃឹមដ៏រស់ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ទ្រង់រស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ"។ ២កូរិនថូស 1:22 មានបន្ទូលថា "ទ្រង់ក៏បានដៅចំណាំយើងរាល់គ្នា ហើយបានប្រទានព្រះវិញ្ញាណមកបញ្ចាំចិត្តយើងរាល់គ្នាផង"។ អេភេសូរ 1:13, 14 4:30។

3. បទគម្ពីរធ្វើបន្ទាល់ថាការរស់ឡើងវិញនឹងកើតឡើង

មេរៀនដែលថា រូបកាយរបស់អ្នកជឿនឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយទាំងគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងសញ្ញាថ្មី។ "ឯពួកស្លាប់របស់ឯងគេនឹងរស់ទៀត គេនឹងរស់ឡើងវិញជាមួយនឹងសពរបស់អញ ឯងរាល់គ្នាដែល

អាស្រ័យនៅក្នុងធូលីដីអើយ ចូរភ្ញាក់ឡើង ហើយច្រៀងចុះ ដ្បិតទឹកសន្សើម របស់ឯង ប្រៀបដូចជាទឹកសន្សើមពេលព្រលឹម ឯដីនឹងបញ្ចេញមនុស្ស ស្លាប់មក” (អេសាយ 26:19)។“ទ្រង់នឹងបំផ្លាញសេចក្តីស្លាប់ឱ្យសូន្យបាត់ទៅ ជាដរាប នោះព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ាទ្រង់នឹងជូតទឹកភ្នែកពីមុខមនុស្សទាំងអស់ ហើយទ្រង់នឹងដកសេចក្តីត្មះតិះដៀលចំពោះរាស្ត្រទ្រង់ពីផែនដីទាំងមូល ចេញ ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានមានបន្ទូលដូច្នេះហើយ” (អេសាយ 25:8)។ “នៅគ្រានោះ មីកែល ជាមហាទេវតាដែលជំណាងពួកកូនចៅរបស់សាសន៍ អ្នក លោកនឹងឈរឡើង ក៏នឹងមានគ្រាវេទនាជាខ្លាំង ដល់ម៉្លេះបានជាចាប់ តាំងពីមាននគរ ដរាបដល់វេលានោះឯង នោះមិនដែលកើតមានយ៉ាង ដូច្នោះឡើយ ហើយនៅគ្រានោះ សាសន៍អ្នកនឹងបានប្រោសឱ្យរួច គឺ អស់អ្នកណាដែលមានកត់ទុកក្នុងបញ្ជី ហើយពួកអ្នកដែលដេកលក់នៅក្នុង ធូលីដី នឹងភ្ញាក់ឡើងវិញជាច្រើន គឺខ្លះឱ្យបានជីវិតរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច នឹងខ្លះឱ្យបានសេចក្តីអាម៉ាស់ខ្មាស ហើយឱ្យបានជាទីខ្ពើមឆ្អើម នៅអស់ កល្បជានិច្ចវិញ ឯពួកអ្នកដែលមានប្រាជ្ញា គេនឹងភ្លឺដូចជារស្មីនៃផ្ទៃមេឃ ហើយពួកអ្នកដែលទាញនាំមនុស្សជាច្រើនឱ្យវិលមកឯសេចក្តីសុចរិត នោះ នឹងភ្លឺដូចជាអស់ទាំងផ្កាយនៅជាដរាបតទៅ” (ដានីយ៉ែល 12:1-3)។ (យ៉ូ ហាន 6:39, 40) “ឯបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតា ដែលចាត់ឱ្យខ្ញុំមក នោះគឺមិនចង់ឱ្យខ្ញុំបាត់អ្នកណា ក្នុងគ្រប់អស់ទាំងមនុស្ស ដែលទ្រង់ប្រទាន មកខ្ញុំនោះឡើយ គឺទ្រង់ចង់ឱ្យខ្ញុំប្រោសទាំងអស់ឱ្យរស់ឡើង នៅថ្ងៃចុង

បំផុតវិញ 40នេះហើយជាបំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះវរបិតាខ្ញុំ គឺឱ្យអស់អ្នកណាដែលឃើញព្រះរាជបុត្រា ហើយក៏ជឿដល់ទ្រង់ បានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ហើយខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នកនោះរស់ឡើងវិញ នៅថ្ងៃចុងបំផុត។" (លូកា 20:34-36) លើកលែងតែពួកគេ នោះសំបុត្ររបស់ពួកសាវកបានបង្ហាញជាច្រើនពីការរស់ឡើងវិញ។ ជាពិសេសសំបុត្ររបស់ប៉ុល ១កូរិនថូស 15:50-54, ១ថែស្សាឡូនិច 4:13-18 ជាបទគម្ពីរដែលល្បី។ តើយើងជឿលើបទគម្ពីរប៉ុនណាទៅ? អ្នកដែលទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឃើញកំណត់ត្រានៃបទគម្ពីរពិតជាងការពិតដែលយើងឃើញដោយភ្នែក។ អ្វីដែលយើងឃើញនិងដឹងដោយផ្ទាល់អាចជាការយល់ខុស។ ដូច្នេះ សេចក្ដីសង្ឃឹមនៃការរស់ឡើងវិញមិនអាស្រ័យលើការមើលឃើញរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែនៅលើព្រះគម្ពីរ។ ពេលដែលបញ្ហានៃការរស់ឡើងវិញបានកើតឡើង នោះព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលឆ្លើយថា"នោះព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលទៅគេថា អ្នករាល់គ្នាភាន់ច្រឡំទេ ពីព្រោះមិនយល់គម្ពីរ ឬព្រះចេស្តានៃព្រះសោះ" (ម៉ាថាយ 22:29)។ ដូចដែលយើងបានឃើញពាក្យនេះ នៅក្នុងការវែកញែកនឹងការរស់ឡើងវិញគោលការណ៍វិនិច្ឆ័យនោះគឺជាព្រះគម្ពីរ។ យើងជឿតែលើបទគម្ពីរតែមួយគត់។

ការអធិប្បាយទី 58 លក្ខណៈពិសេសនៃការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ (វិវរណៈ 20:4-6)

1. ចរិតលក្ខណៈបុគ្គលត្រូវបានរក្សាដូចពីមុន

បទគម្ពីរមានបន្ទូលថា "ឯព្រះអាទិត្យ នោះមានរស្មីម្យ៉ាងទៅ ព្រះចន្ទក៏មានរស្មីម្យ៉ាងទៅ ហើយផ្កាយក៏មានរស្មីម្យ៉ាងទៅ សូម្បីតែផ្កាយទាំងប៉ុន្មានសោត ក៏មានរស្មីខុសពីគ្នាដែរ" (១កូរិនថូស 15:41)។ ពាក្យនេះមានន័យថា ព្រះរក្សាលក្ខណៈបុគ្គលរបស់មនុស្ស ហើយប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញនៅពេលក្រោយ។ ប្រសិនបើយើងបាត់បង់ចរិតលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួននៅពេលរស់ឡើងវិញ ប្រសិនបើខ្ញុំមិនមែនជាខ្ញុំទៀត អត្ថន័យនៃការរស់ឡើងវិញនឹងត្រូវបាត់បង់។ ការបង្រៀនពីភាពទទេរបស់ខ្លួនមិនមែនជាការពិត។ ព្រះចាត់ទុកខ្ញុំយ៉ាងមានតម្លៃ ហើយបង្កើតបានខ្ញុំមក ក៏បានសង្គ្រោះខ្ញុំ មិនធ្វើឱ្យខ្ញុំវិនាសអស់កល្បជានិច្ច ហើយប្រោសខ្ញុំឱ្យរស់ឡើងវិញផង។ ដូច្នេះ យើងគួរគោរពបុគ្គលិកលក្ខណៈផ្សេងទៀតដូចគ្នា។ ដូចដែលខ្ញុំបានចាកចេញពីអំពើបាប "ខ្ញុំល្អហើយ" អ្នកផ្សេង "ក៏ល្អដែរ"។ បន្ទាប់មក ប្រសិនបើចរិតលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួននេះនឹងត្រូវបានទ្រទ្រង់នៅក្នុងរូបកាយដែលរស់ឡើងវិញនោះ វាមិនមែនអាស្រ័យតែលើគោលការណ៍ខាងក្រៅនោះទេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាមិនអាស្រ័យលើជីវវិទ្យា ឬគោលការណ៍ជីវសាស្រ្តឡើយ តែជាជាងវាអាស្រ័យលើការកំណត់ទុកជាមុន ផែនការ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងអំណាច។ ចរិតលក្ខ

ណៈផ្ទាល់ខ្លួនមិនអាស្រ័យលើបរិមាណនៃអាតូមនៃសម្ភារៈដែលទាក់ទងនឹងការរស់ឡើងវិញនោះទេ។ ជីវសាស្ត្ររាងកាយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាធាតុថ្មីទាំងស្រុងក្នុងរយៈពេល 7 ឆ្នាំ។ ប៉ុន្តែចរិតរបស់មនុស្សតែងតែមិនផ្លាស់ប្តូរ។ លោក Bavinck បាននិយាយថា "សម្ភារៈ និងធាតុខាងក្រៅត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ប៉ុន្តែបរិមាណនៃសម្ភារៈ និងការអភិវឌ្ឍន៍ត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយមិនទាក់ទងនឹងការផ្លាស់ប្តូររបស់ខ្ញុំទេ។ (Stoffen vorm veranderen, er schijnt in heel het organisme nists stabiels te zijn, en toch blijft de indentiteit gehandhaafd die daarom van de grove stofmassa, van hare wisseling en quantiteit onafhankelijk is – elef. Dog. IV, p 677)។

2. វាមិនពុករលួយ ពេញដោយសិរីល្អ និងខាងវិញ្ញាណ

"សេចក្តីដែលមនុស្សស្លាប់បានរស់ឡើងវិញ នោះក៏បែបដូច្នោះដែរ គេបានកប់ទៅ ជារូបកាយ ដែលពុករលួយ តែរស់ឡើងវិញ ជារូបកាយមិនចេះពុករលួយឡើយ បានកប់ទៅ ទាំងមានសេចក្តីអាប់ឱន តែរស់ឡើងវិញ ទាំងមានសិរីល្អ បានកប់ទៅ ទាំងមានសេចក្តីកំសោយ តែរស់ឡើងវិញ ទាំងមានព្រះចេស្តា បានកប់ទៅ ជារូបកាយ ខាងសាច់ឈាម តែរស់ឡើង ជារូបកាយខាងវិញ្ញាណវិញ បើមានរូបកាយ ខាងសាច់ឈាម នោះក៏មានរូបកាយ ខាងវិញ្ញាណដែរ"(១កូរិនថូស 15:42-44)។ ពាក្យនេះបង្ហាញថា រូបកាយរបស់មនុស្សរស់ឡើងវិញ ខុសពីរូបកាយរបស់មនុស្សក្នុងលោកិយនេះ។ វត្ថុទាំង

ពីរនេះមានភាពខុសគ្នាខ្លាំងដូចវត្ថុមួយនៅចន្លោះស្ថានសួគ៌និងផែនដីដែរ។ ប៉ុន្តែត្រង់ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងចាត់ទុកថា រូបកាយដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ត្រូវបានធ្វើឡើងតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃរូបកាយទាប។ នេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលពឹងផ្អែកលើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនិងម្ចាស់របស់គេ។ ព្រះស្រឡាញ់យើង ហើយមិនបោះបង់រូបកាយដែលពុករលួយរបស់យើងចោលទេ ហើយថែរក្សាវា ហើយស្វែងរកវាដោយវិធីសាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ យើងទទួលស្គាល់ថា ការស្លាប់របស់អ្នកជឿមិនអាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែជាគ្រាប់ពូជនៃសេចក្តីសង្ឃឹមវិញ។ នេះគឺជាជំនឿរបស់យើង។ អ្នកដែលជឿលើអំណាចនៃព្រះជឿលើអំណាចនៃការរស់ឡើងវិញគឺមិនពិបាកទេ។ យើងគ្មានហេតុផលអ្វីដែលត្រូវសង្ស័យលើដំណើររស់ឡើងវិញរបស់យើងទេ។ ដោយសារព្រះមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ការប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញគឺអាចធ្វើទៅបាន និងគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ ភីលីព 3:21 មានបន្ទូលថា "ដែលទ្រង់នឹងបំផ្លាស់បំប្រែរូបកាយទាបថោករបស់យើង ឱ្យត្រឡប់ដូចជារូបអង្គឧត្តមរបស់ទ្រង់ តាមដែលព្រះចេស្តាទ្រង់ពូកែនឹងបញ្ចុះបញ្ចូលគ្រប់ទាំងអស់ នៅក្រោមអំណាចទ្រង់ផង"។ បើយើងបម្រើព្រះអង្គដែលធ្វើឱ្យរបស់ទាំងអស់ចុះចូល តើយើងអាចសង្ស័យអំពីដំណើររស់ឡើងវិញយ៉ាងដូចម្តេច? ដូច្នេះ យើងមិនគួរខកចិត្តពេលយើងសង្កេតមើលលក្ខណៈទាបរបស់យើងឡើយ។ ម្ចាស់ដែលប្រោសយើងឱ្យរស់ឡើងវិញ មិនគិតទៅលើរូបកាយដ៏រុងរឿង ដែលជារូប

កាយដែលមានជីវិតរស់ឡើងវិញទេ តែជារូបកាយដែលគ្មានសិរីរុងរឿង និង ជីវិត ហើយធ្វើការ ហើយបង្ហាញលទ្ធផលយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពវិញ។

3. វាធ្វើឱ្យយើងបានសោយរាជ្យដូចជាស្តេច

"ដ្បិតគួរឱ្យទ្រង់បានសោយរាជ្យ ទាស់តែដាក់អស់ទាំងខ្មាំងសត្រូវនៅក្រោមព្រះបាទទ្រង់"(១កូរិនថូស 15:25)។ "មានពរហើយ ក៏បរិសុទ្ធផង អស់អ្នកណាដែលមានចំណែក ក្នុងខណរស់ឡើងវិញជាន់មុនដំបូងនេះ សេចក្តីស្លាប់ទី២គ្មានអំណាចលើអ្នកទាំងនោះឡើយ អ្នកទាំងនោះនឹងធ្វើជាពួកសង្ឃនៃព្រះ នឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយនឹងសោយរាជ្យជាមួយនឹងទ្រង់អស់១ពាន់ឆ្នាំ" (វិវរណៈ 20:6)។ ភាពជាស្តេចរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានចាប់ផ្តើមដោយសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (អេភេសូរ 1:20,22 ១កូរិនថូស 15:25 ភីលីព 1:1-3 2:9-11)។ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ ហើយបានយាងឡើង ហើយគង់នៅខាងស្តាំនៃព្រះជាស្តេច នោះពួកបរិសុទ្ធទទួលបានសិរីល្អដូចទ្រង់បានរស់ឡើងវិញដែរ។ មុនពេលយើងរស់ឡើងវិញ ភាពទាំងអស់មិនចុះចូលនឹងយើងទេ។ ទោះបីដង្កូវតូចដូចគ្នាមិនចុះចូលក៏នឹងយើងដែរ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីយើងនឹងត្រូវប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញ អ្វីៗទាំងអស់នឹងត្រូវចុះចូល អារក្សក៏ញាប់ញ័រនៅចំពោះមុខយើង ហើយទេវតាក៏បម្រើយើងដែរ។ ក្នុងលោកនេះ មនុស្សក្លាយជាទាសកររបស់សត្វទាំងអស់ ហើយចិត្តដែលញ័រដោយសារតែពួកគេ។ កាលដែលមនុស្សមានទ្រព្យ

សម្បត្តិ ពួកគេមិនបានក្លាយជាមនុស្សពិតដោយសារតែទ្រព្យសម្បត្តិទេ ប៉ុន្តែដោយសារគេគ្មានការទាំងនោះ ទើបគេមានបញ្ហាដោយការខ្វះខាត។ បើគេចូលចិត្តនៅក្នុងសភាពដែលពុករលួយ នោះគេនឹងក្លាយទៅជាមនុស្សអាក្រក់កខ្វក់ដូចជាសភាពរបស់អារក្សដែរ។ ដូច្នេះ យើងគួរប្រកាន់យកសេចក្ដីជំនឿថា អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវចុះចូលនឹងព្រះបន្ទូល។ ១កូរិនថូស 6:2-3 មានបន្ទូលថា "តើមិនដឹងថា ពួកបរិសុទ្ធនឹងជំនុំជំរះលោកីយដែរទេឬ ដូច្នេះ បើអ្នករាល់គ្នានឹងជំនុំជំរះលោកីយបាន នោះតើមិនគួរនឹងជំនុំជំរះការណ៍តូចបំផុតនេះបានដែរទេឬអី 3តើមិនដឹងថា យើងរាល់គ្នានឹងជំនុំជំរះ ដល់ទាំងពួកទេវតាផងទេឬអី ដូច្នេះ ចំណង់បើការណ៍នៅជីវិតនេះ តើលើសជាងអម្បាលម៉ានទៅទៀត"។ កាលដែលយើងឃើញវា នោះយើងអាចដឹងថា មនុស្សមានអភ័យឯកសិទ្ធិខ្លាំង និងតំណែងធំពិតប្រាកដមែន។

4. យើងនឹងក្លាយជាសង្ឃបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ហើយនឹងមិនត្រូវលោតនោះទេ

សេចក្ដីពុករលួយទាំងស្រុងដែលពួកបរិសុទ្ធមាននៅស្ថានសួគ៌នោះជាការបម្រើព្រះ។ (ម៉ាថាយ 22:30) វិវរណៈ 20:6។

5. តើពួកបរិសុទ្ធត្រូវប្រព្រឹត្តដូចម្ដេចចំពោះរូបកាយដែលរស់ឡើងវិញរបស់ពួកគេ

ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានរូបកាយ ហើយទ្រង់បានធ្វើឱ្យរស់ឡើងវិញ ដូច្នេះ យើងគួរតែគោរពដល់រូបកាយយើង ហើយបន្សុទ្ធវា ហើយធ្វើឱ្យវាទៅជាត្រឹមត្រូវ។ គំនិតដែលបង្អាប់ដល់រូបកាយមានដូចតទៅនេះ៖

(1) ព្រះពុទ្ធសាសនាចាត់ទុកថារូបកាយប្រឡាក់ស្មោគគ្រោកហើយចាត់ទុកថាជាបួស។ (2) ទស្សនវិជ្ជាជនជាតិក្រិក ដែលជាលទ្ធិទ្វេនិយម ចាត់ទុករូបកាយជាអំពើបាប និងអាក្រក់ បន្ទាប់មកដឹងថា ការបួសជាអំពើល្អ។ ផ្លាតូបាននិយាយថា រូបកាយគឺជាសត្រូវនៃព្រលឹង និងជាប្រភពនៃអំពើអាក្រក់ទាំងអស់។ ប៉ុន្តែគ្រិស្តសាសនាមិនសង្កត់ធ្ងន់លើរូបកាយទេ។ ព្រះគ្រីស្ទបានចាត់ទុករូបកាយរបស់មនុស្សនោះយ៉ាងមានតម្លៃ ។ កាលដែលទ្រង់រស់នៅក្នុងលោកិយនេះ ទ្រង់បានព្យាបាលអ្នកជំងឺជាច្រើនព្រោះទ្រង់គោរពសុខភាពនៃរាងកាយ។ ដោយសារទ្រង់បានជ្រើសរើសថាទ្រង់បានរស់ឡើងវិញនៅក្នុងរូបកាយ ហើយរស់នៅក្នុងរូបកាយអស់កល្បជានិច្ច វាមានន័យថាទ្រង់បានលើកតម្កើងរូបកាយរបស់មនុស្ស។ ដូច្នេះ អ្នកជឿចាត់ទុករូបកាយថាមានតម្លៃ ហើយរក្សាសុខភាពរាងកាយ (១ធីម៉ូថេ 5:23) ហើយទទួលស្គាល់ថារូបកាយជាទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ហើយវាគួរតែត្រូវបានថ្វាយជាយញ្ញបូជារស់ឱ្យបានស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះផង (រ៉ូម 12:1 ១កូរិនថូស 6:15, 19, 20 ភីលីព1:20) ជួនកាលរូបកាយរបស់យើងគួរតែទទួលទុក្ខលំបាក និងសេចក្តីស្លាប់សម្រាប់ព្រះ។

ការអធិប្បាយទី 59 ការវិនិច្ឆ័យទោសទាំងស្រុង (វិវរណៈ 20:11-15)

1. លក្ខណៈចាំបាច់នៃការកាត់ទោស

ការកាត់ទោសចុងក្រោយនឹងកើតឡើងជាដាច់ខាត។ ត្រូវបានកំណត់ថា មនុស្សនឹងត្រូវបានស្លាប់មួយដង ហើយបន្ទាប់មកការវិនិច្ឆ័យនឹងត្រូវមកតាមក្រោយ។ ដូចជាគ្រាចុងក្រោយនៃលោកិយនឹងកើតឡើងយ៉ាងប្រាកដ ហើយសេចក្ដីវិនិច្ឆ័យនឹងកើតឡើងជាប្រាកដដែរ។ (ហេព្រើរ 9:27, 28)។ លោក Bavinck បាននិយាយថា សេចក្ដីពិតខាងលើត្រូវបានអះអាងដោយសាសនានិងវិទ្យាសាស្ត្រ។ គ្រប់សាសនាទាំងអស់បានសម្លឹងមើលទៅកាន់លោកិយដែលនឹងត្រូវមកដល់។ សាសនារបស់ ភើសៀ ក៏បានអះអាងដូច្នេះ ដែលហៅថា គ្រានៃសេចក្ដីសុខសាន្តនឹងមកដល់នៅទីបញ្ចប់នៃដំណាក់កាលទីបី។ ព្រះពុទ្ធសាសនាបាននិយាយថា ទ្រឹស្ដីនៃកម្មពារសងទៅកាន់ការល្អនិងការអាក្រក់ ជាបែបនៃការចាប់ជាតិជាថ្មី។ បើទោះជាមេរៀនពីសាសនាដទៃមិនមែនជាសេចក្ដីពិតក៏ដោយ តែវាជាការពិតដែលថាពួកគេដើរតាមវិធីសាស្ត្រដែលងងឹត ពួកគេចង្អុលទៅកម្មពារខ្លះដែរ។ យើងមិនពឹងផ្អែកលើការបង្រៀនរបស់សាសនាទាំងនោះសម្រាប់សេចក្ដីជំនឿរបស់យើងទេ។ តែនៅត្រង់នោះ វាដូចជាការកម្រើកនៃបបូរមាន់របស់មនុស្សល្ងង់ ដែលយើងរំឭកពីអត្ថន័យមួយចំនួនដែរ។ គ្រីស្ទានបង្រៀន

យើងពីការកាត់ទោស និងពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ទៅតាមសេចក្ដីពិត។

2. យើងមិនអាចគេចផុតពីការវិនិច្ឆ័យទោសទេ

ព្រះបន្ទូលបានបង្រៀនយើងពីការវិនិច្ឆ័យទោសយ៉ាងលម្អិតនិងប្រាកដមែន។ ទោះជាអ្នកប្រហារជីវិតភ្លេចវាក៏ដោយ នៅថ្ងៃជំនុំជំរះវានឹងត្រូវបង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់។ យើងមិនសង្ស័យថាការកាត់ទោសមមានលក្ខណៈលម្អិតបែបនេះទេ។ ព្រះទ្រង់រាប់សក់របស់យើងបាន ហើយដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីព្រះ សូម្បីតែចាបក៏មិនត្រូវទម្លាក់ចុះមកដីដែរ។ (ម៉ាថាយ 10:29, 30)។ តើព្រះមិនចាំសកម្មភាពរបស់យើងទេឬ? របស់ទាំងអស់ ជាពិសេសចំណុចសំខាន់របស់មនុស្សគឺជាសីលធម៌ខាងសាសនា។ លើសពីនេះទៅទៀត ព្រះទ្រង់ទតមើលបញ្ហានៃអំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់របស់យើង។ មនុស្សល្ងង់ចាត់ទុកបញ្ហាជីវិតនិងសេចក្ដីស្លាប់សំខាន់ជាងបញ្ហានៃសេចក្ដីល្អនិងអាក្រក់។ យើងគួរចាត់ទុកបញ្ហានៃសេចក្ដីល្អ និងអាក្រក់ជាជាងបញ្ហាជីវិត និងសេចក្ដីស្លាប់។

ព្រះជ្រាបរាល់សកម្មភាពរបស់យើង ហើយវិនិច្ឆ័យការទាំងនោះដោយផ្ទាល់ ប៉ុន្តែក្នុងពិភពលោកនេះ ជួនកាលព្រះបើកសម្ដែងការវិនិច្ឆ័យយ៉ាងលម្អិត។ ដោយសារតែលោកីយនេះមិនមែនជាការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយ ទ្រង់មិនដាក់ទោសមនុស្សមានបាបទាំងអស់នោះទេ។ ជួនកាលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោស

មនុស្សមានបាបក្នុងលោកនេះ ដើម្បីបង្ហាញភាពសុចរិត និងយុត្តិធម៌របស់ទ្រង់។ Charles IX នៅប្រទេសបារាំងជាអ្នកសម្លាប់បាតុករ Waldersee នៅស្រុក Florence បន្ទាប់ពីគាត់បានធ្វើបែបនេះមិនយូរប៉ុន្មានគាត់ត្រូវស្លាប់ដោយសារឈាម ហើយគ្រាប់ធញ្ញជាតិក៏ចេញពីខ្លួនគាត់ទាំងមូល។ ហើយខណៈដែលស្ដេចបារាំងចង់បង្កើតឧបករណ៍សម្រាប់ដាក់ទណ្ឌកម្ម ដើម្បីផ្ដល់ការឈឺចាប់ដ៏អាក្រក់បំផុតនោះ មាននរណាម្នាក់បាននិយាយថា "ធ្វើប្រអប់មួយដែលមនុស្សព្យាយាមអង្គុយចុះ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចធ្វើវាបានទេ ហើយបុរសនោះព្យាយាមដេកចុះ។ មិនអាចធ្វើបែបនោះបានរយៈពេលខ្លីពេកទេ ហើយគាត់មិនអាចលូកចង្កេះបាន រួចដាក់គាត់ចូលទៅក្នុងនោះ" ស្ដេចទទួលយកសំណើនោះ ហើយប្រអប់ត្រូវបានគេធ្វើ។ អ្នកទោសដំបូងគេដែលដាក់ក្នុងប្រអប់គឺជាអ្នកបង្កើតនោះ។ គាត់បានរស់នៅក្នុងគុកនេះរយៈពេល ១៤ ឆ្នាំ។ ហើយ Henry III នៅប្រទេសបារាំងក៏ត្រូវបានសម្លាប់ដោយទទួលដាវនៅបន្ទប់ដែលគាត់បានព្យាយាមរៀបចំផែនការសម្លាប់បាតុករ Eugno នៅក្នុងប្រទេសរបស់គាត់ដែរ។"

ការអធិប្បាយទី 60 អ្នកដែលកោតខ្លាច វិវរណៈ 21:8)

យើងមិនគួរប្រកាសអ្វីក្រៅអំពីព្រះជាម្ចាស់នោះទេ។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរពាក្យថាកោតខ្លាចមានន័យថា ការកោតខ្លាចទៅចំពោះព្រះ។ វាមិនត្រឹមជាការជម្រុញថា "តែត្រង់ពួកខ្លាច ពួកមិនជឿ ពួកគួរខ្ពើម ពួកកាប់សំឡាប់គេ ពួកកំផិត ពួកមន្តអាគម ពួកថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ហើយគ្រប់ទាំងមនុស្សកំភូត គេនឹងមានចំណែក នៅក្នុងបឹងដែលឆេះជាភ្លើងនឹងស្ពាន់ធ័រ គឺជាសេចក្តីស្លាប់ទី២វិញ។" ការដែលយើងមានចិត្តអាក្រក់ត្រូវបានពន្យល់តាមចិត្តសាស្រ្តដូចតទៅ។ ដំបូងឡើយ មនុស្សត្រូវបានជំរុញដោយអារម្មណ៍ នោះសាច់ដុំក៏ត្រូវបានកាត់បន្ថយ ចរន្តឈាមមិនដំណើរការល្អ ហើយមុខប្រែជាស្លេក។ ដូច្នេះកាតព្វកិច្ចនៃសកម្មភាពដ៏អាក្រក់គឺទីបំផុតជាប្រតិបត្តិការនៃចំណេះដឹងខុស។ ដោយការរាប់មិនពិត ភាពតក់ស្លុតខាងជីវសាស្រ្តដ៏អស្ចារ្យគឺកើតឡើងដោយធ្វើឱ្យរឿងដ៏អាក្រក់ពីកុំឱ្យទៅជាអាក្រក់។ យើងខ្លាចស្លាប់ដោយការយល់ខុសជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ មនុស្សម្នាក់ស្លាប់ម្តងក្នុងមួយជីវិតរបស់គាត់ ប៉ុន្តែមានចិត្តដ៏គួរឱ្យខ្លាចដល់ទៅ១០០០ដងក្នុងមួយជីវិតរបស់គាត់។ វាគឺជាភាពភ័យរន្ធត់ និងគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលដែលចេញពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គេ ដែលយល់ខុសអំពីភាពភ័យរន្ធត់នៃការស្លាប់ដែលឥតប្រយោជន៍។ ឬតើអ្នកភ្ញាក់ផ្អើលពេលឃើញខ្សែមួយកាត់ដាច់ ដោយគិតថាជាពស់ក្នុងរាត្រីព្រះច័ន្ទនៅតាមផ្លូវ?

ដូចដែលយើងស្គាល់ព្រះ នោះវាមានតម្លៃដូចជាការដឹងអ្វីៗទាំងអស់ដែរ។ ហើយវាជាចំណេះដឹងដ៏សំខាន់ យើងមិនមានអ្វីគួរឱ្យខ្លាចនោះទេ។ តែបើយើងមិនជឿលើព្រះទេ នោះយើងមិនដឹងរឿងសេចក្ដីពិតទេ នោះយើងនឹងក្លាយទៅជាទាសករនៃការភ័យខ្លាច និងរន្ធត់ពេញមួយជីវិត។ ហេព្រើរ 2:15 មានបន្ទូលថា "ហើយឱ្យបានប្រោសដល់ពួកអ្នកនោះ ដែលជាប់ជាបាវបំរើគ្រប់១ជីវិត ដោយខ្លាចស្លាប់ ឱ្យបានរួចចេញវិញ"។ នៅពេលដែលយើងជឿលើព្រះតែមួយគត់ យើងអាចយកឈ្នះលើភាពភ័យរន្ធត់ផ្សេងទៀតទាំងអស់។ អំពើដែលមិនគួរកោតខ្លាចព្រះ តែត្រូវកោតខ្លាចអ្នកដទៃ ជាអំពើបាបមួយដែលអាចនាំឱ្យត្រូវបោះចូលក្នុងបឹងភ្លើង។ (វិវរណៈ 21:8) នៅពេលលោកគ្រូគង្វាល Ki Sun Lee ត្រូវបានឃុំនៅក្នុងគុកនៅ ពន្ធធនាគារ ផ្យុងយ៉ាំង ចៅក្រមបានសួរថា "ឧបមាថា អធិរាជនៃស្ថានសួគ៌និយាយថា កុំជឿព្រះយេស៊ូវ តើអ្នកគិតថាលទ្ធផលនោះនឹងទៅជាយ៉ាងណា?" គ្រូគង្វាលនោះបានឆ្លើយថា "ដោយសារខ្ញុំបានជឿលើអ្វីដែលអធិរាជបញ្ជា ដែលថាមិនឱ្យជឿដល់ទ្រង់នោះខ្ញុំនឹងស្លាប់តែម្ដង ពីព្រោះខ្ញុំជឿលើព្រះយេស៊ូវហើយបានស្លាប់ហើយ នោះខ្ញុំនឹងបានទៅស្ថានសួគ៌តែម្ដង"។ នោះចៅក្រមបានខឹងខ្លាំងហើយនិយាយថា "អំពើបាបរបស់ឯងធ្ងន់ណាស់"។ បន្ទាប់មកគ្រូគង្វាលបានឆ្លើយថា "ប្រសិនបើលោកឱ្យខ្ញុំ សូមឱ្យសេចក្ដីស្លាប់ដល់ខ្ញុំចុះ"។ គ្រូគង្វាល លីខ្លាចតែព្រះទេ។ ហេតុផលដែលគាត់មិនខ្លាចលោកិយគឺដោយសារគាត់ដឹងថាមានតែព្រះទេដែលគាត់គួរកោតខ្លាច។ គាត់នៅតែ

ប្រកាន់ខ្ជាប់នៅធាតុនៃចំណេះដឹងថា "សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា នោះជាដើមចមនៃដំរិះ តែមនុស្សវេតតបើគិត គេមើលងាយប្រាជ្ញា នឹងសេចក្តីប្រៀនប្រដៅវិញ" (សុភាសិត 1:7)។

ការអធិប្បាយទី 61 អំពើបាបដែលត្រូវចូលទៅក្នុងភ្លើងស្ពាន់ធ័រ (21:8)

បញ្ជីនៃអំពើបាបដែលមនុស្សនឹងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងនរក គឺជាតំណាងនៃអំពើបាបខាងលើ ហើយរួមបញ្ចូលអំពើបាបទាំងអស់។ ដោយសារតែនៅទីនេះ អំពើបាបទាំងអស់ត្រូវបានលើកយកមកសម្រាប់អំពើបាបសរុបដែលបានធ្វើល្មើសនឹងបញ្ញត្តិដប់ប្រការ។

ការមិនជឿ ការបោកបញ្ឆោត ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ជាដើម គឺជាការធ្វើទាស់នឹងបញ្ញត្តិដែលតំណាងឱ្យការ "ស្រឡាញ់ព្រះ" ការសម្លាប់មនុស្ស ការផិតក្បត់ មនុស្សកុហកជាដើមជាការធ្វើល្មើសនឹងបញ្ញាត្តិដែលប្រាប់ឱ្យស្រឡាញ់ដល់មនុស្ស។(អេភេសូរ 4:25, រ៉ូម 13:9)

1. អំពើបាបដែលគួរឱ្យខ្លាច និងអំពើបាបនៃការមិនជឿ

ការនេះចង្អុលបង្ហាញពីអំពើបាបនៃការមិនជឿ ពោលគឺមិនកោតខ្លាចព្រះទេ ប៉ុន្តែខ្លាចអ្នកដទៃវិញ។ នេះត្រូវបានពន្យល់ដោយពាក្យខាងក្រោម "អ្នកគ្មានជំនឿ"។ ហេតុផលដែលការមិនជឿចេញមកមុនគេក្នុងបញ្ជីគឺថា វាជាខ្លឹមសារនៃអំពើបាប និងជាមូលដ្ឋានគ្រឹះរបស់នៃបាប។ យ៉ូហាន 6:9 មានបន្ទូលថា "នៅទីនេះមានក្មេងម្នាក់ មាននំបុ័ងម្សៅឱក៥នឹងត្រីតូច២ ប៉ុន្តែ ដែលមានតែប៉ុណ្ណោះ តើមានប្រយោជន៍អ្វីដល់មនុស្សច្រើនទាំងម្លេះ"។ មនុស្សមិនអាចធ្វើការល្អសម្រាប់ខ្លួនឯងបានទេ ប៉ុន្តែត្រូវតែជឿលើព្រះយេហូវ៉ាតែមួយ

ប៉ុណ្ណោះ។ បើអ្នកណាមិនជឿលើព្រះយេហូវ៉ា អ្នកនោះគឺជាមនុស្សមានបាប ហើយវាក្លាយជាប្រភពនៃអំពើបាបទាំងអស់។ ប្រសិនបើមនុស្សមានភាពសុចរិត នោះគឺគ្រាន់តែជឿលើព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុង យ៉ូហាន 6:28-29, ហ្វូងមនុស្សបានសួរថា "តើយើងត្រូវធ្វើដូចម្ដេច ដើម្បីនឹងបានធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះនោះ?" ព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានឆ្លើយថា "នេះជាកិច្ចការរបស់ព្រះ គឺឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានជឿដល់ព្រះអង្គដែលទ្រង់បានចាត់ឱ្យមកនេះ។" ដូច្នេះការមិនជឿជាប្រភពនៃអំពើបាបទាំងអស់។ រួចមក តើការមិនជឿអ្វីដែលជាអំពើបាបដ៏គួរឱ្យខ្លាចបំផុតនោះ? យើងត្រូវពន្យល់ថែមទៀត។ នេះជា ដេឡូស (δειλός) ជាភាសាក្រិកដែលចង្អុលទៅមនុស្សដែលគួរឱ្យខ្លាច។ ចុះហេតុអ្វីបានជាការមិនជឿគួរឱ្យខ្លាច? ព្រោះការមិនជឿជាសកម្មភាពដែលមនុស្សមិនកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ដែលយើងគួរខ្លាចនោះទេ តែជាសកម្មភាពដែលគាត់យកការភ័យខ្លាចទៅលើអ្វីដែលយើងមិនគួរខ្លាចវិញ។ ការមិនជឿ(1) ជាការខ្លាចមនុស្សដែលជាមនុស្សដូចគ្នា។ ម៉ាថាយ 10:28 មានបន្ទូលថា "កុំឱ្យខ្លាចចំពោះពួកអ្នកដែលសំឡាប់បានតែរូបកាយ តែពុំអាចនឹងសំឡាប់ដល់ព្រលឹងបាននោះឡើយ ស៊ូឱ្យខ្លាចព្រះអង្គវិញជាជាង ដែលទ្រង់អាចនឹងធ្វើឱ្យទាំងព្រលឹង នឹងរូបកាយវិនាសទៅក្នុងនរកផង"។ សុភាសិត 29:25។ យើងមិនមែនជាមនុស្សដែលខ្លាចមនុស្សទេ។ វាមិនងាយទេដែលយើងនឹងពិចារណានៅក្នុងការអនុវត្តសេចក្ដីពិតដោយសារតែលក្ខណៈខ្សោយរបស់យើង។ តែយើងអាចយកឈ្នះភាពខ្សោយបានដោយសេចក្ដីជំនឿពិត និង

ការទប់ចិត្តខ្លួនដោយប្រាជ្ញា។ ប្រសិនបើគេមានជំនឿពិត នោះគេស្គាល់ថា ព្រះគួរឱ្យកោតខ្លាចជាមនុស្ស។

2. អំពើបាបដ៏គួរឱ្យស្អប់

"អំពើបាបដ៏គួរឱ្យស្អប់" ចង្អុលទៅកាន់អំពើបាបទាំងអស់ដែលនៅខាងក្រោមនោះ ដូចអ្វីដែលយើងមើលឃើញ ថាវាអាក្រក់ និងគួរឱ្យស្អប់។ អំពើបាបខាងក្រោមនេះរាប់បញ្ចូលនូវភាពគួរស្អប់ខ្ពើម។

(1) ការសម្លាប់

ការស្អប់ជាឫសនៃការសម្លាប់។ (១យ៉ូហាន 3:16) យើងមិនគួរចាប់យកការស្អប់ក្នុងចិត្តឡើយ។ ថ្វីត្បិតតែជំងឺឃ្លង់មិនទាន់លេចចេញជារូបរាងក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់មានមេរោគក្នុងខ្លួនគាត់ ក៏គាត់មិនអាចជៀសផុតពីជំងឺឃ្លង់បានដែរ គ្រាប់បែកនៅតែជាគ្រាប់បែកមុនពេលគេបោះវា ប៉ុន្តែដោយសារវាត្រូវបានដំឡើងនៅក្នុងឃ្លាំង។ វាគឺជាគ្រាប់បែក។ ឃាតកម្មគឺជាអំពើបាបក្នុងការប្រើសេចក្ដីស្រឡាញ់ខុស ហើយវាជាការស្អប់ខ្ពើមមនុស្សជាជាងអារក្ស។ គឺប្រព្រឹត្តអំពើបាប ក្នុងការស្រឡាញ់អ្នកជិតខាង។ នេះគឺទាក់ទងនឹងអំពើបាបទាស់នឹងព្រះ។ លោកុប្បត្តិ 9:6 យ៉ាកុប 3:9 ២ធីម៉ូថេ 3:8។

(2) ខាងផ្លូវភេទ

នេះជាអំពើបាបដែលប្រើស្នេហាខុស គឺស្រឡាញ់លោកិយជំនួសឱ្យព្រះ ហើយមិនមែនស្រឡាញ់មនុស្សនោះទេ តែវាទាក់ទងនឹងអំពើអសីលធម៌។ រូបកាយជាទីសក្ការៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូច្នេះកាលដែលមនុស្សប្រើវាដើម្បីបំពេញចំណង់ផ្លូវភេទរបស់ខ្លួន គឺវាជាបាបដែលធ្វើឱ្យទីសក្ការៈក្លាយទៅជាកខ្វក់។(១កូរិនថូស 6:12-20)។ លោក Bavinck បានមានប្រសាសន៍ថា រូបកាយរបស់មនុស្សក៏ជាផ្នែកមួយនៃរូបឆ្លុះរបស់ព្រះដែរ វាជាពាក្យត្រឹមត្រូវ ហើយមិនមែនមានន័យថា ព្រះមានរូបកាយនោះទេ។ វាមានន័យថារូបកាយត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវដើម្បីបង្ហាញសិរីល្អរបស់ព្រះ។ រូបកាយរបស់មនុស្សគឺខុសពីរូបកាយរបស់សត្វ ដូច្នេះនៅពេលដែលគេរស់នៅដោយភាពសុចរិត គេអាចបញ្ចេញពន្លឺបាន.. វាត្រូវបានបង្កើតឡើងពីប្រព័ន្ធដ៏ល្អដើម្បីបង្ហាញពីសញ្ញាណនៃភាពបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ ដូចជាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរចែងទុកថា រូបកាយជាទីសក្ការៈរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងគួរតែគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ដើម្បីរក្សាភាពបរិសុទ្ធ។

(3) ការបោកបញ្ឆោត

នេះគឺជាអំពើបាបដែលទាក់ទងនឹងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ នេះជាអំពើអាក្រក់ចេញពីគំនិតដែលមនុស្សចង់បានចំណេះដឹងខ្ពស់ដូចព្រះ។ កាលដើមដំបូងមនុស្សបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយបរិភោគផលនៃដើមឈើដឹងការល្អ និង

អាក្រក់។ ដោយគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះគេត្រូវបានដាក់ទោស ហើយបានក្លាយទៅជាងងឹតកាន់តែខ្លាំង។ កាលបើគ្រូទាយដឹងរឿងល្អនិងអាក្រក់ទៅអនាគត វាជាការបះបោរចំពោះព្រះ ព្រោះមនុស្សនោះព្យាយាមស្គាល់ព្រះ។ មិនយូរប៉ុន្មាន អំពើបាបរបស់ហោរាក្លែងក្លាយ ដោយបញ្ញានោះវាគឺជាអំពើបាបក្នុងការប្រមាថព្រះជាម្ចាស់ ហើយមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់។ ទស្សនវិជ្ជាបែបអាត្មានិយមទាំងអស់គឺជាប្រភេទនៃល្បិចមួយ។ ហោរាពិតមិនមែនជាគ្រូដែលមនុស្សចង់មានចំណេះដឹងហួសហេតុនោះទេ។ មនុស្សមិនស្គាល់អនាគត និងអ្វីៗទាំងអស់ទេ លើកលែងតែចំណុចដែលជាញាណរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះ ពីព្រោះចំណេះដឹងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បែបនេះ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយព្រះឡើយ។ មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើង មិនឱ្យមានចំណេះដឹងខ្ពស់ ទោះបីជាមុន និងក្រោយអំពើបាបដែលបានធ្វើបាបក៏ដោយ។ ចេតនាដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប គឺជាការបះបោរចង់បានចំណេះដឹងខ្ពង់ខ្ពស់។ ដូច្នេះហើយក្រោយពីបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបហើយ មនុស្សព្យាយាមលះបង់ដើម្បីចាកចេញពីការស្រមើស្រមៃឥតប្រយោជន៍។ បន្ទាប់ពីបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប មនុស្សគួរតែមានតែការប្រែចិត្ត ជំនឿ និងក្តីសង្ឃឹម។ ហោរាពិតបង្រៀនតែការនេះ ប៉ុន្តែហោរាក្លែងក្លាយប្រព្រឹត្តដោយក្រអឺតក្រទមដែលបង្រៀន "ល្បិចកល" នោះគឺជាចំណេះដឹងដែលមនុស្សនោះគិតហួសហេតុ។ "ល្បិចកល" គឺជាអំពើបាបដែលទាក់ទងនឹងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ហើយក៏ជាអំពើបាបដែរ ព្រោះវាមិនមែនជាតួនាទីរបស់

មនុស្សទេ។ ចំណេះដឹងដែលប្រើល្បិចគឺបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់មនុស្ស។ វារារាំងការប្រែចិត្ត ហើយធ្វើឱ្យមនុស្សនោះក្រអឺតក្រទម។ មនុស្សគួរតែស្កប់ស្កល់នឹង ចំណេះដឹងដែលមានកម្រិត ពោលគឺចំណេះដឹងព្រះគម្ពីរដែលព្រះប្រទានឱ្យ ចូរប្រែចិត្ត ហើយជឿលើវាចុះ។ ទំនុកដំកើង 131:1-3 មានបន្ទូលថា "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ចិត្តទូលបង្គំមិនមែនឆ្មើងឆ្មៃ ហើយភ្នែកទូលបង្គំក៏មិនប្រកាន់យស ទូលបង្គំមិនយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការដ៏ធំ ឬក្នុងដំណើរដែលអស្ចារ្យហួសល្បត់ទូលបង្គំឡើយ ទូលបង្គំបានរំងាប់ ហើយព្រលួងព្រលឹងទូលបង្គំជាស្រេច ដូចជាក្មេងដែលម្ដាយបានផ្ដាច់ដោះឱ្យ គឺដូចជាក្មេងដែលលែងដោះនៅជាមួយនឹងម្ដាយ អើ ព្រលឹងនៅក្នុងខ្លួនទូលបង្គំ ប្រៀបដូចជាកូនដែលលែងដោះហើយ ឱអ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរសង្ឃឹមដល់ព្រះយេហូវ៉ាចាប់តាំងពីឥឡូវនេះ ដរាបដល់អស់កល្បជានិច្ចចុះ។" ចោទិយកថា 29:29 មានបន្ទូលថា "ឯអស់ទាំងសេចក្ដីលាក់កំបាំង នោះស្រេចនៅព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃយើងរាល់គ្នាទេ តែសេចក្ដីដែលបានបើកសំដែងមកទាំងប៉ុន្មាន នោះស្រេចនៅយើងរាល់គ្នា ហើយនឹងកូនចៅយើង ជារៀងរាបដរាបវិញ ដើម្បីឱ្យយើងបានប្រព្រឹត្តតាមអស់ទាំងពាក្យក្នុងក្រឹត្យវិន័យនេះ។ មានតែផ្លូវមួយគាត់គឺ យើងអានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ប្រែចិត្ត និងសង្ឃឹម ពិតណាស់វាជាជីវិតដែលរស់នៅពិត។

(4) ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ

[1] អំពើបាបនេះគឺជាបុព្វហេតុដំបូងនៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះដែលមនុស្សបានបាត់បង់ព្រះ។ មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងមិនមែនដើម្បីរស់នៅដោយគ្មានព្រះទេ។ ប្រព័ន្ធនៃមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគោលការណ៍បម្រើព្រះ។ ហេតុនេះហើយបានជាពួកគេមិនអាចទ្រាំទ្របានទេកាលដែលពួកគេបានបាត់បង់ព្រះ។ សកម្មភាពដែលមនុស្សដែលបាត់បង់ព្រះថ្វាយបង្គំអ្វីដែលគាត់ចង់បាន នោះគឺការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។

[2] មូលហេតុដែលមនុស្សគោរពបូជាគឺលោភលន់របស់ពួកគេ។ ពួកគេមិនមានសាសនាផ្តោតលើព្រះទេ តែជាសាសនាដែលបង្កើតដោយខ្លួនឯងដើម្បីបំពេញសេចក្តីលោភរបស់ពួកគេ ពោលគឺសាសនានៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ តាំងពីបុរាណមក មនុស្សបានធ្វើរូបព្រះដោយថ្ម ដើមឈើ ឬសត្វផ្សេងៗ។ មនុស្សលោភលន់មានជីវិតដែលគិតតែពីខ្លួនឯង (មិនមែនជីវិតផ្តោតលើព្រះ) ហើយហូរចូលទៅក្នុងអាត្មានិយម។ ដោយមិនទទួលយកបទគម្ពីរជាមូលដ្ឋាននៃការគិតរបស់គេទេ តែអាស្រ័យលើហេតុផលរបស់មនុស្សគឺអាត្មានិយម។ ក្នុងការបម្រើព្រះ ភាពអាត្មានិយមគួរតែត្រូវបានហាមឃាត់។ ការគិតបែបនេះគឺជាការស្មាននៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ ពាក្យ "អ្នកកុហកទាំងអស់" នៅចុងបញ្ចប់នៃអត្ថបទគឺជាពាក្យហៅដល់អំពើបាបទាំងស្រុង។

ការអធិប្បាយទី 62 មនុស្សកុហក (21:8) (1)

មនុស្សក្នុងលោកនេះប្រៀបដូចជាចៀមដែលវង្វេង។ ពួកគេទាំងអស់សុទ្ធតែជាមនុស្សខ្វាក់។ មនុស្សមិនដឹងរឿងច្រើនទេ។ យើងមិនដឹងអំពីយើងទេ អំពីអ្វីដែលសំខាន់បំផុតនៅក្នុងយើងទេ។ ពេលយើងរៀនពីការច្រើន យើងដឹងថាយើងមិនចេះច្រើនទេ។ ដូច្នេះ មនុស្សខ្វាក់ជាពាក្យប្រៀបធៀបមួយ។ គេមិនមែនជាអ្នកដឹកនាំពិត ហើយក៏មិនមែនជាអ្នកដឹកនាំខ្លួនគេដែរ។ បើគេជាអ្នកដឹកនាំដោយខ្លួនឯង គេជាមនុស្សបោកបញ្ឆោតលើពិភពលោក។ អ្នកដឹកនាំពិភពលោកគឺមានតែព្រះទេ ដែលទ្រង់បានបង្កើតពិភពលោកមក។ តើនរណាជាអ្នកកុហក? មនុស្សកុហកគឺមនុស្សដែលមិនស្គាល់ព្រះ ហើយធ្វើវា។ ទំនុកដំកើង 14:1 មានបន្ទូលថា "មនុស្សល្ងង់ខ្លៅតែងគិតក្នុងចិត្តថា គ្មានព្រះទេ គេសុទ្ធតែជាមនុស្សខូចអាក្រក់ គេបានប្រព្រឹត្តការដែលគួរស្អប់ខ្ពើម ឥតមានអ្នកណាមួយដែលប្រព្រឹត្តល្អសោះ"។

1. ហេតុផលដែលអ្នកមិនជឿព្រះត្រូវបានហៅថាជាមនុស្សកុហក

នៅក្នុងពិភពលោក ការពិតជាក់ស្តែងបំផុតគឺភស្តុតាងនៃព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ។ វាច្បាស់ជាងការពិតដែលព្រះអាទិត្យរះពីទិសខាងកើតទៅទៀត។ ទោះបីជាយើងឃើញរូបដែលព្រះអាទិត្យរះចេញពីទិសខាងកើតតែមួយដងក៏ដោយ ក៏យើងអាចឃើញការពិតថា ព្រះមានគ្រប់ពេលវេលា គ្រប់ទីកន្លែង ព្រោះវាបង្ហាញនៅក្នុងបរិយាកាសរបស់យើង។ អ្វីដែលយើងឃើញ និងស្គា

ប់មានច្បាប់ និងភាពរូបរួមគ្នា។ ច្បាប់ និងការរួបរួមគ្នាមិនមែនជាលទ្ធផលនៃការចៃដន្យនោះទេ។ ដូចយើងគិតអញ្ចឹង ដូចយើងឃើញស៊ុត នោះក៏មានមេអំបៅពណ៌លឿងនៅក្នុងនោះ វាជាអាហារូបត្ថម្ភដែលកូនទទួលយកហើយធំឡើង។ ផែនការដ៏ឈ្លាសវៃដែលព្រះរៀបចំអាហារូបត្ថម្ភបែបនេះត្រូវបានដំណើរការដោយព្រះអាទិករ ប៉ុន្តែវាមិនត្រូវបានធ្វើដោយស្វ័យប្រវត្តិនោះទេ។ ជនជាតិអាមេរិកបាននាំយកដើមឧទុម្ពរដែលចេញពី Smyrna ក្នុងទ្វីបអាស៊ីមីនើ ប៉ុន្តែដើមឈើនោះមិនបង្កើតផ្លែទេ។ បន្ទាប់ពីពួកគេបានសិក្សាច្រើនលើក ម្តងហើយម្តងទៀត ពួកគេបានចូលទៅក្នុងតំបន់នៃ Smyrna ហើយបានស៊ើបអង្កេតវា ហើយពួកគេបានរកឃើញថាសត្វឃ្មុំតូចមួយដែលធ្វើឱ្យមានផ្លែឈើ។ ឃ្មុំតូចមែន តែវាចេញមកក្រៅក្នុងរន្ធតូចនៃដើមផ្កា ហើយចេញសកម្មភាពបង្កប់នោះ។ សត្វឃ្មុំផ្សេងទៀត មិនមែនឃ្មុំតូចមិនអាចចូលទៅក្នុងរន្ធតូចនៃពន្លកផ្កា ដូចសត្វទាំងអស់មានច្បាប់ទេ វាគឺជាភស្តុតាងដែលថាព្រះមានវត្តមានគង់នៅ។ តើសៀវភៅសំខាន់អាចបោះពុម្ពដោយមិនមានម៉ាស៊ីនវាយអក្សរដោយរបៀបណា? ប្រសិនបើមនុស្សគិតថា អ្វីៗជាសាកលទាំងអស់មានច្បាប់ និងការរួបរួមដោយស្វ័យប្រវត្តិ នោះវាដូចជាសកម្មភាពដ៏ល្ងង់ខ្លៅមួយដែលអ្នកវាយអក្សរសរសេរអក្សរដោយគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់មកបង្កើតសៀវភៅល្អហើយ។

នៅពេលដែលយើងសិក្សាអំពីកាយវិភាគវិទ្យា យើងអាចដឹងថាវាគឺជារចនាសម្ព័ន្ធបង្កើតដោយប្រាជ្ញាដ៏ជ្រាលជ្រៅ។ ដូចដែលយើងឃើញរចនាសម្ព័ន

នៃត្រចៀករបស់យើងមានសន្ទះ វាបង្ហាញពីគោលបំណងដែលវាអាចទទួល
យកសូរស័ព្ទ។ នៅពេលយើងសិក្សាមាត់របស់យើង ដំបូងមើលធ្មេញរបស់
យើង។ បែបបទនៃការកិនអាហារដូចជាត្បាល់ថ្មកិនដូចជាសត្វឆ្កែ ហើយ
ធ្មេញដែលកាត់អាហារហើយបំបែកវាយ៉ាងល្អ ។ ហើយនៅផ្នែកនីមួយៗនៃ
មាត់ មានប្រភពទឹកមាត់សម្រាប់លាយអាហារជាមួយទឹកមាត់។ ហើយ
ដូចដែលយើងឃើញរចនាសម្ព័ន្ធនៃអណ្តាត ផ្នែកខាងក្នុងមានសាច់ដុំជា
ច្រើនប្រភេទ ទីតាំង និងការភ្ជាប់របស់ពួកគេគឺស្មុគស្មាញ និងមុតស្រួច
ដូច្នេះការផ្លាស់ទីអណ្តាតគឺអាចធ្វើទៅបានទៅគ្រប់តំបន់ទាំងអស់។ ក្នុង
ចំណោមផ្នែកទាំងអស់នៅក្នុងរាងកាយរបស់យើង អណ្តាតមានសកម្មភាព
ច្រើនជាងគេ។ ដូចដែលអណ្តាតរបស់យើងនិយាយយោងទៅតាមការ
បញ្ចេញសំឡេងជាច្រើន វាអនុវត្តដោយការប្រកាន់យកទីតាំងនីមួយៗ និង
កាយវិការនីមួយៗ។ វាដូចជាត្លុកនៅលើខ្សែពួរ។ លទ្ធភាពនៃសកម្មភាពមុត
ស្រួចលឿនបែបនេះគឺអាស្រ័យលើរចនាសម្ព័ន្ធស្មុគស្មាញនៃសាច់ដុំខាងក្នុ
ង។ នៅពេលយើងសង្កេតមើលប្រតិបត្តិការនៃដង្ហើមរបស់យើង យើងមិន
អាចជួយអ្វីបាន ក្រៅពីសរសើរព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់។ យោងតាម
លោកវេជ្ជបណ្ឌិត Nieuentyt នៅពេលដែលយើងដកដង្ហើម សាច់ដុំ 100 ត្រូវ
បានផ្លាស់ទី។ ដោយសារតែសាច់ដុំធ្វើសកម្មភាពលាតសន្ធឹង សកម្មភាពនៃ
ដង្ហើមរបស់យើងមិនពិបាកទេ។ ជាពិសេសចលនាសាច់ដុំនៃភ្នែករបស់
យើងគឺស្រាល។ ថ្វីត្បិតតែសាច់ដុំស្តើង និងតូចជាងសក់ក៏ដោយ សកម្មភាព

គឺពិតប្រាកដ និងមានប្រសិទ្ធភាព។ ដូចយើងឃើញការវះកាត់ភ្នែក តើអ្នកណាអាចនិយាយបានថាជាការចៃដន្យនោះ?

2. ហេតុផលដែលមនុស្សមិនជឿ

នៅក្នុងគ្រប់របស់ដែលបង្កើតមកទាំងអស់ក្នុងសកលលោក យើងឃើញច្បាប់ និងការរួបរួម ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សមិនស្គាល់អ្នកបង្កើត? មនុស្សចេះតែដឹងរឿងតូច តែមិនដឹងរឿងធំ ព្រោះបាបកម្មរបស់ខ្លួន។ ទោះបីជាមនុស្សមើលចលនាដង្កូវមុននឹងមើលឃើញក៏ដោយ ប៉ុន្តែគេមិនអាចឃើញចលនាដ៏អស្ចារ្យដែលចលនានៃសកលលោកម្តងក្នុងមួយថ្ងៃនោះទេ។ ទោះបីជាផែនដីមានភស្តុតាងពេញលេញនៃច្បាប់ដែលស្គាល់ព្រះក៏ដោយ ក៏មនុស្សមិនអាចយល់នូវភស្តុតាងនោះដែរ វាពិតជាសោកសៅណាស់។ ហើយជីវិតរបស់អ្នកណាដែលមិនដឹងថាមានព្រះជាម្ចាស់គឺជាអ្នកភូតភរ និងអ្នកបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃផង។ ប្រសិនបើបន្ទាប់ពីម្ចាស់ច្បាប់ទាំងអស់នៃរបស់ទាំងអស់ដែលបង្ហាញក្នុងរោងកុន ឬស្តេរេអូបូបទិក ស្រស់ស្អាត, ខ្លាចនិងអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា! ខណៈដែលទិដ្ឋភាពនៃពិភពធម្មជាតិត្រូវបានបង្ហាញដោយរោងកុន ឬស្តេរ៉េអូបទិក ការកោតសរសើរគឺជ្រៅ។ មនុស្សមិនអាចសរសើរអ្វីដែលអស្ចារ្យនោះទេ។ ព្រោះចិត្តងងឹតដោយសារអំពើបាបរបស់ខ្លួន។

3. វិធីសាស្ត្រដើម្បីឱ្យបានមកដល់ជំនឿលើព្រះ

វិធីសាស្ត្រដើម្បីឈានទៅជឿព្រះគឺការស្តាប់ទៅកាន់ការផ្សាយដំណឹងល្អតែមួយគត់ ហើយប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គេ។ ការផ្សាយដំណឹងល្អនៃដំណឹងល្អ គឺជាខ្លឹមសារនៃការផ្សាយដំណឹងល្អដែលសាវក និងហោរាបានប្រកាសនោះគឺជាបទគម្ពីរ។ អេសាយ 59:1, 2 មានបន្ទូលថា "មើល ព្រះហស្តនៃព្រះយេហូវ៉ាមិនមែនរួញខ្លីដែលនឹងជួយសង្គ្រោះមិនបាននោះទេ ព្រះកាណ៌ទ្រង់ក៏មិនបានទៅជាធ្ងន់ ដែលនឹងស្តាប់មិនឮនោះដែរ 2គឺជាអំពើទុច្ចរិតរបស់ឯងរាល់គ្នា ដែលបានខណ្ឌជាកណ្តាលឯង ហើយនឹងព្រះនៃឯងទេតើ ហើយអំពើបាបរបស់ឯងរាល់គ្នាបានបាំងព្រះភក្ត្រទ្រង់មិនឱ្យឯងឃើញ ដល់ម៉្លេះបានជាទ្រង់មិនព្រមស្តាប់ទេ"។ ដូច្នេះ រ៉ូម 10:14 មានបន្ទូលថា "ដូច្នេះ បើគេមិនជឿ ធ្វើដូចម្តេចឱ្យគេអំពាវនាវដល់ព្រះបាន ហើយបើគេមិនបានឮនិយាយ នោះធ្វើដូចម្តេចឱ្យគេជឿដល់ព្រះបាន ហើយធ្វើដូចម្តេចឱ្យគេឮនិយាយបាន បើគ្មានអ្នកណាប្រាប់សោះ"។ មនុស្សទទួលការចាប់អារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយជឿដោយការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់សាវក និងហោរាដែលជាបទគម្ពីរ។ Herman Bavinck ដែលជាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកកាល់វីនបីនាក់ បានសង្ខេបដូចខាងក្រោមអំពីគោលការណ៍នៃសេចក្តីជំនឿដែលនៃលិទ្ធិកំណែទម្រង់។ វាសួរថា "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកជឿលើវា?" រួចយើងឆ្លើយថា "ពីព្រោះព្រះមានបន្ទូលក្នុងគម្ពីរ នោះយើងជឿលើវា"។

(Waarom gelooft gij? Antwoordt de Christen: god gesproken heft, bijv.

In de Schrift, deus dixit)]

ការអធិប្បាយទី 63 មនុស្សកុហក (21:8 (2)

១យ៉ូហាន 2:22 មានបន្ទូលថា "តើអ្នកណាជាអ្នកកុហក បើមិនមែនជាអ្នកដែលប្រកែកថា ព្រះយេស៊ូវមិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទនោះទេ អ្នកណាដែលមិនព្រមទទួលស្គាល់ទាំងព្រះវរបិតា នឹងព្រះរាជបុត្រាផង អ្នកនោះហើយជាអ្នកដែលទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទ"។ ២យ៉ូហាន 1:7 មានបន្ទូលថា "ពីព្រោះមានអ្នកប្រវ័ញ្ចបញ្ឆោតជាច្រើនបានមកក្នុងលោកីយហើយ ជាពួកអ្នកដែលមិនព្រមទទួលថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានមកក្នុងសាច់ឈាមទេ នោះហើយជាអ្នកប្រវ័ញ្ចបញ្ឆោត ហើយជាអ្នកទទឹងនឹងព្រះគ្រីស្ទផង"។

1. ព្រះយេស៊ូវជាព្រះមេស៊ីដែលសម្រេចបំពេញនូវពាក្យទំនាយ

ដោយសារព្រះយេស៊ូវ នោះគឺជាព្រះមេស៊ី អ្នកដែលមិនជឿលើទ្រង់ គឺជាអ្នកកុហក និងជាអ្នកបោកបញ្ឆោត។ ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលទ្រង់ទាំងជាព្រះ និងជាមនុស្ស ដែលបានយកជាតិជាមនុស្សដូចទៅនឹងទំនាយនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ នេះបើតាមលោក Moody ដែលជឿលើបទគម្ពីរយ៉ាងស្មោះត្រង់។ 500 - 600 ទំនាយបានចង្អុលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដោយត្រង់ៗ អ្វីដែលទាយពីព្រះយេស៊ូវត្រូវបានសម្រេចគឺ 200 ចំណុច។ យើងមិនដឹងថាចំនួននេះពិតកម្រិតណាទេ ប៉ុន្តែយើងដឹងថាចំនួនដែលបានទាយពីព្រះយេស៊ូមានចំនួនច្រើន។

2. ការសំខាន់ដែលព្រះយេស៊ូវត្រូវសុគតនៅលើឈើឆ្កាង

នេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ពិត អស្ចារ្យជាសកល និងអស្ចារ្យ - ជាសកល។ ដូច្នេះ អ្នកដែលបដិសេធព្រះយេស៊ូគឺជាអ្នកភូតភរ និងអ្នកបោកបញ្ឆោត។ ភស្តុតាងនៃព្រឹត្តិការណ៍ដែលត្រូវគេឆ្កាងព្រះយេស៊ូវត្រូវបានកត់ត្រាក្នុងដំណឹងល្អទាំងបួន ហើយប៉ុលបាននិយាយថា "ដ្បិតខ្ញុំបានផ្តាច់ចិត្តថា នៅក្នុងពួកអ្នករាល់គ្នា នោះខ្ញុំមិនព្រមស្គាល់រឿងអ្វីទៀត ក្រៅពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ ហើយគឺដែលទ្រង់ត្រូវឆ្កាងផង" (១កូរិនថូស 2:2)។ ហើយគាត់បាននិយាយថា "ឯខ្ញុំ កុំបីឱ្យខ្ញុំអួតខ្លួនឡើយ អួតបានតែពីឈើឆ្កាងនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នាប៉ុណ្ណោះ ដែលដោយសារទ្រង់ នោះលោកីយបានត្រូវជាប់ឆ្កាងខាងឯខ្ញុំ ហើយខ្ញុំខាងឯលោកីយដែរ" (កាឡាទី 6:14)។

យើងជឿថាយើងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយលោហិតរបស់បុត្រារបស់ព្រះតែមួយអង្គគត់។

បន្ទាប់ពីមនុស្សជាតិបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះទ្រង់បានបើកសម្តែងទីសម្គាល់នៃដង្វាយធួនជាឈាមរបស់ចៀម ហើយឥឡូវនេះ វាបានសម្រេចដោយព្រះលោហិតនៃព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ។ សន្តិភាពខាងវិញ្ញាណពិតចេញមកពីការបង់ថ្លៃលោះជាលោហិតដ៏មានតម្លៃនេះ។ ហេព្រើរ 9:22 មានបន្ទូលថា "ហើយតាមក្រិត្យវិន័យ សឹងតែគ្រប់របស់ទាំងអស់បានស្អាត ដោយសារឈាម បើគ្មានខ្ចាយឈាមទេ នោះគ្មានផ្លូវណាឱ្យបានរួចពីបាបឡើយ។"

ដ្បិតវាំងននទីបរិសុទ្ធត្រូវបានដាច់ នរណាក៏អាចូលទៅចំពោះព្រះតាមរយៈនោះ (ការសុគតរបស់ព្រះេយស៊ូវគ្រីស្ទខាងរូបកាយនេះ)។ ហេព្រើរ 10:16, 20 មានបន្ទូលថា "ឯសេចក្ដីសញ្ញា ដែលអញនឹងតាំងដល់គេក្រោយគ្រានោះ គឺថា អញនឹងដាក់ក្រិត្យវិន័យអញនៅក្នុងចិត្តគេ ហើយនឹងកត់ទុកនៅក្នុងគំនិតគេផង។តាមផ្លូវដែលទ្រង់បានតាំងសំរាប់យើងរាល់គ្នា ជាផ្លូវថ្មី ហើយរស់ ដែលចូលកាត់វាំងនន គឺជារូបសាច់របស់ទ្រង់"។ (លូកា 23:44, 45)

ដូចជាព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ គឺជាចំណុចកណ្តាលនៃដំណឹងល្អ។ ហេតុនេះហើយបានជាគ្រូគង្វាលម្នាក់បានបម្រើជាគ្រូគង្វាលអស់រយៈពេល 50 ឆ្នាំហើយ បានចាកចេញហើយម្រាមដៃរបស់គាត់បានចង្អុលដោយពាក្យថា "នោះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ ហើយសុចរិត ប្រយោជន៍នឹងអត់ទោសបាបឱ្យយើង ហើយនឹងសំអាតយើង ពីគ្រប់អំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ផង" (១យ៉ូហាន 1:9) ហើយបាននិយាយថា "បានស្លាប់ដោយភ្ជាប់សង្ឃឹមខ្ញុំនឹងខគម្ពីរនេះ។" លោកគ្រូ Moody បាននិយាយថា "ប្រសិនបើយើងលុបឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះបទគម្ពីរនឹងក្លាយជាសៀវភៅដែលងងឹត"។

3. បទពិសោធន៍ដែលអ្នកដែលត្រូវបានប្រោសលោះគឺប្រាកដជាលទ្ធផលនៃភាពគ្រប់គ្រាន់

អ្នកដែលបដិសេធការពិតនៃដង្វាយធួនបាបដែលប្រាកដ និងគ្រប់គ្រាន់នោះ គឺអ្នកកុហក និងអ្នកបោកប្រាស់។ ដង្វាយធួនបាបរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាការពិតនៃសេចក្តីពិតដ៏អស្ចារ្យដែលឆ្លើយតបទៅនឹងសេចក្តីពិតនៃសកលលោក។ ព្រះមានច្បាប់នៃយញ្ញបូជាក្នុងសកលលោក ទ្រង់បានបើកសម្តែងនូវស្ថានភាពជាច្រើននៅក្នុងពិភពធម្មជាតិ និងសង្គមមនុស្ស សម្រាប់ឆ្លើយតបនឹងតម្រូវការរបស់មនុស្សដែលមានទុក្ខ។

ក្នុងលោកនេះ មានច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ អាស្រ័យហេតុនេះ ច្បាប់នៃការលះបង់។ វត្ថុគ្មានជីវិតត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ជាចំណីសត្វព្រៃ រុក្ខជាតិត្រូវបានរៀបចំសម្រាប់សត្វព្រៃ។ ស្នេហារវាងសត្វនិងសត្វ។ ឧទាហរណ៍ នៅទ្វីបអាហ្វ្រិក សត្វដំរីទឹកមួយចំនួនបានដើរជុំវិញនិងស៊ីអាហារខ្លះ វាមានការលំបាក។ វាគ្រាន់តែថាបន្ទាប់ពីវាស៊ីអាហាររួច នៅសល់តែអាហារនៅក្នុងនោះ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាបើកមាត់នៅលើកន្លែងដេករបស់វា សត្វស្លាបតូចៗបានចូលទៅក្នុងវា ហើយរើសវាចេញ ហើយស៊ីវា។ សត្វដំរីទឹកមិនអាចរស់បានដោយគ្មានជំនួយពីបក្សីនោះទេ។ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះអំពើបាបត្រូវបានបំបែកចេញ យើងមិនអាចនិយាយថាវាមិនមានទេ។ តើនរណាជាអ្នកបង្កើតច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់? ព្រះបានធ្វើវា។ វាច្បាស់ណាស់ថាព្រះបានបង្កើតប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ទាំងអស់នៅលើពិភពលោក។ ទ្រង់បានធ្វើឱ្យមនុស្សនោះបង្កើតចរន្តអគ្គិសនីដើម្បីផ្តល់ពន្លឺ។ អគ្គិសនីមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែ

ត្រូវបានរកឃើញថាព្រះបង្កើតតាមរយៈមនុស្សតែប៉ុណ្ណោះ។ ថាទ្រង់បានបង្កើតខ្យល់ ហើយផ្តល់ឱ្យយើងនូវគោលបំណងលើការដកដង្ហើមរបស់យើង។ ខ្យល់មានអុកស៊ីសែន និងអាសូត។ វិធីសាស្ត្រព្យាបាលមនុស្សនោះក៏ត្រូវបានរៀបចំផងដែរ គឺជាព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ យ៉ូហាន 3:16 បាននិយាយថា "ដ្បិតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សលោកដល់ម្ល៉េះ បានជាទ្រង់បានប្រទានព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យអ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់ មិនត្រូវវិនាសឡើយ តែមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ"។ ការពិតដែលថាព្រះបានប្រទានព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយមកយើងជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំបំផុតរបស់ទ្រង់។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា អំណោយនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ នោះគឺជាព្រះគ្រីស្ទ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ទាយអំពីព្រះគ្រីស្ទ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយពីការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ Justino ដែលត្រូវគេសម្លាប់បាននិយាយថា "ពិភពលោកនេះមានអ្នកដឹកនាំជាច្រើនដែលពួកគេមានទេពកោសល្យនៃចិត្តរបស់ពួកគេ វិទ្យាសាស្ត្រ ជំនាញជាវិញ្ញាបនបត្រដ៏គួរឱ្យជឿជាក់នៃភាពជោគជ័យរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ គ្រិស្ទានគួរប្រុងប្រយ័ត្ន ហើយមិនគួរដើរតាមគេឡើយ។ តើពួកគេមានការស្មាមនៃការឆ្កាងទេ?" ព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង គឺជាសេចក្តីពិតដ៏ត្រឹមត្រូវនៃការទាមទាររបស់យើង។ ដង្វាយធួនរបស់ទ្រង់គឺជាជីវិតរបស់យើង និងជាជីវិតនៃសកលលោកទាំងមូល។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែល

បដិសេធព្រះគ្រីស្ទគឺជាអ្នកកុហកធំជាងគេ ជាមនុស្សល្ងង់ដែលមិនស្គាល់វត្ថុមានតម្លៃបំផុត។

ការអធិប្បាយទី 64 បឹងដែលឆេះដោយភ្លើងនិងស្ពាន់ធ័រ (21:8)

បឹងដែលឆេះដោយភ្លើងនិងស្ពាន់ធ័រមានន័យថាជាស្ថាននរក។ ពាក្យថាស្ថាននរកត្រូវបានលេចមកបីបួនដងនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី (ម៉ាថាយ 5:22, 29, 30, 10:28, 18:9 23:15 ម៉ាកុស 9:47 លូកា 12:5 យ៉ាកុប 3:6) វាជាកន្លែងដែលធ្វើទុក្ខដល់មនុស្សមានបាប។

ដូចម៉ាថាយ 10:28 មានបន្ទូលថា វាជាកន្លែងដែលទាំងរូបកាយនិងព្រលឹងត្រូវធ្វើទុក្ខ។ ដូច្នេះ មានកន្លែងដែលអាក្រក់ នោះជាបឹងដែលឆេះដោយភ្លើងនិងស្ពាន់ធ័រដែលអ្នកដែលរស់ឡើងវិញនឹងត្រូវទៅកាន់ការដាក់ទោសត្រូវចូលទៅទីនោះ (យ៉ូហាន 5:29)។ យើងគិតពីស្ថាននរកតាមបទគម្ពីរ។ ពាក្យថា ស្ថាននរកជាការបកប្រែនៃ ហ្គេហេណា (γέεννα) នៅក្នុងភាសាក្រិក។ ហ្គេហេណា ជាពាក្យនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ ហើយចង្អុលទៅកាន់ "ជ្រលងនៃកូនប្រុសរបស់ហ៊ីមណុន"។ វាជាកន្លែងដែលស្មោគគ្រោកសម្រាប់ថ្វាយបង្គំព្រះក្លែងក្លាយ (២ របាក្សត្រ 28:3, 33:6) ហើយស្តេច យ៉ូសេ បានសង់កន្លែងស្មោគគ្រោកនៅក្នុងន័យដាក់ទោសដល់ការដែលបញ្ឆោត (២ពង្សាវតារក្សត្រ 23:10) និងវាជាសញ្ញានៃកន្លែងដែលមានការដាក់ទោសចុងក្រោយដែលនឹងត្រូវមក។ (យេរេមា 7:32)។ បទគម្ពីរទទួលស្គាល់ថា ស្ថាននរកជាកន្លែងពិសេស តែមិនបានចង្អុលប្រាប់ទិសដៅថាជាវិធីសាស្រ្តនៃលោកិយទេ។ ការពិតនេះបង្ហាញខ្លឹមសារថា បទគម្ពីរមានរូបភាពខុសៗគ្នាជាងការ

បង្រៀនរបស់សាសនាផ្សេងៗ។ បទគម្ពីរនិយាយពីស្ថាននរក (1) មានភ្លើងដែលមិនចេះរលត់ (ម៉ាថាយ 5:22, វិវរណៈ 20:10, 14, 15, 21:8) (2) វាមានសេចក្ដីងងឹត (ម៉ាថាយ 8:12 22:13 25:30) (3) ដង្កូវដែលមិនចេះស្លាប់ (ម៉ាកុស 9:48 អេសាយ 66:24)។

ពាក្យខាងលើបង្ហាញថា ស្ថាននរកជាវត្តមានដែលពិត។។ តែការរៀបរាប់ធ្វើឱ្យយើងនឹកឃើញពីសេចក្ដីក្រោធរបស់ព្រះ ពីព្រោះដោយសារអត្ថន័យដែលជាសញ្ញារបស់វា។ ដូច្នេះ ការរៀបរាប់នេះមិនគួរតែគិតពីញាណដែលសាមញ្ញទេ តែគួរតែគិតពីការឈឺចាប់ខាងវិញ្ញាណដែលត្រូវបែកចេញពីព្រះវិញ។ ពីព្រោះកន្លែងដែលព្រះគង់នៅជាកន្លែងដែលរីករាយជាងកន្លែងណាទាំងអស់ដែលបទគម្ពីរនិយាយ ជាកន្លែងដែលសិរីល្អរបស់ព្រះនៅស្ថានសួគ៌។ (វិវរណៈ 21:11)។ ពីព្រោះសេចក្ដីក្រោធរបស់ព្រះគួរឱ្យភ័យខ្លាចលើសជាងស្ថាននរកដែលបទគម្ពីររៀបរាប់ផង ដែលជាកន្លែងដែលពេញដោយសេចក្ដីក្រោធរបស់ព្រះ។

គឺបែបនោះ ដែលបទគម្ពីរបង្រៀនពីទស្សនៈដែលលោកិយយកព្រះជាធំដែលជាចំណេះដឹងដែលលើសទាំងអស់ដែលដឹងពីសកលលោកទាំងមូល ការវេទនាដែលបាត់បង់ព្រះជាការអ័ភមង្គលដែលត្រូវបាត់ការទាំងអស់។ យើងគួរតែស្គាល់សកលលោកដោយគុណភាពមិនមែនដោយបរិមាណនោះ

ទេ។ ដោយដឹងថាសកលលោកនេះត្រូវបានបង្កើតមកដោយគ្រោងដែលមានព្រះជាធំ គឺជាកាដឹងថាសកលលោកមានគុណភាព។

ប៉ុន្តែព្រះពុទ្ធសាសនាមិនបានស្គាល់ព្រះទេ ដែលសម្គាល់ស្ថាននរកជាពណ៌ខាងសាច់ឈាមសុទ្ធ។ តែវាមិនបានលេចមកនៅក្នុងអក្សរសិល្ប៍ដំបូងរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនាទេ តែវាលេចមកតែនៅក្នុងអក្សរសិល្ប៍ក្រោយមក។ ហើយនៅពាក់កណ្តាលនៃសៀវភៅខាងលើដែលរាប់បញ្ចូលគំនិត ត្រូវបានប្រើអ្នកដែលមិនមែនជាព្រះពុទ្ធសាសនា។ ដូច្នេះ នៅក្នុងទស្សនៈរបស់ពុទ្ធសាសនានោះវាប្រៀបដូចជាគំនិតដែលប្លែក។ "ស្ថាននរក" seemនៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាមិនត្រូវបានបង្ហាញដោយវិវរណៈទេ តែវាជាការបង្កើតនៃការស្រមើស្រម៉ៃដែលឥតប្រយោជន៍របស់មនុស្សច្បាស់ណាស់។ ទីនោះដូចជាត្រូវបាននិយាយថា ស្ថាននរកមានការមួយចំនួន ស្ថាននរកមានទីតាំងនៅខាងក្រោមដីគោក ហើយមានទាំងចម្ងាយនិងចំនួនត្រូវបានសម្គាល់ផង។ ឧទាហរណ៍ ព្រះពុទ្ធត្រូវបានគេសួរថា "ប្រសិនបើមនុស្សទៅស្ថាននរកនៃ Paduma តើគាត់នឹងនៅទីនោះយូរប៉ុណ្ណា?" គាត់បានឆ្លើយថា "ល្ងមួយថង់ត្រូវរាប់ថាមួយគ្រាប់ ហើយមួយគ្រាប់ក្នុងរយៈពេល១០០ឆ្នាំ ជាពេលយូរទម្រាំរាប់អស់"។ មិនមែនត្រឹមតែការនិយាយពីបាបដែលសម្លាប់កូនចៀមនិងសត្វផ្សេងទៀតដែលនឹងត្រូវទៅស្ថាននរកនោះទេ។ នេះជាការស្រមើស្រម៉ៃដែលអសាឥតការទទេរ ហើយវាមិនមែនជាសេចក្តីពិតច្បាស់ណាស់។

ប៉ុន្តែបទគម្ពីរនៃសាសនាគ្រីស្ទមិនមែនជាការស្រមើស្រមៃរបស់មនុស្សនោះទេ ដែលប្រាប់ថាមាននរកពិតដែលបានជូនដំណឹងដោយការបើកសម្តែង។ ព្រះគម្ពីរមិនបានថែងពីនរកក្នុងទិដ្ឋភាពនៃរូបកាយសុទ្ធសាធនោះទេ។ បទគម្ពីរចង្អុលយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា ជីវិតក្រោយការស្លាប់នេះ នោះមិនមែនជារបស់ផែនដីនេះទៀតទេ។ ប៉ុន្តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកខាងវិញ្ញាណវិញ។ ហើយមិននិយាយច្រើនទេ។ ដូចជាបទគម្ពីរមានកំណត់ត្រាដ៏សាមញ្ញនេះ ព្រោះវាពិបាកណាស់ដែលការខាងវិញ្ញាណត្រូវបានយកមកពន្យល់ដោយវិធីនេះ ពីកន្លែងដែលបទគម្ពីរបានកត់ត្រានោះគឺយ៉ាងសាមញ្ញ។ ផ្ទុយពីនេះអក្សរសិល្ប៍ពុទ្ធសាសនាបានកត់ត្រាអំពីទោសនៃស្ថាននរកបែបច្របូកច្របល់យ៉ាងលម្អិត ដោយពិពណ៌នាក្នុងគំនិតបែបមនុស្សជាច្រើន។ នៅទីនោះបាននិយាយថា អ្នកខ្លះត្រូវកាត់សាកសពរបស់គាត់ជាផ្នែកៗ ខ្លះទៀតត្រូវរងទុក្ខនៅកន្លែងដែលស្លឹកឈើត្រូវបានប្តូរទៅជាដាវ។ ហើយអ្នកខ្លះត្រូវពិន័យដោយលេបគ្រាប់ដែកដែលគេបាញ់។ ពិតហើយវាជាការស្រមើស្រមៃឥតប្រយោជន៍ច្របូកច្របល់។ នេះបានបញ្ជាក់ថាវាមិនមែនជាការពិត។ បទគម្ពីររបស់យើងលាតត្រដាងថា កំណត់ត្រាទៅកាន់ឋាននរកគឺសាមញ្ញ វាលាតត្រដាងនូវទីសំគាល់នៃសេចក្តីពិតដ៏មានកិត្តិយស។ បទគម្ពីរធ្វើឱ្យយើងគិតដល់ពិភពលោកខាងមុខដោយវិញ្ញាណ មិនមែនគិតដោយវិធីនៃពិភពលោកនេះនោះទេ។

គ្រប់ទាំងអ្នកមិនជឿទាំងអស់ជាមួយនឹងការរំពឹងខាងវិញ្ញាណនៅលើគ្រែជិតស្លាប់ ហើយអ្នកខ្លះអាចមានអារម្មណ៍ដឹងពីស្ថាននរកដែលពីមុនគាត់មិនដែលដឹង។

(1) វ៉ុលទែរ គឺជាទស្សនវិទូដែលមិនជឿព្រះនៅប្រទេសបារាំង ហើយជាអ្នកទាយមិនពិតថា ក្រោយ 100 ឆ្នាំ គម្ពីរនឹងរលាយបាត់។ ពេលដែលគាត់ស្លាប់ គាត់និយាយថា "ខ្ញុំត្រូវបានព្រះ និងមនុស្សបោះបង់ចោល! វេជ្ជបណ្ឌិតអើយ សូមពន្យារជីវិតខ្ញុំរបស់ខ្ញុំត្រឹមតែ 6 ខែមក នោះខ្ញុំនឹងផ្ដល់ពាក់កណ្ដាលនៃកំណប់របស់ខ្ញុំដល់អ្នក!" បន្ទាប់មកគ្រូពេទ្យបាននិយាយថា "អ្នកមិនអាចរស់នៅដល់រយៈពេលប្រាំមួយសប្ដាហ៍ទេ" ។ ដោយសារតែគាត់មានសំឡេងរំខានខ្លាំងពេក ទើបគ្រូពេទ្យដែលមើលថែគាត់មិនអាចដាស់ស្មារតីគាត់បាន។ នៅទីបំផុត ពេលគាត់មកដល់ពេលចុងក្រោយ នោះនិយាយថា "ខ្ញុំទៅឋាននរក!" គាត់ត្រូវបានបញ្ឆោតខ្លួនឯង ហើយត្រូវបានស្លាប់យ៉ាងវេទនា។ បន្ទាប់ពីគាត់បានស្លាប់ ផ្ទះរបស់គាត់ត្រូវបានប្ដូរទៅជាសមាគមព្រះគម្ពីរដើម្បីលក់ព្រះគម្ពីរ។ វាត្រូវបានបង្ហាញថាការព្យាករណ៍របស់គាត់មិនពិត។

(2) Francis Newport បានស្រែកឡើង កាលដែលគាត់ជិតស្លាប់ថា "ខ្ញុំនឹងត្រូវដាក់ទោសអស់កល្បជានិច្ចហើយ ពីព្រោះព្រះជាសត្រូវខ្ញុំដែលស

ស្រោះខ្ញុំដែរទេ? ឱ ខ្ញុំបានទទួលទុក្ខវេទនានៃបណ្តាសានៅក្នុងស្ថាននរក ដែលខ្ញុំមិនអាចទ្រាំទ្របាន។"

(3) លោក Thomas Scott បាននិយាយនៅលើគ្រែគាត់ជិតស្លាប់ថា "រហូតមកដល់ពេលនេះខ្ញុំបានដឹងថាមិនមានព្រះទេ ហើយក៏មិនមានស្ថាននរកដែរ! តែពេលនេះ ខ្ញុំដឹងការពីរ ហើយខ្ញុំអាចមានអារម្មណ៍ដឹងពីវា។ ខ្ញុំចូលទៅក្នុងសេចក្តីវិនាសដោយការកាត់ទោសដ៏សុចរិតនៃព្រះដែលមានគ្រប់អំណាចចេស្តា (ព្រះ)!"

(4) Perigold ជាអ្នកដែលមិនជឿថាមានព្រះ គាត់មានការឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងនៅគ្រាចុងក្រោយរបស់គាត់ "ខ្ញុំទទួលការឈឺចាប់ជាអ្នកដែលនឹងត្រូវដាក់ទោសអស់កល្បជានិច្ច។" យើងមិនជឿថាមានស្ថាននរកដោយពឹងផ្អែកលើបទពិសោធន៍របស់មនុស្សខាងលើ តែបានជឿលើវាដោយសារតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ តែបទពិសោធន៍របស់មនុស្សក៏មានអត្ថន័យផងដែរនៅត្រង់កន្លែងនេះ។

មានមនុស្សមួយចំនួនបាននិយាយថា "ទណ្ឌកម្មនៃនរកគឺផ្ទុយនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ "ដោយសារមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងពិភពដ៏ខ្លី បើគេទទួលទណ្ឌកម្មពីឋាននរកដ៏អស់កល្បនោះ វាជារឿងអយុត្តិធម៌"។ ប៉ុន្តែដូចដែលលោក Herman Bavinck បាននិយាយថា "អំពើបាបគឺល្មើសនឹងច្បាប់ នៅក្នុងប្រភពរបស់វា វាបានបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះ ហើយបដិសេធ

អំណាច និងសិទ្ធិអំណាចរបស់ទ្រង់ និងសូម្បីតែអង្គទ្រង់ផ្ទាល់។ កាលដែលបាបក៏ត្រូវបានប្រព្រឹត្តទៅក្នុងភាវៈដែលមានដែនកំណត់ ហើយពេលវេលាមានកំណត់ នោះវាមានដែនកំណត់។ ប៉ុន្តែអំពើបាបដូច Augustine បាននិយាយថា គួរតែត្រូវបានចាត់ទុកជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មមិនមែនដោយរយៈពេលវែង និងខ្លីនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែតាមស្តង់ដារនៃចរិតខាងក្នុង។ នោះគឺ មនុស្សអាចត្រូវសោកសៅអស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំរបស់គាត់សម្រាប់ការបរាជ័យដោយសារអំពើបាបមួយភ្លែត គាត់អាចត្រូវបានទទួលការអាម៉ាស់និងការដាក់ទណ្ឌកម្មពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ដោយការបរាជ័យគាត់អាចត្រូវបានស្លាប់ ហើយនៅក្នុងសភាពនៃពិភពលោកនេះនោះគាត់ត្រូវផ្ទេរទៅសភាពដែលមិនត្រូវបានស្តារឡើងវិញ។ ព្រះក៏ធ្វើដូច្នេះដែរ ... ទ្រង់បានថ្កោលទោសតាមលក្ខណៈខាងក្នុងនៃអំពើបាប។ មូលហេតុដែលអំពើបាបមិនអាចត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ទ្រង់ គឺការបដិសេធនូវភាពអស្ចារ្យនៃព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់គួរទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការថ្វាយបង្គំរបស់យើង។ ព្រះគួរតែទទួលការស្តាប់បង្គាប់របស់យើង និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងជាបន្តបន្ទាប់ជាដាច់ខាត។ អាស្រ័យហេតុនេះ អំណាចគ្រប់គ្រងនៃច្បាប់គឺនៅតែខ្លាំងជានិច្ច។ ដូច្នេះ បាបកម្មប្រព្រឹត្តតាមចិត្តខាងក្នុងជាបរិបូណ៌ ហើយបាបក៏ត្រូវទទួលទោសជាប់ជានិច្ចដែរ។ (Maar zij iss naar haar oorsprong en wezen, overtrading van de wet, opstand zelf van zijn bestaan. Wel is

de zoned eindig in ddien zin, dat zij door een eindig schepsel in een eindigen tijd wordt volbracht, maar Augustinus heft reeds terecht opgemerkt , dat niet de maatstaf is van hare straf. Een uur van onbedachtzaamheid kan maken , dat men jaren schreit. Op zonden van een enkel oogenblik volgt heel een leven van schande en straf. …
Geref Dogmatiek, I V p 793) ˈ]

ការអធិប្បាយទី 65 ពិភពលោកដែលថ្មីអស់កល្បជានិច្ច (វិវរណៈ 21:9-27)

1. កាលដែលយើងឃើញថាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបង្រៀនពីពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ដោយការប្រៀបប្រដូច នោះយើងដឹងថាពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ជារបស់មានរូបរាង។

យើងអាចដឹងថាពិភពដ៏រុងរឿងដែលបទគម្ពីររបស់គ្រិស្តសាសនាគឺជាការបំបែកដែលផ្ទុយគ្នាដូចជាភាពខុសគ្នានៃស្ថានសួគ៌និងផែនដីទៅកាន់ពិភពលោកខាងមុខដែលសាសនាផ្សេងទៀតនិយាយ។ ពិភពលោកខាងមុខនៃសាសនាផ្សេងគឺការស្រមើលស្រមៃតាមកម្មវត្ថុដែលហូរចូលទៅក្នុងការពិពណ៌នាផ្ទាល់ (មិនមែនជាពាក្យប្រៀបធៀប) ហើយមានពណ៌ខាងសាច់ឈាមសុទ្ធសាធ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីររបស់យើងនិយាយអំពីលក្ខណៈវត្ថុបំណងក្នុងការពិពណ៌នាអំពីស្ថានសួគ៌ក្នុងន័យប្រៀបធៀប។ ដោយសារវាមានលក្ខណៈខុសគ្នាសុទ្ធ ដែលមនុស្សមិនអាចនឹកស្មានដល់។ អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា "ទាំងមានសិរីល្អនៃព្រះ ហើយពន្លឺរស្មីរបស់ទីក្រុងនោះ ក៏ដូចជាត្បូងមានដំឡៃថ្លៃវិសេស គឺដូចជាត្បូងមណីជោតិ ហើយថ្លាដូចជាកែវចរណៃ" (11)។ ប្រៀបដូចជាការនោះ ថាវាច្បាស់ណាស់ថា អត្ថបទបាននិយាយពីស្ថានសួគ៌ក្នុងន័យប្រៀបធៀប។ ដូចជា រ៉ូម 3:23 "ពីព្រោះគ្រប់គ្នាបានធ្វើបាប ហើយខ្វះមិនដល់សិរីល្អនៃព្រះ" បាននិយាយថា នៅក្នុងលោកិយមនុស្សមិនបានពេញដោយសិរីល្អរបស់ព្រះទេ។ ដូច្នេះ នៅក្នុង

លោកិយ កាលដែលយើងនិយាយពីស្ថានសួគ៌ យើងអាចនិយាយជាចម្បង ដោយការប្រៀបធៀប ប៉ុន្តែយើងមិនអាចនិយាយជាការរៀបរាប់បែបផ្ទាល់ៗ ទេ។ ពីព្រោះពិភពលោកខាងមុខមិនមែនជាការល្អបំផុតនៅក្នុងលោកិយនេះ ទេ។ ពីព្រោះគ្រប់ការទាំងអស់នៃលោកិយនេះជាអ្នកបម្រើទៅកាន់ "បន្ទុក របស់វាទៅកាន់សេចក្តីពុករលួយ" ដោយសារអំពើបាប (រ៉ូម 8:21)។ កាល ដែលអ្នកណានិយាយអំពីពិភពលោកនៃសិរីល្អនេះពិបាកនិយាយដោយត្រ ង់ៗណាស់។ ប្រសិនបើអ្នកណាដែលពិពណ៌នាអំពីពិភពលោកខាងមុខ ដោយផ្ទាល់មានន័យថា វាមានកំហុសក្នុងការទម្លាក់ពិភពលោកខាងមុខទៅ ក្នុងកម្រិតនៃពិភពលោកនេះហើយ។ ដូច្នេះហើយបទគម្ពីរក្នុងការនិយាយ អំពីពិភពលោកខាងមុខ ដែលត្រូវបានពិពណ៌នាជាចម្បងជាមួយនឹងពាក្យ ប្រៀបធៀបជាមួយនឹងរឿងដ៏ល្អបំផុតនៃពិភពលោកនេះ លោក Herman Bavinck បាននិយាយទៅពីវិវរណៈ ជំពូក 21 និង 22 ថា "នៅក្នុងការកត់ត្រា នៃយេរូសាឡិមថ្មីនៅក្នុងវិវរណៈជំពូក 21 និង 22 នោះមិនត្រូវបកស្រាយ ដោយន័យត្រង់ដូចជាបទគម្ពីរណាផ្សេងទៀតរហូតនោះទេ"។ (De beschrijving, welke Joahannes van het Jerusalem geeft Openb. 21 en 22, mag zeker evenmin als zijne voorafgande sisionen letterlik worden opgevat)។ គាត់និយាយថា ការប្រៀបប្រដូចនៃវិវរណៈទៅកាន់ក្រុងយេរូសា ឡិមថ្មីគឺដូចតទៅនេះ "នៅក្នុងចំណោមរបស់ដែលត្រូវបានបង្កើតទាំងអស់ នៅស្ថានសួគ៌និងនៅផែនដី គ្រប់យ៉ាងដែលជាការពិត ការមានតម្លៃ ការត្រឹម

ត្រូវ ការបរិសុទ្ធ ការដែលគួរឱ្យស្រឡាញ់ និងការដែលស្របគ្នានោះត្រូវបានធ្វើឱ្យថ្មីឡើង ត្រូវបានរស់ឡើងវិញ និងត្រូវបានតម្កើងឡើងនៅក្នុងពិភពលោកដែលនឹងមកដល់”។ (Alwat waarachtig is, alwat edel is, alwat reehtvaardig is, alwat rein is, alwat liefelijk is, alwat welluidt is, in de gansche schlepping, in hemel en arrde, wordt in de toekomstige Godsstad saamgebracgt, maar vernieuwd, herschappen, tot zijne hoogstige heerlijkheld opgevoerd.)។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះគម្ពីរធ្វើឱ្យយើងជឿលើវត្តមាននៃពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ វាមិនបានធ្វើឱ្យយើងឃើញវាដោយផ្ទាល់ទេ ប៉ុន្តែបានប្រកាសវា នោះវាធ្វើឱ្យយើងជឿ។ យើងមានព្រះបន្ទូលនៃស្ថានសួគ៌នៅក្នុងដៃរបស់យើង វាជាភស្តុតាងដ៏អស្ចារ្យពីពិភពលោកដែលនឹងមកដល់។ វាជាបទគម្ពីរ។ ព្រះបន្ទូលនេះគឺជាសេចក្ដីពិតដ៏អស់កល្បដែលមិនផ្លាស់ប្ដូរ។ គ្មានសៀវភៅណាមួយក្នុងពិភពលោកអាចប្រៀបធៀបទៅនឹងបទគម្ពីរបានទេ។ នៅចំពោះមុខបទគម្ពីរ ពួកគេទាំងអស់ត្រូវអាម៉ាស់។ ពាក្យនេះប្រកាសអំពីស្ថានសួគ៌ ហើយនិយាយអំពីវត្តមាននិងខ្លឹមសារ។

2. ពិភពលោកដែលនឹងមកដល់នៃសាសនាគ្រីស្ទគឺនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យសុទ្ធសាធ

នៅក្នុង វិវរណៈ 21:11, 22:5 គ្រប់ការលម្អរដោយមាន គ្រឿងលម្អរ និងត្បូងជារបស់ដែលមើលឃើញ ក្នុងពេលតែមួយពួកវាមានអត្ថន័យនៃការតាងសញ្ញា។ (ខ11)។ ពួកវាចង្អុលទៅកាន់សិរីល្អរបស់ព្រះ។ សិរីល្អរបស់ព្រះបានលាតសន្ធឹងនៅលើភាពសរុបនៃពិភពលោកដែលនឹងត្រូវមកដល់។ ដូច្នេះកន្លែងនោះជាពិភពលោកនៃសេចក្ដីសង្គ្រោះ និងជាពិភពលោកដែលពេញដោយព្រះពរតាមរយៈការចុះចូលនឹងក្រិត្យវិន័យសុទ្ធសាធ។ ពាក្យថា "ការដែលមានសិរីល្អរបស់ព្រះ ពន្លឺថែងចាំងដូចជាគ្រឿងដ៏កម្របំផុត ដូចជាត្បូងមណីជោតិ ហើយថ្លាដូចជាកែវចរណៃ" (ខ 11) ជាការប្រៀបធៀបនៃពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ខាងក្រោម។ ដូចជាពាក្យថា ខ្ពស់ដូចជាត្បូងមានតម្លៃ ចូលមើលទៅពាក្យថា "ដូច"។ វាច្បាស់ថា ការរៀបរាប់ទាំងអស់ចេញមកពីចំណងជើងនៃសិរីល្អរបស់ព្រះ។ ការរៀបរាប់នោះជាពាក្យប្រៀបប្រដូច និងជាវត្ថុពិត។ រួចមកសិរីល្អរបស់ព្រះមានន័យថា ជាសិរីល្អរបស់ព្រះ។ (និក្ខមនំ 40:34, ជនគណនា 9:15-23 ១ពង្សាវតារក្សត្រ 8:11)។ កាលដែលមនុស្សនៅជាមួយតែព្រះមួយអង្គនោះនឹងទទួលបានសុភមង្គល។

3. ពិភពលោកថ្មីផ្សំដោយប្រព័ន្ធដែលបរិសុទ្ធពេញលេញ

នៅក្នុងវិវរណៈជំពូក 21 ទ្វារដែលបានកត់ឈ្មោះរបស់កុលសម្ព័ន្ធទាំង 12 មូលដ្ឋានគ្រឹះត្រូវបានតាំងដោយថ្មទាំង 12 ទីក្រុងដែលសង់ឡើងដោយ

ប្រវែង ទំហំ1000ដង នៃជាន់ទាំង 12 (1 ជាន់ = 606 ជំហ៊ានខាងវិញ្ញាណ) ជញ្ជាំងដែលមានប្រវែង12 ខ្យូបីតការ៉េ(l cubit = 18 អ៊ីញ) ។ល។ គ្រប់ទាំងអស់មានលេខ 12 (អត្ថន័យនៃប្រព័ន្ធពេញលេញ)។ សមាសភាព និងប្រព័ន្ធនៃពិភពលោកខាងមុខគឺបរិសុទ្ធសុទ្ធសាធ ហើយមិនមែនជារឿងល្អបំផុតទៀតទេ។ ហើយឈ្មោះរបស់ពួកសាវក 12 នាក់ត្រូវបានកត់ត្រានៅលើថ្មគោលទាំង 12 វាចង្អុលបង្ហាញថាការសង្គ្រោះនៃពិភពលោកខាងមុខនេះត្រូវបានសម្រេចទាំងស្រុងដោយការពិតនៃដំណឹងល្អដែលសាវក 12 នាក់បានប្រកាសចេញទៅ។ សេចក្តីពិតដែលពួកសាវកបានប្រកាស គឺជាសេចក្តីពិតជាមូលដ្ឋានក្នុងលោកិយ និងលោកិយខាងមុខ។ ដូច្នេះ ដំណឹងល្អត្រូវបានហៅថាជាសេចក្តីពិត។ យើងដែលចូលទៅកាន់ពិភពលោកដ៏បរិសុទ្ធជារៀងរាល់ថ្ងៃ គួរមានអារម្មណ៍អាម៉ាស់ចំពោះស្ថានភាពមិនពេញលេញរបស់យើង ហើយគួរតែបំពាក់ដោយព្រះគ្រីស្ទ។ ទោះជាគេជាមនុស្សមានបាបក៏ដោយ ប្រសិនបើគេត្រូវបានគ្របបាំងដោយព្រះគ្រីស្ទ នោះគេអាចចូលទៅក្នុងទីនោះបានដោយពឹងផ្អែកតែលើព្រះគ្រីស្ទតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ ការមិនទុកចិត្តលើខ្លួនឯង នោះពិតជាមានន័យថាត្រូវបំពាក់ដោយព្រះគ្រីស្ទ។

4. ពិភពលោកនោះពិតជាបរិសុទ្ធនិងសុចរិតសុទ្ធសាធ

ដោយសារពិភពលោកនោះគឺបរិសុទ្ធទាំងស្រុង នោះមិនត្រូវការប្រព័ន្ធនៃភេទទេ។ ព្រោះវាបរិសុទ្ធទាំងស្រុង កន្លែងណាក៏ដោយ គឺសម្រាប់តែព្រះជា

ម្ចាស់តែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ។ ដូចជាកូនក្រមុំបានតុបតែងស្អាតសម្រាប់តែកូនកំលោះ (វិវរណៈ 21:2)។ អ្វីៗទាំងអស់ និងសកម្មភាពទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ មានគោលបំណងសម្រាប់នឹងធ្វើឱ្យព្រះទ្រង់ពេញព្រះទ័យ។ ព្រះវិហារនៅក្នុងលក្ខណៈបុគ្គលនៃពិភពលោកនៃរបស់ដែលបានបង្កើតមក គឺគ្មានប្រយោជន៍ទេ។ ព្រោះប្រព័ន្ធនៃការញែកជាបរិសុទ្ធមានគោលបំណងលើការរក្សាភាពបរិសុទ្ធ និងការបីបាច់ឱ្យប្រសើរទៅ។ មិនមែនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ពិភពលោកថ្មីគឺសុចរិតយ៉ាងពេញលេញ។ មានភាពសុចរិតដែលត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅភាពងងឹតពីភាពភ្លឺនៅក្នុងពិភពលោក ប៉ុន្តែនៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខនេះ សេចក្តីសុចរិតពេញលេញនៃព្រះ និងព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបំពេញជានិច្ច។ នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ព្រះ និងព្រះគ្រីស្ទគ្រប់គ្រងលើវាទាំងស្រុង។ ដោយសារពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់គោរពតាមការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ទាំងស្រុង នោះសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ និងព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបើកសម្តែងដោយផ្ទាល់។ ដូច្នេះ វិវរណៈជំពូក 21 និង 22 មានបន្ទូលថា "ទ្វារទាំង១២ជាកែវមុក្តា១២ គឺទ្វារ១ធ្វើពីកែវមុក្តា១ ហើយផ្លូវក្រុងក៏ធ្វើពីមាសសុទ្ធ ថ្លាដូចជាកែវ។ ខ្ញុំមិនឃើញមានព្រះវិហារណា នៅក្នុងក្រុងនោះទេ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះដ៏មានព្រះចេស្តាបំផុត ព្រមទាំងកូនចៀមដែរ ទ្រង់ជាព្រះវិហារនៃទីក្រុងនោះ"។ ហើយវិវរណៈ 21:27 មានបន្ទូលថា "ក៏គ្មានអ្វីស្មោកគ្រោក ឬអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តបែបគួរខ្ពើម ឬសេចក្តីកំភូតណាចូលទៅក្នុងទីក្រុងនោះបានឡើយ ចូលបានតែអ្នកណា ដែលមានឈ្មោះកត់ទុក ក្នុងបញ្ជីជីវិតរបស់

កូនចៀមប៉ុណ្ណោះ”។ នៅទីនេះ "មិនស្អាត" មានន័យថា របស់ដែលមិនមែនសម្រាប់ព្រះ ពោលគឺមិនបរិសុទ្ធ វាចង្អុលទៅមនុស្សដែលធ្វើល្មើសនឹងបញ្ញត្តិទីមួយ និងបញ្ញត្តិទីពីរ។ ដូចអ្វីដែលបាននិយាយខាងលើ ពិភពលោកថ្មីគឺជាពិភពលោកដ៏វិសុទ្ធ ដូច្នេះគ្មានអ្វីដែលបរិសុទ្ធមិនអាចចូលរួមបានទេ។ ហើយ "គួរស្អប់ខ្ពើម" មានន័យថា អំពើទុច្ចរិតចំពោះមនុស្ស ពោលគឺ វាគឺជាការដែលមនុស្សត្រូវបំពានលើបញ្ញត្តិទីប្រាំ ដល់បញ្ញត្តិទីដប់។ នៅខាងក្រោមពាក្យ "មិនពិត" គឺជាពាក្យសរុបរបស់មនុស្សមានបាបទាំងអស់ដែលបំពានលើបញ្ញត្តិទាំងអស់។

ការអធិប្បាយទី 66 ទឹកនៃទន្លេជីវិតនៅក្នុងពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ (22:1,17)

1. ព្រះគុណនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងទឹកទន្លេ

ការប្រៀបធៀបព្រះគុណនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដែលអ្នកជឿទទួលបានពីទឹករស់នៃទន្លេបង្ហាញការពិតថា វាសម្បូរដោយឥតគិតថ្លៃ។ វិវរណៈ 22:17 មានបន្ទូលថា "ព្រះវិញ្ញាណ នឹងប្រពន្ធថ្មោងថ្មីពោលថា អញ្ជើញមក ហើយអ្នកណាដែលឮ ក៏ថា អញ្ជើញមកដែរ អ្នកណាដែលស្រេក នោះមានតែមក ហើយអ្នកណាដែលចង់បាន មានតែយកទឹកជីវិតនោះចុះ ឥតចេញថ្លៃទេ"។ ព្រះទ្រង់បានផ្តត់ផ្តង់ព្រះគុណនៃជីវិតអស់កល្បដល់មនុស្សដោយឥតគិតថ្លៃ។ ហេតុផលដែលទ្រង់ធ្វើដូច្នេះ មិនមែនមានន័យថាជីវិតអស់កល្បមិនល្អ ឬទាបថោកទេ តែដោយសារតែវាមានតម្លៃខ្លាំង។ ដោយសារវាមិនអាចនឹងកំណត់ថ្លៃនៃអំណាចចេស្តារបស់ព្រះដែលផ្តល់ជីវិតអស់កល្បដល់មនុស្ស និងបង្ហូរមកកាន់មនុស្សដោយឥតគិតថ្លៃជាបរិបូរណ៍ដូចជាការចាក់បង្ហូរទឹកផង (រ៉ូម 5:5)។ តើមនុស្សគួរតែមានឥរិយាបថបែបម៉េចទៅកាន់ដំណឹងល្អនៃជីវិតដែលបង្ហូរមកដូចជាទឹកនោះ?

(1) វាជាឥរិយាបថនៃការបន្ទាបខ្លួន។ (រ៉ូម 3:23, 24, 27) ទឹកហូរទៅកន្លែងដែលទាប អ្នកដែលជឿដំណឹងល្អ និងបានទទួលជីវិតអស់កល្បគួរតែ

ត្រូវបានបំពាក់ដោយការបន្ទាបខ្លួនពីដើមរហូតដល់ចប់។ ហេតុផលដែលនៅក្នុងចំណោមព្រះពរទាំង 8 ដែលព្រះយេស៊ូវបង្រៀននោះ វាជាការបង្រៀនទីមួយថា ជាអ្នកដែលក្រខាងវិញ្ញាណនោះមានពរហើយ វាសំដៅទៅលើការបន្ទាបខ្លួន ដែលជាគ្រឹះនៃព្រះពរទាំង 8។ ព្រះទ្រង់បណ្ដេញពួកក្រអឺតក្រទមចេញ តែទ្រង់បានផ្ដល់ព្រះគុណដល់អ្នកដែលបន្ទាបខ្លួន។ (យ៉ាកុប 4:6) តើអ្វីជាការបន្ទាបខ្លួន? វាជាការចាត់ទុកអ្នកផ្សេងទៀតប្រសើរជាងខ្លួន។ (ភីលីព 2:3)។ ការនេះមិនមានន័យថា មនុស្សពិសេសម្នាក់ប្រសើរជាងខ្ញុំទេ តែគឺមិនថាជាអ្នកណាសុទ្ធតែប្រសើរជាងខ្ញុំ។ នេះមិនមែនជាវិធីសាស្ត្រខាងគំនិតនៅក្នុងស្តង់ដារនៃចំណេះដឹងនិងជំនាញទេ តែជាស្តង់ដារនៃព្រលឹង។ បើទោះជាខ្ញុំមានជំនាញ តែប្រសិនបើខ្ញុំមិនបម្រើព្រះអម្ចាស់នោះខ្ញុំធ្វើបាបហើយ នោះខ្ញុំអាក្រក់ជាងមនុស្សដែលមិនមែនជំនាញផង។ ប៉ុល បាននិយាយថា "ពាក្យនេះគួរជឿ ហើយគួរទទួលគ្រប់យ៉ាង គឺថា ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវទ្រង់បានយាងមកក្នុងលោកីយ ដើម្បីនឹងជួយសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប ដែលខ្ញុំនេះជាលេខ១ក្នុងពួកគេ"។ (១ធីម៉ូថេ 1:15)។ ដូចដែលគាត់បានសរសេរនៅសំបុត្រទីមួយទៅកាន់ធីម៉ូថេ នោះគាត់ក៏បានសរសេរដូច្នោះ។ (ពេលវេលាដែលជ្រេរដែលគាត់ចាស់ជិតស្លាប់ហើយ) វាបង្ហាញជាបច្ចុប្បន្នកាលកំពុងបន្ត (eimi εἰμι) in Greek, "ὧν Πρῶτός εἰμι ἐγώ•" proves ។ កាលដែលប៉ុលបន្ទាបខ្លាំងដូច្នេះ នោះគាត់បានទទួលបានព្រះគុណយ៉ាងច្រើនពីព្រះនៅក្នុងគាត់។

យ៉ូហានបាប់ទិស្ទបាននិយាយថា "គឺព្រះអង្គនោះហើយ ដែលមកក្រោយខ្ញុំ តែបានគង់នៅមុនខ្ញុំ ខ្ញុំមិនគួរនឹងស្រាយខ្សែសុព័ណ៌បាទទ្រង់ទេ" (យ៉ូហាន 1:27)។ វាមានន័យថា គាត់មិនមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ។ តើគាត់មានចិត្តរាបទាបយ៉ាងណាទៅ? មនុស្សគិតថាគាត់មានចិត្តរាបទាប តាមពិតក្នុងករណីជាច្រើនពួកគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទម។ ពេលគេមើលងាយគាត់ គាត់មានចិត្តក្រអឺតក្រទម។ ផ្ទុយទៅវិញបើគាត់មើលងាយព្រះជាម្ចាស់ តើគាត់មានចិត្តក្រអឺតក្រទមប៉ុណ្ណាទៅ? អំពើបាបដែលពួកគេមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់ ដោយអំពើបាបដែលមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដោយសារព្រះត្រូវបានតំណាងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ អ្នកដែលបំពានលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺដូចគ្នានឹងការមើលងាយព្រះដែរ។ ដោយសារយើងទទួលបានដោយឥតគិតថ្លៃ នោះយើងគួរតែផ្តល់ដោយឥតគិតថ្លៃដែរ។ (ម៉ាថាយ 10:8)។ ដូចជាព្រះគុណនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចបានមករកយើងយ៉ាងបរិបូរណ៌ ដូចជាទឹកទន្លេ អ្នកដែលទទួលបានពីពេលនេះគួរតែរីករាយក្នុងការផ្តល់វាដល់អ្នកដទៃ។ កាលដែលគាត់ឱ្យច្រើនដល់អ្នកដទៃ គាត់អាចទទួលបានច្រើនពីព្រះ។ ព្រោះព្រះគុណនៃជីវិតដូចទឹកទន្លេត្រូវផ្តល់មកមនុស្សឱ្យបានផ្តល់ដល់អ្នកដទៃដែរ។ បើទឹកច្រើនដូចទឹកទន្លេហូរមកយើង តើអ្នកណាអាចបដិសេធមិនព្រមឱ្យទឹកមួយចានដល់អ្នកដទៃយ៉ាងម៉េច? ហេតុនេះហើយបានជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ "ខ្ញុំបាន

បង្ហាញអ្នករាល់គ្នាដោយគ្រប់ការទាំងអស់ថា គួរឱ្យខំធ្វើការដូច្នោះ ដើម្បីឱ្យបានជួយដល់ពួកអ្នកខ្សោយ ហើយនឹងនឹកចាំពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវ ដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា ដែលឱ្យ នោះបានពរជាជាងទទួល" (កិច្ចការ 20:35)។

2. ទឹកទន្លេហូរដោយមិនបង្អង់។ ជីវិតតែងតែធ្វើចលនាជានិច្ច។

តាមយើងសង្កេតមើលទឹកទន្លេ ទឹកមិននៅនឹងទេ គឺហូរជាបន្តបន្ទាប់។ នេះគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃទឹក។ ឈាមក្នុងខ្លួនមនុស្សក៏ហូរឥតឈប់សូម្បីមួយរំពេចដែរ។ ក្នុងអំឡុងពេលយើងគេង ឈាមរត់ និងផ្លាស់ទីដោយមិនផ្អាក។ ដូចជាព្រះគុណនៃជីវិតដែលប្រោសយើងឱ្យរស់ឡើងវិញក៏ហូរមកដោយមិនឈប់ឈរដែរ។ ប្រសិនបើអ្នកជឿក្នុងព្រះគុណតែមួយដោយមិនបានទទួលព្រះគុណថ្មីមួយនាទី នោះគាត់នឹងក្លាយទៅជាមនុស្សដែលគ្មានជីវិត។ ព្រះគុណដែលចេញមកជានិច្ច មិនចាំដល់បុគ្គលដែលនៅក្នុងវត្ថុចាស់ហើយរលត់ទៅឡើយ។ ដូច្នេះ គម្ពីរបានថែងថា "ដូច្នេះ ត្រូវឱ្យយើងរាល់គ្នាមកដល់បល្ល័ង្កនៃព្រះគុណ ដោយក្លាហាន ដើម្បីនឹងទទួលសេចក្តីមេត្តា ហើយរកបានព្រះគុណសំរាប់នឹងជួយដល់ពេលត្រូវការចុះ" (ហេព្រើរ 4:16)។ ២កូរិនថូស 4:16 មានបន្ទូលថា "ហេតុនោះយើងខ្ញុំមិនណាយចិត្តឡើយ ប៉ុន្តែទោះបើមនុស្សខាងក្រៅរបស់យើងខ្ញុំ កំពុងតែពុករលួយទៅក៏ពិតមែន តែ

នៅខាងក្នុងកំពុងតែកែប្រែជាថ្មីឡើងរាល់ថ្ងៃជានិច្ចវិញ៉។ យើងគួរតែទទួលបានថាមពលថ្មីជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយយើងគួរតែទទួលបានព្រះគុណថ្មី។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន ដូចជាវិទ្យាសាស្ត្រត្រូវបានអភិវឌ្ឍ អំពើបាបក៏ត្រូវបានកើនឡើងដែរ។ ដូច្នេះហើយឥឡូវនេះ ដើម្បីយើងយកឈ្នះលើអំពើបាបដែលកើតឡើងនេះ ហើយការពារពីវា យើងគួរតែទទួលបានព្រះគុណថែមលើព្រះគុណ។

3. ពិភពលោកដែលនឹងមកដល់ព្រះគុណដែលព្រះផ្តល់ជីវិតនឹងត្រូវបានផ្តល់ដល់មនុស្សដូចជាទឹក

នៅក្នុងលោកិយ នោះព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អក៏សម្អាតនូវអំពើបាបរបស់យើង (យ៉ូហាន 15:8) ហើយធ្វើឱ្យព្រលឹងរបស់យើងបានរស់ឡើងវិញផង។ ព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អនេះមានចេស្តានៃការបើកសម្តែង និងចូលទៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស ប្រៀបដូចជាអំណាចនៃការជ្រៀបរបស់ទឹកដែរ។ ដំណឹងល្អកើតឡើងដោយព្រះលោហិតរបស់បុត្រាតែមួយ ការគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍នោះគឺអស្ចារ្យណាស់មិនអាចនិយាយបានឡើយ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារអ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អធ្វើវាដោយមិនរលាយ គឺដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះអំណាចនៃទាញអារម្មណ៍ដ៏អស្ចារ្យត្រូវបានលាក់កំបាំង។ អ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អគួរតែកាន់សេចក្តីជំនឿយ៉ាងខ្លាំងដោយការលន់តួបាប និងការអធិស្ឋានជាច្រើន ហើយគួរតែ

ប្រកាសដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ដូចជាទឹក។ បន្ទាប់មក នៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ កិច្ចការដែលត្រូវផ្តល់ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដូចជាទឹកដែលចាក់លើពួកគេយ៉ាងបរិបូរណ៍។ ពួកគេត្រូវបានគ្រប់គ្រង ដោយជីវិត។ (១កូរិនថូស 15:52-54)។

ការអធិប្បាយទី 67 អំណាចចេស្តានៃបទគម្ពីរ (22:18, 19)

វគ្គបទគម្ពីរនេះនៅក្នុងវិវរណៈបង្ហាញពីសិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរ។ គោលការណ៍ដែលបង្រៀនបទគម្ពីរគឺថាជាសេចក្ដីពិតនៅក្នុងផ្នែកផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរ។ យោងទៅ លើចោទិយកថា 12:12, 13:1-2, 18:20 កិច្ចការ 14:14 23:17 25-30)។ ទីមួយ បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ វាគឺជាសេចក្ដីពិតពិតប្រាកដដែលយើងគួរតែជឿ ដូច្នេះយើងមិនគួរបន្ថែមពាក្យឬបន្ថយឡើយ។ ដោយសារយើងល្ងង់ យើងមិនអាចអរព្រះគុណដល់ព្រះបានឡើយព្រោះវាចូលមកក្នុងចិត្តយើង។ ផ្ទុយទៅវិញ វាជាការងាយស្រួលដែលយើងចាត់ទុកព្រះបន្ទូលថាជាពាក្យរបស់មនុស្សវិញ។ បទគម្ពីរមិនមែននៅត្រឹមកម្រិតនៃចិត្តរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែយើងរកឃើញលក្ខណៈនៃសេចក្ដីពិត ពេលយើងចូលទៅកាន់បទគម្ពីរដោយមានអាកប្បកិរិយាស្និទ្ធស្នាលជាងមុន។ យើងអាចគិតពីពាក្យរបស់លោក វីលសុន (Robert Dick Wilson)ម្តងនោះគាត់គឺជាអ្នកប្រាជ្ញដ៏អស្ចារ្យម្នាក់នៅក្នុងពិភពលោក ដែលចេះ 45 ភាសា។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ "អ្នកណាដែលគ្មានចំណេះពិតនឹងវាយប្រហារបទគម្ពីរ។" ហើយគាត់ក៏មានប្រសាសន៍ថា៖ "ក្នុងនាមជាអ្នកសិក្សាបទគម្ពីរត្រូវសិក្សាសេចក្ដីសុចរិត ហើយរៀបចំឱ្យបានលម្អិតដោយស្មោះត្រង់។ មិនមានភាពគ្រប់គ្រាន់ដូចជាចម្លើយពីខាងក្រៅទេ។ "ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបាននៅជាប់ជានិច្ចមុននឹងការសិក្សាដ៏ល្អិតល្អន់ដែលវាជួបនឹងបញ្ហាលំបាក។ ពេលយើងជួបបញ្ហាលំបាកក៏មិនពិបាកចិត្តដែរ តែលត្រូវរើសយកការពិតចេញពី

ព្រះបន្ទូលមក។ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងពិភពលោកនៃព្រះមិនអាចប៉ះលាក់បាំងពីគ្នាបានទេ។″

1. លក្ខណៈដែលមានសិទ្ធអំណាចឯករាជនៃបទគម្ពីរ

បទគម្ពីរមានលក្ខណៈបែបសិទ្ធិអំណាចឯករាជ្យ។ ទោះបីជានៅក្នុងផ្នែកខ្លះនៃបទគម្ពីរ មនុស្សមិនអាចធ្វើការបញ្ជាក់វា ហើយមិនយល់ក៏ដោយ មិនយូរប៉ុន្មាន វាត្រូវបានបង្ហាញដោយឯករាជ្យថាវាជាសេចក្តីពិត។

2. កំណត់ត្រាប្រវត្តិសាស្រ្តពិតប្រាកដនៃបទគម្ពីរ ហើយវាយកឈ្នះលើប្រាជ្ញាដោយហេតុផលរបស់មនុស្ស វាធ្វើឱ្យមនុស្សមានភាពអាម៉ាស់។ មានករណីជាច្រើនដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលមនុស្សមិនយល់ ហើយមានការសង្ស័យ និងការផ្ទុយគ្នាដែលត្រូវបានលាតត្រដាងថាជារឿងពិត។ នៅក្នុងដានីយ៉ែល 5:30 បេលសាសារដែលជាស្តេចបាប៊ីឡូនត្រូវបានសម្លាប់ដោយពួកមេឌី ហើយប្រជាជាតិនោះជាប្រទេសមេឌី។ ប៉ុន្តែក្នុងប្រវត្តិសាស្រ្តពិភពលោក ស្តេចចុងក្រោយនៃបាប៊ីឡូនមិនមែនជាបាសាទេ ប៉ុន្តែជាណាប៊ុនអ៊ីដ អ្នករិះគន់បានចំអកដល់ដានីយ៉ែលជំពូកទី ៥ ជាយូរមកហើយ។ បន្ទាប់មកផ្ទាំងភក់ដែលអ្នកបុរាណវិទូគាស់ចេញបានបង្ហាញការពិតដូចតទៅ។ នោះគឺបន្ទាប់មកមាន Bursar ដែលជាកូនប្រុសរបស់ស្តេច

Nabunaid ហើយជាស្តេចដែលជ្រៀតជ្រែកជាមួយឪពុករបស់គាត់។ អេសាយ 20:1 បង្ហាញព្រះបន្ទូលអំពី ស្តេច សាហ្គុន ជាស្តេចរបស់ អាស៊ីរៀ។ អស់មួយរយៈពេល អ្នកប្រាជ្ញខ្លះបានចំអកវាថាជាអត្ថបទដែលមិនមានប្រវត្តិសាស្ត្រ ពីព្រោះមិនមានស្តេច Sargon នៅក្នុងសៀវភៅប្រវត្តិសាស្ត្រនៅប្រទេសអាស្ស៊ីរីទេ។ ប៉ុន្តែថ្មីៗនេះមានការអភិវឌ្ឍន៍ផ្នែកបុរាណវិទ្យាខ្លះ ពីសំណល់នៃអដ្ឋិធាតុរបស់ស្តេច Sargon។ កំណត់ហេតុប្រចាំថ្ងៃរបស់ Sargon បានបង្ហាញខ្លឹមសារដូចគ្នានៃអេសាយ 20:1។

3. បទគម្ពីរនោះជាក់លាក់នៅក្នុងកំណត់ត្រាប្រវត្តិសាស្ត្រ

និក្ខមនំ 1:11-14 មានបន្ទូលថា "ដូច្នេះគេក៏ដាក់ឱ្យមាននាយជំរួត សំរាប់នឹងធ្វើទុក្ខដល់ពួកអ៊ីស្រាអែលដោយការនឿយលំបាកជាច្រើន ពួកអ៊ីស្រាអែលបានកសាងក្រុងពីថំ នឹងរ៉ាមសេស សំរាប់ជាឃ្លាំងថ្វាយផារ៉ោន ប៉ុន្តែដែលធ្វើទុក្ខគេប៉ុណ្ណា នោះគេក៏ចំរើនជាច្រើន ទាំងសាយពេញពាសឡើងប៉ុណ្ណោះដែរ ហើយសាសន៍អេស៊ីព្ទមានសេចក្តីធុញទ្រាន់ ដោយព្រោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ក៏ចាប់ប្រើគេឱ្យធ្វើការយ៉ាងតឹងរ៉ឹង ព្រមទាំងធ្វើឱ្យជីវិតគេ មានសេចក្តីជូរល្វីង ដោយការលំបាកវេទនា គឺប្រើឱ្យធ្វើបាយអនឹងឥដ្ឋ ព្រមទាំងការនៅចំការគ្រប់មុខផង ឯការដែលគេចាប់ប្រើឱ្យធ្វើទាំងប៉ុន្មាននោះសុទ្ធតែការយ៉ាងតឹងរ៉ឹងទាំងអស់។" ហើយ និក្ខមនំ 5:7-19 មានបន្ទូលថា ស្តេចផារ៉ោនមិនបានប្រគល់ចំបើងដល់ពួកអ៊ីស្រាអែលទេ ហើយបានបញ្ជាឱ្យពួកគេធ្វើ

ឥដ្ឋ។ ដូច្នេះពួកគេបានខ្ចាត់ខ្ចាយនៅលើផែនដី ហើយបានប្រមូលគល់ស្មៅមកជំនួសឱ្យចំបើងវិញ។ (និក្ខមនំ 5:12)។ វាជាការពិតប្រាកដដែលបញ្ជាក់ដោយអ្នកបុរាណវិទ្យា។ នោះគឺ នៅ 1883 លោក Naivile ជាអ្នកវិទបានជីកកកាយកន្លែងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃវិមាន Bithom ហើយបានសង្កេតឃើញថាផ្នែកខាងក្រោមត្រូវបានសង់ដោយឥដ្ឋដែលដុតលាយជាមួយនឹងចំបើង តែផ្នែកខាងលើត្រូវបានសង់ឡើងដោយឥដ្ឋដែលមិនលាយជាមួយនឹងចំបើងទេ។ (Kyle Moses and the Monuments p 158)។ ដូចជាការនេះដែលបទគម្ពីរត្រូវបានបង្ហាញថាជាសេចក្តីពិត បើទោះជាវាជាផ្នែកតូចមួយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរក៏ដោយ។ នៅ ២ពង្សាវតារក្សត្រ 19 Sanheripe ហេតុអ្វីបានជាស្តេចអាស្ស៊ីរីត្រូវបានដឹកនាំទ័ពដ៏ច្រើន ហើយវាយលុកដល់យូដា ហេសេគាបានអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ បន្ទាប់មក ហោរាអេសាយបាននិយាយថា ព្រះបានស្តាប់តាមការអធិស្ឋានដែលអំពាវនាវដល់ទ្រង់ នោះដែលជាស្តេចអាសស៊ើរបានបរាជ័យ ហើយបានត្រឡប់ទៅប្រទេសរបស់ទ្រង់វិញ។ នៅយប់នោះទាហានអាសស៊ើរ185000នាក់បានស្លាប់ដោយការវាយប្រហារពីព្រះយេហូវ៉ា(២ពង្សាវតារក្សត្រ 19:35)។ ការពិតនេះត្រូវបានកត់ត្រាដោយប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោក។ ប្រវត្តិវិទូ Josephs បានដកស្រង់សំដីរបស់ Broses ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រ ថាមនុស្សជាច្រើនបានស្លាប់ដោយសារជំងឺនេះ។ ពិតណាស់ ជំងឺនេះគឺជាទណ្ឌកម្មដែលព្រះបានបញ្ជូនមកពួកគេតាមរយៈទេវតារបស់ទ្រង់។

ព្រះគម្ពីរមានភាពច្បាស់លាស់នៅក្នុងប្រព័ន្ធអក្ខរាវិរុទ្ធ និងអក្សរ។ ការពិតដែលព្រះទ្រង់បានប្រទានព្រះគម្ពីរដល់យើង គឺទ្រង់បានប្រទានព្រះបន្ទូលដែលគ្មានកំហុសពិតប្រាកដមកយើង ដែលត្រូវបានរកឃើញនេះ។ ឧទាហរណ៍ លោកុប្បត្តិ ជំពូក 14 បង្ហាញឈ្មោះរបស់ស្តេចទាំង 24(សរុប 120) ហើយប្រព័ន្ធអក្ខរាវិរុទ្ធផ្ទុកដោយបំណែកៗតាមរយៈការរុករកខាងបុរេប្រវត្តិ។ តែសៀវភៅប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពិភពលោកមានកំហុសច្រើននៅក្នុងការសរសេរឈ្មោះស្តេច។ អ្នកកត់ត្រារបស់ Asgubaribal បានសរសេរឈ្មោះស្តេចអេស៊ីព ពួកគេបានសរសេរឈ្មោះ Psammetichus ទៅជា Taemmelichus និង Apulphedea ច្រឡំសរសេរឈ្មោះរបស់ស្តេច Nebcanesar ទៅជា Bactnosar ហើយនឹងឈ្មោះទាំងអស់ដែលពួក Callisthenes បានសរសេរពីអ្នករួមការងាររបស់ អាឡិចសាន់ឌឺសុទ្ធតែខុស សៀវភៅរបស់ Africanus, Castor, Talemi ។ល។ ត្រូវបានសរសេរខុសនៅក្នុងការសរសេរឈ្មោះស្តេចអាស៊ីរៀ និងស្តេចបាប៊ីឡូន។ (Robert Dick Wilson, iIs the Higher Criticism Scholarly? P. 20)

4. អត្ថបទដែលយើងមិនអាចនិយាយថាជាកំហុស

អ្នករិះគន់បាននិយាយនៅក្នុងការកត់សម្គាល់ប្រភេទមួយចំនួននៅក្នុងបទគម្ពីរបានអះអាងថាបទគម្ពីរមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ឧទាហរណ៍៖

1) ដូចជាយើងឃើញនៅក្នុង ជនគណនា 25:9 បន្ទាប់ពីរាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលបានធ្វើបាប ចំនួនមនុស្សដែលបានស្លាប់ដោយគ្រោះកាចគឺ 24000 នាក់។ ប៉ុលដែលនិយាយពីព្រឹត្តិការណ៍តែមួយបាននិយាយថា 23000 នាក់នៅក្នុងមួយថ្ងៃ។ (១កូរិនថូស 10:8)។ យើងមានតួនាទីនៅក្នុងការដោះស្រាយភាពខុសគ្នារវាងចំនួនដែលខុសគ្នានេះ។ ប៉ុលបាននិយាយចំនួនតិចជាង វាមានន័យថា វាជាចំនួនដែលមនុស្សស្លាប់នៅក្នុងមួយថ្ងៃ ហើយការកត់ត្រារបស់ជនគណនាអាចនឹងត្រូវបានរាប់ជាចំនួនរបស់មនុស្សដែលបានស្លាប់មិនមែនក្នុងមួយថ្ងៃ។

2) នៅក្នុង ១កូរិនថូស 15:5-8 នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានរស់ឡើងវិញ ហើយត្រូវបានបង្ហាញថា "ហើយថា ទ្រង់បានលេចមកឱ្យកេផាសឃើញ រួចដល់ពួក១២នាក់ដែរ ក្រោយទៀត ទ្រង់លេចមកឱ្យពួកបងប្អូនជាង៥០០នាក់ឃើញតែម្តង ជាពួកដែលមានគ្នាច្រើនរស់នៅ ដរាបដល់សព្វថ្ងៃនេះ តែមានខ្លះបានដេកលក់ទៅហើយ ក្រោយទៀត ទ្រង់លេចមកឱ្យយ៉ាកុបឃើញ ក៏ឱ្យពួកសាវកទាំងអស់គ្នាឃើញដែរ រួចទ្រង់បានលេចមកឱ្យខ្ញុំឃើញ ជាខាងក្រោយគេបង្អស់ ដូចជាលេចមកដល់កូនកើតមុនកំណត់ដែរ"។ នៅទីនេះ បញ្ហាដែលយើងមានគឺ របៀបដែលព្រះយេស៊ូវបង្ហាញដល់សិស្សទាំង ១២។ មុនពេលព្រះយេស៊ូវរស់ឡើងវិញ យូដាសបានសម្លាប់ខ្លួនរួចហើយ (ម៉ាថាយ 27:5) តាំងពីពេលនោះមានសិស្ស ១១ នាក់ យើងអាចដោះស្រាយលទ្ធភាពនៃរឿងនេះបាន។ វិធីសាស្ត្ររាប់នៃបទគម្ពីរមិនមែនជាគណិតវិទ្យា

ទេ តែជាវិធីសាស្ត្រាប់តំណាង។ ព្រោះបទគម្ពីរមិនមែនជាគណិតវិទ្យាទេ តែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលសរសេរតាមបែបអក្សរសាស្ត្រ។ ជាឧទាហរណ៍ ពេលព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលអំពីព្រឹត្តិការណ៍នោះ។ (ម៉ាថាយ 14:13-21) ដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានចម្អែតហ្វូងមនុស្សច្រើនជាង 5000 នាក់ដោយនំប៉័ងនិងត្រី (ម៉ាថាយ 14:21) ហើយព្រឹត្តិការណ៍ដែលទ្រង់ចម្អែតមនុស្សច្រើនជាង 4000 នាក់ដោយនំប៉័ងនិងត្រីពីរ (ម៉ាថាយ 1:32-39), គាត់និយាយជាទូទៅ 5000 និង 4000នាក់ (ម៉ាថាយ 16:9, 10)។ វាគឺជាកំណត់ត្រាដោយយោងតាមនៃលក្ខណៈតំណាង។ ដូច្នេះ លេខ 12 នេះក៏មានន័យថាក្រុមដើមដល់សិស្ស 11 នាក់ដោយប្រើឈ្មោះសិស្ស 12 នាក់ (ជាពិសេសឈ្មោះក្រុមដែលត្រូវបានហៅ)។ សិស្សដប់ពីរនាក់ត្រូវបានប្រើប្រាស់នៅកន្លែងផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរជាក្រុមបរិសុទ្ធបន្ទាប់ពីយូដាសបានស្លាប់។(វិវរណៈ 21:14)។ មិនត្រឹមតែសាត្រាស្លឹករឹតមួយចំនួននៃឃ្លានេះបានលើកឡើងអំពីសិស្ស 11 នាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទោះបីជាសាត្រាស្លឹករឹតដើមអាចនឹងសរសេរចុះដែរ។ ឧទាហរណ៍ ក្នុងការរាយការណ៍លេខមានការសរសេរពីព្រឹត្តិការណ៍ដូចគ្នា។ ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការណ៍នោះក៏អាចពន្យល់បានយ៉ាងល្អថែមទៀតផងដែរ។ ១) ក្នុងបទគម្ពីរដើម ថ្វីត្បិតតែឯកសារទាំងពីរត្រូវគ្នានឹងការកត់ត្រាចំនួនក៏ដោយ ក៏អ្នកប្រាជ្ញអាចច្រឡំ ដោយសារការសង្កេតខុស ការស្តាប់ខុស ការកត់ត្រាខុស និងការចងចាំខុសជាដើម។ 2) លោក Wilson (Robert Dick Wilson) បានដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកនេះដោយការប្រើវិធី

សាស្ត្រនៃសញ្ញាអក្សរ និងវិធីសម្គាល់សញ្ញា។ អត្ថបទដើមប្រើលេខជាអក្សរ អ្នកកត់ចម្លងការបកប្រែបន្តពីគ្នាមក ហើយសរសេរអក្សរខុសគ្នាទៅជាអក្សរតែមួយអាចច្រឡំលេខផ្សេង។ មានករណីជាច្រើនដែលមនុស្សពីបុរាណបង្ហាញលេខដោយអក្សរ។ ជនជាតិអេហ្ស៊ីប បាប៊ីឡូន ហ្វីនីក ជនជាតិអារ៉ាមណាបាធាន ផាមមីរ៉ែន បានធ្វើតាមវិធីនេះដែរ។ Strians បានបង្ហាញលេខជាសញ្ញា ឬអក្សរខ្លះរហូតដល់សតវត្សទី 9 នៃគ.ស.។ (Sachan Aramaiche Papyrus und Ostraka)

3) ដូចដែលអ្នកសរសេរលេខសរសេរលេខដូចគ្នា នៅទស្សនៈផ្សេងទៀត ពួកគេអាចនឹងត្រូវបានកត់ត្រាដោយផ្នែកខ្លះនៃលេខ ឬទាំងអស់។ វីលសុនបានបង្ហាញពីឧទាហរណ៍ត្រឹមត្រូវ។ គាត់បានសួរចំនួនប្រជាជននៃទីក្រុងមួយនៅតំបន់ភាគខាងត្បូង។ ពេលនោះមានអ្នកឆ្លើយតបថា ៤០០០០ នាក់។ ប៉ុន្តែបុរសម្នាក់ទៀតបានឆ្លើយថា 120000នាក់។ ខណៈដែលលោក Wilson បានសួរអំពីមូលហេតុនៃចំនួនផ្សេងគ្នា ពួកគេបានឆ្លើយហេតុផលដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ 40000 គឺជាលេខដូចដែលពួកគេគិតតែមនុស្សស្បែកស 120000 លេខចេញមកដោយរាប់បញ្ចូលទាំងបុរសស្បែកខ្មៅ 80000 នាក់។(Is The Higher Criticism Scholar? p. 53)។ យើងអាចគិតថាបញ្ហាពិបាកក្នុងបទគម្ពីរអាចត្រូវបានដោះស្រាយបាន។ សាស្ត្រាចារ្យ John Murray បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "យើងគួរជៀសវាងការបកស្រាយខាងក្រៅ នៅពេលយើងជួបនឹងផ្នែកដែលប៉ះពាល់ផ្នែកនៃបទគម្ពីរ

ត្រូវបានរកឃើញ។ ទោះបីយើងបានដោះស្រាយបញ្ហានោះបាន ប៉ុន្តែនៅមានផ្នែកដែលយើងដោះស្រាយមិនបានដែរ។ យើងមិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីការជឿលើបទគម្ពីរនោះទេ ដោយសារផ្នែកខ្លះមិនត្រូវបានដោះស្រាយ ប៉ុន្តែជំនឿរបស់យើងមិនអាស្រ័យលើការបកស្រាយសមហេតុផលនោះទេ។ ព្រោះបទគម្ពីរអះអាងថាបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ វាច្បាស់ណាស់ថាបទគម្ពីរគ្មានកំហុស។ យើងគួរតែយកគោលលទ្ធិនៃបទគម្ពីរចេញពីបទគម្ពីរ។ (The Infallible Bible pp. 6-8)។ "គោលលទ្ធិនៃភាពមិនមានកំហុសនៃបទគម្ពីរ គឺជាគោលលទ្ធិដ៏សំខាន់នៅក្នុងក្រុមជំនុំកំណែទម្រង់ ដែលពួកកាល់វីនពីប្រវត្តិសាស្រ្តបានជឿដូច្នេះ ។ ទស្សនៈនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់យើងក៏ធ្វើតាមវាដែរ។ អ្នកប្រាជ្ញកំណែទម្រង់ម្នាក់ឈ្មោះ Herman Babinski ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញមួយក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញកំណែទម្រង់ដ៏អស្ចារ្យបីនាក់បានអះអាងថា ព្រះគម្ពីរមិនមានកំហុសដូចតទៅនេះទេ ពោលគឺ "អ្នកខាងកំណែទម្រង់បានយកគោលលទ្ធិនៃបទគម្ពីរ និងការបើកសម្តែងដែលត្រូវបានផ្ទេរតាមប្រពៃណីដោយពួកជំនុំដោយផ្ទាល់។ លោក លូធើ មានទស្សនៈខុសចំពោះ កណ្ឌគម្ពីរអេសធើរ អែសរ៉ា យ៉ាកុប វិវរណៈ ដោយសារការយល់ដឹងថ្មីអំពីទស្សនៈនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក គាត់បានជឿលើការបើកសម្តែងផ្នែកអក្សរសាស្រ្តនៃបទគម្ពីរយ៉ាងតឹងរ៉ឹងបំផុត។ In the doctrine book of Lutheran church, the special doctrine of the Scriptures is not established but every part of the Scriptures came out of God and

includes the thought that the Scriptures have the authority of God′s words. Herington, kellick and Gerhard etc. Took the same view. Penstetot, Calobius and Gerhard considered the writer of the Scriptures as the public writer. (The one who writes the word of God exactly, officially) The reformed theologians believed in the view of literacy inspiration to the Scripters. Calvin believes in the view of inerrant, literal inspiration.″នៅក្នុងសៀវភៅគោលលទ្ធិនៃក្រុមជំនុំតាមបែបលូធើ គោលលទ្ធិពិសេសនៃបទគម្ពីរមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងទេ ប៉ុន្តែគ្រប់ផ្នែកនៃបទគម្ពីរបានមកពីព្រះ ហើយរួមបញ្ចូលការគិតដែលថាបទគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ Herington, kellick និង Gerhard ជាដើមបានយកទស្សនៈដូចគ្នា។ Penstetot, Calobius និង Gerhard បានចាត់ទុកអ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរជាអ្នកនិពន្ធសាធារណៈ។ (អ្នកដែលសរសេរព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដជាផ្លូវការ) អ្នកសាសនៈវិទូខាងកំណែទម្រង់បានជឿលើទស្សនៈនៃការបើកសម្តែងទៅកាន់អ្នកសរសេរគម្ពីរ។ លោក Calvin ជឿជាក់លើទស្សនៈនៃការមិនមានកំហុស ថាជានៃការបើកសម្តែងដោយត្រង់ៗជាក់ស្តែង។ (De Hervonmers anmen de Schrift en hare theopheustie aan. Gelijik hun die door de kerk was overgeleverd. Luther heft nu en dan van uit zijn soter iologische standpunt over sommige koeken, Esther, Esra, Nehemia, Jakobus Judas. Openbaring

een ongunstig oordeel Gerald en kleinere onjuistheden toegegenven. Maar toach aan de andere zijde inspiratie in den strengsten zin vastagenhouden en tot de letters toe uitbreid. De Luthersche symbolen hwffen geen afzonderlijk artikel over de Schrift, maar ondersteelen haar goddelikken oorsprong en authoriteit allerwege. De Luthersche dogmatici Mwlanchton in de Praefatiio voor zijne loci. Chemiz, Gerhard enz. Hebben allen dezelfde opvatting. Niet eerst Quenstedt en Calovius, maar Gerhard noemt de schrift aan … Maar Calvinjn houdt de Schrift in vollen lettlike zin voor Gods Woord. – Gereformeerde Dogmatiek vol. 1. Pp. 383-384)

ដូចការនិយាយរបស់លោក Bavinck នៅក្នុងខាងលើ លោក Luther បានសង្ស័យចំពោះចរិតលក្ខណៈនៃកណ្ឌគម្ពីរមួយចំនួននៅក្នុងបទគម្ពីរ ដោយសារការយល់ដឹងអំពីការភ្ញាក់ដឹងខ្លួនរបស់គាត់អំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ប៉ុន្តែក្រោយមក គាត់បានកែទស្សនៈរបស់គាត់អំពីរឿងនោះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ អ្វីដែលយើងចងចាំនោះគឺថា ការដោះស្រាយបំណែកដើមនៃគម្ពីរ និងបញ្ហាការបើកសម្តែង គួរតែត្រូវគិតចែកដាច់ពីគ្នា។ ការដោះស្រាយពីបំណែកដើមនៃបទគម្ពីរមិនត្រូវបានដោះស្រាយតែម្តងទេ។ ប៉ុន្តែយូរ ៗ ទៅវាត្រូវបានដោះស្រាយ។ យោងតាមពាក្យរបស់ Lecher លោក Luther ក៏នៅពេលក្រោយរបស់គាត់បានសារភាពថាបទគម្ពីរទាំងអស់គឺច្បាស់ណាស់

ហើយគាត់បានដកស្រង់សៀវភៅយ៉ាកុបដែលគាត់សង្ស័យនៅដើមដំបូងរបស់គាត់មក។ (de Leer van Luther over Gods Word)។ ហើយនៅក្នុងបញ្ហានៃការបើកសម្តែង យើងគួរតែរក្សាទុកក្នុងចិត្តរបស់យើងថា ប្រសិនបើព្រះបានប្រទានព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅក្នុងការបើកសម្តែងដល់យើង នោះព្រះបានប្រទានវាដោយគ្មានកំហុសដល់យើង។ លោក Luther ក៏ជឿលើទស្សនៈនៃគោលលទ្ធិនៃការបើកសម្តែងផ្នែកអក្សរសាស្ត្រផងដែរ។ ហើយអ្វីដែលយើងធ្វើឱ្យប្រាកដក្នុងចិត្តរបស់យើង គឺក្នុងការកែទម្រង់សាសនា លូធើមិនមែនជាអ្នកសាសនៈវិទូទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកកាន់សាសនា និងជាវីរបុរសម្នាក់វិញ។ ដូច្នេះ ក្នុងទ្រឹស្តីទស្សនៈរបស់គាត់មិនមានទ្រឹស្តីកែទម្រង់ក្នុងចំណុចខ្លះ។ យើងឃើញថា កាល់វីន ជាអ្នកដឹកនាំសាសនៈវិទូក្នុងការកែទម្រង់សាសនា។ ក្នុងចំណោមពួក Calvinists បីនាក់ ម្នាក់គឺលោក Warfield ក៏បានជឿលើការបើកសម្តែងដែលជាក់លាក់ហើយបាននិយាយថា "បទគម្ពីរគឺជាផលិតផលដែលបង្កើតឡើងដោយកិច្ចសហប្រតិបត្តិការរបស់ព្រះនិងមនុស្សទៅវិញទៅមក ប៉ុន្តែធាតុរបស់មនុស្សក៏មិនច្រលូកច្រឡំដែរ ព្រោះវាត្រូវបានសរសេរដោយ ការបើកសម្តែងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។" ហើយលោក Charles Hodge ក៏មានមតិដូចគ្នាដែរ។ ហើយមួយទៀត អ្វីដែលយើងគួរធ្វើឱ្យប្រាកដក្នុងចិត្តរបស់យើង ទោះបីជាយើងបានយកគោលលទ្ធិនៃបទគម្ពីរតាមទស្សនៈរបស់អ្នកសាសនៈវិទូលខាងជំនឿកំណែទម្រង់ក៏ដោយ ក៏ការដែលសំខាន់ជាងនេះនោះគឺគោលលទ្ធិនៃបទគម្ពីរគឺចេញពីទ

ស្សនៈរបស់ព្រះយេស៊ូវចំពោះបទគម្ពីរផ្ទាល់។ ព្រះយេស៊ូវមានទស្សនៈនៃការបើកសម្តែងមិនមានកំហុសដែលនៅអស់កល្បជានិច្ចនៃបទគម្ពីរ។ យ៉ូហាន 10:35 ចែងថា "នៅត្រង់នេះ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ធ្វើការវែកញែកពីព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរជាមួយពួកគេ"។

ការអធិប្បាយទី 68 ការអធិប្បាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ (វិវរណៈ 22:18-21)

ព្រះយេស៊ូវបានប្រទានព្រះបន្ទូលនៃការបើកសម្ដែងទៅកាន់ក្រុមជំនុំ ជាការចុងក្រោយបង្អោះ។ ទ្រង់បានសរុបព្រះបន្ទូលថា ជាលក្ខណៈដែលពេញលេញនៃបទគម្ពីរ និងការយាងមកលើកទីពីររបស់ទ្រង់។

1. លក្ខណៈនៃភាពពេញលេញរបស់បទគម្ពីរ

អត្ថបទរបស់យើងបង្រៀនពីលក្ខណៈនៃភាពពេញលេញនៃការបើកសម្ដែង។ "សៀវភៅនេះ" ព្រះបន្ទូលដែលលេចមកបួនដងចេញពីខ 18, 19។ វាមានន័យថា ព្រះបន្ទូលនៃការបើកសម្ដែង។ តែយើងទទួលស្គាល់ថា លក្ខណៈពេញលេញនៃបទគម្ពីរចង្អុលទៅកាន់លក្ខណៈរបស់ព្រះគម្ពីរ។ ពីព្រោះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាការសម្រេចបំពេញនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងវិវរណៈជាកណ្ឌគម្ពីរចុងក្រោយនៃសញ្ញាថ្មី តែសេចក្ដីសរុបវាមិនត្រូវបន្ថែមទៀត ឬដកចេញនោះទេ។ វាជាកណ្ឌគម្ពីរតាមពង្សាវតារជាសៀវភៅចុងក្រោយ វាមិនមែនជាបញ្ហានោះទេ នៅក្នុងធម្មជាតិវាពិតណាស់ថា វាជាសៀវភៅចុងក្រោយ។ (Grosheide Algemeene Cannonick van Het Nieuwe testament, pp. 173-174)

យើងមិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីស្កប់ចិត្តនឹងលក្ខណៈពេញលេញនៃបទគម្ពីរ។ យើងដឹងពីលក្ខណៈដែលបានសរុបមក ជាលក្ខណៈស្នូល (ម្ដងរួចជាស្រេច)

យ៉ាងល្អ។ នោះគឺ "ឯព្រះ ដែលពីដើម ទ្រង់មានបន្ទូលនឹងពួកឰយុកោ ដោយពួកហោរា ជាច្រើនដងច្រើនបែប នៅជាន់ក្រោយបង្អស់នេះ ទ្រង់បានមានបន្ទូលនឹងយើងរាល់គ្នា ដោយសារព្រះរាជបុត្រាវិញ ដែលទ្រង់បានដំរូវឱ្យបានគ្រងរបស់ទាំងអស់ ទុកជាមរដក ព្រមទាំងបង្កើតលោកីយ ដោយសារព្រះរាជបុត្រានោះដែរ" (ហេព្រើរ 1:1, 2)។ នោះគឺវិវរណៈនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និង "សូមឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានប្រកបដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា សេចក្តីសុខសាន្ត នឹងសេចក្តីស្រឡាញ់កាន់តែច្រើនឡើង។" (យូដាស 1:2) ជាការបើកសម្តែងនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

ដូចជាវិវរណៈមានភាពពេញលេញតាមលក្ខណៈនៃការចុងក្រោយ នោះបទគម្ពីរដែលត្រូវបានសរសេរចុះក៏មានភាពពេញលេញដូចគ្នា។ វិវរណៈ 22:18, 19 បង្រៀនការនេះ។ តើបទគម្ពីរដែលពេញលេញមានន័យដូចម្តេចមកកាន់យើង? ពីព្រោះមនុស្សមិនអាចយល់ពីលំដាប់លំដោយនៃការបង្កបង្កើតរបស់ព្រះ និងចលនានៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះ ពួកគេត្រូវការព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ហើយប្រសិនបើព្រះបន្ទូលមិនត្រូវបានសរសេរចុះទេ នោះមនុស្សមានបាបនឹងបំពានវាហើយនឹងបាត់បង់វា។ ដ្បិតដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានកត់ត្រាមក វាប្រាកដណាស់ថាវាពេញលេញ។ រួចមកបញ្ហាចំបង គឺព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលពេញលេញសម្រាប់មនុស្សដែលមិនពេញលេញឱ្យបានរក្សាលក្ខណៈពេញលេញនៃព្រះបន្ទូល។ ដូចជាអ្នកសរសេរសំបុត្រ នោះពួកគេក៏បានសរសេរចុះដោយគ្មានបរាជ័យ? អ្នកសេរី

និយមចាស់និងពួកបាធៀនអះអាងថា អ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរអាចមានកំហុស។ តែយើងគួរតែស្ដាប់នូវអ្វីដែលបទគម្ពីរមានបន្ទូល។ វាជាការរៀបរាប់ដែលល្អឥតខ្ចោះនៃបទគម្ពីរ។ (យ៉ូហាន 10:35- οὐ δύναται λυθῆναι ἡ γραφή)។

ដូចនេះក្នុងន័យនៃភាពពេញលេញនៃបទគម្ពីរ អត្ថបទរបស់យើង ពោលគឺ អ្នកណាបន្ថែមពាក្យខ្លះក្នុងសៀវភៅនេះ នោះគ្រោះកាចដែលសរសេរក្នុងសៀវភៅនេះនឹងមានដល់អ្នកនោះ ហើយអ្នកណាដែលដកចេញមិនត្រូវបានចូលរួមក្នុងដើមឈើនៃជីវិត និងទីក្រុងបរិសុទ្ធឡើយ។ ពេលយើងមើលដោយមិនបានពិចារណា វាហាក់ដូចជាពាក្យចម្លែក។ ដោយសារបទគម្ពីរទាំងអស់មិនត្រូវវិនាសឡើយ ប៉ុន្តែបានបន្ថែមនិងកាត់បន្ថយខ្លះ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេត្រូវទទួលទោសដូចគ្នាចំពោះអ្នកដែលបានបំផ្លាញបទគម្ពីរទាំងអស់? វាគឺដូច្នេះ។ នោះគឺសកម្មភាពដែលមនុស្សបន្ថែម ឬបន្ថយបទគម្ពីរ ទីបំផុតគឺខុស ពីព្រោះគេចាត់ទុកបទគម្ពីរជាសិទ្ធិអំណាចដូចគ្នាទៅនឹងពាក្យរបស់មនុស្ស។ វាមានន័យថាត្រូវបំផ្លាញព្រះគម្ពីរទាំងអស់។ យើងគួរចាត់ទុកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

(1) ហេតុផលដែលលក្ខណៈពេញលេញនៃបទគម្ពីរដែលត្រូវបន្តទៀតគឺថា មិនអាចត្រូវបានបន្ថែម និងកាត់បន្ថយឡើយ។

យើងគួរដឹងថា ព្រះបានតែងតាំងអ្នកបម្រើពិសេស (ហោរា និងសាវក) ដើម្បីធ្វើឱ្យសៀវភៅនេះក្លាយជាពេញលេញ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិន

មែនជារបស់ដែលអ្នកណាអាចទទួលបានទេ បន្ទាប់មកហោរាដែលបានតែងតាំង និងសាវ័កបានទទួលវា ហើយផ្ទេរមកយើង។ យើងគ្រប់គ្រាន់ចំពោះការពិតដែលអ្នកបម្រើដែលបានតែងតាំងពិសេសបានទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ជាជាងករណីដែលយើងខ្លួនឯងបានទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ ដោយសារអ្នកបំរើពិសេសទាំងនេះបានទទួលព្រះគុណច្រើនជាងយើង។ ការផ្សាយដំណឹងល្អពិតមិនមែនដើម្បីប្រកាសពីបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែត្រូវជឿនូវអ្វីដែលអ្នកបម្រើដែលត្រូវបានតែងតាំងពិសេសបានប្រកាស ហើយប្រកាសវា ដោយសារខ្ញុំជឿវា។

(2) ដោយសារបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលពេញលេញរបស់ព្រះ នោះវាផ្តល់ការបើកសម្តែងដល់យើង។ កាលដែលយើងទាក់ទងនឹងបទគម្ពីរយ៉ាងត្រឹមត្រូវ វាផ្តល់ការបើកសម្តែងដល់យើង។ សៀវភៅនេះយើងមិនអាចទាក់ទងជាមួយសៀវភៅដែលមានមុខងារបញ្ញាតែប៉ុណ្ណោះទេ យើងអាចទទួលបានទំនាក់ទំនងប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពដោយសុជីវធម៌។ បទគម្ពីរមិនត្រូវបានបើកសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិត និងអសីលធម៌ទេ។ ដោយសារចិត្តបរិសុទ្ធ គាត់អាចយល់បាន ហើយពេលគាត់គោរពតាម គាត់អាចយល់បាន។ យើងគួរតែអធិស្ឋាន ហើយចង់បានវា ។

(3) សៀវភៅនេះបាននិយាយថាព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់ដែលនឹងកើតឡើងរហូតដល់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ រួចហើយរហូតដល់ចុង

បញ្ចប់នៃពិភពលោកយើងគួរតែទទួលស្គាល់ថា មានតែពាក្យនៃសៀវភៅនេះទេដែលជាសិទ្ធិអំណាចចុងក្រោយ។

(4) ការដែលមនុស្សបន្ថែមទៅក្នុងបទគម្ពីរ ឬដកចេញ វាមានន័យថាចាត់ទុកវាជាឯកសារនៃសេចក្តីសញ្ញា។ ការតាំងសញ្ញាមានថិរវេលាដែលបុគ្គលពាក់ព័ន្ធគួរបន្ត។ យើងគួរប្រព្រឹត្តតាមបទគម្ពីរដូច្នេះ។ នៅពេលដែលយើងរស់នៅក្នុងពិភពលោកនេះ យើងស្ថិតនៅក្រោមការបង្ខំឱ្យរក្សាវាឬក៏អត់។

2. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពីការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះជាម្ចាស់

ទំនាយនៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់បានចេញមកជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ (1519 ដង, មានតែគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺ 300 ដង) បន្ទាប់មកវាជាការពិតដូចដែលបទគម្ពីរបានចែងព្រះបន្ទូលនេះ អ្នកដែលស្តាប់ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់គួរតែ រង់ចាំវា។ ហេតុអ្វីបានជាបទគម្ពីរចែងថាអ្នកណានៅសម័យណាដែលរង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីរ? មនុស្សនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានក្រឡេកមើលការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយវាត្រូវបានសម្រេច ហើយការពិតដែលបានសម្រេចនោះគឺគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទន្ទឹងរង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ គម្ពីរសញ្ញាថ្មីបាននិយាយថា នៅដើមដំបូង ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា អ្នកជឿគួររង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីរ។ អ្នកជឿរង់ចាំព្រះអម្ចាស់មិនទាន់យាង

មកទេ។ ទោះបីវាជាការរង់ចាំរបស់ពួកគេជាមោឃៈឬអី? វាមិនមែនដូច្នោះទេ។

(1) នៅពេលដែលយើងរក្សាជីវិតដែលរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ ពីព្រោះពួកគេនឹងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ ដូចដែលពួកគេគិតថា ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមកក្នុងពិភពលោកក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន ព្រះគម្ពីរបានបង្រៀនថា មនុស្សគ្រប់វ័យត្រូវតែរង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។

(2) ការយាងមកលើកទីពីនឹងត្រូវបានសម្រេចដូចជាព្រះបន្ទូលថា "នឹងបើកសម្តែងមកក្នុងពេលដែលសាកសម"។ នៅទីនេះ "សេចក្តីសន្យា" (kairos, καιρός)" ដើម្បីធ្វើឱ្យអ្នកជឿមានជំនឿរឹងមាំ និងបានស៊ូទ្រាំ ពីព្រោះសេចក្តីសន្យានេះនឹងត្រូវបានទុកដាក់ដោយព្រះ និងពេលវេលាដែលមនុស្សលោកជួបនឹងពេលដែលបានរាបទុកជាមុន។ ជីវិតទាំងអស់របស់មនុស្សនិងវត្តមានរបស់ពួកគេផ្តោតលើ ខាយរ៉ូស kairos ហើយធ្វើចលនា និងក្លាយជាដូច្នោះ។ និយាយដោយម្យ៉ាងទៀត ហេតុផលដែល ខាយរ៉ូស ធ្វើឱ្យយើងមានទំនាក់ទំនងនឹងពិភពលោកអស់កល្បជានិច្ច ហើយក៏បានបើកសម្តែងចេស្តាដែលធ្វើការនោះ ជាការពិតដែលព្រះបានទុកដាក់វាជាភាពពេញលេញយ៉ាងពិតដោយគ្មានរង្គើដោយអំណាចរបស់ទ្រង់។

Kairos គឺផ្ទុយពីទស្សនៈរបស់ Kairos ដែលលោក Paul Tillich បានឃើញការពិតដែលដោះស្រាយបញ្ហាដាច់ខាតនៅក្នុងទំនាក់ទំនងមួយ។ Tillich

ក្នុងការបកស្រាយពីសេចក្តីពិតបានអះអាងថាគាត់កាន់ការពិតដោយបទពិសោធន៍នៃសេចក្តីពិតនៃ kairos គោលការណ៍ទាក់ទងគ្នានៃរឿងទាំងពីរ រវាងការពិតដ៏អស់កល្ប និងការពិតដែលអាចមើលឃើញ។ គាត់បាននិយាយថាមនុស្សគួរតែជួបប្រទះសេចក្តីពិតនៃ kairos នៅក្នុងភាពតានតឹងរវាងរឿងទាំងពីរនេះ។ សេចក្តីពិតរបស់ កៃរ៉ូ មិនមែនជារបស់ផ្សេងទេ វាមានន័យថា សច្ចភាពដែលកំណត់តាមពេលវេលាពិតប្រាកដ មានចរិតលក្ខណៈពាក់ព័ន្ធក្នុងទិដ្ឋភាពនៃពេលវេលាច្បាស់លាស់ មានតួអក្សរដាច់ខាត ហើយក៏មានអំណាចប្រតិបត្តិការនៃជីវិតក្នុងទិដ្ឋភាពនៃ ចំណុចផ្លាស់ប្តូរនៃ kairos ។ (R. A. Killen. សេចក្តីពិតគឺពេញលេញត្រឹមតែពេលដែលវាសាកសមក្នុងការឆ្លើយតបទៅនឹងខៃរ៉ូ និងសកម្មទាល់តែវាបានប្តូរទៅជាខៃរ៉ូផ្សេង– the ontological Theology of Paul Tillich. P 207)

Tillich មិនជឿខៃរ៉ូនៃថ្ងៃចុងក្រោយដ៏អស្ចារ្យ និងភាពមិនផ្លាស់ប្រែនៃព្រលឹងនោះទេ កាលដែលព្រលឹងចាកចេញទៅ វានឹងត្រូវបានរួបរួមជារូបកាយមួយ។ វាស្រដៀងនឹងការបង្រៀនរបស់ព្រះពុទ្ធិសាសនា។ គាត់ជាមនុស្សដែលបង្រៀនលទ្ធិខុសឆ្គង។

ចុះហេតុអ្វីបានជាប្រជាជនមិនរង់ចាំការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់? ១) ដោយសារពួកគេដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមលើព្រះបន្ទូល ២) ហើយដោយសារព្រះយេស៊ូវផងដែរ ពួកគេមិនដឹងថាព្រះយេស៊ូវល្អប៉ុណ្ណា ហើយ

ការសង្គ្រោះដែលសម្រេចបានរបស់ទ្រង់គឺល្អខ្លាំងប៉ុណ្ណា។ អង្គដែលស្រឡាញ់ព្រះវរបិតាតាំងពីថ្ងៃដែលទ្រង់បានចាកចេញទៅនគរឆ្ងាយ។ តោះគិត! តើយើងនឹកពិភពលោកដែលគ្មានបាបប៉ុណ្ណា! នៅពិភពលោកដែលមានអាកាសធាតុក្តៅ នឹកជ្រលងភ្នំដែលទឹកជ្រោះហូរ។ ពេលយើងក្រោកឈរក្បែរដើមឈើដែលគ្មានស្លឹកក្នុងរដូវភ្លៀង យើងនឹកដល់រដូវផ្ការីកដែលផ្ការីក និងស្លឹកចេញពីវា។

ជនភៀសខ្លួនដែលមិនអាចត្រឡប់ទៅទីក្រុងកំណើតវិញសម្រាប់មុំនៃ 3.8ជួរនឹកភ្នំនិងវាលស្រែនៃទីក្រុងកំណើតរបស់ពួកគេ។ តើយើងនឹកពិភពលោកដែលគ្មានបាបប៉ុណ្ណា? អេសាយ 11:6-9 មានបន្ទូលថា "នៅគ្រានោះ ឆ្កែព្រៃនឹងនៅជាមួយនឹងកូនចៀម ឯខ្លារខិននឹងដេកនៅជាមួយនឹងកូនពពែ ឯកូនគោនឹងសិង្ហស្ទាវ ព្រមទាំងសត្វបំប៉នយ៉ាងធាត់នឹងនៅជាមួយគ្នា ហើយក្មេងតូចៗជាអ្នកគង្វាលវា គោញីនឹងខ្លាឃ្មុំនឹងរកស៊ីជាមួយគ្នា ហើយកូនវានឹងដេកនៅជាមួយដែរ ឯសិង្ហនឹងស៊ីចំបើងដូចជាគោវិញ កូនមនុស្សដែលនៅបៅដោះនឹងលេងនៅត្រង់មាត់រន្ធពស់ហានុមាន ហើយក្មេងលែងដោះនឹងលូកដៃចូលទៅក្នុងរូងពស់វែកបាន វារាល់គ្នានឹងមិនធ្វើទុក្ខ ឬបំផ្លាញគ្នា នៅគ្រប់លើភ្នំបរិសុទ្ធរបស់អញ ដ្បិតគ្រប់ទាំងអស់នឹងស្គាល់ព្រះយេហូវ៉ា នៅពេញពាសលើផែនដី ដូចជាទឹកនៅពេញពាសក្នុងសមុទ្រដែរ"។ ពួកគេនឹងមិនធ្វើបាប ឬបំផ្លាញភ្នំបរិសុទ្ធទាំងស្រុងទេ។ ដ្បិតផែនដីនឹងពេញដោយចំណេះដឹងនៃព្រះអម្ចាស់ដូចជាទឹកគ្របសមុទ្រ។ យើងនឹងទន្ទឹងរងចាំការ

យាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់ដូចជាមនុស្សស្រេក។ ដូចជាមនុស្សស្រេចទន្ទឹងរង់ចាំទឹក នោះពួកគេនឹងទន្ទឹងរង់ចាំវា បើទោះជាទឹកមិនមកដល់គេក៏ដោយ។

.[ទីបញ្ចប់នៃការអធិប្បាយនៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈ ដោយ លោកបណ្ឌិត Dr. Yune Sun Park]

Soli Gloria Dei